

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ «ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ» με τις άσπρες μπλουζες

Πώς προλαβαίνει ο τύπος στ' Αγγλίο

«Σκότλαντ Γουάρντ» της «Υγείας», έχει έπονομασθή ένα αγγλικό επιστημονικό εργαστήριο, που λειτουργεί στο δόριο Λονδίνου, στην περιφέρεια Κόλνταλ. Ο επίσημος τίτλος του είναι πολύ πιο μετρίοφρων: «Κεντρικόν Δημόσιον Ύγειονολογικόν Εργαστήριον».

Διαφέρει απ' τα άλλα επιστημονικά εργαστήρια του ίδιου είδους στο ότι το έργο του είναι όχι μόνον ιατρικό, αλλά και «ντετεκτιβικό». Χαρακτηριστικό παράδειγμα της δράσεώς του είναι η καταπολέμησης του τυφοειδούς πυρετού. Άλλοτε, τα καλοκαίρια, πέθαιναν κάθε εβδομάδα εκατοντάδες άτομα απ' την ασθένεια αυτή. Σήμερα όμως τα κρούσματα έχουν γίνει ελάχιστα, μετρημένα στα δάχτυλα. Και να πως κατορθώθηκε αυτό το θαύμα:

Είνε γνωστόν ότι μπορεί κανείς να γκατρευτή από τυφοειδή πυρετό, αλλά να μείνει πιά μόνιμη εστία μόλυνσας σ' όλη του τη ζωή. Φιλοξενεί δηλαδή μέσα στον οργανισμό του μικρόβια, που δεν ένοχλούν πιά αυτόν τον ίδιο, μπορούν όμως να μολύνουν άλλους υγιείς ανθρώπους.

Στο εργαστήριο λοιπόν του Κόλνταλ υπάρχουν δελτία με τα στοιχεία όλων αυτών των «μικροβιοφόρων» ατόμων που βρίσκονται στη Μεγ. Βρετανία. Έτσι, μόλις σημειωθεί κάπου ένα κρούσμα τυφοειδούς, εξεκριβώνεται πρώτα απ' τις τοπικές υγειονομικές αρχές ο τύπος του μικροβίου (γιατί δεν είναι ενός μόνον τύπου τα μικρόβια του τυφοειδούς), και κατόπιν βρίσκονται πάλι εργαστήριο του Κόλνταλ τα δελτία των μικροβιοφόρων της περιφέρειας.

Εξακριβώνονται ύστερα όλες οι μετακινήσεις που έσημειωσε καθένας απ' αυτούς τον τελευταίο καιρό, που πήγε, με ποιους συναντήθηκε... Κι' έτσι, οι «ντετεκτιβ» με τις άσπρες μπλουζες καθορίζουν με δεδαιγμένη την προέλευσι του νέου κρούσματος της ασθένειας και λαμβάνουν τα μέτρα που πρέπει για να εμποδίσουν εγκαίρως την επέκτασή της. Το κρούσμα μένει ένα μόνο, ενώ άλλους θα γίνονταν εκατοντάδες ή χιλιάδες. Τα μικρόβια δεν γνωρίζουν σύνορα κρατών. Το μόνο αδύνατο σημείο τους είναι ότι χρειάζονται ένα μικρό χρονικό διάστημα για την επώασή τους. Αυτό βοηθάσε άλλοτε στο να μη διαδοθούν στη Δύση οι μολυσματικές ασθένειες της Ανατολής, γιατί όσοι ταξιδιώτες είχαν προσδληθθί απ' αυτές εμφανίζαν τα συμπτώματα μέσα στο πλοίο, που έμπαινε στο λοιμοκαθαρτήριο, αν χρειάζονταν. Τα λοιμοκαθαρητήρια της Κωνσταντινουπόλεως και της Άλεξανδρείας αποτελούσαν τις κυριώτερες πύλες, που φρουρούσαν την υγεία της Δύσεως.

Οι αεροπορικές όμως συγκοινωνίες άλλαξαν ριζικά την κατάσταση. Τώρα ένας άνθρωπος προσεδλημένος π.χ. από ευλογιά στις Ίνδιες μπορεί να φτάσει στο Λονδίνο πριν αντίληφθι ούτε κι' ο ίδιος ότι αρρώστησε. Κατά τον ίδιο τρόπο το μικρόβιο του κίτρινου πυρετού μπορεί να μεταφερθι σε 24 ώρες απ' τη Νότιο Αμερική στη Νέα Υόρκη ή στο Παρίσι. Η «Παγκόσμιος Οργάνωσις Ύγείας» — ένας διεθνής ανωνύμος συνασπισμός, αποτελεσματικώτερος από κάθε άλλον, πολιτικό ή στρατιωτικό — προσπαθεί να περιορίσι το κακό με ώρισμένους κανονισμούς, υποχρεωτικούς για όλους τους πιλότους.

Το εργαστήριο του Κόλνταλ ασχολείται επίσης με τις δηλητηριάσεις από τρόφιμα κι' αναζητεί την προέλευσι της καθεμιάς. Η μεγαλύτερη όμως μικροβίαν που προκαλούν αυτές τις δηλητηριάσεις, λέγεται «σαλμονέλα». Είνε γνωστά περισσότερα από 200 μικρόβια του τύπου αυτού, και διαρκώς βρίσκονται κι' άλλα. Όταν ανακαλυφθι κάπου ένα καινούργιο, ειδοποιούνται άμέσως δύο εργαστήρια ειδικευμένα σ' αυτό το έργο, το ένα στην Κοπεγχάγη και το άλλο στην Ατλάντα της Αμερικής.

Ο Ροβέρτος ήταν Ροβέρτα

Μία κοπέλα 18 ετών, σε φανερή και προχωρημένη «ένδοξο» κατάσταση, παρουσιάσθηκε τελευταίως στο Ληξιαρχείο των Περισίων και δήλωσε όπλα:

— «Ήρθα, για ν' αλλάξω φύλο...»

Ύστερα εξήγησε στον καταπληκτο υπάλληλο ότι την είχαν γραμμένη κατά λάθος στα επίσημα βιβλία ως Ροβέρτο, ενώ στην πραγματικότητα ήταν... Ροβέρτα! Τώρα όμως ήθελε να παντρευτή κι' επομένως έπρεπε πιά να διορθωθι το λάθος...

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

Πρωτότυπο σιγνήμα

Δίχως άλλο, ο Ρομπέρ Μπερνύ μου εκρυβε κάτι. Τον περασμένο μήνα, αυτός ο τόσο επιφυλακτικός νέος, ο τόσο σιωπηλός, μόλις με συναντούσε, άρχιζε να τραγουδά, να χοροπηδά, να λήη άστεια και να με πειραζή. Μήπως είχε κερδίσει κανένα λαχείο; Μήπως είχε άνακαλωσει τη γυναίκα των όνειρων του; Δεν θέλησε να μου εξηγήση την αιτία της ξαφνικής αυτής αλλαγής του.

Πέρασαν μερικές μέρες και είδα κάποια μεταβολή στο φίλο μου: αντί η χαρά του να μεγαλώνη, άρχισε να εξατμίζεται. Και κάποιο βράδυ, καθώς παίρναμε το ούσκυ μας σ' ένα μπαρ, ο Ρομπέρ μου είπε απότομα:

— Είμαι ένας άθλιος!

Τόν κύταξα με άπορία.

— Τη γνωρίζεις την κυρία Τεσσάρ; πρόσθεσε.

— Αν τη γνωρίζω, λέει!

Ήταν η γυναίκα του υποδιευθυντού μας στην Τράπεζα που δουλεύαμε. Λεπτή, μελαχροινή, με μαύρα φλογερά μάτια, μόλις είκοσι έφτα χρόνων, με μία λέξι ένα πλάσμα αξιοαίστευτο. Είχε παντρευτή τον ήλικιωμένο Τεσσάρ για τα λεφτά του, αυτόν τον κοίλαρά, που διαρκώς κοιμόταν στην καρέκλα του. Κι' όμως μ' όλο τον άτυχο γάμο της, η κυρία Τεσσάρ δεν είχε άκουσθι ποτέ για παρέκκλισι απ' τα συζυγικά της καθήκοντα.

Ο Ρομπέρ, που ήταν ωραίος άντρας και είχε μεγάλες επιτυχίες στις γυναίκες, καταφερε να μπη στο σπίτι των Τεσσάρ, ως τέταρτος παίκτης του μπριτζ, αποκλειστικά και μόνο για να πολιορκήση την όμορφη γυναίκα του υποδιευθυντού του.

— Είμαι ένας άθλιος! μου ξανάπε ο Ρομπέρ με παράπονο. Ουμμάσι τα πειράγματα του υπνωτισμού που καναμε άλλοτε; Ουμμάσι ότι κατάφερα να σάς υπνωτίσω όλους; Ή! λοιπόν, βλέποντας την άδιαφορία της όμορφης Μαντελέν Τεσσάρ είχα μία καταραμένη έμπνευσι. «Αν την υπνωτίσω;» σκέφτηκα. Ποδόυσα την ωραία αυτή γυναίκα που θα τρελαινόμουναν αν δεν την κατάφερα να πέση στην άγκαλιά μου. Περίμενα υπομονητικά μιά ευκαιρία και κάποιο απόγευμα πού ήξερα ότι έλειπε ο άντρας της, πήγα σπίτι της. Με δέχτηκε ευγενικά και καθώς μου μίλουσε δεν έπαυα να την κυττάω στο μάτι.

«Η καυμένη, μπροστά στο μαγνητισμό του φοβερού μου βλέμματος δεν μπόρεσε ν' αντισταθι πολλή ώρα. Έτσι, υπνωτισμένη πιά, ήταν για μένα μιά εύκολη κατάκτησι. Τότε της υπαγόρευα τις θέλησεις μου. Στο εξής έπρεπε να με υπακούη τυφλά. Θάρχόταν στο σπίτι μου δυο φορές την εβδομάδα, ώρισμένη ώρα, έρμαιο του έρωτικού μου πάθους.

— Λοιπόν ήρθε;

— Ναι. Και εξακολουθεί νάρχεται. Ποτέ μου δεν γνώρισα πιά αξιολάτρευτη φιλενάδα. Οι μήνες κυλούσαν κι' ο έρωτάς μου γι' αυτή φούντωνε. Ήμουν μεθυσμένος απ' την όμορφιά της και την καλωσύνη της. Έπειτα, ένα βράδυ, ντράπηκα για την πράξι μου. Και πήρα την απόφασι να θέσω τέρμα σ' αυτή την κατάσταση. Δεν άντέχω πιά. Η Μαντελέν θάρχη αύριο τ' απόγεμα σπίτι μου. Θα την «ξυπνήσω» και θα της τ' όμολογησω όλα.

Είδα το φίλο μου ν' απομακρύνεται, άργά, με σκυφτό το κεφάλι. Δόξαξα το Θεό που δεν θα ήμου-

να εγώ στη θέση του όταν θα «ξυπνούσε» το θύμα του!

★

Το άλλο βράδυ, ο Ρομπέρ ήρθε σπίτι μου και με δρήςκε. Ήταν ένας άλλος Ρομπέρ, χαρούμενος και γελαστός.

— Δεν σου φύτεψε καμμία σφαίρα ή όμορφη Μαντελέν σου; τόν ρώτησα γελώντας.

— Όχι. μου άπάντησε γελώντας κι' αυτός. Μόλις ήρθε σήμερα τ' απόγεμα σπίτι μου και κάθισε στο ντιβάνι, άρχισα να κάνω διάφορα αδαλιστικά σημεία για να την ξυπνήσω. «Ξύπνα, της είπα με μελοδραματικό ύφος, ξύπνα, ωραία μου Μαντελέν. Είμαι ένας ήλιος! Σε είχα υπνωτίσει για να μ' αγαπήσης. Τώρα όμως ήρθε η θλιβερή στιγμή να χωριστούμε...». Δεν πρόφτασα να τελειώσω και...

— Σου άστραψε κανένα χαστούκι; — Ακριδός, «Παληάθωπε!» μου φώναξε με όργη. Όποτε με θαρέθηκες να θέλεις να με παρατήσης;»

— Πώς;

— Όπως σου τ' λέω. Τ' είχα χάσει. Δεν ήταν καθόλου υπνωτισμένη. Ποτέ της δεν είχε υπνωτισθι. Άπλούστατα, όλον αυτό τον καιρό, έπαιξε κωμωδία.

— Μά τότε...

— Καταλαβαίνω. Άναρωτιέσαι κι' εσύ για ποιά λόγο έκανε την υπνωτισμένη. Μά από ντροπή, φίλε μου. Άπό καιρό ήθελε ν' άμαρτήση, μά ήταν δειλή, ντροπαλή. Όταν άρχισα να την υπνωτίζω, δρήςκε πως αυτό ήταν ένα μέσο ιδεώδες για να συμβιβάση τη δειλία της με τόν πόθο της. Ήταν, βλέπεις... έρμαιο της θελήσεώς μου. Ήταν «υπνωτισμένη». Άχ! φίλε μου, δεν τις ξέρεις καλά τις γυναίκες. Η πονηρία τους δεν έχει όρια.

— Άρχισα να γελώ με την καρδιά μου.

— Γελάς; Κι' όμως έτσι είνε. Όταν το θελήσουν αυτές, είνε ικανές να μάς ξετρελλάνουν. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ. Είμαστε δλάκες έμείς οι άντρες!...

— Και τώρα τι θα γίνη; ρώτησα περίεργος.

— Τίποτα. Ύστερ' απ' το χαστούκι, μου ζήτησε συγγνώμη κι' έπεσε στην άγκαλιά μου πιά έρωτευμένη παρα ποτέ. «Τώρα πιά, μου είπε γλυκά, θα πάψω να με υπνωτίζης. Σ' αγαπώ αληθινά, Ρομπέρ». Και μου πρόσφερε τα χείλη της. Πώς ν' αντισταθής μπροστά σε μιά ωραία γυναίκα που την αγαπάς κι' εσύ;

— Όποτε...

— Θα εξακολουθήσω να τη δέχομαι, όπως και πρίν, δυο φορές τη βδομάδα. Τώρα μ' έχει υπνωτίσει αυτή και δεν μπορώ πιά να ξεκολλήσω από κοντά της.

ΕΝΤΜΟΝ ΜΑΤΙΟ

Μία ξόδα που χάνεται

Κατεδαφίζεται το περίφημο, αριστοκρατικό και... πανάκριβο ξενοδοχείο «Ριτζ-Κάρλτον» της Νέας Υόρκης, πιάς μεγάλην λήπνη της «λεκτικής πελατείας» του. Τα διάφορα «λείψανά» του — κλειδιά, πόμολα, καθρέπτες, στακτοθήκες, κλπ. — έχουν γίνει περιζήτητα, σαν ένδοξα κειμήλια. Οι τελευταίοι λογαριασμοί μοιράστηκαν σε συλλέκτες αυτογράφων. Στο ξενοδοχείο αυτό έχουν δοθι άλλοτε οι πολυτελέστεροι χοροί.

Σ' έναν απ' αυτούς, η διακόσμησης μόνον είχε κοστίσει 10 χιλιάδες δολάρια! Περσασμένα μεγαλεία...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερι της έβδομάδος

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Είδαμε — πάει καιρός τώρα — το μητρικό βέτο. Τη μητέρα που όρθωνεται μπροστά στο γυιό ή στην κόρη της και έμποδίζει το ειδυλλίο τους να προχωρήσι σε γάμο. Είναι μερικές περιπτώσεις που το βέτο γίνεται ευεργετικό. Είναι όμως και άλλες που δεν συντελεί παρά στο να πικραίνη γονείς και παιδιά και να δηλητηριάση την ατμόσφαιρα της οικογενείας. Ένα θέμα που το αναπτύξαμε επανειλημμένως από τη σελίδα αυτή,στις ποικίλες μορφές που παρουσιάζει. Το βέτο της μητέρας στην καλή και στην κακή του όψι. Η άρνησι που άλλοτε σώζει την κατάστασι και άλλοτε πάλι μαρναίνει τις ψυχές και οδηγεί στο δράμα.

Δεν επανερχόμαστε όμως σ' αυτό. Μιά άλλη πλευρά στις σχέσεις μητέρας και παιδιών μάς παρουσιάζεται σήμερα.

Δεν είπε το όχι της εδω ή μητέρα. Βέτο εκ μέρους της δεν υπάρχει. Είτε το θέλει, είτε δεν το θέλει, δίδει την συγκατάθεσι στην ένωσι των παιδιών της. Με την ευχή της να γίνη ο γάμος. Καμμία αντίρρησι εκ μέρους της.

Άλλο όμως το πρόβλημα που προκύπτει: Νά παντρευθι ο γυιός, να παντρευθι η κόρη. Σύμφωνη για το γάμο τους. Αυτή όμως τι να γίνη; Δεν είναι δέ η πρώτη τυχούσα. Είναι η Μάννα. Ο Πατέρας δεν ζή. Ούτε άλλος κανείς, για να μείνι κοντά της. Τα οικονομικά μέσα δεν έπιτρέπουν το χωριστό σπίτι. Ός τη μέρα του γάμου, τη συντηρεί το άγορι της και ζούνε μαζί. Η, εργάζεται το κορίτσι και τα κοιντοκαταφέρνουν οι δυο τους. Φτάνει όμως, η στιγμή του γάμου. Η μελλοντική που έρωτεύτηκε το νέο, δεν αισθάνεται, φυσικά, την ίδια κλίσι και άπέναντι της μητέρας του άντρα της, για να κατοικήση μαζί της. Ούτε ο μελλοντικός, έρωτευμένος μ' αυτήν που διάλεξε για γυναίκα του, έχει τη διάθεσι να χαιρέται την αγαπή του κάτω από το βλέμμα μιάς ήλικιωμένης γυναίκας, που μπορεί να είναι και συμπαθέστατη, αλλά είναι πάντα τρίτη.

Συμβαίνει δέ να μην είναι πάντα συμπαθέστατες. Γυναίκες με τις ιδιοτροπίες της ήλικίας, με κακιές, με άδιακρισις, με έριστικότητες. Μαρτύριο για τις νέες, πηγή εκνευρισμού για τους γαμπρούς. Άλλά και την καλύτερη αν πάρουμε έκδοχή, την αγαθή, την τρυφερή, τη στοργική πεθερά, πάλι η επιθυμία των νεόνυμφων, ή, τουλάχιστον, του ενός από τους δυο, είναι μόνι να νοιώθουν στην έρωτική φωλιά τους.

Η μόνωσι όμως δεν είναι πάντα εύκολοκατόρθωτη. Λόγοι οικονομικοί και λόγοι αισθηματικοί, έμποδίζουν τη χωριστή τέγνη. Κυριαρχεί ο οικονομικός παράγων. Χώρις

πόρους ή μητέρα, θα στεγασθι άναγκαστικά στο σπίτι του παιδιού της. Έτσι, τουλάχιστον, γίνονται ως τώρα που δεν είχε καθιερωθι η εργασία της γυναίκας, και οι μητέρες δεν είχαν τη δυνατότητα ν' αποκτήσουν κάποια βάσι οικονομική. Άμφιβάλλω, αν, με τα χαμηλότατα επίπεδα στα όποια βρίσκονται οι μισθοί, άποκτούν τη βάσι αυτή και σήμερα. Στο παιδί της θ' άκουμήση πάντα η μητέρα. Ίερο και τρυφερό το βάρος. Μόνο, που όταν σημαίνη η ώρα του γάμου, προκαλεί περιπλοκές και γίνεται άφορμή ή να καταστρέφονται άγάπες, ή να δημιουργούνται δράματα.

Στην ελληνική όμως ζωή, εκτός από τους οικονομικούς, είναι και οι αισθηματικοί λόγοι. Έχω ύψι μου μία έπιστολή. Η κοπέλλα, σε παραμονές γάμου, που κυμαίνεται ανάμεσα σε δυο αγάπες. Άγαπά το νέο που τη ζητά σε γάμο, αγαπά όμως και τη μητέρα της. Άν με θέλεις, θα παρησι και τη μαμά, λέει αυτή. Άν με θέλεις θάρρης χωρίς τη μαμά σου, την καλεϊ εκείνος.

Χωρίς τη μαμά! Ούτε να το σκεφθι. Είναι τόσο δεμένη μαζί της... Της φαίνεται αδύνατο. Το θεωρεί άπανάθρωπο. Κοντά στη μητέρα της μεγάλωσε. Πατέρα δεν έχει γνωρίσει. Στο μόχθο της μητέρας όφειλει την ύπστασι της. Αυτή τη σπούδασε, αυτή την άνεθρεψε, αυτή άγρύπνησε στο προσκέφαλό της. Και τώρα που άναπτύχθηκε, την νοιώθει σά συντροφό της, σά μεγαλειότερη άδελφή, από την όποια δεν έχει μιστικά, στην όποια άνοίγει την ψυχή της. Κι' έρχεται, σκληρός κι' απαιτητικός, ο έρωτας και της ζητά να έρριζωθι από τη μητρική άγκαλιά!

Θά σάς κουράζα αν σάς άπαριθμούσα όλες τις περιπτώσεις. Το ίδιο θέμα σ' ένα σαρδ παραλογές. Τέτοιες περιπτώσεις δεν θα συναντήσετε παρά στο δικό μας γεωγραφικό χώρο. Ίσως γιατί αλλού δεν συντρέχουν οι ίδιοι οικονομικοί λόγοι, ή δεν είναι τόσο έντονη η αισθηματικότητα. Οι δικοί μας γαμοί είναι άακρόδρεκτοι. Πόσες φορές δεν βρέχονται με τόσα δάκρυα, με σόα και μιά κηδεία! Γιατί, μέσα σε κάθε γάμο, υπάρχει κατά ένα τρόπο κι' ένας χωρισμός. Ο χωρισμός δέ αυτός δηλητηριάζει τις περισσότερες φορές τη χαρά. Μια από τις ιδιοτητις της ελληνικής οικογενείας. Από τις πιο τρυφερές εκδηλώσεις. Έσθιμα, παράδοσι, κληρονομικότητα, συνδέουν πολύ τα μέλη της ελληνικής οικογενείας. Και η στιγμή της άποκοπής του έσθιμου, φυσικό είναι να προκαλή τόν πόνο. Μιά τόσο άδρη παράδοσι έχει τα δικαιώματά της στην ενλάσει μας. Άλλά μη άσνηθιτε και τα δικαιώματα του έρωτα και μη τόν κατακρίνετε όταν, παρακάμπτοντας την παράδοσι, άναζητήση τη χωριστή του τέγνη.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Καλή δεν ήταν η ιδέα μου, Άριστάρχη, να γραφτούμε όλοι στον οδοιπορικό σύλλογο; Θα δαναμώσουν και τα πόδια μας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Η ζέστη

Έμένα ή ζέστη διόλου δεν με νοιάζει κι' αν άλλους τους πεθαίνει ή άντηλιά την ώρα που ο καθένας κουφοβράζει. Ζητώ τα δροσερά σου τ'α φίλιά. Και νοιώθω την δροσιά να μου χαρίζη στ' αλήθεια τόση αγάπη τρυφερή κι' ή χάρι σου, παιδί μου, με δροσίζει, και ή άναπνοή σου ή δροσερή.

★

Τόν ήλιο ούτε τόν ύπολογίζω. Δεν πάει να ρίχνη φλόγες και φωτιές; Δροσίζομαι και μόνο αν σ' αντικρύζω με δυο σου λινγμένους σαιτίες. Η ζέστη δεν με κάνει να ιδρώνω και μεσημέρι αν σε κατερώ, τ'ό περσμά σου φτάνει, αυτό και μόνο, να νοιώσω μεσημέρι δροσερό.

★

Δεν με πειραζει ή ζέστη ούτε ή λαύρα και στόχω πη αγάπη μου χρυσή, πώς μόνο αν μου μιλάς, νοιώθω την αύρα δροσιά να μου χαρίζη περισσή. Και κάθε σου δολαγλεια κοβέντα με κάνει να πιστεύω, να θαρώ, πώς βρίσκομαι από κάτω από μιά τέτοια και κάμμα δεν με πιάνει, φλογερά!

★

Για μένα είσαι ή δροσιά... Είσαι για μένα ο υπάτης ο γλυκός, που μουγει φέρεϊ έλπίδα, με δυο λόγια αγάπημένα, γαρά, μοναδικό, καλό μου ταίρι. Για μένα κι' όταν όλα μ' άπελπίζουν και βλέπω τη ζωή μου, πιά θαλή, τα χείλη σου και μόνο με δροσίζουν με κάθε τους άξέγαστο φίλι.

★

Για μένα είσαι ή δροσιά... κι' αν έπιμένεις καμμία φορά, να λές λόγια σκληρά και δίχως να το θέλεις, με ψυχραίνεις και όλα πιά τα βλέπω θλιβερά. Γιατί να με ψυχραίνης έτσι φώς μου, αφού μέσ' της έλπίδας την πασιά, ο ήλιος είσαι συ ο αληθινός μου ο ήλιος μου, που λάμπει από δροσιά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΚΑΠΟΙΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

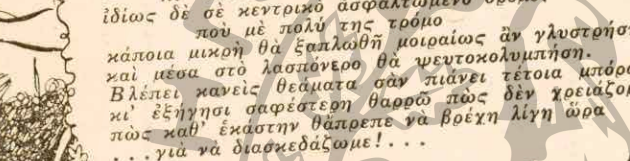
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

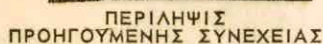
—Ρίτα, δὲν θὰ πλαγιαίσης ἀκόμα.
Σηκώθηκε ἀρῶνὰ κ' ἀνέβηκε τὴ μικρὴ ἐσωτερικὴ σκάλα, ποὺ ὀδηγοῦσε πάνω στὶς κάμαρες. Σὲ λίγο τὸ στίπτι βυθίστηκε εἰς βαθειὰ σιωπὴ. Ἔω ὁ ἄνεμος οὐλοῖαζε καὶ ἡ θροῇ ἐπέφετε ἀδιάκοπα, ραγδαία.

« Ἡ θύελλα δὲν ἔλεγε νὰ τε-
 λείωσι. Κι' ὅμως ἡ ἄλλη θύ-
 ελλα εἶνε τεραστιοτή. Ὅταν
 θὰ τελειώσῃ ἡ ἀπαίσια αὐτὴ
 γύγχα, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ποι-
 νὸς ἥλιος θάβρῃσιν τὴ γαλή-
 νη στὶς ὕψεις. Ἡ Πίτα τὸ ἴ-
 ξερε, αὐὰ τῶρα εἶνε ἀναυθὺν
 σὲ λυγμὸς πού ἀνατάρσῃ
 τὸ στήθος της — τὸ στήθος
 αὐτό, πού ἔκλεινε μέγα τοῦ
 ἐνα τόσο ὀδυνητοῦ τραύμα. αὐ-
 πὸν μὲ τὰ νοήσια θὰ ἐπυλοῦ-
 νταν. » ΜΑΡΣΕΛ ΛΕΡΙΕ

ΓΙΚΑΝΤΙΚΟ ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Θέκλα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα
της.

.....

— Ἔτσι ἔ: ἔκανε εὐχαριστημένος ὁ Λουκάς.

— Οχι! Θέλω να πεθώ.
στοχη μάνα.

077182 11 00-

→ • →

.....

πρώτη στιγμή, που την είδα σαν αδελφή μου. Νά πητε της Θέκλας να μ' στενοχωρηθώ, και να μ' νοιώθω τ' αδικω. Έμένα άσπ' η γοήγ' ορα θά μ' έπιαναν. Και να κούβεται τ' αρά, που άνακαλύφθηκε η πλαστοπροσώπια.

—Η Βάλια σοφούσε τα λόγια της κοπέλλας. Συγκρατούσε την καρδιά της. Δεν ήθελε να σωριαστεί κάτω εκείνη την ώρα. Έπορευε να σταθεί παρηγοριά στη δύστυχη κοπέλλα που έφυγε έρρημη γιά να πεθάνει.

—Κυρία! ταύρισε ακόμα η 'Ελένη. Νά μου φιλάτε το Θάνο. Τ' άκούτε: Μπορείτε να τού πητε το μυστικό μου. Όχι άμείως. Μόνον όταν μάθετε πως με σκότωσαν. Μ' άκούτε καλά;

—Ναί, παιδί μου!

—Μόλις μάθετε πως έβριζε η έκτελεσίς μου, να τού πητε πόσο τον άγαπούσα.

Τό αυτόκινητο ξεκίνησε. Έστειλε και γά- θηκε στη γωνιά του δρόμου. Η Βάλια άκούμ- πισε σ' έναν τοίχο. Τά γόνάτα της λύνισαν.

Την άλλη στιγμή ένοιωσε ένα νέσι δυνατό στη μέση της.

—Θάρος, κυρία Ρέκα! Όλα δεν γάθηκαν. Τώρα θ' άσπίσουμε κι' έμεις να ένοαζώμαστε.

—Ανοίξε τα μάτια της κι' είδε την άσπυρ- πη μορφή του Θάνου Πελά.

Στηνόμενη στο υπάσσο του ποινώσσε άνάμεσα από τό πλήθος ποικιλιαί.

—Σας άφίνω! της έπτε σέ λίγο ο Θάνος. Τώρα μπορείτε να πάτε σπύτι σας. Έγώ ένώ πολλές δουλειές.

Της έσφισε θεομά τό νέσι κι' έφυγε τρέ- νοντας.

Ο ήρωϊσμός της Θέκλας

Έκείνο τό βοάδ' έκανε η Θέκλα τή μεγα- λύτερη τρέλλα της ζωής της. Πήνε στο σπύ- τι της. Μόλις την είδε ο Λουκάς, έβαλε τις φωνές:

—Θά με σκότωσες! Γιατί ήθελες: Τσελλό κορίτσι! Δεν έμαθες...

—Έπειδ' άτάβα, ήθα, άποκρίθηκε τα- ραγμένη η μικρή. Έπειδ' έμαθα ότι κατα- κινήθηκε η Λένα.

—Και τί όφελει, που ήθελες έδώ; Θά τή γλυ- τώσ' η' αυτό; Δεν καταλαβαίνεις πως τώ- ρα πούμαθαν ότι δεν συνέλαβαν τη Θέκλα Ρέ- κα θά βάλουν όλα τα λαγωνικά τους να σέ άνακαλύψουν: Κινδυνεύουμε και μεις. Θά κου- φτούμε.

—Ναί, πρέπει να κρυφτήτε γιατί θά σας πιάσουν, άφ' έδ' έβ'όταν την 'Ελένα. Έγώ όμως ένώ ένα καλέκα: Νά ένοαστώ γιά τή γωτρία της 'Ελένας.

Η καρδιά της Βάλιας σφίγτηκε.

—Ο Λουκάς ήταν έξω φωνών.

—Τό έξέει ο Θάνος πως θά βοηθήσει κι' έσύ: ώπτες η Βάλια.

—Φυσικά. μαζί θά ένοαστούμε, άπάντησε η μικρή.

—Είπε έξωφρενικό, θά μάς πάσσε δλουε στο λαϊμό σου!... φώναξε ο Ρέκας.

—Για γαρά σας, κρυφτήτε, φύγετε άμέ- σως από έδώ! φώναξε η Θέκλα.

Τους έδωσε από ένα τσανταγτό φιλι κι' έφυγε βασιτικά προσθέτοντας:

—Ό,τι ποείται να γίνη θά γίνη ά- πόμει!

—Στάσου! της φώναξε ο Λουκάς. Θά κρυφτούμε στο σπύτι του κουμπάσου μας τού Χτενά. Πρέπει να τό έξορε.

—Έκει θάσ'όμω, λοιπόν, άπάντησε η Θέ- κλα έπεσπύζοντας.

Η δροπέτευσις της Λένας

Νύντα. Στο σπύτι του Χτενά, στο Παγ- κράτι. Κάποιος γτύππε, κάτω την πόρτα.

Έκανε η Βάλια να τρέξ' η' άνοιξ' η πό- δια της δπως λύνισαν. Την πούλασε ο Λου- κάς. Μόλις άνοιξε η πόρτα, τοια νεανικά πόσ'ωπα πούδαλαν.

—Έν τάξει!...

Τρεις εύτυνισμένες φωνές. Τοια ζευγάρια γεία, που άγκάλιαζαν άδίακότα, τ' άλουκά, τη Βάλια.

Η δύστυχη γυναίκα προσπαθούσε κάτι να πη, ν' άσθώσση μιά λέξι. Άλλά τή νείλη της άναδεδούνταν. γωρία να βγαίνη μιλιά, όπως στους έφιάλτες.

Η Λένα, μετά την πρώτη στιγμή, σωριά- στηκε σέ μία πολυθρόνα. Δεν υπορούσε να στα- θή σ'τά πόδια της. Η Θέκλα άσπινε να λήν ζωοά:

—Λοιπόν, άκούστε...

—Σώπα! την έκούσε ο Θάνος, άσπτηνά σνεδόν. Η πρώτη δουλειά δεν ένε να διηγη- θήε τ' άνοραγνημάτα σου. Η πρώτη δουλειά ένε να δώσουμε κάτι στην 'Ελένη, που πεθαί- νει της πείνας!

Τά λόγια αυτά σαν νάδωσαν ζωή στη δύ- στυχη μάνα Πετάντηκε κι' έτρεξε στην κου- ζίνα. Έφωρε ένα έσ'οτό γάλα στη Λένα. Την έάπλωσαν κατόπιν, κι' η Βάλια κάθισε δι- πλά της και με νέσι τοεμάμενο, άονισε να της ναιδευη τ' αμαλλιά. Έκλεισε η δύστυχη κοπέλλα τα μάτια της, και βουβά, π'όρε και φίλησε τό νέσι της. Δάκρυα κύλησαν σ'τά γλωμά της μάγουλα μέσα από τ' άκλειστά βλεφάρ'ά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέλεια.

Έδινε την έντύπωση ότι από στιγμή σε στιγμή θά βρεθ' στο πεζοδρόμιο και θά γίνη κιμάς...

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΕΦΓΕ ΣΤΟ ΚΕΝΟΝ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτου μας Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ένα άνοιξιάτικο πρωινό του 1927 τ' ά δημοσιογραφικά γραφεία άναστατώθηκαν από ένα τηλεφώνημα: «Στό έπί της λεω- φόρου Πανεπιστημίου μέγαρον Πεσμαζό- γλου, στο ύψ'ότερο παράθυρο, πάνω από τ' ά γραφεία της «Πρώτας», ένας καλοντυ- μένος νέος, προφανώς παράφρων, άπειλεί νά πέση στο λιθόστρωτο και νά πολτο- ποιηθ'».

Σ' αυτές της άμερικανικής έμπνεύσεως δραματικές άττραξιόν δεν ήταν συνησιμέ- νη η 'Αθήνα. Λίγους μήνες πριν ένα πα- ρόμοιο περιστατικό είχεν άναστατώσει τη Νέα 'Υόρκη και τόν παγκόσμιο τύπο. Έ- νας άνθρωπος βγήκε στο γείσο τού 52ου πατώματος ενός ούρανοξύστη τού Μανχά- ταν και άπειλούσε νά πέση στο πεζοδρό- μιο της 5ης Λεωφόρου. 500 χιλιάδες άν- θρωποι μαζεύτηκαν από κάτω και παρα- κολουθούσαν τη σκηνή. Κινητοποιήθηκαν η άστυνομία και οι πυροσβεστικές ύπηρεσί- ες της Ν. 'Υόρκης. Τελικά ο άπελπισμέ- νος πραγματοποιήσε την άπειλή του. Ξε- νίκησε από τό 52ο πάτωμα σαν άνθρωπος και βρέθηκε κάτω φιλοκοιμώμενος κιμάς!

Τό τέλος τού ήρωος τού μεγάρου Πεσ- μαζόγλου δεν προεβλέπετο τόσο δραμα- τικό. Θά κοιματιάζ'όταν βέβαια ο χριστια- νός, αλλά θά κρατούσε κάτι από την άν- θρώπινη σιλουέτα του. Πού ο ούρανοξύ- στης τού Μανχάτταν, που τό μέγαρο της Λεωφόρου Πανεπιστημίου...

Δεν ξέρω τί έντύπωση θά έκανε στους γεμάτους άγωνία και δραματικά προβλή- ματα σμηρινούς 'Αθηναίους η έμφάνισις ενός άνθρώπου σ'τά ύψη τού Μετοχικού Ταμείου, άπειλούντος νά πέση στο κενόν αλλά τό 1927 η ζωή ήταν περισσώτερο είδυλλιακή και τ' άσπ'νια δραματικά πε- ριστατικά προκαλούσαν ζωηρότατες συγ- κινήσεις. Μία κοινή άυτόκτονία είχε τη θέσι της έπί μέρες στις κεντρικές στήλες των έφημερίδων.

Δεν είνε λοιπόν περίεργο τό ότι όχι μό- νον οι συντάκται των έφημερίδων, αλλά και μεγάλα πλήθη κόσμου άρχισαν να συγκεντρώνονται στο άπέναντι τού μεγάρου Πεσμαζόγλου πεζοδρόμιο της 'Εθνι- κής Βιβλιοθήκης, περιμένοντας με την ά- γωνία στην ψυχή τό φοβερό τέλος τού δύ- στυχισμένου παράφρονος. Διότι δεν ύπ'η- ρε καμμία άμφιβολία ότι περί παράφρο- νος έπρόκειτο.

Ένας από τους πρώτους που είδοποι- ήθηκαν σχετικά ήταν και ο τότε διοικητή- τού Γ' 'Αστυνομικού Τμήματος — και η- δη Διευθυντής της 'Αστυνομίας 'Αθηνών—

Κ. Δ. Βρανόπουλος. Πρώτη του φροντίς ήταν νά κινητοποιήση όλη σχεδόν την ύπ' ό τις διαταγές του δύναμι και νά τή στεί- λη έπί τόπου. Η διαταγή του πρ'ος τους έπί κεφαλής τού... έκστρατευτικού σώμα- τος ήταν νά συλλάβουν ζωντανό τόν ύπ' ο- ψήφιο αυτόχειρα, αλλά νά ένεργήσουν έ- τσι ώστε νά μ'ή γίνουιν άντιληπτοί, όπότε ύπ'ηρχε κίνδυνος νά έπισπείση ο δύστυχος τό μοιραίο διάβημά του.

Αυτό όμως δεν ήταν εύκολο. Ο θεωρού- μένος παράφρων είχε κλειδωθ' σ' ένα δω- μάτιο και κάθε φορά που άντελαμδάνετο ότι κάποιος πήγαινε νά τόν συλλάβ' έ- κανε μιά άνατριχιαστική κίνησι, δίνοντας την έντύπωση πως από στιγμή σε στιγμή θά βρεθ' στο κενόν. Συγκεκριμένα έβγαίνε δόλοκληρος στο παράθυρο, έκανε μιά κλί- σι άρκετών μοιρών και έαυατραδούσε τό κορμί του πίσω. Είκοσι φορές περίπου έ- πανέλαβε τή άσυλληπτο δραματικότητα αυτή κίνησι, και κάθε φορά τ' ά πλήθη βγάζανε κραυγές τρόμου και άγωνίας.

Ήταν βέβαιον ότι κάθε άπ'όπειρα πα- ραδίεσεως της θύρας τού δωματίου μέσα στο όποιον ήταν κλειδωμένος ο ύπ'οψήφ- ιος αυτόχειρ, θά έσπ'μαινε τό θάνατό του. Η άστυνομία βρισκόταν σέ έξαιρετικά δύσκολη θέσι. Γιά καλό - κακό κατέφθασε και ένα τμήμα της πυροσβεστικής ύπηρε- σίας και έτοιμάσε τό γνωστό καραδ'όπα- νο μέσα στο όποιο πέφτουν σέ ώρα άνάγ- κης όσοι κινδυνεύουν νά καούν. Ο Κ. Βρα- νόπουλος διηύθυνε την έπιχείρησι με με- γάλη έπιτελική ικανότητα. Και τό... φιλο- θεάμον πλήθος όλο και πύκνωνε.

Τά δραματικά λεπτά περνούσαν μέσα στη γενική άγωνία, ενώ τα λαγωνικά τού Γ' 'Αστυνομικού Τμήματος άνεδοκατέβαι- ναν στο μέγαρο, μελετώντας τους διαφό- ρους τρόπους άντιμετωπίσεως της φοβε- ρής περιπετειάς. Και μερικοί συντάκται που είχεν ήδη καταφθάσει έπί τόπου έτοι- μάζαν τ' ά πρώτα χειρόγραφα της περι- γραφής τού συνταρακτικού δράματος.

Έτσι είχεν τ' ά πράγματα όταν ένας άνθρωπάκος, γνώστης φαίνεται πάσης γω- νίας τού μεγάρου, ανέβηκε από τό πίσω μέρος και μέσω ενός διαδρόμου έφτασε μπροστά στο κλειδωμένο δωμάτιο, χωρίς νά γ'νη καθόλου άντιληπτός από αυτόν που είχε άποφασίσει τη ζωή του. Κόλλη- σε τό μάτι του στην κλειδαρότρυπα. Έ- φοιξε στην άρχη, κατόπιν έμειδίσαε και χωρίς νά χάση καιρό έτρεξε νά συναντήση τόν έπί κεφαλής της άστυνομικής δύναμει- ως, η όποία είχε αναλάβει την έσωτερική φρουρήσι. Κάτι τού είπε σ' αυτό. 'Ο ά- στυνομικός γούρλωσε τ' ά μάτια του ε'ς έν- δειξιν βαθυάτης έκπληξεως και χωρίς νά π'η σέ κανένα τίποτε άκολουθήσε τόν ά- γνωστο από τό πίσω μέρος τού μεγάρου.

Άκριβώς εκείνη τη στιγμή ο μελλοθάνα- τος επανέλαβε πάλι—γιά πολλοστή φο- ρα— την άνατριχιαστική κίνησι, κάνον- τας πως θά πέση και... μ'ή πέφτοντας.

Όταν έφθασε έπί τόπου ο άστυνομι- κός—χωρίς προφυλάξεις αυτή τη φορά— κι' έβαλε τό μάτι του στην κλειδαρότρυ- πα, είδε έναν άνθρωπο... έαπλωμένο μα- καρίως σέ μιά πολυθρόνα και κινούντα με ένα σπάγγο ένα... άνδρείκελο, τελεία άπομ'μ'ησι άνθρώπου, που τό είχε τοπο- θετημένο στο παράθυρο και τό κουνούσε πότε πρ'ος τ' έξω και πότε πρ'ος τ' ά μέ- σα. Αυτό τό άνδρείκελο ήταν ό... αυτό- χειρ! Και δράστης της φάρας ένας κου- ρεύς, ο όποις πρ'ος όλίγου καιρού είχε δραπέτευσει από τό Δρομοκαίτιο! Π'ος κατώρθωσε νά κατασκευάση αυτόν τόν τέ- λειο ψεύτικο άνθρωπο είνε μυστήριο. Πάν- τως δεν είνε μυστήριο τό πως ξεγελάστη- κε τ'όσος κόσμος.

Σέ λίγο ο κατά τ' άλλα συμπαθής και ακίνδυνος κουρέυς ώδηγήθηκε στο τη- μάμα μαζί με τόν... άχρίνο μελλοθάνατο. Είπε ότι τό έκανε γιά νά διασκεδάση. Τό πλήθος διελύθη σνεδόν... άπαρηγόρητο έ- πειδή έχασε μιά δραματική και θεαματι- κή π'ώσι μέσα στο καραδ'όπανο της πυ- ροσβεστικής ύπηρεσίας. Και ο δράστης με- τεφέρθη με τιμητική συνοδεία στο άσπλό του...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ

ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ — λέγει η εί- δησεογραφία — μέτρα ύπ'έρ των κωφαλών «διά την έξυπνέ- τησιν των όποιων παρηγγέλθσαν είδικά μηχανήματα». Τί χρειάζον- ται όμως τ' ά μηχανήματα και η περι μέτρων... φιλολογία, όταν η σχολή κωφαλών των 'Αμπελοκή- νων έξακολουθεί νά μένη έπιτετα- γμένη; Δεν είναι, λοιπόν, όλίγον παιδισιόδη όσα λέγονται περί προστασίας των δύστυχισμένων αυ- τών άποκληρών;

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ύπεχρέωσε τους έπαγγελματίες νά τηρούν λη- γιστικά βιβλία, άφ'ού έδωσε την έ- πισήμη διαβεβαίωσι ότι, πλην των άρμόδιων φοροτεχνικών όργα- νων, κανείς άλλος δεν θά είχε τό δικαίωμα νά έλέγχη τ' ά βιβλία αυ- τ'ά. 'Ηδη άσκήται έλεγχος από διάφορες άλλες ύπηρεσίες — ό- πως είναι τό Ι.Κ.Α. — και οι έ- παγγελματίαι ύποχρεώνονται νά θέτουν τ' ά μυστικά της έργασίας τους στην διάθεσι ο'ουδήποτε.

Πρόκειται γιά μιά κατάφωρη πα- ράβασι ύποσχέσεως έκ μέρους τού Κράτους, στην όποία πρέπει νά τε- θ'η τέρμα, πρ'οτού δημιουργηθούν γενικώτερες περιπλοκές.

ΤΑ ΜΕΘΑΝΑ, παρ'ά την τερα- στία κίνησι της έποχής αυτής, δεν έχουιν τηλεπικοινωνική άναπα- κρиси με την πρωτεύουσα. Και αυ- τό διότι δεν ύπ'άρχει είδικό προ- σωπικό στο Τηλεγραφείον. Τόσο δύσκολο είναι νά σταλή ένας έμ- πειρος ύπάλληλος, ο όποιος, έπί τέλους, θά κάνει συγχρόνως και... την έξοχή του;

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΕΣ πληροφορίες

—οι όποιες δύστυχως δεν διε- ψεύσθησαν — άναφέρουν, ότι σέ ώρισμένα χωριά τού Γράμμου έση- μειώθησαν θάνατοι από πείνα, λό- γω διακοπής της δωρεάν διανομής τροφίμων. Διστάζει να πιστέψη κα- νείς ότι τ' ά μαρτυρικά αυτ'ά χω- ριά άντιμεταπίζουν τη φρικτή τραγωδία τού λιμού, μόνο και μό- νο έπειδή τό Κράτος θέλει νά κα- ταργήση τη δωρεάν άρτοδότησι.Εί- ναι έν τούτοις πανελληνίως γνω- στο, ότι οι κατοικοι των όρεινών περιοχών τού Γράμμου, δεν διαθέ- τουν τίποτε άπολύτως. Ούτε λίγο άρταποσίτι. Ούτε άλλη παραγωγή. Π'ος θά ζήσουν, άν δεν βοηθηθούν από τό Κράτος, έως ότου κατορ- θώσουν νά οργανώσουν καπως τη ζωή τους;...

ΕΞ ΑΠΟ ΤΟ κατά τ' άλλα συμπαθέστατο ξενοδοχείο τού Τουρισμού στην Πάρνηθα και συγ- κριμένα σέ μιά γειτονική του πλαγιά, ύπ'άρχουν λόφοι σκουπι- διών που άναδίδουν δυσωσμίες και άποτελούν μιάν άσχημία που δεν μπορεί νά θεωρηθ' έξω... τουριστι- κή άττραξιόν. Φαντασθήτε τί ώ- ραίες έντυπώσεις άποκομίζουν οι ξένοι που άναβαίνουν στην Πάρ- νηθα νά άπολαύσουν την γοητεία της 'Αττικής!

ΟΙ ΣΕΙΡΕΣ των καθισμάτων μερικών θερινών θεάτρων, είναι βαλμένες τόσο κοντ'ά η' μιά στην άλλη, ώστε γιά νά περάσουν οι

θεαταί, δημιουργείται δόλοκληρη φα- σαρία. 'Υπάρχει, νομίζομε, μιά ά- στυνομική διάταξις, η όποία όρί- ζει τ' ά κατώτερα όρια των άπο- στάσεων μεταξύ της μιάς και της άλλης σειράς. Γιατί δεν εφαρμό- ζεται;

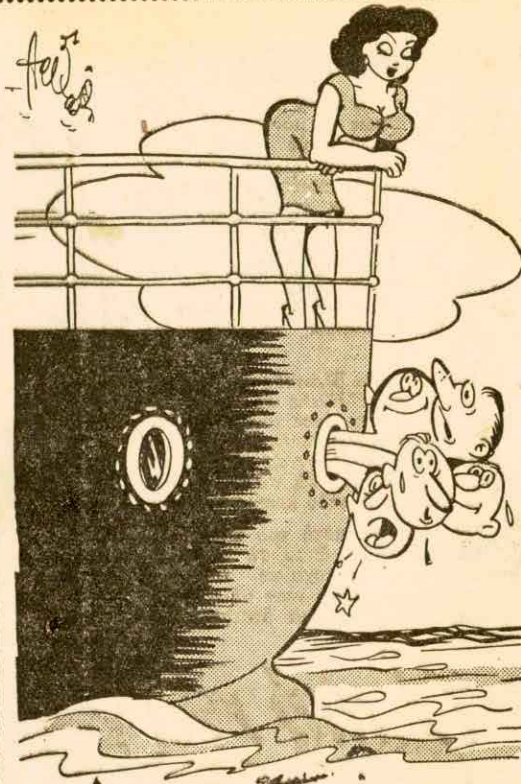
ΑΥΤΗ την έποχή, όλη η ύπαι- θρος της 'Αττικής είναι γεμά- τη άλεπούδες, που ρημάζουν τ' ά κοτέσια και κάνουν ζημιές και στην καλλιέργεια. Τό 'Υπουργείον Γεωργίας έχει έπικηρύξει αυτούς τους τετράποδους και πονηρούς λη- στ'άς, αλλά τό π'οσόν που ώρισε «κατά κεφαλήν», είναι τόσο μικρό, ώστε κανείς δεν άποφασίζει νά έκ- στρατεύση εναντίον τους. Μιά σύ- λλησις τού ποσού θά θερμάνη άσφα- λώς τό ένδιαφέρον και θά φέρη σέ δύσκολη θέσι τους φοβερούς διώ- κτας των πουλερικών...

ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ στήνονται σκηνές γιά τό εκεί φεστιβάλ, έτοιμάζονται προχώρα έστιατό- ρια, πρόχειρα καφενεία, γενικά πρόχειρες έγκαταστάσεις γιά τους έπισκέπτες, μεταξύ των όποιων προβλέπεται, ότι θά είναι πολλοί ξένοι. Οι όργανωταί ός μη παρα- λείψουν νά έγκαταστήσουν και άρ- κετ'ά από τ' ά ιδιαίτερα έκείνα δια- μερίσματα που σπανίζουν τόσο πολ- ύ σ'τά χωριά μας και τ'ά όποια ό- λοι άνεξαιρέτως οι κοινοί θνητοί έπισκέπτονται κατά μόνος. Τό ση- μείωνομε έπειδή συνήθως σέ τέ- τοιες περιπτώσεις, δεν δίδεται ση- μασία σ' αυτή την λεπτομέρεια...

ΟΨΕΚΑΣΜΟΣ των άθηναϊκών κα- ταστημάτων, πρωτοβουλία τού Δήμου 'Αθηνών, με τό νέον έντομο- κτόνον «Οκτακλ'ορ» συνεχίζεται με άριστα άποτελέσματα. Μυίγες, κου- νούπια και κατασπίδες εξαφανίζον- ται. Έν τ' ά μεταξύ, όμως, άνησυ- χτικές είδησεις φθάνουν από την ύ- παιθρον, σέ πλείστα σημεία της ό- ποίας επανεμφανίσθησαν σμήνη κω- νιών, που δημιουργησαν και πάλι νοσογόνας έστιές. Τό γεγονός όφεί- λεται στο ότι από διέταξις περίπου διεκόπησαν οι ραντιομοί με Ντι- Ντι-Τι, που είχεν εξαλείψει τ' ά κουνούπια και την έλονοσία. 'Ηδη, η φρικτή αυτή μαστίς της έλληνι- κής φυλής, έμφανίζεται και πάλι, χωρίς στην άδιαφορία των άρμόδι- ων ύπηρεσιών. Έστω και άργά, πρέπει ν' άρχισ'η και πάλι ο άγών εναντίον των κωνιών, πριν οι «θέρμες» προσλάβουν τη μορφή έπιδημίας.

ΕΙΔΑΜΕ τόν κατάλογο των θε- ρινών άτμοπλοϊκών δρομολογί- ων, όπως τ' ά καθώρισε τό 'Υπουρ- γείον 'Εμπορικής Ναυτιλίας. Άλ- λά ο κατάλογος δεν άρκει. Οι ναυ- τικές ύπηρεσίες όφείλουν νά έπι- στατούν στην άκριβή τηρήσι των δρομολογίων, ώστε νά έκλείψουν τ' ά δικαία παράπονα και η άγανάκτη- σις των ταξιδιωτών, που υφίσταν- ται συχνά αφάνταστες ταλαιπωρί- ες και καταριούνται την ώρα που άποφασισαν τό ταξίδι τους. Δρομο- λόγια ματαιώνονται η άναβάλλον- ται, έπιβάτες, που μπήκαν σ' ένα πλοίο διατάσσονται νά μετακομί- σουν σέ άλλο, και συχνά, σ'τά νη- σιά τού Αιγαίου, παραβρισταί που έχουιν ήδη κανονίσει την έπιστροφή τους και προμηθευθ' τ' ά εισιτήρια, ματαίως περιμένουν έπί ώρες ο- δόκληρες —κάποτε και μέρες— τό πλοίο, που έπρεπε νά περάση, άλ- λά... ταξιδεύει γιά άλλο! Η ά- παραδέκτη αυτή κατάσταση, πρέ- πει νά λήξ'η. Πρ'ό παντός όταν ό- μιλούμεν περί «τουρισμού».

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Μά γιατί, έρε παιδιά, κάνουνε τόσο στενά τ'ά φινιστρίνια;...

(Τού 'Αρχέλαου)

—Που πάς, ρε Θρασύβουλα; —Για κυνηγι! Δεν βλέπεις τό βοηθό μου από πίσω που μου κρατάει τό τουφέκι!...

—Όπως βλέπω, ακόμη δεν γύρισε η γυναίκα σου από την έξοχή!...

Η ζωή του Φάρλεϋ Γκρέιντζερ

Ο νεαρός Φάρλεϋ Γκρέιντζερ είναι ίσως ο μόνος από τους μεταπολεμικούς στάρ του Χόλλυγουντ, που άρχισε την κινηματογραφική καριέρα του χάρις σε μια άγγελια εφημερίδας! Γεννήθηκε στην πόλη Σάν Ζοζέ της Καλιφόρνιας, την 1η Ιουλίου 1924. Ο πατέρας του Φάρλεϋ "Ηραλ Γκρέιντζερ, ήθελε να τον κάνει μηχανικό-αρχιτέκτονα και η μητέρα του Εύα Μαϊν Χόπκινς, καλλιτέχνη-φωτογράφο.

Μα ο νεαρός βλαστής τους δεν άκουσε κανένα: "Ήθελε να διαλέξει το επάγγελμά του μόνος του. Παράλληλα ωστόσο παρακολουθούσε την θεατρική τέχνη και φρόντιζε να βρῇ και μια ευκαιρία για να παίξει σε κανέναν θέατρο ή στον κινηματογράφο.

Η ευκαιρία αυτή του παρουσιάστηκε το 1943, όταν σε μια εφημερίδα διάβασε τυχαίως την εξής άγγελια: «Ζητείται νέος με σχετική θεατρική πείρα για δοκιμαστικές

Ο δημοφιλής Φάρλεϋ Γκρέιντζερ

νύχτα». Σήμερα ο Φάρλεϋ είναι ένας από τους «ζέν-πρεμιέ» του Χόλλυγουντ που σημειώνουν την μεγαλύτερη εμπορική επιτυχία.

Ο Φάρλεϋ είναι ανύπαντρος. "Αν πιστέψουμε όμως τις φήμες που κυκλοφορούν σήμερα, πολύ σύντομα θα παντρευτεί. Αυτοί που τον γνωρίζουν καλά, τον θεωρούν τρελλά ερωτευμένο με την όμορφη συνάδελφό του Κάθυ Ο' Ντόννελ, με την οποία, όπως λέμε ανωτέρω, έχει παίξει σε δυο μέχρι τώρα ταινίες. Ο ένας ζητάει πάντα την συντροφιά του άλλου και συχνά τους βλέπουν πιασμένους από το χέρι να κάνουν ρομαντικούς περιπάτους σε διάφορες εξοχές ή να χορεύουν στα κέντρα.

Στην ιδιωτική του ζωή ο δημοφιλής καλλιτέχνης είναι ένας φρόνιμος νέος—όπως ολοι σχεδόν οι "Αμερικανοί της ηλικίας αυτής. "Ενδιαφέρεται για τα σπορ και ιδιαίτερα για το κολύμπι, την ιππασία, το ψάρεμμα και το πατινάζ πάνω σε πάγο. Αγαπάει επίσης τα ζώα και ιδιαίτερα τα σκυλιά. Η αγάπη του είναι τέτοια, ώστε, πριν να γίνη ηθοποιός του κινηματογράφου, είχε κάνει τη σκέψη να γίνη...κτηνίατρος, μόνο και μόνο «για να ανακουφίσει τα ζώα», όπως λέει ο ίδιος. Σημειώνουμε ακόμη χαρμιν περιεργείας, ότι ειδικά για τα σκυλιά, ο Φάρλεϋ έχει μια δολοκλήρη βιβλιοθήκη με βιβλία αφιερωμένα στη ζωή τους. "Έχει επίσης μια ενδιαφέρουσα συλλογή από γυάλινες «μνιατούρες» σκυλιών όλων των ειδών!

— "Ίσως στα μάτια του κόσμου να φαίνομαι γελοίος που δείχνω τέτοιο ενδιαφέρον για τα σκυλιά, αλλά εγώ νομίζω πως και να αυτό που με ευχαριστεί περισσότερο, δικαιολογείται γελώντας ο Φάρλεϋ. "Αλλωστε, συμπληρώνει, ούτε εγώ ούτε τα έξη σκυλιά ράτσας που τρέφω στο σπίτι μου ένοχλούν κανέναν!...

Σήμερα ο Γκρέιντζερ, που δεν έχει καμιά συγγένεια με τον γνωστό "Αγγλο στάρ Στιούαρτ Γκρέιντζερ, συνδέεται με συμβόλαιο επτά ετών με τα στούντιο Σάμ Γκόλντγουϊν, τα οποία, όταν δεν τον χρησιμοποιούν τα ίδια, τον «δανείζουν» σε άλλα στούντιο με μεγάλη αμοιβή. Την ημέρα που υπέγραψε το πρώτο του συμβόλαιο, ο Φάρλεϋ ήταν πολύ συγκινημένος και δεν μπόρεσε να κρύψει μια φωνή χαράς:

— "Ω, Θεέ μου, φώναξε, χωρίς να το θέλη. Τώρα θα μπορέσω να ικανοποιήσω και την πιο μεγάλη επιθυμία της μητέρας μου: "Απ' εδώ κι' έμπροσθ' θα είμαι πλούσιος!...

Ο. PENNY

σκηνες ταινιών. Είς περὶ—πρωσιν επιτυχίας, μέλλον εύρύ και εξασφαλισμένον. Γράψατε, αποστέλλοντες φωτογραφίαν και μικρήν βιογραφίαν. Ο Γκρέιντζερ δεν έχασε καιρό. Πήγε άμέσως στο στούντιο που είχαν δημοσιεύσει την άγγελία και ζήτησε να τον δοκιμάσουν.

— Είστε πολύ νέος, του απάντησαν. Πού τη βρήκατε έστω και τη μικρή θεατρική πείρα;

— Είμαι έρασιτέχνης ήθοποιος με πείρα που απέκτησα στο σχολείο! απάντησε αγανακτισμένος ο Φάρλεϋ. Δεν έχετε παρά να με δοκιμάσετε!

Η συμπαθητική εμφάνισή του και η πεποίθησή με την οποία μιλούσε, έπεισαν τους διευθυντές του στούντιο να τον δοκιμάσουν. "Υστερα από λίγο όμως, φαίνονταν εξαιρετικά ένθουσιασμένοι με το καινούργιο «εϋρημά» τους.

Τον ίδιο ένθουσιασμό έδειξε και ο γνωστός σκηνοθέτης Λούις Μάϊλστον. Γι' αυτό και δεν δίστασε να του δώσει έναν από τους πρωτεύοντες άνδρικο ρόλους στην ταινία του «Θύελλα στην Ουκρανία», με την "Αν Μπάστερ. Η επιτυχία του στάθηκε πράγματι σημαντική και άμέσως μετά τα στούντιο Φόξ, του πρόσφεραν ένα ρόλο στο γνωστό φιλμ «Μάρτυρες της Νίκης», με τον Ντάνα Άντριοις, το θέμα του οποίου ιστορούσε τα μαρτύρια μερικών "Αμερικανών πιλότων, που έπεσαν αιχμάλωτοι στα χέρια των "Ιαπώνων.

Με τα δυο αυτά πολεμικά φιλμ ο Φάρλεϋ καθιερώθη οριστικά πια στο Χόλλυγουντ. "Αλλά το 1944 έκληθη να υπηρετήσει την πατρίδα του στο πολεμικό ναυτικό κι' έτσι διέκοψε την καριέρα του. "Έγινε μέλος

Ο Φάρλεϋ με την αγαπημένη του Κάθυ Ο' Ντόννελ.

Κάθυ Ο' Ντόννελ
Φάρλεϋ Γκρέιντζερ

ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ...

Η πλούσια λιμουζίνα φρενάρισε απότομα, λίγα εκατοστά από τη γρήα πουχε πείσει στις ρόδες της. Ο έπιτάτης της, ένας ξανθός, ψηλός νέος, με γεροδεμένο κορμί, πήδησε αμέσως, γεμάτος αγωνία, από τη θέσι του οδηγού στο δρόμο. Ψιλόβρεχε, κι η ασφάλτος γλιστρούσε.

«Θα γλύτρωσε και θα πάει μπροστά στο αυτοκίνητο...», συλλογιόταν ο νέος.

Επιάσε τη γρήα από τους ώμους της και την ανέβασε στο άμαξι. Δεν φαινότανε πληγωμένη πουθενά, κι όμως ήταν ανείσθητη. Πήδηξε κι ο νέος στη θέσι του οδηγού, και πάτησε το γκάς. Σε λίγο, σταματούσε μπροστά σε μια πολυκατοικία. Η γρήα είχε σ' αυτό το διάστημα συνέρδει.

Μπορείτε ν' ανέβητε;... τη ρώτησε ευγενικά ο νέος.

Θα προσπαθώ... του απάντησε. Τη βοήθησε κι εκείνος να περπατήσει ως το ασανσέρ. Καί μπήκε μαζί της. Βγήκανε στο τέταρτο. Εβγαλε ο νέος ένα κλειδί, κι άνοιξε.

Περάστε... της είπε ευγενικά. Πέρασε η γρήα τρικλίζοντας. Μπήκε πίσω της κι ο νέος, κι έκλεισε την πόρτα.

Καθήστε... της είπε. Έκατσε η γρήα, η, καλλίτερα, κατέρρευσε σε μια βαθεία μαλακή πολυθρόνα. Έκατσε δίπλα της κι ο νέος.

Είστε πιο καλά τώρα;... τη ρώτησε.

Ναί... Άρκετά... Γλυστράει η ασφάλτος με τη βροχή, και πέσατε... Εύτυχώς όμως, έχω υδραυλικά φρένα...

Δε φταίει η ασφάλτος, έκανε η γρήα ξερά, κι ούτε γλύτρωσα... Θέλησα μόνο να πέσω κάτω από τις ρόδες σας... Δυστυχώς φρενάρσατε...

Είσαστε δυστυχισμένη;... Σήκωσε τους ώμους της η γρήα: Δεν θα πη τίποτα δυστυχισμένη... Η πιο μεγάλη δυστυχία είναι να θυμάται κανείς ευτυχισμένες στιγμές σε στιγμές πόνου... Έτσι είπε ο Δάντης...

Είσατε μορφωμένη;... Λιγάκι... Ήμουν άλλοτε θεατρίνα... Θεατρίνα; Και πώς;... Πώς κατάντησα έτσι;... Αυτό δε θέλετε να ρωτήσετε;... Όχι, όχι, με παρεξήγησατε. Δεν σας παρεξήγησα καθόλου. Αυτή είναι η άπορία σας και τη βρίσκω δικαιολογημένη. Πώς είναι δυνατόν, αλήθεια, να καταντήσει σ' αυτή την αθλιότητα που βρίσκομαι εγώ, μια θεατρίνα;... Αναστέναζε βαρύνοντα προσέθεσε: Μά έτσι γίνεται κάποτε, παιδί μου. Από τη λάμψη της σκηνής, καταφυλάμε στο δρόμο, στη δυστυχία, από το

φως στο σκοτάδι, από τη χαρά στον πόνο και στην απόγνωση... Καθένας με το γραφτό του σε τούτον τον κόσμο... Ο νέος έμεινε σιωπηλός. Η γρήα συνέχισε:

— Έμεις οι καλλιτέχνες είμαστε λίγο τζιτζικία... Τόν καιρό που μεσουρανούμε, νομίζουμε ότι το μεσουράνημά μας θάναι παντοτεινό, ενώ δεν είμαστε παρά οίκοι διαβάτες, έτοιμοι να σβύσουμε στο χάος της παρακμής... Εγώ προσωπικά, είχα, λένε, πολλή επιτυχία. Οι έφημερίδες της εποχής, ήταν γεμάτες με τ' όνομά μου... Οι θαυμαστές μου πλημμυρίζανε κάθε βράδυ με λουλούδια το καμαρίνι μου, με κοσμήματα το σπίτι μου... Ένας σκοτώθηκε κάτω από τα παράθυρά μου... Κι' εγώ, αδιάφορη, σκληρή, τα δεχόμουν όλα — λουλούδια, κοσμήματα, αίμα... Και συνέχιζα τη φωτεινή μου τροχιά... Όπου, περάσανε τα χρόνια, ήρθαν οι πρώτες ρυτίδες... Το φθινόπωρο της καριέρας μου και της ζωής... Προτίμησα να χαθώ από παντού. Αντί να παίζω την καρερίστα, προτίμησα στην ανάμνησι των παλιών μου θαυμαστών να μείνω η παντοτεινή χαμένη ένθεν... Σιγά-σιγά, τα κοσμήματά μου πουληθήκανε. Είναι βαρειά τα χρόνια των γερατειών και της μοναξιάς... Για να συνεχίσω την άνετή μου ζωή, αναγκάστηκα να... ζητιανεύω... Κι' απόψε, είδα μπροστά μου το ωραίο σας αυτοκίνητο σ' α λύσι... κι' έπεσα μπρός στις ρόδες του!...

Ο νέος την κύτταξε με οίκτο.

— Πώς σας λένε;... τη ρώτησε με καλωσύνη.

— Το όνομά μου έχει από χρόνια ξεχαστή... Τι να σας το πω;... Ξαφνικά, η ματιά της σταμάτησε σ' ένα κάδρο τών αντικρινού τοίχου. Με μάτια φλογισμένα, η γρήα σηκώθηκε και το πλησίασε:

— Αυτό το κάδρο!... μουρμούρισε... Μά, ναί... Είναι ο Χάρης!... Σηκώθηκε κι ο νέος, σοβαρός:

— Τον ξέρετε;... — Άν τον ξέρω!... Μά, είναι ο άπελπισμένος μου θαυμαστής που σας είπα, ότι σκοτώθηκε κάτω από τα παράθυρά μου...

Γύρισε και είδε το νέο σκοτεινό μπροστά της:

— Είναι ο πατέρας μου, Λίλα Μπαλάνη!... της είπε παγερά. Άκουσες; Ο πατέρας μου!...

Υποχώρησε πανικόβλητη η γρήα, ώσπου έπεσε σ' έναν καναπέ κρύβοντας το πρόσωπό της με τα κοκκαλιάρικα χέρια της:

— Ο... πατέρας σας!... μουρμούρισε. Θεέ μου!...

Κι' ύστερα από μια βαρειά σιωπή που κυριάρχησε ανάμεσά τους, η γρήα πρόσθεσε:

— Θεία Δίκη!...

Την είδε τόσο λυπημένη, τόσο ταπεινωμένη μπροστά του ο νέος, που τη λυπήθηκε πραγματικά. Άλλοτε, την είχε καταραστή μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Αυτή η γυναίκα είχε σπρώξει τον πατέρα του στον τάφο. Ύστερα είχε στείλει στον ίδιο τάφο και τη μητέρα του, άπελπισμένη από το χαμό του άντρα της... Και τώρα, αυτή η γυναίκα, η επικίνδυνη γήρσα του παρελθόντος, δεν ήτανε παρά ένα τραγικό κουρέλι της ζωής...

Ζύγωσε τον καναπέ, κι' έκατσε δίπλα της. Χάιδεψε τ' άπτρα της μαλλιά και της ψιθύρισε:

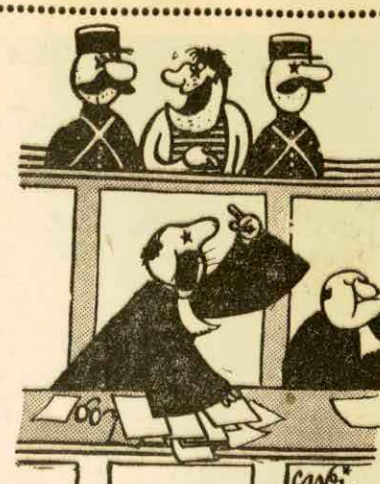
— Κλάψε... Εγώ μια φορά, δεν σας κρατώ πια καλά...

— Μά... συγχωρείτε;... τον ρώτησε σιγά.

— Μ' όλη μου την καρδιά!... Το κεφάλι της έγρεισε στον ώμο του, τα δάκρυα κυλήσανε στα μάτια της, που βασιλεύσανε.

Τώρα, ο γυιός κρατούσε πεθαμένη στην άγκαλιά του τη γυναίκα που είχε παρασύρει άλλοτε στον τάφο τον πατέρα του!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Ωραία τα λέει ο δικηγόρος μου. Καλά πού ήρθα να τον άκουσω!..

—Μάστορα! Δεν μου λες πως θα καταφέρω να καρφώσω το καρφι χωρίς να γυτηήσω το χέρι μου;... —Πιάσε το σφυρί με τα δύο σου χέρια!

Ο μαχαργιάς συγχρονίζεται...

Ένα σκίτσο από το νέο φιλμ του Γουόλτ Ντίσνεϋ: «Η Άλίκη στη χώρα τών θαυμάτων».

Ποιά φιλμ δά ιδούμε ΤΩΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι και πρωταγωνιστές

Συνεχίζοντας την έρευνά μας για τα έργα, που θα προβληθούν με τις ταινίες της «Εκδοτικής-Φίλμ», που αντιπροσωπεύει κι' αυτή τρείς μεγάλες αμερικανικές εταιρείες: την «Φόξ» την «R.K.O.» και την «Παραμαουντ».

Η «Φόξ» έπ' κεφαλής της όποιος βρίσκεται ο όμιλος της Σπύρος Σκουρής θα μας προσφέρει κι' έφετος άρκετά διαλεκτά έργα. Στο έγγονο «Δαυίδ και Βηθσαβέ» που σκηνοθέτησε ο Χένρι Κινγκ, πρωταγωνιστούν ο Γκρόβερ Κρόουζ και η Σούζαν Χάιγουορντ. Στην «Εύα», που κείρισε μένοι σήμερα τόσο βαρβαρία πρωταγωνιστούν η Μπέττυ Νταβερ και ο Τζωρτζ Σάντερς. Η σκηνοθεσία όφείλεται στον Τότσεφ Μάνκβιτς. Τον Ρίτσαρντ Γουίντμπαρκ θα τόν δουλει έφετος σε δύο φιλμ: στο έγγονο πολευικό «Οκινάουα» του Λούις Μάιλστον και στο έπίσης πολευικό «Οι άνθρωποι-Βάτραχοι», που έξιστορεί τη δοσι όλίγων τοιχυών άντρώων, που προσέφεραν τεράστιες υπηρεσίες στον συμμαχικό άνάνα. Πολευικό είναι και το έγγονο «Κουμάντος στις Φιλιππίνες» με πρωταγωνιστές τον Τάυρον Πάουερ και την Μισελίν Πρέλ. Το έργο αυτό γυρίστηκε έξ ολοκληρώου στις Φιλιππίνες με σκηνοθετητή τον Φίτς Λάνγκ. Ο Λούις Μάιλστον, που μας χάρισε άλλότε το αξέναστο «Ουδέν νεώτερον από το Δυτικό μέτωπον» είναι ο σκηνοθέτης και του έγγονου φιλμ «Καγκουά» που νυρίστηκε στην Αυστραλία με την Μωρήν Ο' Χάρα και τον Πήτερο Λάφοντ. Ποό έβδουάδων, ο Γουόλτερ Λάνγκ τελείωσε στην γαλλική Ριβιέρα το νυρίσμα του φιλμ «Σκάνδαλα στη Ριβιέρα». Στην έγγονο αυτή μουσική κωμωδία ο Ντάνιελ Κρίν επιτυγχάνει τις καλύτερες μιμήσεις της καριέρας του και ένε για πατενταρίστη την Τζην Τίοννι και την Κορρίν Καλβέ. Έγγονοι είναι και οι «Έρωτες Φοιτητών» του Ζαν Νενκουλέσκο με την Τζην Πήτερος και την Μίτση Γκαίννο. Έγγονομα έπίσης είναι το έρωτικό «Πουλι του πασάδισου» με την Ντέμπορα Πέιτρετ, τον Τζέφ Σάντλερ και τον Λούι Ζουντάν και το μουσικό-νορευτικό «Λεωφόρος του γλεντιού» με την Μπέττυ Γκορέιμπλ και τον Βίκτωρ Ματιούο. Τέλος ο Γκλέν Φόρντ και η Τζην Τίοννι έπαιζουν για πρώτη φορά μαζί στη «Λίμνη των καταδίκων».

Έπ' κεφαλής της παραγωγής της «R. K. O.» βρίσκεται η νέα δημιουργία του μοναδικού Ντίσνεϋ: «Η Άλίκη στη χώρα τών θαυμάτων». Η Τζέφ Σάντλερ και τον φιλμ «Γεννημένη νιά το κακό». «Βεντέττα» είναι ο τίτλος ενός δυναμικού φιλμ με την νέα άπακάλωσι του Χόλλυγουντ Φέιθ Ντόμερκ. Ο Τζον Κρόμπερτ είναι ο σκηνοθέτης του φιλμ που έπαιξε ο Κρόμπερτ με την Τζέφ Σάντλερ και τον Ντένις Ο' Κήφ. Ο Ρόμπερτ Μίτσαμ πρωταγωνιστεί σε δύο ταινίες: «Το άνομο παρελθόν μου» μαζί με την Άδα Γκάρντνερ και στο «Μακάο» με την Τζέφ Σάντλερ. «Αίμα στο ποσόν τοσπέλι» είναι ο τίτλος ενός αστυνομικού φιλμ με τους Βίκτωρ Ματιούο και Τέρορ Μοούο. Τέλος ο Ντάνιελ Κρίν έπαιζει και ο Κλωντ Ραίην συμπρωταγωνιστούν στο φιλμ «Σφαγισμένο φυτό».

Ένδιαφέρουσα είναι έφετος και η παραγωγή της «Παραμαουντ». Με το φιλμ «Λεωφόρος της Δύσεως», που είναι η ιστορία του Χόλλυγουντ, σημειώνει την επανευφάνισι της μιά παλιά δόξα του κινηματογράφου. Η Γκλέν Ο' Σάβανσον, η Τζέφ Σάντλερ και ο Τζέφ Σάντλερ συμπρωταγωνιστούν στο νέο έργο του Ουίλλιαμ Ντίτσελ. «Οι έρωταί του Κάποι» Επιάσε η Τζέφ Σάντλερ ένε για πατενταρίστη τον Μπίνγκ Κρόμπερτ στο έγγονο μουσικό φιλμ «Το βάζο του αυτοκράτορος». Ο Άλαν Λάντ και η Βάντα Χέντνιξ είναι οι έμπνευσταί του έργου «Λογανός Κάου». Στο έγγονο μουσικό-νορευτικό φιλμ «Ας νορέσουμε» ο Φόρντ Άσταίρ ένε πρώτη φορά για πατενταρίστη την Μπέττυ Χάττον. Τέλος στον Ουίλλιαμ Ντίτσελ όφείλεται και η «Σκοτεινή πολιτεία» με την Λίζαμπετ Σκωτ και τον Τσαόλτον Χστον.

Κα λίγο «ουρσομπολίο

★ Το ζεύγος «Ανν Μπάε-τεο-Τζέφ Χόντνικ» άπόγνησε το πρώτο του παιδί. Ένα κοριτσάκι, στο όποιο προκειται να δώσουν το όνομα Κάθον. Η Άνν Μπάετεο είναι 28 ετών και ο Τζέφ 37.

★ Η Μισέλ Μοργκάν και ο σύζυγός της Άνν Ρόου Βίντλ έφυγαν από ημερών από τη Νέα Υόρκη επιστρέφοντας στο Παρίσι. Είχαν μεταβή στην Αμερική ειδικώς για να παρασκευάσουν στην ποιεία του φιλμ «Φυσιολογία» κατά το νυρίσμα του όποιο, ως γνωστόν, πρωταγωνιστήκαν και άναπήθηκαν.

★ Ο Μπάρετ Λάνκαστερ και η σύζυγός του Νόμα άπόγνησαν, και τέταστο παιδί. Το μωρό είναι κοριτσάκι κι' έτσι το ζεύγος έχει τώρα δύο άνδρια και δύο κοριτσάκια.

★ Και νέο έβδουάσιό ανέδιο του «Οσον Ουέλλεα» Οά νυρίση. Λέει στο Λονδίνο ένα έργο έμπνευσμένο από την Βίβλο, μιά και παρμένο σεναριο είναι τώρα της μόδας. Το φιλμ θα βασισθή «Νοε» και ο ίδιος θα παίξη τον όλο του νονο ανθρώπου, που μαζί με την οικογένειά του σώθηκε από τον κατακλυσμό.

★ Ο Γάλλος δημοσιογράφος Μάριο Μανγκλιάν, που ένε θεός του Άλν Χάν από το μέρος της υπέρσας του δήλωσε πως η Ρίτα Χαίγνγουοθ και ο Άλν δεν προκειται να νυρίσουν. «Πολύ σύντομα προσθέτει το ζεύγος θα συμψιλιωθή».

★ Η Μωρήν Ο' Χάρα άποκάλυψε πως το θαύμασίο σπένθος της το όφείλει σε μερικές πολυτίμες συμβουλές, που της έδωσε μιά θεία της, όταν ήταν ακόμα μικρό κοριτσάκι. Δεν άποκάλυψε όμως ποιός είναι.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Τα παλιά τεφτέρια

Λένε πως όταν ο Έβραϊός μου-φλουζέφ, ξαναπιάει τα παλιά του τα τεφτέρια, για να ιδή ποιοι του χρωστώνε από μια φορά κι' έναν καιρό και να τους χτυπήσει την πόρτα. Άλλα γιατί μόνο ο Έβραϊός; Προσωπικά, πιστεύω πως κάθε άνθρωπος, σε όποιον όπλοτε θρησκεία κι' αν πιστεύη, μα 'Ορθόδοξος είναι, μα Διαμαρτυρόμενος, μα Μωσαϊκός, μα Βουδδιστής, την ίδια δουλειά κάνει στα κεσάτια του ξαναπιάει τα παλιά τεφτέρια.

Αν οι δουλειές σου πάνε καλά και ο μπεσάχτας σου — δόξα ο Μεγαλοδύναμος — πιάει το καθημερινό του, δεν θυμάσαι τους παλιούς λογαριασμούς. Όσα σου φάγανε, σου φάγανε — άς τους ήσυχους τους ανθρώπους. Τα ξεχάσαν αυτοί, τα ξεχάσες και του λόγου σου. Άλλα υπάρχουν κι' αναποδιές στη ζωή. Φτάνει κάποια έποχη που τα πράγματα έρχονται δυσκόλα, αρχίζουν οικονομικές στενοχωρίες — είναι τα μουφλουζέφια που λένε. Τί θα κάνης, λοιπόν; Να τί θα κάνης: Θα πιάσης τα παλιά σου τα τεφτέρια, γραφτά η άγραφρα και θα ιδής τί έχεις να λαμβάνης από περασμένα νταραβέρια, από ανθρώπους έπιλησμονες, από ξεχασμένα υπόλοιπα. Θα θυμηθής λησμονημένα δικαιώματα, που τα παραμέλησες, είτε γιατί δεν έδωσες την πρέπουσα σημασία, είτε γιατί τα θεωρήσες φιλοδοουλείς. Και θ' αρχίσης να χτυπάς πόρτες:

— Καλημέρα σας. Πρό δώδεκα έτών...

Αυτό βρέθηκε στην ανάγκη να κάνω κι' εγώ. Η ρόδα της ζωής μου τραβούσε κανονικά, μπορώ να πω πως ευημερούσα. Αφού ήμουν σε θέσι να έλεω και τους πτωχούς. Άλλα ήρθε και η έποχη τών ισχνών αγελάδων. Ήρθε πανάθεμά τη. Οι δουλειές μου πήραν την κάτω βόλτα και ένα ωραίο πρωί, βρέθηκε στον άσσο. Έδωσα κάτι οικονομίες που είχα, περιμένοντας να ξεναβάλω μπρός. Κι' έφτασα στο άμην.

— Και τώρα τί κάνουμε; ρωτά τον έαυτό μου.

— Τώρα ξαναπιάουν τα πα-

λιά τους τα τεφτέρια, μου άπαντά έκείνος. — Συμφωνώ! Όλο και κάτι θαχούμε να λαδοάουμε.

Πρώτος-πρώτος μούρχεται στο μυαλό ο Θόδωρος. Το θυμάμαι σαν νάνα τώρα, που ήρθε και μου ζήτησε πεντακοσίους δραχμές, λίγες βδομάδες πριν κηρυχθή ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Δεν μπορεί να τις άρνηθ. Είχα να τον δώ πολλά χρόνια και χάρηκε πολύ που με είδε.

— Καθώς βλέπεις, ζω και σε θυμήθηκα.

— Πώς ήταν αυτό; — Ήρβα να σου υπενθυμίσω κάποιο πεντακοσάρικο, στα 1939. Το θυμάσαι; — Μπορώ να θυμάμαι τέτοιες λεπτομέρειες έπειτα από δώδεκα χρόνια; — Το ξέρω. Σηνήθως έκείνοι που παίρνουν δανεικά, τα ξεχνούν. Όχι σε δώδεκα χρόνια, αλλά σε δώδεκα δευτερόλεπτα. Τα θυμούνται όμως έκείνοι που τα δίνουν. Είχες έρπει πρώι-πρωί, στο σπίτι μου και με βοή-κες μισοξυρισμένο. Μάλιστα, ψιλόβρεχε εκείνη την ήμερα... Και είχες και πανόδοντο!

— Λιθανόν. Λοιπόν; — Λοιπόν ήρθα να το εισ-πράξω. — Ένα πεντακοσάρικο, μωρέ Σωτηράκι; Να στο δώσω, πολύ ευχαρίστας. Έμένα μ' άρέσει να έξοφλώ τα χρέη μου. Όρίστε. Και βγάλε ένα πεντακοσάρικο. — Τί είναι αυτό; — Πεντακοσάρικο! Δεν το βλέπεις; — Κοριδεύεις τώρα, Θόδωρε; — Καθόλου. Πεντακοσάρικο μου είχες δανείσει, πεντακοσάρικο σου δίνω! — Την ίδια αξία έχει το πεντακοσάρικο το τωτεσινό, με το πεντακοσάρικο το σημερινό; Τότε, μ' ένα πεντακοσάρικο, αγοράζεις δύο ζευγάρια παπούτσια

—Για το Θεό, Μένια, πάψε!... Ο άστυφύλακας!... (Του Άρχέλαου)

Τώρα παίρνεις ένα κορδόνι. — Λοιπόν, δώσε μου ένα κορδόνι. — Σαν ποια θες, δηλαδή; Κάνα τσουβάλι λίνες; — Όχι. Δεν φτάνω για μ'έκει. Θα υπολογίσουμε τον τιμωρίθμο. Και θα μου δώσεις ένα πεντακοσάριο, συν άλλα τρία μηδενικά.

— Τα μηδενικά στα δίνω ευχαρίστως. Για τον αριθμό πέντε έχω αντίρρηση! Δεν σε περίμενα για αλαχκορεδής, Σωτηράκη. — Είσαι κακόπιστος. — Ξεχνάς ένα πράμα, Σωτηράκη. Ότι τα προπολεμικά χρέη έχουν διαγραφή με το νόμο της δραχμοποίησης για να μη μας εκμεταλλευθούν κατι εκμεταλλευτάι σαν και σένα. Πέρασε σφουγγάρι, Σωτηράκη! Και το σημειώρη! Πεντακοσάριο στο δίνω από καλωσύνη μου. Αλλά εσύ θέλεις τοτεσινό!

— Μάλιστα! — Λοιπόν, άντε στο καλό. Ούτε αυτό σου δίνω. Και είμαι κι'έν τάξει και με το νόμο. — Έχει καλώς, Θόδωρε. Ξαναζήτησέ μου και βλέπουμε! — Κι' έφυγα απογοητευμένος από την πρώτη κρούση. 'Ας πάω για τη δεύτερη.

«Σωτηράκη, είσαι ανόητος!», είπα στον εαυτό μου. «Για θυμήσου! Όταν ήσουν δεκαοχτώ ετών, μέχρι τα είκοσιένα σου χρόνια, είχες διατελέσει περιοδεύων αντίπρόσωπος — ένα είδος παραγγελιοδόχου, να πούμε. — Επαίρνες διάφορα έδω από έμπορικά και τα πούλαγες σε περίπτερα και μικρομάγαζα. Αυτή η παραγγελιοδοχική σου θητεία, σου δίνει δικαιώματα. Τί κάθεσαι!».

Τί κάθομαι, αλήθεια; Πληροφορούμαι ότι υπάρχει κάποιο σωματείο παραγγελιοδόχων, που έχει ταμεία συντάξεων, προνοίας και τα λοιπά. Τραβάω κατ'εύθειαν για κεί και βρίσκω τον προεδρό. — Καλημέρα, κύριε πρόεδρε. — Ο κύριος; — Παλαιός συνάδελφος! Έρχομαι να τακτοποιηθώ. — Με ποιά στοιχεία; — Από το 1929 μέχρι το 1932, έκανα κι' εγώ αυτή την παλιοδολεύα. Θέλω, λοιπόν, να πάρω τη σύνταξί μου. — Μα δεν έχετε τα απαιτούμενα προσόντα. Πρώτα-πρώτα δεν φέρεσθε έγγεγραμμένοι. — Να γραφτώ τώρα! — Έπειτα, από τότε έχουν περάσει είκοσι χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα τί δουλειές κάνατε;

— Πολλές και διάφορες. — Και πώς το θυμηθήκατε τώρα; — Μα, τώρα έλαβα την ανάγκη. Έπεσα έξω, πρόεδρέ μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι έχουν παραγραφεί τα δικαιώματά μου!

— Ποιά δικαιώματα, αγαπητέ μου; Για νάχης δικαιώματα συντάξεως, πρέπει να εργάζεσαι συνεχώς σ' αυτό το επάγγελμα, να έχης συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία και νάχης βιβλιάριο. — Μα τώρα τους τύπους θα κуттάμε, πρόεδρέ μου; — Έτσι λέει ο νόμος. Κι' έπειτα, είσαι μέλος του σωματείου; — Τώ καιρώ εκείνω δεν υπήρχε σωματείο! — Κι' όταν υπήρχε, έκανες άλλη δουλειά. — Μάλιστα. Αυτό όμως δεν πάει να πη ότι μπορώ να χάσω κεκτημένα δικαιώματα. Απαιτώ τη σύνταξί μου!

— Δεν γίνεται, αγαπητέ μου παλαιέ συνάδελφε. Άλλοιμονο, αν ο καθένας που πούλαγε τσατσάρια και τσακμακοπέτρες στα περίπτερα ένα ρεγγάρι, μας έρθη σήμερα και ζητάει σύνταξη.

— Τουλάχιστον, από το ταμείο προνοίας δεν βγαίνει κανένα βοήθημα; — Ούτε δεκάρα!

— Δηλαδή, μου τρώτε τα δικαιώματα! Έντιμος τριετής παραγγελιοδοχική υπηρεσία, πηγαίνει χαμένη! Αυτό δεν είναι συν-αδελφική αλληλεγγύη, κύριε πρόεδρε! Απαιτώ τη σύνταξί μου και έκτακτον χορηγήμα από το ταμείο μας!

— Άντε στο καλό, παιδί μου, γιατί έχω και δουλειά. — Έχει καλώς! Εφώνασα και χτύπησα το χέρι μου στο τραπέζι, γεμάτος αγανάκτησι. Έγώ θα διεκδικήσω τα δικαιώματά μου! Θα πάω στο Συμβούλιο της 'Επικρατείας κι' εκεί τα λέμε! Λωποδύτες!

Ούτε κατάλαβα για πότε πήρα κουτρούδαλα τις σκάλες. Συνάδελφοι, σου λέει ο άλλος! Νά σας βρώσω!

Απαιτήσι τρίτη και σοβαρότερη. Καθώς μου είχε πη πρό δεκαοχτώ ετών, η μακαρίτισσα ή θεία μου Ευτέρπη, ο μακαρίτης ο πατέρας μου, που τον έχασα πολύ μικρός, της είχε κάνει λόγο για κάποιο οικόπεδο, σε κάποια συνοικία ή της 'Αθήνας ή του Πειραιά — δεν θυμόταν και καλά. Όχι πώς τότε αγόρασε, αυτό δεν της τόχε πη κατηγορηματικά, αλλά της είχε μιλήσει για το οικόπεδο με ύπονο-ούμενα, που για τη θεία μου, δεν άφηναν καμμία αμφιβολία. 'Ο πατέρας μου ήταν μυστικός κι' επιφυλακτικός άνθρωπος, έκανε τις δουλειές του κρυφά. Δεν έλεγε σε κανένα καθαρά τίς σκέψεις του, τα σχέδιά του και τις αποφάσεις του. Αλλά η θεία μου, που τον είχε ψυχολογήσει, μου έλεγε:

— Να ξέρης ότι ο πατέρας σου είχε κάποιο οικόπεδο!... Έγώ δεν είχα δώσει σημασία τότε σ' αυτό το σπουδαιότατο ζήτημα. Της είχε κάνει, λέει, λόγο για κάποιο οικόπεδο, άρμεγε λαγούς, κούρευε χελώνες, που λέει και η παροιμία. Αλλά τώρα το οικόπεδο ξανάβρε στο νου μου. Και να ήταν, λέει, σε κανένα Κολωνάκι!... Πού μπορούσα να μάθω; Στο 'Υποθηκοφυλακείο, βέβαια. Πηγαίνω πρωί-πρωί και δηλώνω τις υποψίες μου: — Ένα οικόπεδο, επ' όνόματι Σαράντη Κορκουμπίνη! Έχουμε χάσει τους τίτλους... — Να κуттάσουμε τα βιβλία μας. Ψάχνουν, ψάχνουν, κατεβάζουν σκονισμένα βιβλία, τα μελετούν: — Δεν υπάρχει, κύριε, τέτοιο όνομα οικόπεδου! Για ξανα-περάστε να ξανακуттάσουμε, γιατί τώρα κλείνουμε.

Ψάχνουν τέσσερις μέρες κατά σειρά, φτάνουν μέχρι αποθήκη και υπόγειο. — Δεν υπάρχει!

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντόρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μαζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυσό ρολογάκι του χεριού — για-τί πάντα ήμουν γαλαντόμος. Κι' έπειδή μου κάνατε την ψωπο-ρήφανη, τάχα πως δεν καταδε-χόσαστε να το πάρετε, σας είπα πως το ρολογάκι σας το δίνω για δικό μου όφελος, γιατί αργού-σατε στα ραντεβού κι' έπρεπε νάχετε ένα ρολόι ακριβείας, για ναρχόσατε στην ώρα σας. Και τότε το περάσατε στο άδρό σας χεράκι.

— Μα δεν ντρέπεσαι, καυμένη Σωτηράκη; Έπειτα από τέσσα-ρα χρόνια, έρχεσαι να μου ζη-τήσης ένα παλιόρολο που μου χάρισε;

— Πρώτα-πρώτα δεν ήταν πα-λιόρολο. Ήταν ολόχρυσο! — Έστο! Αλλά τα δώρα δεν επιστρέφονται.

— Κάνετε λάθος, δεσποινίς Ντόρα. Δεν ήταν δώρο. Έσείς, αν ένθυμησθε καλώς, είχατε αρνηθ-η να το δεχθήτε, ως δώρο. Και μό-νο όταν είπα ότι σας το δίνω για να βλέπετε την ώρα και να μην αργήτε στα ραντεβού μας, το πήρατε. Υπ' αυτήν την έν-νοιαν το δεχθήκατε.

— Έστο! — Έστο! Αφού, λοιπόν, δεν δίνουμε πιά ραντεβού, έπαψε να ίσχυη και ο λόγος της κατακρα-τήσεως. Δεν μπορώ ν' ανεχθώ να βλέπετε στο δικό μου ρολόι την ώρα για τα ραντεβού σας με άλ-λους. Αυτό δεν το σκάνει ο έ-γωισμός μου. Λοιπόν, να μου έ-πιστρέψετε το ρολόι μου, παρα-καλώ. Το χρυσό μου ρολόι. Πού τόχετε; Γιατί δεν το βλέπω στο άδρό σας χεράκι;

— Τόχασα, Σωτηράκη! — Μου είναι αδιάφορο. Θα μου δώσετε το αντίτιμό του. Ένα εκατομμύριο διακόσιες. Όποιος χάνη ξένο πράμα, αζημιώνει τον ιδιοκτήτη του. Το λέει κι' ο νόμος! — Μάλιστα. Αλλά όχι και δ-ταν ο ιδιοκτήτης είναι γαϊδα-ρος! Κρίμα την έκτιμησι που σου είχα καυμένη Σωτηράκη! Μη-πως θες να σου πληρώσω και κάτι γκαζόζες που με κέρσασε;

— Κι' αυτές! — Λοιπόν, δεν φθν δίνω τί-ποτα! — Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη; — Όχι. Είναι ακόμα μία, που την ξαναείπα. — Ποιά; — Ότι είσαι γαϊδαρος! — Λαμπρά. Θα τα βρούμε δι-καστικώς! — Πάει κι' αυτό το δικαίωμα!

— Έκανα δυο-τρεις άλλες από-πειρες ακόμα. Για κάποιο ρα-διόφωνο που είχα πουλήσει σε χα-μηλή τιμή, για κάποιο σκακκιό που είχα χαρίσει πρό δεκαετίας σε κάποιον άπορο γνωστό μου, για κάποια εξυπνέτησι που εί-χα κάνει σε κάποιον φίλο μου και έπρεπε ν' αποτιμήση σε χρή-μα. Συνάντησα παντού άρνησι, όλοι με πρόγκηζαν. Τα παλιά μου τα τεφτέρια τελείωσαν, μαζί με το τελευταίο μου ταλληρο. Δεν έμενε, παρά μία απαιτήσι.

— Γιαννάκη μου, καλημέρα! — Καλώς το Σωτηράκη! — Αν θυμάσαι, σου έχω κάνει ις τώρα περί τις δέκα φορές το ραπέζι. — Δεν τις έχω μετρήσει. — Τόσες είναι. Έσύ πάλι ου τόχεις ανταποδώσει πέντε ορές. Μου χρωστάς άλλες πένε-ε. Λοιπόν, βρίσκομαι στην ά-αγκη σήμερα να σου ζητήσω ήν επιστροφή του χρέους σου! — Ό,τι θες, Σωτηράκη μου. Ίαμε να φάμε! — Υπάρχουν και έντιμοι άνθρω-ποι στον κόσμο! Αλλά τί να σας πώ. Άμα σας βρουν τα κε-σάτια, μην ψάχνετε ποτέ τα πα-λιά σας τεφτέρια. Δεν θάχετε καλλίτερη τύχη. Οι άνθρωποι εί-ναι άγνώμονες, όπως κι' εμείς, όταν μας έχουν γραμμένα άλλοι στα παλιά τους τεφτέρια!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Δεν είναι δυνατόν! — Μα δεν μας δίνετε και κανένα συγκεκριμένο στοιχείο. Πού είναι ακριβώς αυτό το οί-κόπεδο; — Σας είπα: 'Η στην 'Αθή-να, ή στον Πειραιά! — Μάλιστα. 'Η στη Θήβα, ή στη Λάρισα, ή στην Καλαμάτα. Πώς θα το βρούμε; — Έχετε υποχρέωσι να το βρήτε! Αυτή είναι η δουλειά σας!

Χτύπησα κι' εδω το χέρι μου στο τραπέζι, για να καταλάβουν πως δεν είχαν να κάνουν με κα-νένα κορόιδο. Φώναξα εγώ, φώνα-ζαν εκείνοι, ήρθε ο τμηματάρχης.

— Τι συμβαίνει; — Ο κύριος θέλει, σώνει και καλά, να του βρούμε ένα ανύπαρ-κτο οικόπεδο, ανυπαρκτου πωλη-τού και ανυπαρκτου αγοραστου, σε ανυπαρκτή συνοικία, ανυπαρ-κτου πόλεως! — Του υπαρκτού πατέρα μου! βροντοφωνώ.

— Μία στιγμή, κύριε! Λέει ο τμηματάρχης. Μην ένκευρίζεσθε. Πώς νομίζετε, ότι ο πατέρας σας είχε αγοράσει το περί ου ο λόγος οικόπεδο; — Να σας εξηγήσω. 'Η θεία μου η Ευτέρπη... — Και αναφέρω τα συντριπτικά μου στοιχεία. 'Ο τμηματάρχης γελά, οι υπάλληλοι κάνουν το ι-διο.

— 'Ο πατέρας σας δεν είχε αγοράσει κανένα οικόπεδο, κύ-ριε! μου λέει ο τμηματάρχης. — Και τότε πώς είχε κάνει λόγο στη θεία μου; — Κι' ο δικός μου είχε κάνει λόγο για κάποιο οικόπεδο στη θεία μου, αλλά δεν το αγόρασε. Είμαστε στην ίδια περίπτωση, δυστυχώς.

— Τα παραπειστικά να τ' ά-φήσετε, κύριε τμηματάρχα! εφώ-νασα. — Έχω ένα υπ' όψι μου, μου άπάντησε πρόθυμα ο τμηματάρ-χης. Όχι ακριβώς οικόπεδο. Έ-χει κι' ένα δωμάτιο χτισμένο! — Τόσο το καλλίτερο. Πού είναι;

— Στο Δαφνί! — Φανερό πως με είχαν πάρει στο φιλό! — Σας άπαγορεύω να με έι-ρωνεύεσθε! φωνάζω. Και θα τα βρούμε στα δικαστήρια! — Πάει κι' αυτό το δικαίωμα από τα τεφτέρια μου.

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

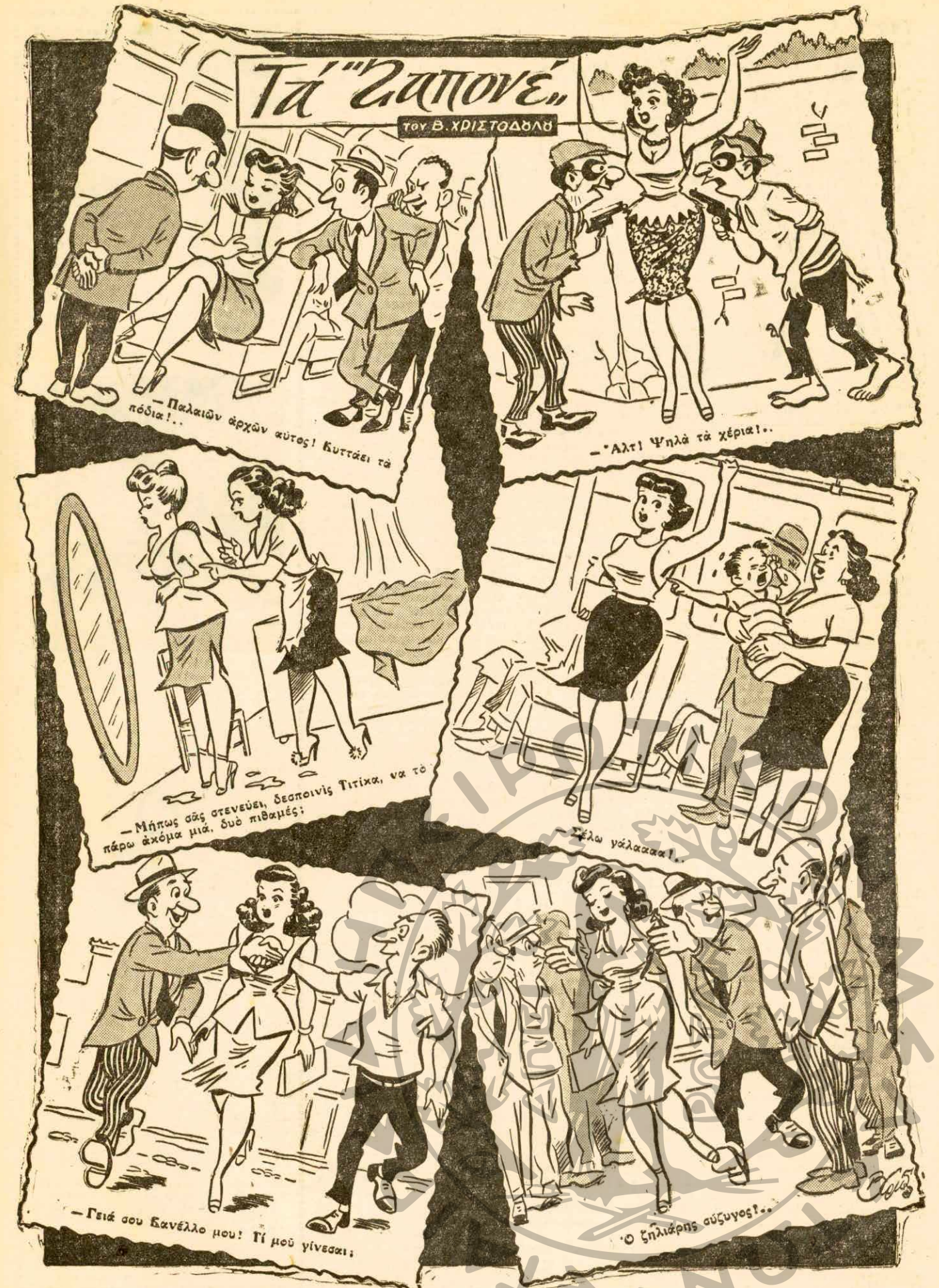
— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

— Αφού δεν κάνω τίποτα με τα μεγάλα ψάρια, ας κуттάσουμε για κανένα μικρότερο. Γιατί, στο μεταξύ, έχω απομείνει με κάτι ταλληράκια. — ...Μάλιστα, δεσποινίς Ντό-ρα, πριν από πέντε χρόνια, που είχατε την τιμή να μπλέξετε μα-ζί μου, σας είχα χαρίσει ένα χρυ-

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ»

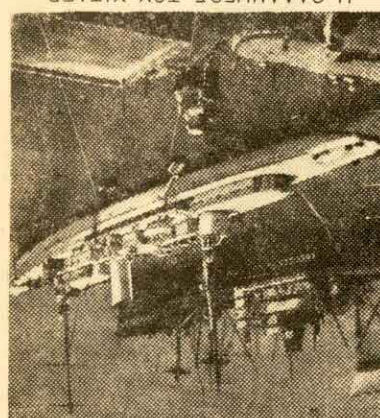
Στη Νίκαια έγινε ποδόσφαιρόν ή τελική φάσις του διαγωνισμού για την έκλογη της «Βασιλίσσης της γαλλικής επαρχίας». Νι-κήτρια άνεδεινθή η δεσποινίς Ρασέλ Ρακό, 19 νόωνων, που δι-ακρίνεται στο μέσον της φωτογραφίας μας μαζί με τις δυο δε-σποινίδες της τιμής. Άριστερά η Ραμόντ Μπυσκό από τη Μασσαλία και δεξιά η δεσποινίς Λουστέρ. Εισόδη.

Ο Καραϊσκάκης
ΣΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

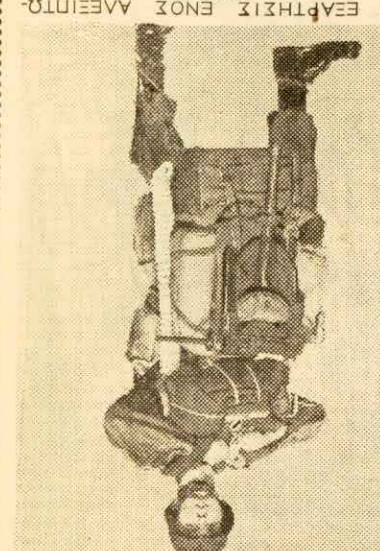
Ο ΠΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ ΚΟΡ-
ΔΑΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑΣ
Μεταξύ των Ελλήνων καλλιτεχνών που εργάζονταν στο Μεσολογγί, ο Πάυλος του Μεσου Κορδάτου, ο οποίος έζησε και εργάστηκε στο Μεσολογγί κατά τη διάρκεια της πολιορκίας.

Η ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΧΙΤΑΕΡ
Ο Πάυλος του Μεσου Κορδάτου, ο οποίος έζησε και εργάστηκε στο Μεσολογγί κατά τη διάρκεια της πολιορκίας, ήταν ένας από τους καλλιτέχνες που εργάζονταν στο Μεσολογγί.

Η ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΕΝΟΧ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
Από την εικόνα αυτή φαίνεται ότι ο Πάυλος του Μεσου Κορδάτου, ο οποίος έζησε και εργάστηκε στο Μεσολογγί κατά τη διάρκεια της πολιορκίας, ήταν ένας από τους καλλιτέχνες που εργάζονταν στο Μεσολογγί.

THE ZONE

Δεν με κατανοούσατε

ΕΚΕΙΝΟΣ (ΕΙΡΩΝΙΚΑ): ΤΙ
ΛΕΙΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΣ;
ΕΚΕΙΝΗ (ΣΤΕΦΑΝΑ): Ε-
ΠΙΧΕΙΡΩ ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ... ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ΕΙΡΩΝΙΚΑ): ΤΙ
ΛΕΙΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΣ;
ΕΚΕΙΝΗ (ΣΤΕΦΑΝΑ): Ε-
ΠΙΧΕΙΡΩ ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ... ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ...

Αντικαταστάσεις

Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Ο Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ — ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΙΡΩΝΙΚΟΥ
ΕΚΕΙΝΟΣ (ΕΙΡΩΝΙΚΑ): ΤΙ
ΛΕΙΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΣ;
ΕΚΕΙΝΗ (ΣΤΕΦΑΝΑ): Ε-
ΠΙΧΕΙΡΩ ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ... ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ΕΙΡΩΝΙΚΑ): ΤΙ
ΛΕΙΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΣ;
ΕΚΕΙΝΗ (ΣΤΕΦΑΝΑ): Ε-
ΠΙΧΕΙΡΩ ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ... ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΝ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΝ ΕΡΕΤΙ-
ΣΜΟΝ... ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΙ
ΒΑΡΥΝ...

Η ΤΥΧΗ...ΣΠΑΕΙ ΚΕΦΙ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Κομψός, νόστιμος και «στυλές» καμοιόερος στο σπίτι του διπλωμάτου κ. Μπαλή. ΛΕΛΑ: Μία γαριψωμένη ονειρώδης κι' αιδεσία νόσση. Ο κ. ΜΠΑΛΗΣ: Έξελητμένα κομψός όπως όλοι ανεξόν οι διπλωμάτες και... «στυλές» σαν τον καμοιόερό του. ΜΠΕΣΣΥ: Μία πολύ κοκκίνα και πολύ άνοητη κυρία του καλού κόσμου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Μπαλή).

ΚΩΣΤΑΣ (Φορώντας το σακκάκι του κυρίου του): Θυμόσαστε, κύριε; Πρίν πεντε χρόνια, τέτοια μέρα, μας συνέλαβαν και τους δυο οι Γερμανοί. Έγώ σάς ακολουθούσα στη φυλακή σαν πιστός υπηρέτης.

ΜΠΑΛΗΣ: Και υπήρξε ήρωας, αγαπητέ μου Κώστα. Από τότε, δεν σε θεωρώ πια καμοιέρη, αλλά συνεργάτη και φίλο μου.

ΚΩΣΤΑΣ (Επιδέξια): 'Η τιμή για μένα είναι μεγάλη! Κι' όμως... είμαι άναξιος να είμαι ακόμη και υπηρέτης σας!

ΜΠΑΛΗΣ: Εσύ;

ΚΩΣΤΑΣ (Με κομική συντριβή): 'Εγώ μάλιστα! Δεν αξίζω πια νάχω την εμπιστοσύνη και την προστασία σας, κύριε!

ΜΠΑΛΗΣ: Κώστα, με τρομάζεις!

ΚΩΣΤΑΣ (Σχεδόν... με δάκρυα): Μάλιστα! Μη φοβάσθε! Δεν έκλεψα! Ούτε τίποτε αξιοποιώ έχω κάνει. 'Αλλά...βρέθηκα στον ανάγκη να πω ένα τρομακτικό ψέμμα!

ΜΠΑΛΗΣ: Τρομακτικό;

ΚΩΣΤΑΣ: Τρομακτικώτατο!... Πήγος να σάς αγοράσω τα πόδια σας...

ΜΠΑΛΗΣ: Λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ: Μία όμορφη και τρισαχτί-

τωμένη νεαρή κυρία, έπαιρνε δίπλα μου έγγλέζικα σιγαρέττα.

ΜΠΑΛΗΣ: Λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ: 'Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Με κίταξε. Την κίταξα. 'Αναστέναξε. 'Αναστέναξα.

ΜΠΑΛΗΣ: Λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ: Πιάσαμε κουβέντα. (Με κόπο). Και... δεν ξέρω πώς μου ήρθε... και της είπα ότι εγώ είμαι ο κύριος Μπαλής!

ΜΠΑΛΗΣ (Χαμογελώντας): Αυτό είν' όλο;

ΚΩΣΤΑΣ (Σαν παιδί που έχει κάνει αταξία): 'Οχι! 'Εχει και συνέχεια! Της έδωσα ραντεβού νάρθη έδώ σήμερα τ' απόγευμα να πάρουμε μαζί το τσάι!

ΜΠΑΛΗΣ (Σκάει στα γέλια): Χά! Χά! Χά! Χά!... Μα αυτό είναι περίφημο!

... Πολύ διασκεδαστικό!... (Τόν χτυπάει στην πλάτη). 'Αγαπητέ Κώστα, να είσαι ήσυχος! 'Εγώ τ' απόγευμα θα λείπω!

Σου επιτρέπω να δεχθής την κατ'ακρίβει σου σαν τέλειος οικοδεσπότης! Εύτυχώς... δεν άνησχω για τη συμπεριφορά σου!

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέρω πώς να σάς εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, κυρία!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο σπίτι)

ΚΩΣΤΑΣ (Μόνος. Ντυμένος με τη ρόμπα του Μπαλή και μ' ένα ωραίο μεταξωτό μαντήλι στο λαιμό): Δεν κάνει να τη δεχθώ με τη ρόμπα. Μία κυρία, σαν αυτή, θα παραξενευτεί. 'Αλλά δεν μου κάνει κανένα κόστος το κυρίου μου. 'Ετσι θα κάνω τον έκκεντρικό!... (Σουλατάρει). Γαλλικά ξέρω. Έγγλέζικα ξέρω. Γερμανικά ξέρω. Τι διαφορά έχει ένας υπηρέτης από έναν κύριο; 'Αστείον πράγμα! (Διαβάζει από ένα σημείωμα)... 'Ετσι είναι, αγαπητή κυρία! 'Η μεγαλύτερη φιλοσοφία της ζωής είναι αυτό που λέει ο 'Αμλετ στο Σαίξπηρ!... 'Οχι λάθος έκανα: 'Ο Σαίξπηρ στον 'Αμλετ!... (με στόμφο) Του μπη, όρ νότ του μπη! (Χτυπάει το κουδούνι). 'Εφτασε! Τι θα της πω τώρα; 'Α, ναι! 'Σήμερα είναι το πιο εύτυχισμένο απόγευμα της ζωής μου!» (Τρέχει ν' ανοίξη).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Συνέχεια της προηγούμενης)

ΛΕΛΑ (Μπαίνει φορώντας ένα περίφημο φόρεμα κοκταίηλ και βαρύτιμα μπίζου): Δίστασα νάρθη. 'Αλλά ύστερα... υπέκυψα στον εαυτό μου!

ΚΩΣΤΑΣ: Σήμερα είναι το πιο εύτυχισμένο απόγευμα της ζωής μου.

ΛΕΛΑ: 'Ω! Δεν γίου βέρυ μάτς!

ΚΩΣΤΑΣ: Πληξί!...

('Αμχανία)

ΚΩΣΤΑΣ: Σκεπτόμουν πρίν έρθετε

πώς ο μεγαλύτερος συγγραφέας είναι ο 'Αμλετ! 'Οχι, παρ'τόν. 'Ηθελα να πω ο Σαίξπηρ. Αυτός που είπε «Του μπη όρ νότ του μπη»!

ΛΕΛΑ: Μπα; Δεν το είπε ή 'Ελένη Βλάχου; Το διάβασα σ' ένα χρονογράφημα της.

ΚΩΣΤΑΣ: Θα τώχη κλέψει από τον 'Αμλετ!

ΛΕΛΑ: Λέτε; Φοβερό!

ΚΩΣΤΑΣ: Γιε! 'Αλλά να μη την εκθέσουμε!

ΛΕΛΑ: Είναι φίλη σας;

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ε... ναι... βέβαια! Δηλαδή, τώρα δεν τάχουμε καλά. Σείς, τη βλέπετε;

ΛΕΛΑ: 'Οχι. Τσακωθήκαμε στο μπρίτζ!... (Χτυπάει το τηλέφωνο).

ΚΩΣΤΑΣ (Μπλαζεδιστικό): 'Αλό!... 'Α, σείς;... (Τρακαρισμένος). Ναι, βέβαια...

ΜΠΑΛΗΣ ('Από το τηλέφωνο): Πώς τη λένε τη φίλη σου;

ΚΩΣΤΑΣ: Μμμ... δεν μπορώ να σάς πω αυτή τη στιγμή.

ΜΠΑΛΗΣ: Νά σου πω εγώ: Τη λένε κυρία Δεληπαύλου! 'Ετσι;

ΚΩΣΤΑΣ (Κατάπληκτος): Μάλιστα!... Πώς το ξέρετε;

ΜΠΑΛΗΣ: Γιατί, απλούστατα, είναι... ή καμαριέρα της φίλης μου κυρίας Δεληπαύλου, που της έζητησε τη χάρη να φορέση ένα δικό της φόρεμα με ακριβά μπίζου, για νάρθη να κατακτηση... τον κύριο Μπαλή! 'Ηλεδθ, εσένα! 'Η κ. Δεληπαύλου δεν ήθελε, φυσικά, να χάρη την καμαριέρα της. Και της έκαμε αυτή τη θυσία!...

ΚΩΣΤΑΣ (Μ' αποκαρδίσσι): Καμαριέρα, είναι;

ΜΠΑΛΗΣ: Ναι, Κώστα, καμαριέρα. 'Αλλά πολύ χαριτωμένη, όπως μου λέει τώρα η κυρία της. Σε λίγο θαρθούν και να μάς σερβίρετε το τσάι!... 'Ωρβουάρ!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ωρεβουάρ, κύριε! (Κλείνει). 'Ερχονται τ' αφεντικά μας να τους σερβίρουμε το τσάι!... (Θλιμμένα) 'Υπηρετής είμαι κι' εγώ!

ΛΕΛΑ (Μ' άσφον ένθουσιασμό): 'Ε;... 'Υπηρετής είσαι;

ΚΩΣΤΑΣ: Καμαριέρης. (Μελαγχολικά): 'Η κυρία σου είναι φίλη του κυρίου μου!...

ΛΕΛΑ: Δόξα σοι ο Θεός! Είχα τόσο πολύ τρομάξει με την ιδέα πως είσαι κύριος!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' εγώ με την ιδέα πως είσαι κυρία!...

ΛΕΛΑ: 'Εχουν δίκαιο που λένε πως το ράσο δεν κάνει τον παπά. Νά που έγιναν τα αποκαλυπτήριά μας!

ΚΩΣΤΑΣ: Πάει η αταπάτη! 'Η ιλουζιόν, όπως λέει ο κυριός μου...

ΛΕΛΑ: Μη λές κουτιάρες. Καλύτερα 'έτσι. 'Ο έρωτάς μας θα είναι εκατό τοις εκατό γνήσιος.

ΚΩΣΤΑΣ: Βερίταμπλ, όπως λέει ο κύριός μου.

ΛΕΛΑ: Με σκότισες με τον κύριό σου!...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Εχεις δίκιο, αγαπούλα μου. 'Αλλά, πώς να σου το πω; Τα έχω σαστίσει κυριολεκτικά!...

ΛΕΛΑ: 'Ελα, φίλησέ με τώρα. Τι κάθεται σαν βλάκας;

ΚΩΣΤΑΣ: 'Αλήθεια! 'Εχουμε λίγον καιρό στη διάθεσί μας! (Τη φιλάει).

ΛΕΛΑ: Λοιπόν, τί να σου πω. Δεν φιλώ καθόλου σαν κύριος!

ΚΩΣΤΑΣ: Που το ξέρεις;

ΛΕΛΑ: Μα, μ' έχουν φιλήσει πολλοί κύριοι και μπορώ να κάνω τη διάκρισι!

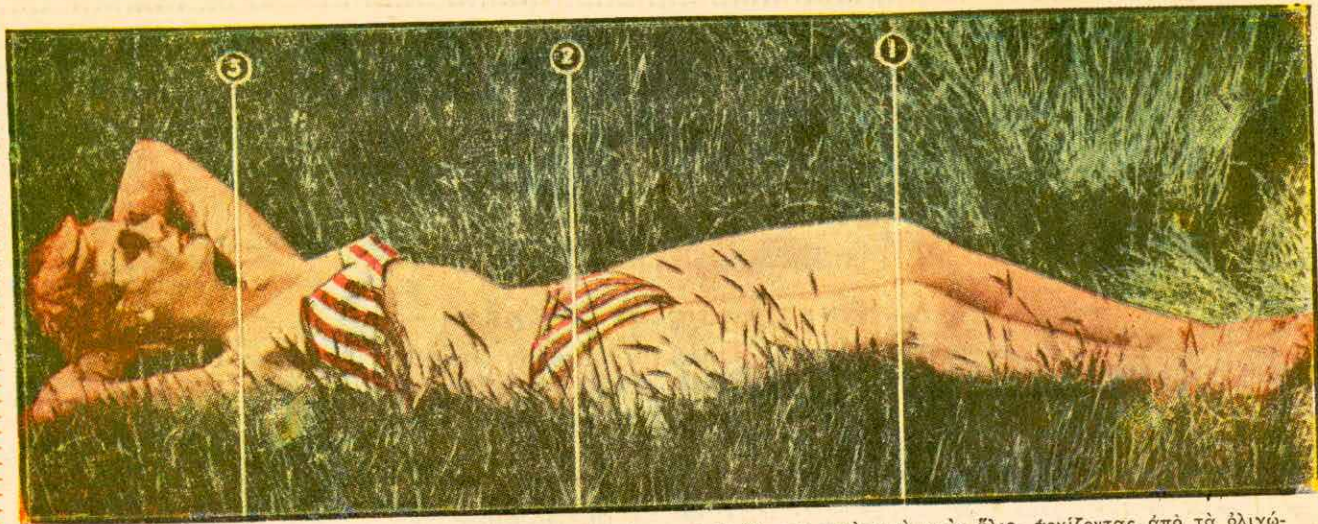
ΚΩΣΤΑΣ: 'Εγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ νάχω γνώμη. Δεν έχω φιλήσει, καμμιό κυρία!

ΛΕΛΑ: Αυτή είναι η μοίρα μας, Κωστάκη μου. Τις υπηρετήσεις τις φιλούν οι κύριοι. 'Ενώ τους υπηρέτες δεν τους φιλούν οι κυρίες!...

(Πράγμα στο όποιον συμφωνεί και ο συγγραφέας και κλείνει την...)

ΑΥΛΙΑ

ΕΨΙΛΟΝ

Σ' αυτή τη φωτογραφία βλέπετε ποιά μέρη του σώματος πρέπει να εκτίθενται σιγά-σιγά στον ήλιο, αρχίζοντας από τα δλιγώτερον ευαίσθητα: 1) Πόδια, γάμπες, γόνατα. 2) Το μέρος του σώματος από τα γόνατα ως την κοιλία. 3) Στήθος και κεφάλι.

Η διάρκεια των γιά τ'ς ξανθές και τ'ς μελαχρινές

Δεν υπάρχει τίποτε το απλούστερο από ένα ηλιόλουτρο. 'Αλλά και ταυτόχρονα τίποτε το πιο επικίνδυνο. Γι' αυτό οι συμβουλές πάνω σ' αυτό το ζήτημα, δεν είναι ποτέ περιττές.

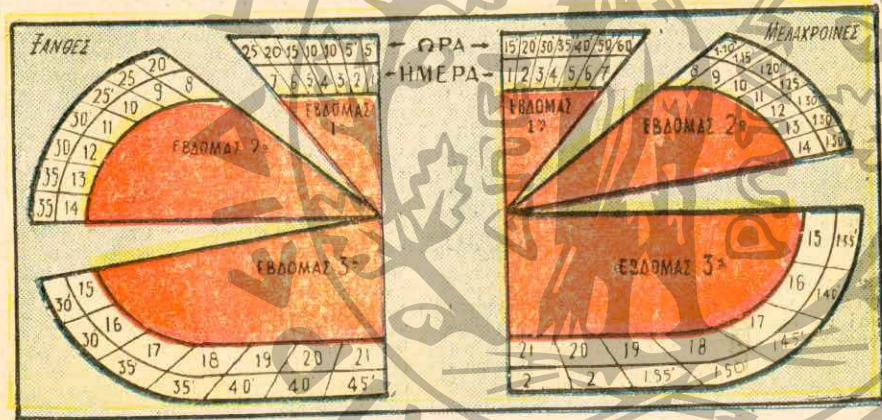
Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να ξέρετε πως τα καλύτερα ηλιόλουτρα είναι εκείνα που μπορείτε να πάρετε από τα μέσα 'Ιουλίου έως το τέλος Αυγούστου. 'Αλλ' είναι ακόμη καλύτερα αν αρχίσετε βαθμιαία από το Μάιο, έφ' όσον διαθέτετε μια ταράτσα ή ένα μέρος όπου να μπορείτε να εκτεθήτε στον ήλιο. Μ' αυτό τον τρόπο, το σώμα σας συνηθίζει βαθμιαία στις ηλιακές ακτίνες και δεν διατρέχετε τον κίνδυνο να πάθετε εγκαύματα ή διάφορες νόσους του δέρματος. 'Αλλά και για το σύνολο του οργανισμού αυτός ο τρόπος είναι προτιμώτερος. 'Αποφεύγετε έτσι τις σοβαρές κάποτε διαταραχές που προκαλεί η έκθεση στις καυστικές ακτίνες του ήλιου του 'Ιουλίου ή του Αυγούστου.

Θ' αρχίσετε τα ηλιόλουτρα εκθέτοντας το σώμα σας επί μερικά λεπτά μόνον την πρώτη ημέρα και αυξανοντας βαθμιαία αυτό το χρόνο. Κατά κανόνα, οι ξανθές έχουν πιο ευαίσθητο δέρμα από τις μελαχρινές και γι' αυτό πρέπει να εκτίθενται λιγώτερο στον ήλιο.

Ο κατωτέρω πίναξ δείχνει ποιος είναι ο καλύτερος ρυθμός που πρέπει ν' ακολουθήσουν τόσο οι πρώτες όσο κι' οι δεύτερες για τα ηλιόλουτρά των.

Η τμηματική έκθεση του σώματος στον ήλιο, όπως γράφουμε παραπάνω, θα σάς προφυλάξη από κινδύνους οι οποίοι κάθε άλλο παρά μικροί και άβυσσοι λόγου είναι.

Όταν συνηθίσετε να μένετε αρκετή ώρα στον ήλιο, είναι απαραίτητο να αλλάζετε στάσι κάθε πέντε λεπτά. Κατά κανόνα, πρέπει να είσαστε εσπλωμένοι. Θα εσπλωθήτε πρώτα από το ένα πλευρό και κατόπιν από το άλλο, ύστερα μπρούμυτα και, στο τέλος, ανάσκελα, σε τρόπο που να εκθέσετε όλα τα μέρη του σώματός σας εις τον ήλιο.

Το σχεδιάγραμμα αυτό δείχνει πόσο χρονικό διάστημα πρέπει να μένουν στον ήλιο οι μελαχρινές (δεξιά) και οι ξανθές (αριστερά).

Προτού πάρετε το ηλιόλουτρό σας, είναι καλό να προσπαθήσετε να θερμάνετε το σώμα σας με υερικές ασκήσεις. Αυτό είναι απαραίτητο ιδίως όταν βγαίνετε από το νερό.

Μην ξεχνάτε ότι, για να εκτεθήτε στον ήλιο, πρέπει να μην έχετε φάει από δυο ώρες. 'Επί 30 λεπτά, έξ' άλλου, μετά το ηλιόλουτρο, δεν πρέπει ούτε να φάτε, ούτε να πιείτε τίποτε.

Το ίδιο επικίνδυνο είναι να τώτε κατά τη διάρκεια του ηλιόλουτρου.

Ο χρόνος που σημειώσαμε ανωτέρω έχει θεωρητική αξία. Θό καθορίσετε τη διάρκεια των ηλιολουτρών με την ιδιοσυγκρασία σας, την

λουτρών σας ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία σας κτλ. Είναι προτιμώτερο να διαορίτε αυτό το χρόνο σε δύο και να παίρνετε δύο ηλιόλουτρα ένα το πρωί κι' ένα δεύτερο κατά τις πρώτες απογευματινές ώρες.

Κατά τις πρώτες ημέρες είναι δυνατόν να αισθανθήτε πονοκεφάλους ή να πάθετε πυρετό, γαστρικές διαταραχές κτλ. 'Αν ό πυρετός ξεπεράση τους 38 βαθμούς, σταματήστε αμέσως τα ηλιόλουτρα.

Κατά τη διάρκεια των έμμηων, είναι καλό να διακόπτετε τα ηλιόλουτρά σας.

Σας υπαθυμίζουμε ότι τα ηλιόλουτρα αντενδείκνυνται στους πάσχοντες από νοσήματα των πνευμόνων, της καρδιάς, των νεφρών ή του ήπατος, τους νευρικούς, τα άτομα που υποφέρουν από αναιμία ή πονοκεφάλους ή που παρουσιάζουν υπόταση κτλ. 'Αντενδείκνυνται επίσης στα άτομα που έχουν πολύ ευαίσθητο δέρμα.

Όπως αντιλαμβάνονται οι αναγνώστριές μας δεν απαιτείται παρά λίγη προσοχή για να είναι πραγματικά ωφέλιμη η ηλιοθεραπεία από ενός και χωρίς κινδύνους εγκαυμάτων σφ' έτέρου.

Πολλές φορές σημειώτεον, τα εγκαύματα αυτά μπορούν να σάς δημιουργήσω υν πολύ δυσάρεστες ιστορίες, όποτε πληρώνετε την καλοκαιρινή ηλιοθεραπεία πολύ ακριβά κατά το χειμώνα.

Δεν θα μπορέσετε, μαντάμ, να τον δώτε αυτή τη στιγμή... 'Εχει συμβούλιο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τὴ νύχτα τῆς 11ης Ἰουνίου 1942, τὸ ὑποβρύχιο μας «Τρίτων» με κυβερνήτη τὸν πλοίαρχο Ἐπ. Κοντογιάννη, ἀποβίβαζε μυστικά στ' ἀκρογιαλὴ τῆς Καρτερού στὴν Κρήτη, ὁπῶς ἐξαιρετικὰ τολμηροὺς ἄνδρες: τὸ νεαρὸ ἑθελδο ταγματάρχου λοδο Τζέλλικο — γιὸς τοῦ ναυάρχου Τζέλλικο, ἥρωα τῆς ναυμαχίας τῆς Γιουτλάνδης — τοὺς Γάλλους, ταγματάρχη Μπερζέ καὶ λοχαγὸ Γκουέν, τὸν ἑθελδο ὑπολοχαγὸ Κώστα Πετράκη, καθιγνήτῃ τῆς γυναιστικής, τὸ Γαλλοκανονδεὸς δεκαεὶα Βενσάν Λεοτσίκα καὶ ἄλλους τρεῖς Γάλλους ἐθελοντὰς κομάντος, τῆς ἀγγλικῆς «Υπηρεσίας Πλοίων» ποὺ δρούσε τότε σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, κυρίως διὰ τὰ νησιά τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους.

Παρασμένα μεσάνυχτα, βῆκαν ἀθόρυβα στὴν ἐρημικὴ ἀκρογιαλιά, μετὰ μιά λασιγίαν βάρκα. Ὁ «Τρίτων» κατεδύθη γρήγορα καὶ χάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ νερά τοῦ Κρητικοῦ πελάγους. Ἡ νύχτα ἦταν ἀσέληνη. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ψηλορείτη, κατέβαινε ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι. Ἐκανε ζέστη. Τ' ἀκρογιαλὴ τῆς Καρτερού, ἦταν κοντὰ σχεδὸν στὸ γερμανικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἡρακλείου. Οἱ ἄντρες τοῦ μικροῦ σώματος, πηγαινοῦσαν τὰ σκοτεινὰ, χωρὶς μιλιὰ, οὔτε ψιθουοί, σὰν φαντάσματα, ποὺ ξεπήδησαν ἁφνικὰ ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμον. Κάθε θάνατος μποροῦσε νὰ κρύβη καρτέρι προδοτικὸ, κάθε κρῶνι ποὺλοὺ ἢ ἀγρίμιον νὰ εἶνε σὺνθημα, σὲ κάθε στρόφι νὰ πέσουν πάνω σὲ παγάνια. Κανεὶς δὲν κάπνιζε. Καθένας, μετὰ τὸ χέρι στὴ σκανδάλη εἶχε τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά του ὁλάνοιχα.

Ἀλαφροπατώντας γλιστροῦσαν στὰ μονοπάτια. Πρῶτος πῆγαινε ὁ ὑπολοχαγὸς Πετράκης — ἦταν ἀπὸ τὸ Ἀποσκάρι τοῦ Ἡρακλείου καὶ γνώριζε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὸν τόπον — καὶ διάλεγε τὰ σημεία ἐκεῖνα ποὺ ἦταν λιγώτερος ὁ κίνδυνος νὰ προσδοκοῦν στὰ γερμανικὰ φυλάκια. Ἀπὸ κοντὰ, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀκολουθοῦσαν οἱ ὑπόλοιποι, ἔτοιμοι πάντα νὰ πούλησαν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ τους σὲ περιπέτῃ κινδύνου. Ὁ πρῶτος μετὰ γυνεψίματα εἰδοποιοῦσε τὸν δεύτερο, ἀν ἔπρεπε νὰ σταθῇ ἢ νὰ πῆσιν μπροῦντα. Κι' αὐτὸς μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο εἰδοποιοῦσε τὸν τρίτο, ὁ τρίτος τὸν τέταρτο κι' ἔτσι γινόταν ὡς τὸ τέλος τῆς γραμμῆς. Ὡστόσο σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο, ποὺ εἶχε καθορισθῇ ἀπὸ πρῶν, οἱ ὀκτὼ ἄντρες χωρίζονταν σύμφωνα μετὰ τὸ προδιαγεγραμμένο σχέδιόν τους. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως: Καταστροφὴ τοῦ ἀεροδρομίου Ἡρακλείου καὶ ἀνατίναξις ὅλων τῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων ποὺ βρίσκονταν, ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ἐπὶ τοῦ δέσφους.

Οἱ κομάντος δὲν ἔχασαν καιρὸ. Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν, νὰ καταστρέψουν πρῶτα τὰ τηλεφωνικὰ ἐγκαταστάσεις τῶν γερμανικῶν ὑπηρεσιῶν ὥστε, σὲ περιπέτῃ ποὺ θὰ τοὺς ἐπαίρων εἶδησι, νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξὺ τους. Τρεῖς ἄντρες ἀνέλαβαν κατόπιν τὴν ὑπομέμεισι τῶν δρόμων κι' ἄλλοι τὸ ξεκαθάρισμα τῶν φουρῶν μέσα στὰ φυλάκια τους.

Ἀθόρυβα, σιωπηλά, μετὰ τὰ μαχαίρια γυνὰ στὰ χέρια τους, προχωροῦσαν οἱ γενναῖοι κομάντος. Ὅλα εἶχαν πάει καλά ὡς τὴ στιγμή. Οἱ φουροὶ ἔπρεταν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Οἱ κοφετέρες λεπίδες ἐκοβαν μ' ἕνα χτύπημα τὴν καρωτίδα τους! Τὸ ἀεροδρόμιο ἦταν πιά στὴ διάθεσί τους. Σκυνοὶ, περπατώντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν τους, συγκρατώντας καὶ τὴν ἀναπνοὴ τους ἀκόμη, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν τώρα ὅλοι μαζί, πρὸς τοὺς σταθμοὺς τῶν ἀεροπλάνων. Ὅσο πλησίαζαν, τόσο καὶ πρόσεξαν τὴν παραμικρὴ τους κίνησι. Στὸ τέλος, ἔπρεσαν μπροῦντα κι' ἔρποντας ζύγισαν πρὸς τὰ ἐχθρικά Γιούγκερ ποὺ φάνταζαν σὰν μεγαθήρια μέσα στὴ θαυμητὴ νύχτα τοῦ Ἰουνίου.

Τὸ σύρσιμό τους στὸ χῶμα ἦταν δύσκολο καὶ ὀδυνηρὸ, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὸ βαρὺ ὄπλισμό ποὺ ἔφερνε καθένα, κρατοῦσε καὶ ἐξήντα κιλά ἐκρηκτικὰ ὕλες μαζί του. Μετὰ μιά ματιά, ὁ νεαρὸς Τζέλλικο κατῶρθε νὰ πάρῃ μιά ἰδέα γιὰ τὸν αἰθιμὸν τῶν ἀεροπλάνων. Ἦσαν δεκαεφτά. Ἐπρεπε νὰ τὰ καταστρέψουν ὅλα, νὰ μὴ ἀφήσουν κανένα ν' ἀπογειωθῇ.

Ὁ ταγματάρχης Τζέλλικο σήκωσε τὸ χέρι του. Αὐτὸ σήμαινε:

— Ἐμπρός, γιὰ τὴν τελικὴ ἐξόρμησι!...

Ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ἀρχισαν νὰ σέρωνται πάλι μετὰ τὴν κοιλία καὶ νὰ κολλοῦν στὸ πλάι κάθε ἀεροπλάνου κι' ἀπὸ μιά «ἐβεντούζα», ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα, ποὺ τὰ μηχανήματα τοῦ χεῖλι κολλοῦσαν πάνω στὸ θώρακα συγκρατώντας τὸ ρολοὶ ποὺ θὰ κανόνιζε τὴν ἐκρηξί. Κατόπιν οἱ τρεῖς Γάλλοι κομάντος, μετὰ ἐκπληκτικὴ σχεδὸν ταχύτητα, τοποθέτησαν ἐμπροστικὰ καὶ ἐκρηκτικὰ βόμβες, στοὺς διαδρόμους καὶ στὰ ταχυσκαπὰ τῶν ἀεροδρομίων. Ἡ δουλειὰ ἐγίνε τέλεια. Καὶ προετοιμάζονταν πιά γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Μετὰ τὴν ἰδίαν προφυλάξις τράβηξαν πρὸς τὴν ἔξοδο ἀκο-

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἐπιχειρήσεις στὴν Κρήτη

ν' ἀκουστοῦν οἱ ἐκρήξεις. Ἐλπίζω νὰ λειτουργήσουν ὅλες οἱ βόμβες...

Ὡστόσο τὰ πέντε ἐκεῖνα λεπτά, φάνηκαν ὁλόκληρος αἰῶνας γιὰ τοὺς συμποτέ. Στιγμὲς ἀγωνίας. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ἐσφονικὰ ἢ γὴ τραντάχτηκε ἀπὸ τὰ θεμελιὰ της.

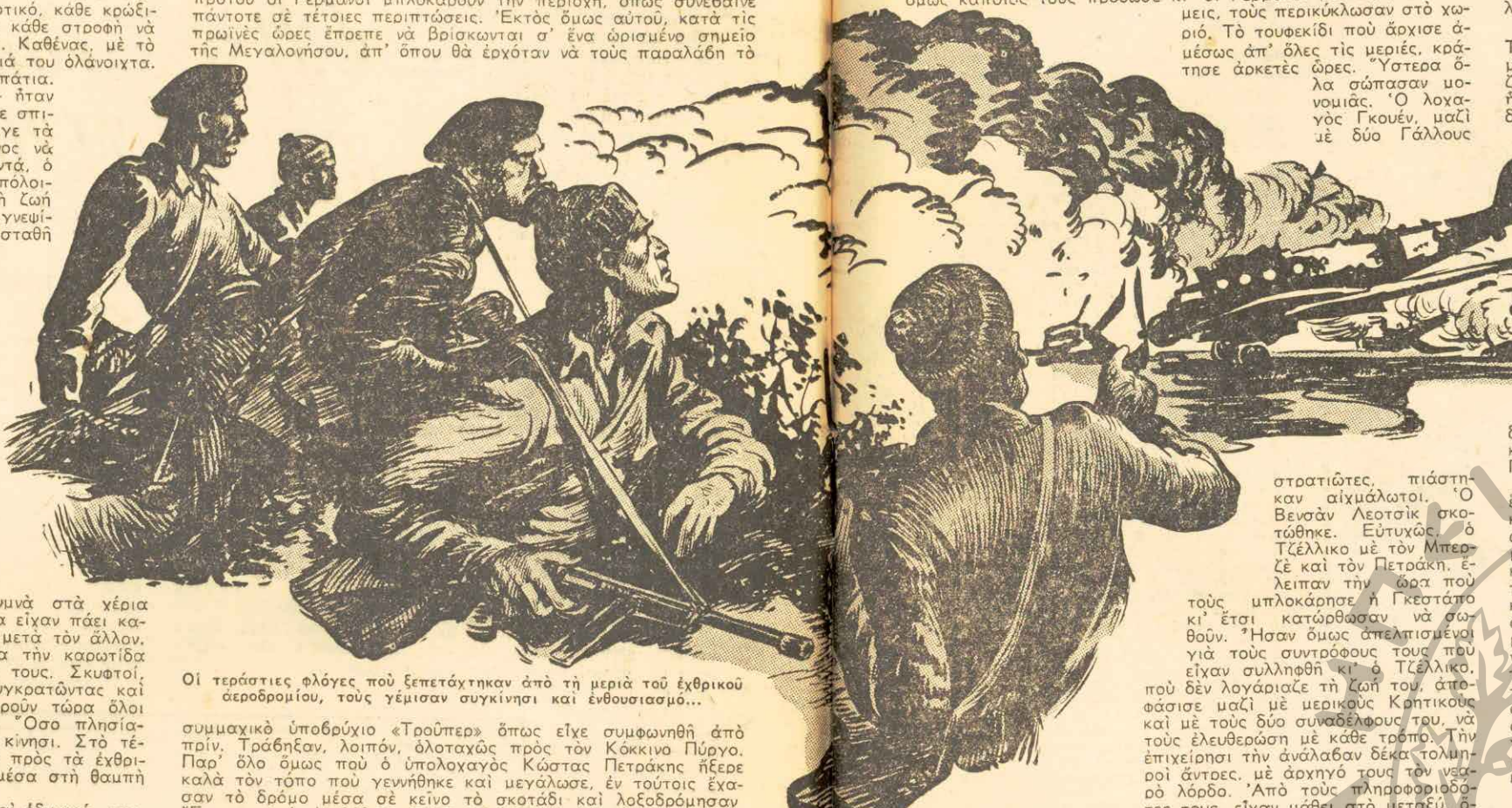
— Μία, δύο, τρεῖς, τέσσερες... δεκαεφτά ἐκρήξεις!... μέτρησε ὁ Τζέλλικο, χαρούμενος σὰν παιδί.

Ὅλα πῆγαν θαυμάσια... Οἱ ὀκτὼ ἄντρες ἔμεναν ἀκίνητοι, σὰν ὑπνωτισμένοι στὴ θέσι τους. Οἱ τεράστιες φλόγες ποὺ ξεπετάχτηκαν, ἀμέσως σχεδόν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ ἀεροδρομίου τοὺς γέμισαν συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμό. Ἐπρεπε ὥστόσο νὰ φύγουν ἀμέσως, πρῶτον οἱ Γερμανοὶ ὑπολόγισαν τὴν περιοχὴ, ὅπως συνέβαινε πάντοτε σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ, κατὰ τὴν πρῶνις ὥρην ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο τῆς Μεγαλονήσου, ἀπ' ὅπου θὰ ἐρχόταν νὰ τοὺς παραλάβῃ τὸ

λουθῶντας τὸν ἥρωικὸ ὑπολοχαγὸ Κώστα Πετράκη. Ἡ καλὴ τύχη τοὺς βοήθησε νὰ βροῦν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο καὶ ν' ἀπομακρυνθῶν ἀρκετὰ, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο. Κανεὶς δὲν τοὺς πῆρε εἶδησι. Οἱ ὀκτὼ ἄνδρες, μόλις βρέθηκαν μακριὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ σὲ ἀσφαλίσμενο μέρος στάθηκαν καὶ περίμεναν μετὰ τ' αὐτὸ τενωμένο. Ὁ ταγματάρχης Μπερζέ κύτταξε τὸ φωσφορικὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του.

— Μία παρὰ τέταρτο, εἶπε.

Σὲ πέντε λεπτά τὸ πολὺ πρέπει

Οἱ τεράστιες φλόγες ποὺ ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ ἐχθρικοῦ ἀεροδρομίου, τοὺς γέμισαν συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμό...

συμμαχικὸ ὑποβρύχιο «Τροῦπερ» ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ ἀπὸ πρῶν. Τράβηξαν, λοιπόν, ὀλοταχῶς πρὸς τὸν Κόκκινο Πύργο. Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ ὁ ὑπολοχαγὸς Κώστα Πετράκης ἤφερε καλὰ τὸν τόπον ποὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε, ἐν τούτοις ἔχασαν τὸ δρόμο μέσα σὲ κείνο τὸ σκοτάδι καὶ λαοδρομήσαν. Ἐπρεσαν στὰ Λειβάδια τῶν Βασιλειῶν, ὅπου καὶ πέρασαν τὴ νύχτα τους μέσα σ' ἕναν ἀχυράνη. Ἡ συνάντησί τους μετὰ τὸ «Τροῦπερ», δὲν ἦταν δυνατὸ πιά νὰ πραγματοποιηθῇ. Γιὰ τὴν ἀν ἀκόμη εὑρίσκαν τὸ δρόμο, ἢ ὥρα τοῦ ραντεβού εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ. Ἐμῆμερνε.

Μόλις μισοφώτισε, ὁ Πετράκης βῆκε ἀπὸ τὴν καλύβη καὶ τράβηξε πρὸς τὴ δημοσίαν. Εἶχε δὴ μερικὰ χωριάτοσπιτα πιά περά κι' ἤθελε νὰ πληροφωρηθῇ ποὺ ἀκριβῶς βοσκοῦντοσαν γιὰ νὰ καθορίσουν τὸ ὑπόλοιπο δρομολόγιό τους. Καθὼς ὅμως πῆγαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀπὸ καλὴ σύμπτωσι, ἔπρεσε πάνω στὸ γνωστὸ του ταγματάρχη Ἀντρέα Μαρκομανωλάκη. Τοῦ διηγήθηκε, τὴ νυχτερινὴ περιπέτειά τους καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Ἕλληνας ἀξιωματικὸς ἐνθουσιάστηκε. Τὴν καταστροφὴ τῶν δεκαεφτά ἀεροπλάνων τὴν εἶχε μάθει ἀπὸ ἄλλους, ἀλλὰ δὲν ἤξερε ποιοὶ τὴν ἔκαναν. Εἶπε τότε τὸν Πετράκη πὺς οἱ Γερμανοὶ εἶχαν συλλαβεῖ κιόλας πενήντα ὁμήρους γι' ἀντίποινα καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐκτελέσουν. Γι' αὐτὸ τὸν συμβούλευσε, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν ἀχυράνη τους — ποὺ βρίσκονταν στὸ βάθος μιάς χαράδρας — κι' αὐτὸς θὰ φροντίζε γιὰ τὰ ὑ-

πόλοιπα. Ὁ Πετράκης δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Μαρκομανωλάκη καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως νόμιζε αὐτὸς καλύτερα. Ὁ ἴδιος ἐπέστρεψε στὴν καλύβη του καὶ ἀνῆγγειλε στοὺς συντρόφους του τὰ καθήκοντα. Ἐτοί οἱ ὀκτὼ κομάντος περίμεναν ὑπομονητικὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μαρκομανωλάκη, ἡ Χρυσὴ Ἀδαμάκη ἀπὸ τὴς Βασιλειῆς, τοὺς ἔφερε τὸ βραδυνὸν φαγητὸ, γιὰτὶ ὑπῆρχε πιθανότης νὰ περάσουν καὶ τὴ δεύτερη τοὺς νύχτα στὴν κρυψώνα τους. Οἱ κομάντος ἔμαθαν τότε πὺς οἱ Γερμανοὶ ἐξετέλεσαν τοὺς πενήντα ὁμήρους ποὺ εἶχαν συλλαβεῖ τὸ πρωὶ κι' ὅτι ἐτοιμάζονταν νὰ προδοῦν καὶ σ' ἄλλες συλλήψεις. Ἡ εἶδησις αὐτὴ τοὺς κατατάραξε. Ὁ λόρδος Τζέλλικο, ἔπρεσε μετὰ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ δάκρυσε, γιὰτὶ ἔβλεπε πὺς πληρώθηκε πολὺ ἀκριβὰ ἡ ἐπιτυχία τους. Οἱ σύντροφοί του, παρ' ὅλο ποὺ βοσκοῦντοσαν στὴν ἴδια ψυχικὴ κατὰστασι μ' αὐτόν, προσπάθησαν νὰ τοῦ δώσουν θάρρος. Ἰδιαιτέρως ὁ Πετράκης ποὺ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι οἱ Κρητικοὶ δὲν ἐνοίωσαν τὴν παραμικρὴ πικρία ἐναντίον τους.

— Πόλεμος χωρὶς θύματα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, τοῦ εἶπε. Κι' αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ συμπατριώτες μου. Κι' ἀν ἀκόμη δὲν κάναμε τὸ συμποτάζ, οἱ Γερμανοὶ θὰ εὑρίσκαν κάποιο λόγο γιὰ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν ἀδύνατους. Ἐμεῖς δὲν κάναμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιστρέψουμε μιά-δύο μέρες τὸ θάνατό τους.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, κατὰ τὴς δέκα, ἦρε κάποιος ἀπεσταλμένος τοῦ Μαρκομανωλάκη καὶ τοὺς πῆρε γιὰ τὴν Καρκαδιώτισσα. Ἀπὸ κει πάλι, μετὰ ἄλλον ὁδηγὸ, τοὺς ὠδήγησαν στὰ Βασιλικά Ἀνώγεια, ὅπου καὶ πέρασαν τὴ νύχτα τους. Τότε ὅμως κάποιος τοὺς πρόδωσε κι' οἱ Γερμανοὶ μετὰ ἰσχυρὴς δύναμει, τοὺς περικύκλωσαν στὸ χωριό. Τὸ τοῦφεκίδι ποὺ ἄρχισε ἀμέσως ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, κράτησε ἀρκετὲς ὥρες. Ὑστερὰ δὲ λα σῶσαν ἑκατὸν μονομιάς. Ὁ λοχαγὸς Γκουέν, μαζί μετὰ δύο Γάλλους

στρατιῶτες, πιάστηκαν αἰχμάλωτοι.

Ὁ Βενσάν Λεοτσίκα σκοτώθηκε. Εὐτυχῶς, ὁ Τζέλλικο μετὰ τὸν Μπερζέ καὶ τὸν Πετράκη, ἔλειπαν τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ὑπολόγησε ἡ Γκεστάπο κι' ἔτσι κατῶρθεσαν νὰ σωθοῦν. Ἦσαν ὅμως ἀπελπισμένοι γιὰ τοὺς συντρόφους τους ποὺ εἶχαν συλληφθῇ κι' ὁ Τζέλλικο,

ποὺ δὲν λογάριζε τὴ ζωὴ του, ἀποφάσισε μαζί με μερικοὺς Κρητικούς καὶ μετὰ δύο συναδέλφους τρυ, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ μετὰ κάθε τρόπο. Τὴν ἐπιχείρησι τὴν ἀνάλαβαν δέκα τολμηροὶ ἄντρες, μετὰ τὸν νεαρὸν λόρδο. Ἀπὸ τοὺς πληροφωρισμένους τους, εἶχαν μᾶθει σὲ μετὰ, ὅτι τοὺς τρεῖς Γάλλους τοὺς κρατοῦσαν προσωρινὰ στὸ κτήριον τῆς Γκεστάπο, στὸ Ἡράκλειο καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς μεταφέρουν στὴν Ἀθήνα τὴν ἐπομένη. Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ κομάντος, δὲν δίστασαν νὰ τὰ παέουν ὅλα γιὰ ὅλα. Τὰ πάντα εἶχαν κανονισθῇ μετὰ τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια...

Τὰ πράγματα ὅμως ἦσαν διαφορετικὰ. Τὴν ἴδια ἐκεῖνη νύχτα, ὁ λοχαγὸς Γκουέν μετὰ τοὺς δύο συντρόφους του, κατῶρθεσαν νὰ δραπέτευσουν χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ βοήθεια καὶ νὰ φθάσουν ἀμέσως σχεδόν σ' ἐπὶ τὴν ὁμάδα ποὺ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ἐκκινήσῃ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί τους. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπόδρασι αὐτὴ, οἱ Γερμανοὶ ἐγίναν θηρία. Συνέλαβαν ἄλλους πενήντα ὁμήρους καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν. Ἀνάμεσα στούς ἐκτελεσθέντες, ἦσαν καὶ οἱ ἰδεολόγοι πατριῶτες Α. Κασσιανόπουλος, ἐργασασιάρχης, ὁ Γ. Α. Σκουλάς καὶ ὁ Ν. Σουργιάδης, δικηγόροι, ὁ κτηματίας Γ. Μεθυσιάνης, ὁ δημοσιογράφος Ν. Κατεχάκης καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης Ἀλκιβιάδης Μαρῆς, ποὺ στὴν ἀρχή, ὅσοι τὸν γνώριζαν, νομίζαν πὺς θανα-

τώθηκε γιὰ νὰ καλυφθῇ κάποιο σκάνδαλο καταχρήσεων ποὺ ἐγίνε στὴν Τράπεζα ἐκ μέρους τοῦ Γερμανοῦ φουραρχοῦ. Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δημιουργήθηκε, γιὰτὶ ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικός, ὁ Βίλλυ Βένου, εἶχε εἰδοποιήσῃ τὸν Μαρῆ ὅτι ἡ Γκεστάπο ἐπρόκειτο νὰ τὸν συλλάβῃ, μετὰ τὴν κατηγορίαν τῆς καταχρήσεως ποὺ ἀναφέραμε πιά πάνω. Ὁ Μαρῆς ὅμως δὲν τὸ πίστεψε ἢ ἀδιαφόρησε, ἐπειδὴ ἐλπίζε στὴ φιλία τοῦ φουραρχοῦ, ποὺ φιλοξενοῦσε σὸ σπίτι του. Ἐτοί δὲν ἐφυγε. Ὡστόσο τὴν ἐπομένη ὁ Βένου τὸν ξαναεἰδοποίησε μετὰ κάποιο κοινὸ γνωστὸν, τὸν Χρῆστον Ζουμάρη, μὰ καὶ πάλι ὁ Μαρῆς ἐδείξε ἀσυνχώρητη ἀδιαφορία κι' ἔμεινε. Αὐτὸ ὅμως ἦταν κι' ἡ καταστροφὴ του. Οἱ Γερμανοὶ πῆγαν καὶ τὸν ἐπίασαν, μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐνίσχυε τοὺς ἀντάρτες καὶ διευκόλυνε τὴ διαφυγὴ τῶν Ἀγγλων, ὅπως ἦταν κι' ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια.

Ἐκτός τῶν ἄλλων ποὺ προαναφέραμε, ἀνάμεσα στούς νεκρούς, ἦσαν κι' ὁ Ἀθηναῖος μηχανικός Γεωργίος Βοῖλας, ποὺ ἔμενε στὸ Ἡράκλειο περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Ὁ θάνατός του μεγάλωσε τὴν ὀδύνη τοῦ λαοῦ, γιὰτὶ οἱ Ἡρακλειώτες, τὸν ἐτίμοιζαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφὸ καὶ σὰν παιδί τους. Μαζί τους βρῆκε τὸ θάνατο καὶ ὁ μηχανικός Ἀριστέιδης Ραγκαβῆς — τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Ραγκαβῶν — ποὺ οἱ Γερμανοὶ τὸν εἶχαν ὑποχρεώσῃ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν Κρήτη ὡς ἐπιβλέπων μηχανικός στὴν κατασκευὴ τοῦ ἀεροδρομίου Τυμπακίου. Πολὺ γρήγορα ὅμως ὁ κατακτητὴς μάντεψαν τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα καὶ τὸν θανάτωσαν μαζί με τοὺς πενήντα, μετὰ τὸν πῆρ τραγικὸν τρόπο. Οἱ Γερμανοὶ ἀνάγκασαν καθεὶς τριάδα ἀπὸ τοὺς ὁμήρους, ποσὸν τοὺς ἐκτελέσουν, νὰ θάβουν προηγουμένως τρεῖς ἐκτελεσθέντες συντρόφους τους. Ἐνας ἀπ' ὅλους, ὁ Γιώργης Σκουλάς, λίγο προτοῦ δεχθῇ τὰ ἐχθρικά βόλια στὸ στήθος, τοὺς μίλησε γαλλικά καὶ μετὰ ἑλληνικά, τοὺς εἶπε:

— Δὲν μᾶς νοιάζει ποὺ μᾶς σκοτώνετε ἀνάνδρα καὶ ἄτιμα. Τὸ χῶμα αὐτὸ ποὺ πατάτε εἶνε ποτισμένο μετὰ ποταμοὺς αἱμάτων μαρτύρων καὶ ἡρώων. Μὰ προτοῦ πεθάνουμε σὰς φονάβουμε ὅτι ἡ ἀτιμία ποὺ κάνετε θὰ πληρωθῇ μιά μέρα μετὰ τὴν ἡττά σας. Θὰ συντριβῇτε καὶ θ' ἀφανισθῇτε, γιὰτὶ δὲν εἶνε δυνατό ὁ μεγάλος Θεὸς νὰ σᾶς ἀφήσῃ ἀτιμωμένους...

Ἡ ἐκτέλεσίς τους ἐγίνε στὴν ἀκρὴ ἐνὺς γηλοφου, πρὸς τὸ Γάζι. Οἱ ὑπόλοιποι μάρτυρες ἦσαν, ὁ παπὰ-Γιώργης Σηφάκης, δάσκαλος καὶ προθυρεὶας τῆς Ἀγίας Βαρβάρας, μαζί μετὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Νίκο καὶ τὸ γιὸς τοῦ Βαγγέλη Σηφάκη. Ὁ Γιάννης Παντουβάς, ἐξάδελφος τοῦ θηρυλικοῦ καπετὰν Μανώλη Παντουβά, Μύρων Κονδυλάκης, Σπ. Μπογδάνος, Ἰ. καὶ Δ. Ἀνωγιαννάκης, Γ. Καπετανάκης, Γ. Σαμαρεῖτης, Ἰ. Μανουσάκης, Γ. Κουρομυελάκης, Κ. Σημαιοπόπουλος, Κ. Καρακωντανάκης, Ζ. Καραβουνάκης, Ε. Ἀποστολάκης, Δ. καὶ Γ. Πατεράκης, Μ. Παπαγιαννάκης, Χρ. καὶ Νικ. Πετράκης, Ε. καὶ Π. Κοντεντάκης, Ἰ. Μετζάκης, Ἰ. Ρωμάνος, Ε. καὶ Γ. Μαυρονύχτης, Α. Βαρούχας, Γ. Μεταξάς, Ἰ. Κονταδάκης, Παν. Φρουρούλης, Μιχ. Περκατοῦνης, Χρ. Παπαδάκης, Νικ. Ἡλίου, Ἀνδρέας Τσεπατσάκης, Ἐμμ. Σπυριδάκης, Γ. καὶ Χ. Σαμαρεῖτης, Ἰ. Ἀποστολάκης, Ε. Μιγάδης ἢ Πλανοῦδος καὶ Δημ. Γρηγοράκης.

Τὴν ἴδια ἐκεῖνη μέρα σκότωσαν καὶ τὸ θάνο Κουτσόκο, ἕνα ἐξαιρετικὸν παλληκάρι. Στις 14 Ἰουνίου 1942, πιάστηκε κι' ὁ Ἀναστάσιος Μαλτέζος, διευθυντὴς τῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων. Τὸν συνέλαβε ὁ Χάρτιαν, ὁ περιπόλος ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπεΐας, στὴν Κρήτη. Ὁ Μαλτέζος ὅμως κατῶρθεσε νὰ δραπέτευσῃ μέσα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Γκεστάπο — ὑποκείμενους τὸν ὑπάλληλους τῆς Εἰσαγγελίας — καὶ νὰ καταφυγῇ στὸ σπίτι τοῦ γιου τοῦ Καστελλίου Πεδιάδος. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἡ θαρραλέα γυναίκα τοῦ γιου, κ. Βαρβάρα Πεστελματζίαν, τὸν ἐκρυψε κάπου ἐνῶπιση μὴνᾶ ὡς ποὺ κατῶρθεσε νὰ τὸν φυγαδεύσῃ γιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Καστελλίου Πεδιάδος. Ἐπὶ ἀκολούθησαν ἔπειτα κι' ἄλλες συλλήψεις κι' ἐκτελέσεις, ὅπως τοῦ ἐφεδρικοῦ λοχία Μανώλη Σωμαράκη, ποὺ τὸν καταδραπέσαν στὴν φυλακὴ τοῦ Νικητῆ Γ. Στρατάκη ποὺ τὸν τοῦφεκίσαν μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι τραφεδοῦσε τοὺς διευκόλυνε Ἀγγλους νὰ φύγουν καὶ πολλῶν ἄλλων. Ἦταν μιά θυσία αἱματος γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, ποὺ καταχτιέται βῆμα πρὸς βῆμα καὶ μετὰ ἀφάνταστο ἥρωισμό.

Τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία τῶν συμποτέρων τῆς «Υπηρεσίας Πλοίων» ποὺ κατέστρεψαν τὰ δεκαεφτά ἐχθρικά ἀεροπλάνα, τὴν πληρώσε πολὺ ἀκριβὰ ὁ Κρητικὸς λαός, ὅπως πληρώσε καὶ κάθε ἄλλη ἐπιτυχία. Ὁ λόρδος Τζέλλικο καὶ οἱ σύντροφοί του, συντριμμένοι στὴν κυριολεκτικὴ ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ παῖζέταν, καὶ ποὺ ὑπεύθυνος τοῦ ἦσαν αὐτοί, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ τὸ κακὸ ἀποφάσισαν νὰ παραδοῦντο στούς Γερμανοὺς. Ἀλλὰ οἱ Κρητικοί, μετὰ τὴν ἥρωικὴν περπαμένην ποὺ τοὺς ἀκριβῇ πάντα ἀσπρήθηκαν νὰ δεχτοῦν μιά τέτοια θυσία. Κι' ὅχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ τοὺς βοήθησαν νὰ συνεχίσουν τὴν δρόμὸν τους καὶ νὰ ἄλλα συμποτάξ. Γιὰτὶ, ὅπως εἶπε κι' ὁ Ἀγγλος δημοσιογράφος Μπόμπ Ντέλεϋ, οἱ Κρητικοὶ βαδίζουν συνεπῶς πρὸς τὸ θάνατο ὅταν πρόκειται νὰ προσθέσουν μετὰ τὸ χῶμα τους καὶ τὴν ἐλάχιστην βοήθειαν στὴν μεγάλη ὑπόθεσι τῆς πατρίδος...

Καὶ γενικά ὁ ἀκατάλατος ἐλληνικὸς λαὸς βιάζετο ἔτσι συνειδητὰ πρὸς τὸν θάνατόν γιὰτὶ ἤξερε ὅτι τὴν ἐλευθερίαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

(Ἡ ἀλληλογραφία ὀπίσθεν)

Σκίτσα της Εποχής

Και το χλευαστικό μειδίαμα του Μηνά μετεβλήθη σε σαρκαστικώτατο χλευασμό...

Ευθύμα ένσταντανέ

Ποιν από έξη μήνες περίπου, έτρεχε αλλόφωνο ο κύριος Χαρίλαος, άνθρωπος πολυάσχολος, περίφοροντας, συνήθως και ανυπόμονος και έκρούγαζε:

—'Αν δέν μπορέσω νά βάλω τηλέφωνο στό σπίτι, θά τρελλαθώ!

Σέ σπίτι πήγαινε, σέ γραφείο έμπαινε, στό δρόμο θρι-

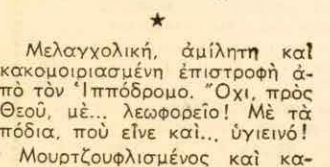
σκότανε, σέ κέντρο καθότανε, έπανελάμβανε την στερεότυπη έπαυδο:

—'Αν δέν βάλω τηλέφωνο στό σπίτι, θά τρελλαθώ!

Την περασμένη έβδομάδα όμως έκανε περισσότερο αλλόφωνα εμφάνισι. Έκανε σπασμωδικές κινήσεις, ανοιγόκλεινε νευρικά τά μάτια του και έδρουχάτο:

—'Αιάν! Μ' αυτό τδ τηλέφωνο πούβαλα στό σπίτι θά... τρελλαθώ!

—'Ενα πάρα πάνω θύμα του Ο.Τ.Ε., των βουνητών του και των έμπλοκών του!...

Μελαγχολική, αμίλητη και κακομοιριασμένη έπιστροφή από τόν 'Ιππόδρομο. Όχι, πρds Θεού, μέ... λεωφορείο! Με τά πόδια, πού είνε καί... ύγιεινό!

Μουρτζουφλισμένος και κακομουτσουνος ο Μίλτος. Όλές θριοι και βαρυπενθής ο Μηνάς.

Και εαφνικά, καθώς βροδουπορούντες θάνουν στό ύψος της Νέας Σμύρνης, ο Μίλτος έκρηγνυται:

—Δέν θά ξαναπαίξω, ρέ!... Δέν θά ξαναπαίξω! Νά είμαι άτιμος άν ξαναπαίξω!

Ο Μηνάς κουνάει τό... κατη-

σχυμένο κεφάλι του και μειδιά χλευαστικώτατα. Και ο Μίλτος έξω φρενών συμπληρώνει:

—Ρέ, ο Θεός νά κατέβη κάτω, δέν θά ξαναπαίξω! Έκτος άν... μου δώσουνε κανένα «σί-γυρους»!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 340

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Συμπόνοια. — Παραπόνοια του Τιβέρεως.

2) Πόλις της Πελοποννήσου. — Δέν έπιτρέπεται στους παντομένους.

3) Ιστορικό φορούοιο κοντά στη Μασσαλία. — Άνεξερεύνητα. — Δέν βοίσκονται εύκολα (ούδ.).

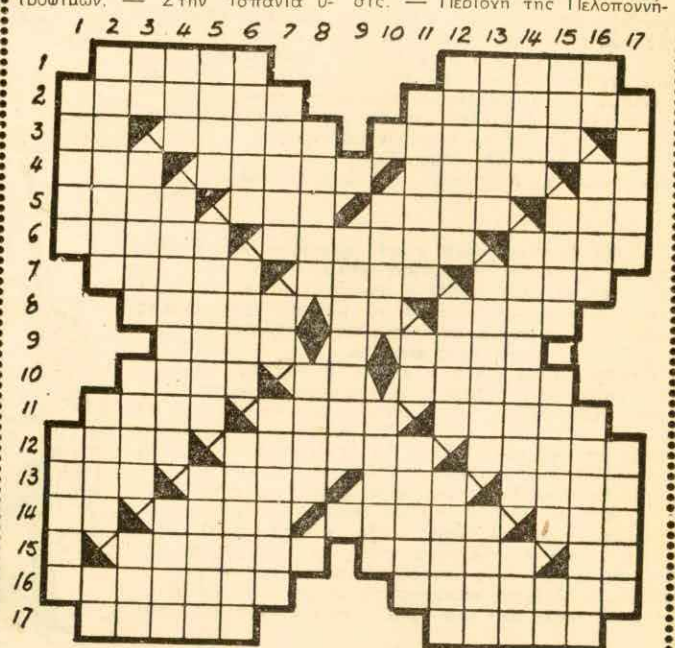
4) Όρνιάζει στις άποθήκες τοοφίμων. — Στην 'Ισπανία ύ-

5) Γνωρίζω. — Μερικοί τόν δημιουργούν γύρω απ' τδ άτομό τους. — Χρονικό διάστημα (ούδ.).

6) Έσπετόν. — Άοιστεύω άλλα κατά τδ ήμισυ. — Υπάρχουν πολλά στά ταχυδρομεία.

7) Τά παπούτσια αυτά είνε βασιανιστικά. — Ποιότης έκλεκτή. — Ζυμωμένα μαζί με τή ζωή.

8) Κατ' έπέκτασιν : ανάπαυσις. — Περιογή της Πελοποννή-

πάχουν πολλές. έδώ μόνο μία. — Δέν τδ λείπει τίποτα. — Σύνδεσμος.

5) Συγγονίζεις με κάτι άλλο. — Πρόθεσις. — Ζών. — Βάζει τέλος σ' ένα παιχνίδι σκακιού.

6) Μουσουργός. — Τέτοιος είνε ο άδελφός. — Βοίσκεται στην 'Ασία.

7) Οι ήλικιωμένοι τά θυμούνται κι' αναστενάζουν. — Προστακτική. πού έίπε ο Χριστός σ' ένα από τά θαύματά του. — Γυναικείο όνομα (γαϊδευτικά).

8) Ζούν φωνικά (ούδ.). — Μας «μισοθυμίζει» τούς Γερμανούς. — Υπόσχεσις.

9) Χωρίζουν. — Άνταλλακτικό των παπουτσιών μας.

10) 'Ελάνος έγουν μείνει στην 'Ελλάδα (ένικός). — Προσωπική άντωνυμία. — Τά βλέπουμε μόνο τή νύκτα.

11) Πρόθεσις και άσθρο (δημ. πληθ.). — Δογεία. — Σπάταλα.

12) Χώρος Ιερός. — Ό πατέρας των Δαναών. — Άσθενή.

13) 'Αλάτι των άρσείων. — 'Η υόδα την θέλει λεπτή. — Κουφότης. — Όλος.

14) Σύμφωνον. — Δέν λείπει από καμιά φράσι. — Ζώο. — Άνεστραμμένος τελικός σύνδεσμος.

15) Έξωτικό φορούτο (καθ.). — Συγγενής του Μαυρώας. — Λουλούδια της 'Αθήνας.

16) Χωριό της Άττικής. — Φασαρία.

17) Διαφορετικών διαστάσεων. — Τό όνειρο κάθε άρρώστου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Μενάλη και γνωστή μας όροσειός. — Τέτοιος ήταν ο Τριπόλετος.

2) Ένα τέτοιο έλάττωμα δύσκολα αποβάλλεται. — Άπαράκλητο στις νοηδίες τδ νειμών. — Άσθρο.

3) Νότα. — Φορούτ νιά πέταμα. — Χρονικό διάστημα. — Χέλιον.

4) Ποσκαλεί. — Λιμνή της 'Ιταλίας. — Παίζεται με γαστιά.

9) Πρωτεύουσα διωνύμου ελληνικού νομού.

10) Άκαταίτητος σέ μία συμφωνία. — Δέν προσφέρουν τίποτα στην άσφαση (ούδ.).

11) Άκαθο. — Κτητική άντωνυμία (ούδ.). — 'Η Άκαδομία μας τδ οφείλει πολλά.

12) Μαλακός. — Δείνεις μέγεθος (ούδ. πληθ.). — Υπάρχουν στά μάτια μας.

13) Όσάρις μυθολογικός νεανίας. πού τόν κατεσπάσαν οι σκύλοι. — Συνοδεύει πολλά φαντά. — Στοματική μνάς.

14) Θεά των Αινυτιών. — Έτσι περπατούν οι άμορφες. — Μάρκα αυτοκινήτων.

15) Περίπατος τών μυρών. — Μένουν άλλα τόσα. — Άνάουστα. — Έωρηματική άντωνυμία (ούδ.).

16) Νότα. — Γυναικείο όνομα. — Έροίθη στην κάμνη κατά διαταγήν του Ναβουοδονόσορος.

17) Όρυκτά. — 'Ηπειρος (γεν.).

ΒΑΣΙΛ, ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ

Η λύσις του 339ου στη σελ. 62

Πώς δ' αποφύγετε τδ κουμπία

—'Αν θέλετε νά μή σάς ένοχλούν τά κουμπία, φοράτε σου- για από άσπρο μάλλινο διαπρητό στεννά όταν κάνη έσπτη, και υναρίανέτε τά λίγο όταν είνε δοσο- σπός ο καιρός. Σ' αυτό τδ συμπέραςμα κατέληξε ο Καναδός δόκτωρ Μπρόουν έπειτα από μία σειρά πειραμάτων. Διαπίστωσε επίσης ότι τά κουμπία προστι- μούν τδ σκούρα γώματα, ότι συμπιέζουν τδ κόκκινο και τδ υπέρ- περισσώτερο άπ' τδ πράσινο, κι' ότι τά ποσελάκει ιδιαι- τέρως ένα ποικαίμο ποτισμένο με ιδρώτα.

ΤΟ δραματικό περιστατικό πού θά διηγηθούμε παρακάτω με κάθε λεπτομέρεια έχει τή θέσι του στη σειρά αυτή, γιατί έγινε άφορη μονομαχία μεταξύ δύο γνωστών και έπλεκταν μελών της αθηναϊκής κοινωνίας της εποχής εκείνης. Πρόκειται γιά τδ φόνου τού άνθυπολοχαγού τού πελίκου Τη- λιγάδη από τδ Λ. Λεόντιο στην Κηφισιά, τδ πρωί στις 20 'Ιουνίου 1903.

Ο Λεόντιος ήταν γνωστότατος στη μικρή κοινωνία της προπολεμικής 'Αθήνας και είχε διατελέσει άνωτερος υπάλλη- λος τού ύπουργείου της Δικαιοσύνης και της Βουλής.

Άλλά, την εποχή εκείνη, οι περισσότεροι από τούς δημό- σιους υπάλληλους, έπαύοντο ύστερα από κάθε κυβερνητική μεταβολή. Και ο Λεόντιος την εποχή τού δραματικού γεγονό- τος πού πρόκειται ν' άσφη- θυούμε, ήταν... παυσανίας!

Ο Τηλιγάδης ήταν, όπως είπαμε, άνθυπολοχαγός τού πε- λίκου. Την εποχή αυτή η άστυ- νομία ήταν στρατιωτική και εί- χε τοποθετηθ' ως άστυνόμος στην Κηφισιά, μέ μικρή δύνα- μι, γιατί, τότε, τδ αθηναϊκό προάστειο δέν είχε την κίνησι πού άπόκτησε κατά τά μεταγε- νέστερα χρόνια. Και οι παρα- θεριστές και οι ντόπιοι Κηφι- σιώτες δέν ήταν πολλοί.

Τδ πρωί της 20ης 'Ιουνίου 1903, ο Λεόντιος άνέβηκε στην Κηφισιά και έπισκέφθηκε τόν παλιό ύπουργό των Ναυτικών Βουδούρη, γιά κάποια ιδιωτική ύπόθεσι.

Μετά από μία ώρα, ο Λεόν- τιος μέ τδ Βουδούρη, προκει- μένου νά κατέβουν στην 'Αθή- να, κατευθύνθηκαν πρds τδ σι- δηροδρομικό σταθμό τού προα- στίου και πέρασαν από την πλατεία τού Πλατάνου.

Την ίδια ώρα, περνούσε ά- πό εκεί κι' ο άστυνόμος Τηλι- γάδης, μέ σπολή άνθυπολογα- γού και μέ τδ ξίφος του — τότε όλοι οι αξιωματικοί έφε- ραν πάντοτε και έκτός ύπηρε- σίας, τδ ξίφος των — και χαι- ρετήση τδ Βουδούρη, χωρίς νά χαιρετήση τδ Λεόντιο, γιατί εί- χε μαζί του προηγούμενες δια- φορές.

Ο Βουδούρης, τότε, άνύπο- πτος τόν ρώτησε:

—Δέν γνωρίζετε μέ τόν κ. Λεόντιο;

Κι' έσπευσε νά τούς συ- στήση:

—'Ο κ. Τηλιγάδης άστυνό- μος Κηφισίας, ο κ. Λεόντιος...

Ο Τηλιγάδης άπάντησε κυτ- τάζοντας περιφρονητικά τδ Λεόντιο:

—Τόν ξέρω... Καλή μέρα...

Ο Λεόντιος πειράχθηκε από τδ περιφρονητικό ύφος τού Τηλιγάδη και είπε, έχοντας ύπ' όψιν του τή σύστασι:

—Περίττον, δέν μου χροιάζεται!

Τότε ο άστυνόμος Τηλιγάδης, έξοργισμένος και μέ απει- λητικό ύφος γύρισε και φώναξε στό Λεόντιο:

—Γιά πρόσεχε τά λόγια σου. Έγώ δέν τά σηκώνω αυτά. Γδ ξέρεις;

Έπειδή οι δύο άνδρες ήσαν έτοιμοι ν' άρπαχτούν, ο Βου- δούρης μπήκε στη μέση και τούς καθησύχασε, λέγοντας ταυ- χρόνως πρds τόν άστυνόμο:

—Κύριε Τηλιγάδη, δέν είνε κατάστασις αυτή! Είσαι ά- ξιωματικός και άστυνόμος μάλιστα κι' έχεις καθήκον νά προ- αδαίνεις κι' όχι νά προκαλεις συμπλοκές. Άν θέλεις τόν σου προσβεβλημένο μπορείς νά ζητήσεις ικανοποίη- σήν τόν κ. Λεόντιο!

Στην ταραχή του, τότε, ο άνθυπολοχαγός Τηλιγάδης φώ- αζε:

—Δέν καταδέχομαι, ούτε από αυτόν ούτε από σένα νά πηήσω ικανοποίησι!

Και άπομακρύνθηκε, ενώ ο Βουδούρης τού έλεγε ώγι- μένος:

—Έννοια σου και θά καταγγείλω τή διαγωγή σου στον ύ- ουργό γιά νά σέ μάθη αυτός πώς νά φέρεσαι!

Τδ έπεισόδιο, όμως, δέν σταμάτησε έδώ. Είχε ύστερ' από λίγες στιγμές, τραγικό τέλος.

Ο άστυνόμος Τηλιγάδης, άφου άπομακρύνθηκε λίγο, έανα- γύρισε κρατώντας τδ σπαθί του, στό μέρος πού βρίσκονταν, συνομιλούντες ακόμα ο Λεόντιος και ο Βουδούρης και φώνα- ξε στό Λεόντιο, χωρίς νά έχη ίσως συναισθησι τί κάνει λόγω της όργης του:

—'Ελα μωρέ! Έλα νά μονομαχήσουμε τώρα άμέσως άν είσαι άντρας! Βγάλε τδ πιστόλι σου!

Ταυτοχρόνως έδωσε ένα χτύπημα μέ τδ σπαθί του στό κεφάλι τού Λεοντίου, ο όποιος τού είχε καταφέρει στό μεταξύ άσκετούς σαβδισμούς.

Στό θέαμα της συμπλοκής των δύο άνδρων έτρεξαν όσοι βρέθηκαν γύρω παραθεριστές κι' έντόπιοι. Άλλά κανείς δέν τόλμησε νά έπέμειν γιά νά χω- ρίσση τούς δύο αντίπαλους πού άρχισαν ν' ανταλλάσσουν σαγ- δαίους σπασισμούς και σαβδι- σμούς.

Ο Λεόντιος, μόλις ο Τηλι- γάδης, τόν τραυματίσει μέ τδ σπαθί του, στό κεφάλι, έξακα- λούθησε ν' άμύνεται μέ τδ μπα- στούλι. Ήταν μία άγρια και πεισματώδης σπαθο-σαβδομα- χία, πού όλοένα φούντωνε και γινόταν πιά άγρία, μέ τδ πεί- σμα των δύο αντίπαλων.

Οι θεαταί κατατρομαγμένοι και άκίνητοι από τή φόκη και τόν τρόμο, παρακολου- θούσαν τή σκηνή σιωπηλά.

Ο Λεόντιος κατά τή διάρκεια της πά- λης, έπεσε κάτω και δέχτηκε δυό ακόμα σπασισμούς άπ' τόν Τηλιγάδη. Κατόρθωσε, όμως, νά σηκωθεί, όπισθοχώρησε μερικά βή- ματα, έδωσε από τήν πίσω τσέπη του τδ πιστόλι τ'ου και πυροβόλησε κατά τού Τηλιγά- δη. 'Η σφαίρα άστόχησε κι' ο Τηλιγάδης ώρμησε και πάλιν έ- ναντίον τού Λεοντίου, μέ ύψω- μένο τδ σπαθί. Ο Λεόντιος πυροβόλησε ξανά, αλλά και πάλι άστόχησε.

Η τρομερή «μονομαχία» έ- ξακολούθησε λυσσώδης, όταν, σέ μία στιγμή, ο Λεόντιος πυ- ροβόλησε και γιά τρίτη φορά. Τότε ο Τηλιγάδης κλονίστηκε, άφησε τδ σπαθί του νά πέση από τδ χέρι του και τέλος σω- ριάστηκε στό έδαφος κι' έμεινε άκίνητος.

Η τελευταία σφαίρα τόν εί- χε βρή στό άριστερό αυτί, είσ- χώρησε στον έγκέφαλο και τόν άφησε άκαριαίως νεκρό.

Μόνο τή στιγμή εκείνη οι κατατρομαγμένοι Κηφισί- ωτες κατόρθωσαν νά πλησι- άσουν και νά σηκώσουν, μα- ζύ με τούς άστυφύλακες πού είχαν φτάσει στό με- ταξύ, τόν Τηλιγάδη γιά νά τόν μεταφέρουν στό φαρμα- κείο. Μα ήταν άσφα πιά.

Ο Λεόντιος, σνεληφθ' ά- μέσως, χωρίς νά φέρη την πα- ρακική αντίστασι.

Η αίματηρή αυτή συμπλοκή άναστάσε τδ ήυχο προά- στειο. Άστραπιαία διαδόθηκε ο φόνος τού Τηλιγάδη άπ' τδ Λεόντιο. Οι άνδρες τού άστυνομικού σταθμού Κηφισίας έξα- γριώθηκαν κι' άπειλούσαν νά έκδικηθούν γιά τδ δολοκτό τούς.

Εύτυχώς επενέβησαν οι πιδό συνετοί και μετριοπαθείς και πρόλαβαν μεγαλείτερες φασαρίες.

Η άνταρακτική είδησις έστάσε μέσα σέ λίγη ώρα και, στην 'Αθήνα και από στόμα σέ στόμα, κυκλοφόρησε στό τέσ- σερα άκρα της πρωτεύουσας. Την εποχή αυτή, πού η πρωτεύ- ούσα δέν είχε τή σημερινή έκτασι και τδ σημερινό πληθυσμό της, μία αίματηρή συμπλοκή μεταξύ γνωστών στην κοινωνία προσώπων, ένας φόνος, προκαλούσε μεγάλο όρρωδο, έκανε βα- θιτάτη έντυπωσι. Οι 'Αθηναίοι, από της έποψης αυτής, δέν είδωσαν με τούς συγχρόνους. Σήμερα έχουμε αντικρύσει τό- σες άναστατώσεις τόσες αίματοχυσίες και συμφορές, πού δέν μας κάνει έντύπασι τίποτε σχεδόν. Έντελως διαφορετική ήταν η μικρή κοινωνία της πρωτεύουσας στις άρχες τού αιώ- νος μας.

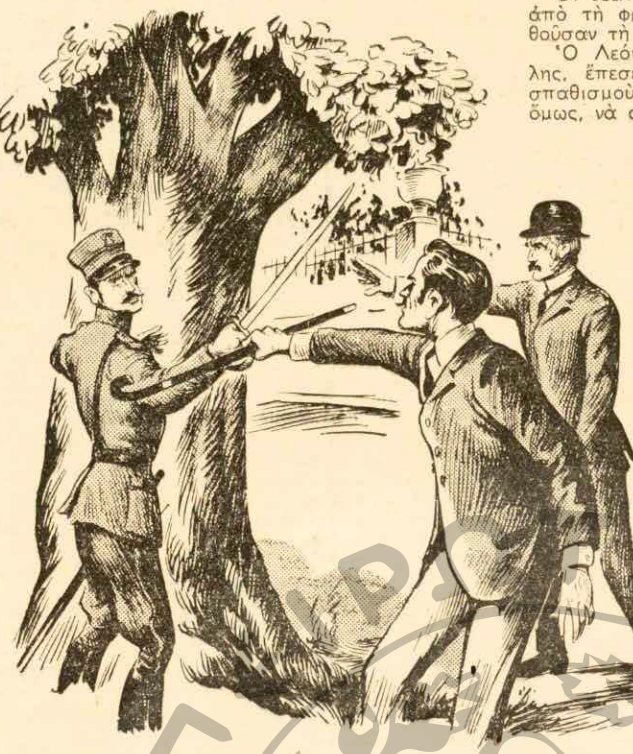
Έτσι τδ έπεισόδιο της Κηφισίας είχε και συνέχεια. Οι φίλοι και συνάδελφοι τού φονευθέντος άξιωματικού, είχαν έξε- θεσάκη και ένοχώσαν νά έκδικηθούν. Άλλα αντί αίματος!...

Τά γεγονότα πού έπακολούθησαν, θά τά άσφηνηθούμε στό προσεχές τεύχος με κάθε λεπτομέρεια. Γιατί η φοβική συμ- πλοκή τού γραφικού προσστίει έγινε άφορη μονομαχία, μεταξύ πολύ γνωστών επίσης στην πρωτεύουσα προσώπων.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μιά αίματηρή συμπλοκή στην Κηφισιά

—'Ελα νά μονομαχήσουμε τώρα άμέσως άν είσαι άντρας!

φώναξε ο Τηλιγάδης στό Λεόντιο.

Η αίματηρή αυτή συμπλοκή άναστάσε τδ ήυχο προά- στειο. Άστραπιαία διαδόθηκε ο φόνος τού Τηλιγάδη άπ' τδ Λεόντιο. Οι άνδρες τού άστυνομικού σταθμού Κηφισίας έξα- γριώθηκαν κι' άπειλούσαν νά έκδικηθούν γιά τδ δολοκτό τούς.

Εύτυχώς επενέβησαν οι πιδό συνετοί και μετριοπαθείς και πρόλαβαν μεγαλείτερες φασαρίες.

Η άνταρακτική είδησις έστάσε μέσα σέ λίγη ώρα και, στην 'Αθήνα και από στόμα σέ στόμα, κυκλοφόρησε στό τέσ- σερα άκρα της πρωτεύουσας. Την εποχή αυτή, πού η πρωτεύ- ούσα δέν είχε τή σημερινή έκτασι και τδ σημερινό πληθυσμό της, μία αίματηρή συμπλοκή μεταξύ γνωστών στην κοινωνία προσώπων, ένας φόνος, προκαλούσε μεγάλο όρρωδο, έκανε βα- θιτάτη έντυπωσι. Οι 'Αθηναίοι, από της έποψης αυτής, δέν είδωσαν με τούς συγχρόνους. Σήμερα έχουμε αντικρύσει τό- σες άναστατώσεις τόσες αίματοχυσίες και συμφορές, πού δέν μας κάνει έντύπασι τίποτε σχεδόν. Έντελως διαφορετική ήταν η μικρή κοινωνία της πρωτεύουσας στις άρχες τού αιώ- νος μας.

Έτσι τδ έπεισόδιο της Κηφισίας είχε και συνέχεια. Οι φίλοι και συνάδελφοι τού φονευθέντος άξιωματικού, είχαν έξε- θεσάκη και ένοχώσαν νά έκδικηθούν. Άλλα αντί αίματος!...

Τά γεγονότα πού έπακολούθησαν, θά τά άσφηνηθούμε στό προσεχές τεύχος με κάθε λεπτομέρεια. Γιατί η φοβική συμ- πλοκή τού γραφικού προσστίει έγινε άφορη μονομαχία, μεταξύ πολύ γνωστών επίσης στην πρωτεύουσα προσώπων.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Για μας ο σύζυγος πρέπει να είναι ο ιππότης μας» λένε οι ντροπαλές.

Τι περιμένουν οι γυναίκες ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

Οι αισθηματικές, οι φιλοδοξες, οι ντροπαλές κτλ.

Μιά Αμερικανική δημοσιογράφος, η Ρούθ Σας, απηύθυνε σε αρκετές χιλιάδες κοριτσιών, ευρισκομένων σε ώρα γάμου την ακόλουθη ερώτηση: «Τι περιμένετε από τον γάμο;» Ταξινομήσε κατόπιν τις απαντήσεις των κατά κατηγορίες και ξεχώρισε επτά τύπους γυναικών, που καθέναν τους βλέπει με διαφορετικό τρόπο το γάμο.

Σύμφωνα με την έρευνα της Ρούθ Σας, λοιπόν, οι αισθηματικές απαντούν:

«Από το γάμο περιμένουμε την ευτυχία. Ακούμε γύρω μας τους γονείς μας και γενικά τους μεγαλύτερους μας που λένε διαρκώς πως η ευτυχία δεν βρίσκεται πάνω στη Γη. Άλλ' είμαστε βέβαιες πως το λένε, γιατί οι ίδιοι δεν κατώρθωσαν να την βρουν... Αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει. Αν δεν πιστεύουμε ότι θα βρίσκαμε στο γάμο την ευτυχία, δεν θα θέλαμε να παντρευτούμε ποτέ».

Οι φιλόδοξες τονίζουν:

«Εκείνο που ποθούμε είναι να βρούμε ένα σύζυγο που να έχει καλή σταδιοδρομία. Γιατί θέλουμε να καταλάβουμε μια ανώτερη θέση στην κοινωνία. Το να γίνουμε σύζυγοι ενός αποιοδηπότη ανθρώπου δεν έχει αξία για μας. Δεν τον θέλουμε τέτοιο σύζυγο. Τον άντρα μας πρέπει να τον θαυμάζουν και να τον δείχνουν όλοι με το δάχτυλο. Έτσι θα μπορούμε κι' εμείς να είμαστε περήφανες στο πλευρό του».

Οι ντροπαλές λένε:

«Για μας ο σύζυγος πρέπει να είναι ένας προστατής. Βλέπουμε το γάμο σαν θωρακισμένο άρμα. Κλεισμένες μέσα σ' αυτό θα μπορέσουμε να περάσουμε χωρίς κίνδυνο τις κακοτοπιές της ζωής. Η γυναίκα είναι αδύνατο πλάσμα. Αν, λοιπόν, ο γάμος δεν μπορεί να μας δώσει αυτή την ασφάλεια, κι' αν ο σύζυγός μας δεν είναι σε θέση να μας εμπνεύσει την εμπιστοσύνη ότι θα μας προστατεύει από κάθε κίνδυνο, δεν βλέπουμε για ποιο λόγο να παντρευτούμε. Ο σύζυγος πρέπει να μπορεί να μας καθοδηγήσει και να παίρνει αποφάσεις για λογαριασμό μας. Όταν φθάνουμε σ' ένα τρίστο, πρέπει να είναι σε θέση να μας δείξει το σωστό δρόμο».

Η άποψη των καταιοδόξων συνοψίζεται στα εξής:

«Ο άντρας μας πρέπει να είναι πλούσιος και ώραίος. Πλούσιος για να μπορεί να μας χαρίσει κοσμήματα και να μας φτιάχνει πολυτελείς τουαλέτες, και ώραίος για να μας ζηλεύουν οι φίλες μας. Δεν θ' ανεχθούμε ποτέ ένα σύζυγο που να σουφρώνει τα φουδια του και να διαμαρτυρείται κάθε φορά που η ράφτρα μας μας στέλνει το λογαριασμό. Ο άντρας μας πρέπει να κερδίζει πολλά χρήματα για να μπορεί να ικανοποιήσει όλα τα καπρίτσια μας και να μας έχει σαν βασίλισσες. Αν δεν το κάνει, είναι λογικό να συμπεράνουμε πως δεν μας αγαπάει και πως δεν νοιάζεται για μας».

Οι γυναίκες, εξ' άλλου, που αντιμετωπίζουν μοιρολατρικά τη ζωή, παρατηρούν:

«Δεν μας απασχολεί καθόλου η σκέψις του γάμου. Αν είναι τυχερό μας, θα παντρευτούμε. Δεν θα τρέξουμε, ποτέ πίσω από ένα νέο, με την ελπίδα μήπως τον κάμουμε σύζυγο. Αν, όμως, ένας νέος δείξει ενδιαφέρον για μας, μας αγαπήσει και μας ζητήσει σε γάμο, δίνοντας μας την υπόσχεση πως θα μας εξασφαλίσει ζωή άνετη κι' ευτυχισμένη, φυσικά, θα δεχτούμε. Θα είμαστε, άλλωστε, πολύ καλές σύζυγοι, όπως είμαστε και τώρα καλές και ήλικες νέες. Αν η τύχη θελήσει να παντρευτούμε, αυτό σημαίνει πως είμαστε φτιαγμένες για το γάμο. Όλα στη ζωή είναι μοιραία κι' αποτελεί σύταπάτη το να νομίζουμε πως είναι κύριος του πεπρωμένου του».

Οι γυναίκες που ανήκουν στον ανήσυχο τύπο, λένε:

«Ο γάμος είναι η σωτηρία μας. Όταν παντρευτούμε, θ' αποκτήσουμε την ελευθερία, που δεν μπορούμε να έχουμε ως κορίτσια. Όσο είμαστε κορίτσια, όλοι νομίζουν πως έχουν το δικαίωμα να μας δίνουν διαταγές. να μας συμβουλεύουν, να μας κατακρίνουν και να μας μαλώνουν. Κι' οι νέοι, εξ' άλλου, μας μιλούν με μια οικειότητα, που είναι κόποτε έκνευριστική. Άλλ' είμαστε, βέβαιες, πως τα πράγματα θ' αλλάξουν όταν παντρευτούμε. Ο μέσος μας θα έχει δικαίωμα να μας βαλν φρένα, θα είναι ο σύζυγός μας. Άλλ' αυτόν θα βρούμε τον τρόπο να τον χαλιναγωγήσουμε εμείς. Οι άλλοι, αντίθετα, θα μας βλέπουν με σεβασμό και δεν θα παίρνουν το θάρρος να μας λένε άσεμνες. Ο γάμος πρέπει να μας δώσει όλες τις δυνατότητες για να κάνουμε ό,τι θελήσουμε».

Τα νοικοκυροκόριτσα, τέλος, παρατηρούν:

«Εμείς περιμένουμε από το γάμο να μας δώσει την ήρεμία και τη σιγουριά. Ο άντρας μας πρέπει να είναι δουλετής, πιστός και καλός νοικοκύρης. Θέλουμε το σπίτι μας να είναι καθαρό και περιποιημένο. Θέλουμε ν' αποκτήσουμε πολλά παιδιά που να είναι δημοφιλή και καλά. Γιατί η οικογένεια, με τον σπουδαίο σεβασμό μεταξύ των μελών, με τις παραδόσεις της κτλ. είναι το πόν στην ζωή. Η κοινωνία δεν θα γίνει ποτέ καλύτερη, αν όλοι οι άνθρωποι δεν πιστέψουν στο θεσμό της οικογένειας».

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τι κρίμα...

Ο Μασσενέ είχε ένα ιδιαίτερο κάθισμα στην παλαινή Όπερα-Κωμική. Άλλ' απασχολημένος όπως ήταν από τις εργασίες του, επωφελείτο πολύ σπάνια από το προνόμιο αυτό, που του παρείχε η ιδιότης του ως μουσικού. Μια μέρα, ωστόσο, αποφάσισε να πάει για να παρακολουθήσει την παράσταση ενός έργου του, αλλά βρήκε αυτό το καθίσμα πιασμένο. Έσκυψε τότε προς το μέρος του ανθρώπου που καθόταν σ' αυτό και του είπε υ' ευγένεια:

—Με συγγωρείτε, κύριε. Δεν είναι αυτό το καθίσμα του κυρίου Μασσενέ;

—Ναί, απάντησε ο άγνωστος, που νόμισε πως είχε να κάνει με κάποιο ταξιδιήτη. Είναι ο Μασσενέ.

—Τι κοίμα! είπε τότε ο μουσουργός. Σκεφθήτε πως από πενήντα χρόνια πιστεύα πως ήμουν εγώ!

—Είχε επιτυχία η διάλεξις σου περί οικονομίας;

—Αφάνταστη! Τόσο πολύ επηρεάστηκαν οι άκουσάι μου, ώστε... έχω μαν οίκονομία και στα γευσκοστήματα!

Η δ α σ κ α λ α: Και τώρα παιδιά που μιλήσαμε για τα δέντρα, τα λουλούδια και τα φυτά, ποιος μπορεί να μού πη με δικά του λόγια τι ίνε το γορτάρι;

Ε ν α ς π ι τ σ ι ρ ι κ ο ς: Το γορτάρι κυρία εινε... τα γένεια της γης!

Ε κ ε ι ν η: Κάθε φορά που σ' βλέπω, σκέπτομαι ένα μεγάλο άντρα.

Ε κ ε ι ν ο ς: Ω, δεσποινίς, με κοινοκύνει!... Ποιον σκέπτεσθε δηλαδή;

Ε κ ε ι ν η: Τό Δροσινό, με τη γνωστή θεωρία του... για την προίληνσι του ανθρώπου απ' τον πιθηκο!

Ο τμηματόρχης του υπουργείου λέει αυστηρά σ' ένα υπάλληλο:

—Ευόισκομαι στην ανάγκη να σας μεταθέσω σ' άλλη υπηρεσία!

—Γιατί, κύριε τμηματόρχα;

—Διότι, όχι μόνο κοιμάσθε στο γραφείο, αλλά ροχαλίζετε κι' όλας και ξυπνάτε διαρκώς το διευθυντή που... εοράζεται στο διπλανό δωμάτιο!

—Αφού ήσωνα φρόνιμο παιδί. Τοτό, πάρε ένα χιλιάδικο, κατακίνοναγο και κολλαριστό.

—Θά προτιμούσα, βέιε μου, δυό χιλιάδικα παληά!...

Η κ ό ρ η: Αποφάσισα, μπαμπά, να κάνω οικονομίες. Από τη Δευτέρα θ' αρχίσω να παίρνω μαθήματα κοπτικής και ραπτικής για να κόζω μόνη μου τα φορέματά μου.

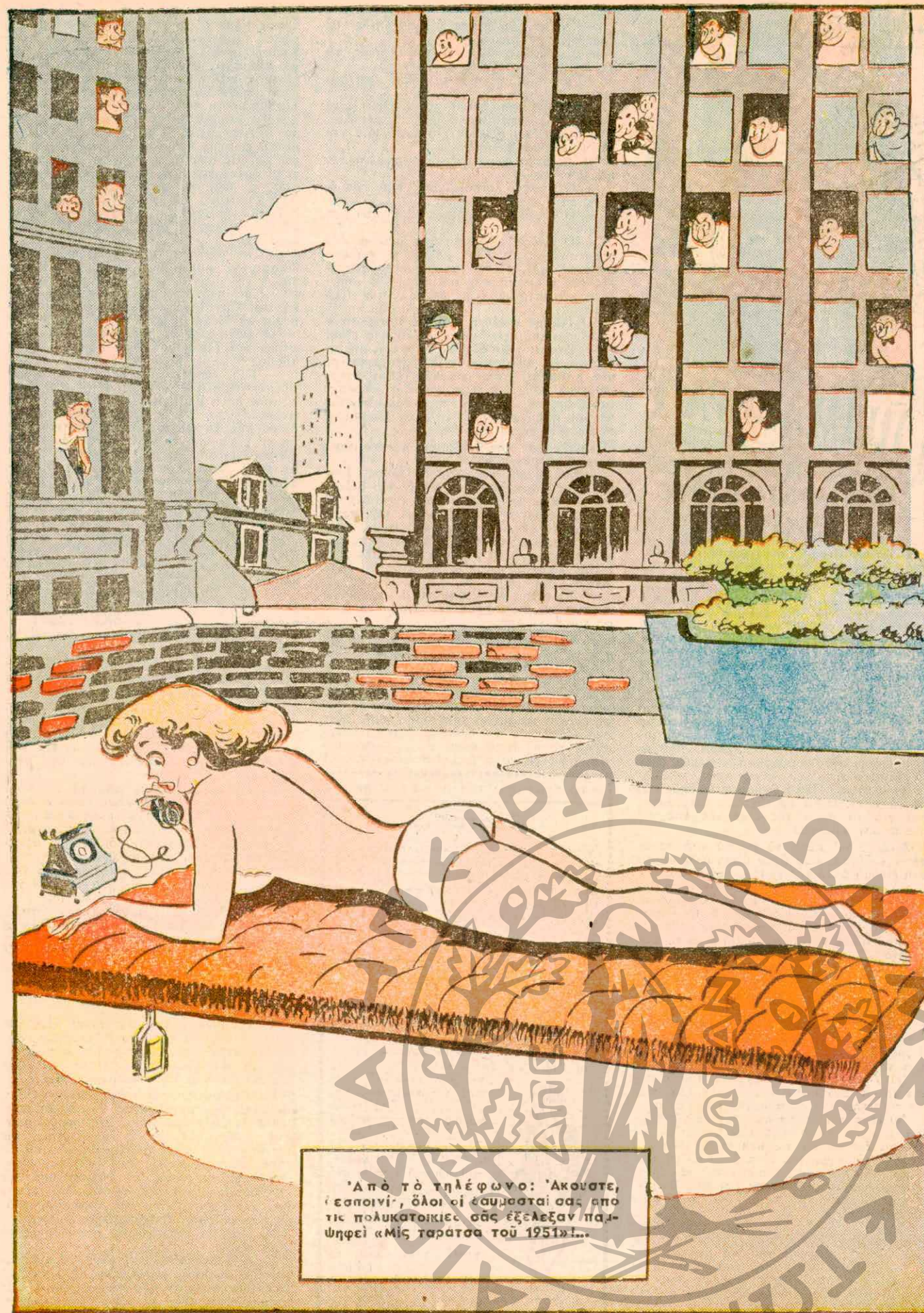
Ο υ π α μ π α ς: Δεν θέλω να φτάσης στα άκρα, κόρη μου. Νομίζω πως αυτό που θα μπορούσες να κόψης εινε... τα ταίρια και τα καπέλα των 500 χιλιάδων.

Δυό άνθρωποι είχαν πάει στο νεκροταφείο μια μέρα για να επισκεφθούν τον τάφο κάποιου συγγενού των. Σε μια στιγμή ο ένας φώναξε τον άλλον και του έδειξε έναν τάφο.

—Κύττα εδώ, του είπε, αυτήν την επιγραφή. Μπορούσες να φαντασθής ότι αυτός ο μικρός τάφος θα γορούσε δυό ανθρώπους;

—Τί έργοείς δυό ανθρώπους;

—Νά, κύττα τί γράφει η επιγραφή: «Ενθάδε κείται ένας δικηγόρος, ένας ειλκρινής άνθρωπος».

Από το τηλέφωνο: Άκουστε, έσποινί, όλοι οι έσπαστάι σας απο τις πολυκατοικίες σας έξελεξαν παμψηφεί «Μίς ταράτσα του 1951»!

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

33ον
Ο Κάισαρ Βοργίας συμφωνεί με τον Ρόζα, κάνει να δγάλων απ' τη μέση τον Πάπα και ν' αναλάβει αυτός την εξουσία. Κατόπιν ο Κάισαρ φεύγει για το Τίβολι, συνεννοείται με τον αναγνώστη του Πάπα, τον άδελφό 'Αγγελο, για το ίδιο ζήτημα και γράφει κατόπιν στην αδελφή του στην Καπρέρα. Μα και η μάγισσα Ρόζα Βανόζα ετοιμάζεται να εκδικηθεί τον Πάπα και συνεννοείται με τον άδελφό 'Αγγελο. Τρομοκρατημένος στο μεταξύ ο Πάπας, καταφεύγει στον πύργο της κόρης του, στην Καπρέρα.

Η Λουκρητία είχε κατορθώσει από καιρό να πείσει τον πατέρα της να της παραχωρήσει τη μικρή νήσο της Καπρέρας, που έβγαζε στένο θαλάσσιο αλάκι την χωρίς από τη Σαρδηνία. Η κόρη του Πάπα χώρισε άμεσα αυτή τη νήσο, αλλά ταυτόχρονα εμερίμνησε και για τα μέσα της διαφυγής της, σε περίπτωση κινδύνου.

Διέθετε γι' αυτό το σκοπό μια ταχύπλοη γολέττα, που ήταν άραγμένη πάντα στη δυτική ακτή της νήσου, προς το μέρος της Σαρδηνίας. Ένα άλλο πλοίο ήταν άγκυροβολημένο στον κόλπο της 'Οστίας, σ' απόσταση μερικών λευγών από τη Ρώμη. Μ' αυτό ταξίδευε η Λουκρητία, κάθε φορά που ήθελε ν' απομακρυνθεί από το Βατικανό.

Ο πύργος άπετελείτο από πολλά κτίρια, που η Λουκρητία είχε επιπλώσει με μεγάλη πολυτέλεια και χλιδή. Υπηρετούσαν σ' αυτόν καμιά σαράντα υπηρέτες, που, αν παρουσιαζόταν ανάγκη, μπορούσαν να μεταβληθούν σε στρατιώτες. Όλοι αυτοί ήταν άφοσιωμένοι στην κυρία τους.

Η Λουκρητία έγκατέστησε τον πατέρα της σ' ένα πολυτέλες διαμέρισμα, που το αποτελούσαν δέκα μεγάλα δωμάτια. Ο Πάπας εξέτασε προσεκτικά τις πόρτες και τις κλειδαριές των δωματίων κι' έπειτα εσπλάσθη σε μια πολυθρόνα και κάλεσε την κόρη του να καθίσει κοντά του. Η Λουκρητία φαντάστηκε πως θα έλυνε επί τέλους τη σιωπή του και πως θα την έκανε γνωστό για ποιο λόγο είχε πάει στην Καπρέρα.

—'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος όος, παμπύνηρος όπως πάντα, αντί να της εξήγηση το σκοπό της μεταβάσεώς του, τη ρώτησε: —Τι ήρθες να κάνεις εδώ, κόρη μου; —'Αλλ' όπως έφερε, πατέρα μου, έχομαι εδώ πολύ συχνά, απάντησε η Λουκρητία.

—Δεν είχες κανένα ιδιαίτερο λόγο για να κάμης αυτό το ταξίδι;

—Κανένα, απάντησε η Λουκρητία. με ύφος τελείως φυσικό.
—Δεν ξέρεις, λοιπόν, τίποτε από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών;
—Για ποιά γεγονότα μιλάτε, πατέρα μου;
—Ο Κάισαρ έπαθε πανωλεθρία στο Μοντεφόρτε, απάντησε ο 'Αλέξανδρος όος. Στη Ρώμη έχει συνλάβει το κουκλάδιο για να μ' αντικαταστήση.
Η Λουκρητία κύτταξε τρομαγμένη τον πατέρα της.
—Ο λόγος, λοιπόν, είπε, που σάς έφερε στην Καπρέρα είναι...
—Ο φόβος! συμπλήρωσε ο πατέρας της.

—Ο φόβος! 'Α, πατέρα μου... Δεν χρησιμοποιήσατε ποτέ άλλοτε ως σήμερα αυτή τη λέξη, μ' όλο που περάσατε πολλές φορές δραματικές στιγμές... Η σημερινή κατάσταση είναι, λοιπόν, πιο τραγική.
Ο Πάπας απάντησε με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού του. Έπειτα είπε: —Έκαμα πριν από λίγον καιρό μια άπρονοησία, που φαίνεται ότι πρόκειται να την πληρώσω πολύ ακριβά. Ποιός κακός δαίμονας μου ενέπνευσε την ιδέα να φανώ μεγαλόψυχος;... Από τότε χρονολογούνται οι συμφορές που έπληξαν αδιάκοπα την οικογένειά μας...

—Δεν σάς καταλαβαίνω, πατέρα μου, είπε η Λουκρητία.
—Μια μέρα, συνέχισε ο Πάπας, ένας άνθρωπος άρνήθηκε να δεχτεί τις δειλαστικές προσφορές που του έκανα... Ο Κάισαρ όρμησε τότε έναντιον τον σφίγγοντας το έγγεγιδιό του στο χέρι... 'Αλλά τον συγκράτησα... Κι' ο άνθρωπος αυτός έφυγε, για να τρέξη στο Μοντεφόρτε. Αυτός κατατρόπωσε το στρατό του Κάισαρος...

—Εννοείτε το Ραγκαστέν! φώναξε η Λουκρητία, προσπαθώντας να συγκρατήσει την όσγν της.

—Μια στιγμιαία άδυναμία ήταν όρεκή για να προκαλέση την καταστροφή μας! εξακολούθησε ο Πάπας. Ο ρωμαϊκός λαός, που έτρεμε μπροστά μου, σήκωσε το κεφάλι του μόλις έμαθε την πανωλεθρία του άδελφού σου... Κατάλαβα πως δεν μπορούσα να μείνω ούτε στη Ρώμη, ούτε στο Τίβολι... Κι' ήρβα να ζητήσω καταφύγιο κοντά σου, κόρη μου... Λουκρητία, μόνο σε σένα έχω πια έμπιστοσύνη!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ζέστες!...

"Ασε τις γλάνκες, Φρόσω, πιά και άγκαζε να μη με πιά— με τούτο το καμίνι— σαν το σκυλί άγκωμαχά— και το μεγάλο μου το χά— δεν ξέρω τί θα γίνει!

Φροσί, μ' αυτό το άγκαζε και με την τρομερή τη ζέ— ντερίω με πιάνει! "Όλο το σώμα μου άχνι— και το υαλό μου εινε... γιανγί κι' η γκλάδα μου καζάνι!

Συγάθηκα σιγά-σιγά και τα φίλια και την άγά— και θέλω κι' έμμενω

να πίνω υονα-ά νερό και να τσιμπά... όχι (να τρώ- κρέας... κατεπνυμένο!

"Εχω μπαφιάσει, ρε (Φροσί, και να μου λείψης πιά (κι' έσν κι' η τόση σου λα- (τρεία, Φύγε λοιπόν στο πι (και φί, γιατί γουστα-ά με (άφή- μες στο... λουτρού τα (κρυά!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

34ον

Ξέρεις πόσο σ' αγαπάωσά πάντοτε και πόσο σε ξεχώρισα από τους άδελφούς σου. Καταλαβαίνεις τώρα ποιά είνε εκείνο που με τρομάζει περισσότερο κι' από την έξεγερσι του λαού της Ρώμης; Πές μου, κόρη μου, θα υπερασπισής το γέρο πατέρα σου αν κινδυνεύση;
—Κι' άμφιβάλλετε γι' αυτό; απάντησε η Λουκρητία. 'Εδώ είμαστε απόλυτα άσφαλισμένοι. Κανένας κίνδυνος δεν μπορεί να μās άπειλήση. Νομίζω, όστόσο, ότι οι φόβοι σας είνε υπερβολικοί. Ο Κάισαρ, μ' όλη την ήττα που υπέστη, θα συγκεντρώση και πάλι έναν αξιόλογο στρατό γύρω του... Όσο γι' αυτό τον άθλιο Ραγκαστέν, έχω έτοιμη την εκδίκησή μου!

—Είνε αλήθεια Λουκρητία; ρώτησε ο Πάπας, με μια λάμψη χαράς στα μάτια του.

—Ναι, πατέρα μου, απάντησε η Λουκρητία. Πηγαίνω να είδομαι στον Κόρσο να τρέξη άμέσως εδώ...

Ο Πάπας νιάνηκε όδοις. Το πρόσωπό του εξέφραζε έναν άπερίγραπτο τρόπο.

—Όχι, φώναξε. "Όχι! Ο Κάισαρ δεν πρέπει να βοηθώ εδώ... 'Αλλά δεν κατάλαβες, λοιπόν, κόρη μου, ποιά είνε το βάθος της σκέψέως μου; Από όλους τους καρδινάλιους που έποφθαλμιούν την παπική τιάρα κι' επιθυμούν το θάνατό μου, ο άσπονδότερος έχθρός μου είνε ο Κάισαρ, ο γιός μου! Μην προσπαθήσ να με διαψεύσης! Διάδωσα μέσα στα μάτια του τη σκέψη του πατροκτονίου... Ο Κάισαρ έποφθαλμιά την παπική τιάρα! "Αν έρθη εδώ, θα με σκοτώση!

—Κάνετε λάθος, πατέρα μου, είπε η Λουκρητία. Κι' εγώ επίσης ψυχολόγησα τον Κάισαρα και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι οι φόβοι σας είνε άδικαιολόγητοι.

—Όχι, απάντησε ο 'Αλέξανδρος όος, δεν κάνω λάθος. Όρκίσου μου, Λουκρητία, ότι δεν θα καλέσης εδώ τον Κάισαρα!

—Άφού το επιθυμείτε, το όρκίζομαι, πατέρα μου.

—Σ' ευχαριστώ, κόρη μου. "Ημου βέβαιος ότι θα υπερασπισίσεις τον πατέρα σου, Έλα να σε φιλήσω...

Η Λουκρητία έσκυψε το μέτωπό της κοντά στα χείλη του πατέρα της. —Σ' ευχαριστώ, ξαναείπε ο Πάπας. "Εχω άναγκη τώρα ν' αναπαυθώ. Θα μου μιλήσης αύριο για την εκδίκησι που σχεδιάζεις.

Η Λουκρητία βγήκε από το δωμάτιο. Το πρόσωπό της είχε γίνει τώρα σκληρό και θα ήταν δύσκολο ν' αναγνωρίσει κανείς σ' αυτήν την ύπακοη κόρη, που, μερικές στιγμές προητέρα, μιλούσε με σεβασμό και στοργή στο πατέρα της.

Όταν έφτασε στα διαμερίσματά της, κάθησε μπροστά στο γραφείο της και χάραξε πάνω σ' ένα χαρτί τις λέξεις:

«Πρέπει να τρέξης άμέσως στην Καπρέρα, παραμερίζοντας όποιασδήποτε άλλη άσχολία σου, Σέ περιμενω».

Έπειτα από λίγο, ένας άπεσταλμένος της έφευγε για να πάη να παραδώση αυτό το σημείωμα στον Κάισαρα Βοργία.

ΜΑΤΙΑΙΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Η έξαφάνισις της Βεατρίκης είχε βυθίσει σε μεγάλη λύπη το Ραγκαστέν. 'Αλλά δεν ήταν από τους ανθρώπους που μένουν με σταυρωμένα τα χέρια. Κι' είχε άρχισει άμέσως τις άναζητήσεις του.

Κανείς, όμως, από τους ανθρώπους του καλατιού δεν μπόρεσε να του δώση καμιά χρησίμη πληροφορία, έστω και μια άπλη ένδειξι. Ούτε η ακόλουθος της πριγκηπισσής, ούτε ο άξιωματικός της ύπρεσις, ούτε κανείς από τους φρουρούς.

Οι έρευνες αυτές τον άπασχόλησαν το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας. Γύρισε, τέλος, στο δωμάτιό του και, τσακισμένος από την κόυρασι, άποκοιμήθηκε άμέσως.

Ο 'Ιούλιος 'Ορσίνι τον έπισκέφθηκε το άλλο πρωί.

—Αγαπητέ φίλε, του είπε, το συμβούλιο των άρχηγών συνερχεται σε λίγο στο άνάκτορο. 'Εκείνο που πρόκειται να μās άπασχόληση, είνε, με ποιά τρόπο πρέπει να έκμεταλλευθώμε τη νίκη μας. Ο Κάισαρ υπέσχητο πανωλεθρία. Ο στρατός του

διαλύθηκε σχεδόν. Θα βαδίσουμε έναντιον του Ρίμινι και κατόπιν έναντιον της Βολωνίας. Πρέπει ν' άπελευθερώσωμε όλοκληρή την 'Ιταλία... Η σκέψις μου, όπως και πολλών άλλων από τους άρχηγούς, είνε ν' αναλάβετε την άρχηγή του συμμαχικού στρατού... Η σημερινή σύσκεψις έχει αυτό το σκοπό...

—Δεν θαρθώ στο συμβούλιο, απάντησε ο Ραγκαστέν.

—Τι είπατε; ρώτησε κατάπληκτος ο 'Ορσίνι.

—Άρνόυμαι τον ένδοξο τίτλο που σείς κι' οι φίλοι σας θέλετε να μου προσφέρετε, είπε ο ίππότης. Θα φύγω άμέσως από το Μοντεφόρτε... Η πρόθεσίς μου είνε να βρώ τη μικρή πριγκηπισσα ή να πεθάνω!

Ο 'Ορσίνι έσφριξε με συγκίνησι το χέρι του ίππότη.

—Έχετε δίκιο, του είπε. Στην έγωίστικη χαρά μας, ξεχάσαμε όλοι την άγάπη και... τη λύπη μας... Δεν θα προσπαθήσω να σας μεταπειλώ... Θα σας βοηθήσω με όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθειά σας να βοηθή την πριγκηπισσα, άκόμη κι' αν πρόκειται να έγκαταλείψωμε κάθε άλλη επιδίωξι...

Ο Ραγκαστέν έκαμε μια άρνητική κίνηση με το κεφάλι του.

—Όχι, είπε. Προτιμώ να είμαι μόνος. "Αν παραστή ανάγκη, όμως, θα ζητήσω τη συνδρομή σας...

—Μπορείτε να με διαβερώτε όπως θελήσετε, απάντησε ο 'Ορσίνι.

—Σας εύγνωμονώ για την εύγενική προσφορά σας, είπε ο ίππότης. Δεν θα την ξεχάσω ποτέ... Για τη στιγμή, όμως, πρέπει να συνεχίσω μόνος τις έρευνές μου, για ν' ανακαλύψω που βρίσκεται η νεαρή πριγκηπισσα. Κατόπιν θα σκεφθώμε τι πρέπει να κάμωμε για να την σώσωμε.

—Μην ξεχνάτε, πάντως, ότι θ' άφισωμε στο Μοντεφόρτε μια φρουρά από 3000 άνδρες. Αυτός ο μικρός στρατός είνε στη διάθεσί σας. Πιθανόν επίσης να χρειασθώτε χρήματα. Ο ταμίας μου έχει την έντολη να σας δώση άμέσως όποιοδήποτε ποσό τον ζητήσετε.

—Εσφίζαν τα χέρια.

Ο Θεός μαζί σας! είπε ο 'Ορσίνι. Κι' απομακρύνθηκε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Γι' αυτόν, όπως και για τους άλλους ευπατρίδας, η πριγκηπισσα είχε σκοτωθεί, κατά τη διάρκεια της μάχης. Δεν περίμεναν, λοιπόν, ότι θα θάρσισκαν την ίδια, αλλά το πτώμα της.

Ο Ραγκαστέν, αντίθετα, πίστευε ότι η Πριμαβέρα ζούσε και μια μυστηριώδης φωνή του έλεγε πως έπρεπε να κάμη γρήγορα για να την σώση. 'Αλλά που θα την εύρισκε;

Οι ύποψιες του στρέφονταν έναντιον της Λουκρητίας Βοργίας. Η κόρη του Πάπα είχε έρθει στο Μοντεφόρτε κι' άφού αυτός άπερίριψε τις προτάσεις της, ήταν φυσικό να σκεφθηκε να εκδικηθή.

Ο ίππότης καταλάβαινε λοιπόν πως δεν έπρεπε να άναζητήση την Πριμαβέρα στο Μοντεφόρτε, άλλ' έξω απ' αυτό. Μετά την άναχώρησι λοιπόν του 'Ορσίνι, φώναξε τον Σπαντακάπα και του έδωσε έντολη να έτοιμάση τα άλογα και να προπαρασκευασθή για ένα μακρινό ταξίδι.

Έπειτα από λίγο εμφανίστηκε ο ταμίας του 'Ορσίνι που του έφερε ένα σημαντικό άιριθμό χρυσών νομισμάτων μέσα σε μικρά σακκούλκια.

Ο Ραγκαστέν τα δέχτηκε και τον παρακάλεσε να έκφραση τις θερμές εύχαριστίες του στον κύριό του.

Μισή ώρα άργότερα, ο ίππότης έφευγε ακολουθούμενος από τον πιστό Σπαντακάπα. Διέσχισαν καλπάζοντας την πόλη κι' έπειτα ακολουθούσαν ένα δρόμο που προχωρούσε πλάι στα τείχη. Κατά το μεσημέρι, τέλος, είδαν μπροστά τους ένα μικρό άγροτικό σπίτι. Ήταν το πρώτο που συναντούσαν από τη στιγμή που βγήκαν από τα τείχη.

Ο ίππότης πήδησε άμέσως από το άλογό του κι' έσπρωξε την πόρτα τοι σπιτιού.

Μια ηλικιωμένη γυναίκα, καθισμένη μπροστά σ' ένα μεγάλο τραπέζι, έγενθε πλάι της ένα παιδάκι ως δώδεκα χρόνων. Έπλεκε ένα καλδάθι.

—Καλημέρα! είπε ο ίππότης προχωρώντας προς το μέρος τους.

—Καλημέρα και καλή υγεία. απάντησε η ηλικιωμένη γυναίκα.

Και πρόσθεσε άμέσως μιλώντας στο μικρό: —'Αντρέα, πήγαινε να φέρης κρασί για τον ξένο...

—Εύχαριστώ, είπε ο ίππότης. Δεν έχω ανάγκη από τίποτε... Μου χρειάζονται μόνο μερικές πληροφορίες... Μήπως είδατε χθές, κατά τα μεσάνυχτα, μια νέα να περνά από δω έφιππη;

Η χωρική άνατρίχισε.

—Δεν είδα τίποτε, απάντησε, κάνοντας το σταυρό της.

Ο Ραγκαστέν πρόσεξε την ταραχή της και σχημάτισε την πεποίθησι ότι δεν του έλεγε την αλήθεια.

—Ούτε κανείς άλλος ήρθε εδώ τη χθεσινή νύχτα; ρώτησε.

—Κανείς, απάντησε η γρηά. Ξανακάνοντας το σταυρό της.

—Γιατί, κανείς λάθος, είπε ο μικρός, ξεχάσες, λοιπόν, την ώραία κυρία που ήρθε προχθές το βράδυ εδώ;

—Πάψε, 'Ανδρέα, φώναξε η γρηά. Και πρόσθεσε: —Το παιδί αυτό δεν ξέρει τί λέει... Ο Ραγκαστέν έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.

—Μ' όλο το σεβασμό που μου έμπνέει η ηλικία σας, είπε στη γρηά μ' αίσθητόν, βόσκουσι στην άναγκη να σας πώ πως δεν λέτε την αλήθεια. Μάθετε, λοιπόν, πως διεπράχθη ένα άνόσιο έγκλημα και, σύμφωνα μ' όλες τις ένδείξεις, η δολοφονία — γιατί πρόκειται για γυναίκα — πέρασε από δω. "Αν δεν μου πτήτε την αλήθεια, σείς κι' όλοι όσοι μένουν σ' αυτό το σπίτι θα συλληφθήτε άμέσως!

—'Ελα Χριστέ και Παναγιά! είπε η γρηά. Η γυναίκα αυτή μās προειδοποίησε ότι, αν λέγαμε έστω και μια λέξι, θα πεθαίναμε όλοι.

—Κι' εγώ σας ύπόσχομαι πως δεν θα πάθετε τίποτε αν πτήτε την αλήθεια. απάντησε ο Ραγκαστέν. Ο θυμός του κόμηςτος "Άλμα μπορεί, όμως, να σας στοιχίση πολυ άκριβά, αν θελήσετε να παραπληνώσετε τη δικαιοσύνη.

Χορησιμοποιούσε το όνομα του κόμητος "Άλμα για να την τρομοκρατήση περισσότερο. Ήταν βέβαιος, άλλωστε, πως οι άνθρωποι που έμεναν σ' αυτό το σπίτι δεν μπορούσαν να είχαν πληροφορηθή το θάνατό του.

Η γρηά ξανάκαμε το σταυρό της.

—'Ε, λοιπόν, ναι, είπε, μια γυναίκα ήρθε εδώ την προχθεσινή νύχτα.

—Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

—Δεν το ξέρει κανείς. Μας ζήτησε ν' άφήση εδώ ένα αμάξι και τέσσερες στρατιώτες και μας πλήρωσε άκριβά γι' αυτό.

Ο Ραγκαστέν τον κύτταξε με έκπληξι.

—Να κάτι που δεν το είχα σκεφτή! είπε. Έχεις δίκιο, Σπαντακάπα, Μόνο στη

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΑΛΟΓΑΚΙΑ

Έκτος από τα περιστρεφόμενα αλογάκια των Λούνα Πάσκ, θα μπορούν στο έξής τα παιδιά να ίππεύουν και τα θαλάσσια αλογάκια, που κινούνται κυκλικά μέσα στο νερό. Είνε κατασκευασμένα από λάστιχο και όταν τα κινώσκει κανείς υπορεί να τα μεταφέρουν εύκολα στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου.

Μας ζήτησε επίσης ν' άποτρασηχτούμε στο πίσω μέρος του σπιτιού και να της παραχωρήσωμε για μια νύχτα τη σάλλα, προσθέτοντας ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχώμε ό,τιδήποτε κι' αν συνέβαινε.

—Αναγύρισε κατόπιν; —Ναι.

—Μόνη της; —"Όχι. Ήταν μαζί της και μια άλλη γυναίκα.

Ο Ραγκαστέν άρχισε να διαβλέπη την αλήθεια.

—Μιλήστε γρήγορα! φώναξε μ' έπιτακτικό ύφος. Τι έγινε κατόπιν;

—'Ακούσαμε μια ζωηρή λογομαχία... Έπειτα οι στρατιώτες έτίσαναν τη νέα... Την έβαλαν μέσα στο αμάξι κι' έφυγαν... Η άλλη γυναίκα τους συνώδεψε έφιππη.

—Ποιά διευθύνσι άκολουθήσαν; —Πήραν το δρόμο που προχωρεί σύμφωνα στο βουνό, απάντησε η γρηά.

—"Όλα αυτά είνε έργο της σατανικής Λουκρητίας! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του ο ίππότης. Την συγχώρησα δυό φορές ως τώρα... 'Αλλ' άλλοιμόνό της αν ξαναπέση στα χέρια μου!

Έπειτα πέταξε ένα σακκούλακι με χρυσά νομίσματα στη γρηά και βγήκε τρέχοντας από το σπίτι.

Μια στιγμή άργότερα, ο ίππότης κι' ο Σπαντακάπα κάλπασαν στο δρόμο που τους είχε υποδείξει η γρηά.

Στην Αίωνία Πόλι

Οι δύο ίππείς δεν δυσκολεύθηκαν ν' άκολουθήσουν τα ίχνη της Λουκρητίας ως την πεδιάδα. Γιατί ένας μονάχα δρόμος από όπου μπορούσε να περάση ένα αμάξι υπήρχε πάνω στο βουνό.

Άλλ' όταν άφησαν πίσω τους και τους τελευταίους λοφίσκους, βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέσι. Γιατί δεν ήταν ένας, αλλά πολλοί δρόμοι που διέσχίζαν την πεδιάδα προς όλες τις διευθύνσεις. Ποιόν από όλους έπρεπε ν' ακολουθήσουν; Από ποιόν να ζητήσουν πληροφορίες;

Στην άπελπισία του, ο ίππότης άφηγήθηκε τα πάντα στον Σπαντακάπα, με την έλπίδα μίπως ο υπηρέτης του, που ήθερε καλύτερα την τοποθεσία, μπορούσε να του κάμη κάποια χρησίμη ύπόδειξι.

—Νομίζω ότι άδικα γάνουμε τον καιρό μας εδώ, απάντησε ο Σπαντακάπα, που είχε άκούσει με μεγάλη προσοχή την άφήγησι του κυρίου του. Μην ξεχνάτε ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Ρώμη... Μόνον εκεί θα μπορούσαμε ίσως να μάθωμε κάτι...

Ο Ραγκαστέν τον κύτταξε με έκπληξι.

—Να κάτι που δεν το είχα σκεφτή! είπε. Έχεις δίκιο, Σπαντακάπα, Μόνο στη

Ρώμη θα υπορέσκει να ξαναδοούμε τα ίχνη της σατανικής Λουκρητίας.

—Αλλά, είναι επικίνδυνο για σας, κύριε Ιππότε, να πάτε στη Ρώμη, παρατήρησε ο Σπαντακάπας.

—Τι σημασία έχει αν είναι επικίνδυνο; απάντησε ο Ραγκαστέν. Έμπρός για τη Ρώμη!

—Νομίζω ότι ο κύριος Ιππότης παρασύρεται από το θάρρος του, είπε ο Σπαντακάπας. Αφήστε με τουλάχιστον να σας οδηγήσω σε ένα σπίτι, έξω από τα τείχη της πόλεως, όπου δεν θα διατρέξετε κανένα κίνδυνο... Θα μπά κατόπιν μόνος μου στην πόλη και θα προσπαθήσω να συγκεντρώσω τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν.

—Θα τ' Ιδούμε αργότερα αυτό, απάντησε ο Ραγκαστέν. Έμπρός τώρα!

Εκίνησαν αμέσως για την Αιωνία Πόλη κι' έφτασαν έξω από τα τείχη κατά το σούρουπο της τετάρτης ημέρας.

Του κάκου ο Σπαντακάπας προσπάθησε να πείσει τον κύριο του να τον αφήσει να μπει μόνος στην πόλη.

—Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε! απάντησε ο Ιππότης. Οι πύλες θα κλείσουν σε λίγο.

Και σπερνούσαν αμέσως το δρόγό του. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο Ραγκαστέν ήταν ότι η Ρώμη είχε πάψει να είναι η σιωπηλή πόλις των δούλων, που έσκυβαν αδιαμαρτύρητα το κεφάλι τους κάτω από το ζυγό των Βοργιών. Οι δρόμοι κι' οι πλατείες ήταν γεμάτες από ανθρώπους, που συζητούσαν ζωηρά. Το καζάνι έβραζε. Η επανάστασις δεν θ' αργούσε να ξεσπάσει.

Οι δούλοι γίνονταν πυκνότεροι όσο πλησίαζαν στο κέντρο της πόλεως. —Τί λες γι' αυτές τις συγκεντρώσεις; ρώτησε ο Ραγκαστέν το Σπαντακάπα. —Λέω ότι οι κάτοικοι της Ρώμης βαρέθηκαν να είναι δούλοι, απάντησε ο υπηρέτης.

Οι δυο Ιππείς έκαμαν μια μεγάλη στροφή κι' έφτασαν, τέλος, στο πανδονείο του Βαρβολομαίου, όπου ο Ραγκαστέν είχε βρή άλλοτε ασφαλές καταφύγιο.

Ο Ξενοδόχος έτρεξε προς το μέρος του με έκδηλους χαράς.

—Καλώς ήρθατε, κύριε Ιππότε! φώναξε.

Και πρόσθεσε αμέσως:

—Πώς μπορούσατε να μην έρθετε αυτή τη στιγμή, σεας που είσατε ο πιο άσπονδος έχθρος των Βοργιών; Τι τιμή για το πανδοχείο μου!... Ζήτη ο κύριος Ιππότης ντε Ραγκαστέν, ο νικητής του Καίσαρος Βοργιά!

—Αλλά, ο Ιππότης τον έπιασε από τους ώμους και τον τράνταξε με δύναμη.

—Αν εξακολουθήσεις να φωνάζεις, του είπε, θα βρεθώ στην ανάγκη να σου κόψω τη γλώσσα! Κι' αν φανερώσης ποιος είμαι, θα σου βυθίσω το βέγχειριδί μου στην καρδιά!

Ο Ξενοδόχος τον κούταξε τσομαγμένος.

—Δεν θα πω σε κανένα τίποτε! απάντησε.

Ο Ιππότης γέλασε.

—Θα μείνωμε τότε καλοί φίλοι όπως και στο παρελθόν, είπε. Οδήγησε με τώρα στο μικρό δωμάτιο, που το παράθυρό του βλέπει στον Τίβερι.

—Αδύνατον! απάντησε ο Ξενοδόχος. Θα δώσω στον κύριο Ιππότη το καλύτερο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου, το δωμάτιο των πριγκίπων!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Δοραδώνες

Μιλτιάδης Σακελλαρίου — Μαίρη Φ. Δαμουλή έτέλεσαν τους δοραδώνες των. Τους εύχομαι ταχεία την άψιν.

Δ. Ευρενίδου.

Γάμος

Την 15ην 'Ιουλίου έ. έ. έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Διονύσιος Κ. Παπαγιαννάκης μετά της χαριτωμένης δίδος 'Αμαλίας Α. Ζήλεια. Στο ταιριαστό ζευγάρι εύχομεθα κάθε εύτυχαν.

Όλογ. Δ. Στάβερη

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τό φλουρί της Ρηνιώς!

Ο Βαλαώρας κι' ο Καγκάνης σ'είνε βέβαια άγνωστοι. Μά ωστόσο άκομη τους θυμούνται σ' όλη την ύπαιθρο που τη ρήμαξαν κυριολεκτικώς. Ούτε ή έλκονοσία, πριν από την καταπολέμησι της από το Ντι-Ντι-Τι, ούτε ή επιδημία της φυλλοξήρας, ούτε ο δάκος, ούτε τα σμήνη των ακρίδων δεν είχαν κάνει τόσες ζημιές, όσες αυτοί οι δυο κύριοι. Χρόνια και χρόνια θα μιλούσαν άκομη γι' αυτούς οι άγαθοί κάτοικοι των χωριών μας. Τί είχαν κάνει; Τί δεν είχαν κάνει! Ποιός ήταν ο σκοπός τους; Να γδύνουν όλους τους χωρικούς μας. Να τους πάρουν το κομπόδεμα. Να πάρουν τα προικιά των κοριτσιών, όλα τα παλιά φλουριά τους και να τ' αλλάζουν με κάλπικα. Τα θυμάτα τους ήσαν πάρα πολλά. Έτσι, ξεβαρρεμένοι, έφτασαν ένα πρωί του Σεπτεμβρίου 1941 και στην περιφέρεια της Ναούσης.

Μόλις έφτασαν εκεί πέρα, άρχισαν να φέρνουν βόλτα τα χωριά, να πιάνουν φίλιες με τις αγαθές νοικοκυρές, και πάνω στην κουβέντα τους έλεγαν:

—Θέλουμε να βρούμε μερικά παλιά χρυσά φλουριά. Ένας πελάτης μας στην Άθινα θέλει να κάνει ένα κολλιέ και το πληρώνει σε καλή τιμή. Μόνο που είναι λίγο ιδιότροπος και ζητάει να είναι το γούστου του. Όποιος λοιπόν έχει από σας φλουριά για την κόρη του, δεν έχει παρά να μάς τα δείξη. Αν είναι κατάλληλα για την συλλογή του φίλου μας, έκανε την τύχη του.

Ποιό σπίτι χωρικού δεν είχε φλουριά πριν από τον πόλεμο και τα χρόνια της Κατοχής; Έτσι ή πρότασι του Βαλαώρα και του Καγκάνη δεν άφηνε άσυγκίνητους τους χωρικούς. Ένας-ένας τους δήλωνε πως κάτι είχε φυλαγμένο στο σπίτι και τους παρακαλούσε να περάσουν να τ' Ιδούν.

Οι δυο φίλοι μας την άλλη μέρα, περνούσαν από το σπίτι του χωρικού. Έκείνος τους έδειχνε τα φλουριά. Ο Βαλαώρας κι ο Καγκάνης τα κυττούσαν προσεκτικά. Έπειτα δήλωναν στο χωρικό:

—Αυριο θα περάσουμε να τ' ξαναδοούμε. Και ήσαν συνεπείς στο ραντεβού τους. Μά τώρα ήσαν λίγο πιο προσεκτικοί. Παιρναν ένα-ένα τα φλουριά, τα γύριζαν δεξιά κι' άριστερά, τα έβαζαν μέσα σ' ένα μαντήλι και τα έτριβαν κι' ύστερα από άρκετή διαδικασία, τα έβιναν πίσω στο χωρικό, στενοχωρημένοι.

—Δυστυχώς, φίλε μου, του έλεγαν, τα φλουριά σου είναι θαυμάσια, μά δεν είναι ακριβώς όμοια σαν αυτά που θέλει ο πελάτης μας. Τί να γίνη; Ήταν μια καλή ευκαιρία αυτή, μά δεν στάθηκες καθόλου τυχερός.

Ο χωρικός έβρισκε πολύ φυσική αυτή την απάντησή τους. Υπάρχουν ένα σωρό ιδιοτροπίες σ' αυτό τον κόσμο. Κι' ο Άθηναιος πελάτης του Βαλαώρα και του Καγκάνη είχε κι' αυτός, ως φαίνεται, τις δικές του. Πάντα όμως για λόγους έντυπώσεως, οι δυο επιχειρηματίαι αγόραζαν και κανένα

φλουρί και το πλήρωναν μάλιστα πολύ καλά για να δημιουργούν έντυπωση. Ύστερα έφευγαν από το χωριό εκείνο για να συνεχίσουν τη δουλειά τους άλλου. Έτσι ξεβαρρεφταν κι' άρχισαν να κάνουν αυτή τη δουλειά και μέσα στη Ναούσα. Μά εδώ δεν τους ενόησε και τόσο ή τύχη, γιατί μια μέρα έκαναν την γνωριμία ενός Ν. Βαρβολομαίου που κι' αυτός είχε ένα μεγάλο φλουρί.

Τό πουλάς, πατριώτη; τον ρώτησαν. Ο Βαρβολομαίος τους κούταξε με κάποιο δισταγμό.

—Βρέ παιδιά, να σας πω την αμαρτία μου, τους δήλωσε, θα ήθελα να το πουλήσω μά δεν έχω το κουράγιο. Δεν μ' αφήνει αυτή ή άφιλότιμη ή καρδιά. Δεν ξέρετε τί σημασία έχει για μένα αυτό το φλουρί. Είναι ό,τι έχει άπομεινεί από την προικία της μακαρίτισσας της γυναίκας μου. Έπρεπε να την είχατε γνωρίσει, για να Ιδείτε τί μάλαμα ήταν. Αυτή ή κοπέλλα ήταν τσελιγκοπούλα. Μια πεντάμορφη σαν τις βοσκοπούλες των παραμυθιών. Σαν πήγαινε την Κυριακή στην εκκλησία, στόλιζε με πέντε σειρές φλουριά τον όμορφο λαιμό της. Χαζεύαν τα παλληκάρια τη Ρηνιώ, τη χάδευαν κι' έγώ, ο έρμος. Δεν έφτανε το μυαλό μου πως θα είχα την τύχη να την κάνω γυναίκα μου. Μά ο έρωτας κάνει θαύματα στον κόσμο. Και μια ημέρα, σ' ένα πανηγύρι που χόρευα λεβέντικα, είδα τα μάτια της Ρηνιώς να με κυττάζουν μ' ένα βλέμμα που δεν θα το ξεχάσω. Αυτή ήταν ή άρχή. Έπειτα τ' άλλα ήρθαν μοναχά τους. Ο έρωτας, τ' άγκαλιάσματα και τα φιλήματα και το θάρρος ν' αντιμετωπίσω τον πλούσιο τσελιγκά, τον πατέρα της.

—Και τί ξέρεις έσύ να κάνης; με ρώτησε.

—Παιδιά! του απάντησα ρίχνοντάς το στο χωράτο.

—Δουλειά είν' αυτή, μου είπε, ή διασκέδασι;

—Μεγάλη δουλειά γιατί πρέπει κι' έλας να το μεγαλώσεις και να το κάνης άνθρωπο το παιδί.

Τ' άρεσε του γέροφ αυτή ή κουβέντα. Είπε κι' ή Ρηνιώ πως θέλει έμένα άντρα της. Κι' έτσι είπε κι' ο γέρος το «ναί». Πέρασαν πολλά χρόνια. Ζήσαμε ευτυχισμένοι, κάναμε παιδιά. Ήρθαν χρόνια καλά και δύσκολα. Ήρθε κάποτε κι' ή ώρα να μ' αφήσει ή Ρηνιώ μου. Έτσι έμεινα ξεχωριστός να με δέρον ο άνεμος. Κι' αυτό το φλουρί είναι ό,τι απόμεινε από κείνη.

Μά θα το δούμε μόνο, του παρατήρησαν οι δυο τύποι.

Ο Βαρβολομαίος πείσθηκε, μά, πριν τους το δώση, το άγκασε στην άκρη, χωρίς να τον αντιληφθούν. Έπειτα τους το έδωσε. Τό έβαλαν εκείνοι στο μαντήλι, το έτριψαν κι' ύστερα του το δώσαν πίσω.

Τό φλουρί σου, του είπαν, δεν μάς κάνει. Κράτησε το για να θυμάσαι τη Ρηνιώ.

Τό πήρε ο Βαρβολομαίος, το κούταξε και την ίδια στιγμή άρχισε τις φωνές:

—Αυτό το φλουρί δεν είναι το δικό μου. Τ' αλλάξατε. Το δικό μου είχε μια δαγκωματιά.

—Αυτό ήταν, έπέμεναν εκείνοι Μπροστά σου δεν το είδαμε;

Μά ο Βαρβολομαίος δεν άστετευόταν. Χύμαζε κι' άρπαζε το Βαλαώρα.

Τό φλουρί ή σε σκοτώνω! του φώναζε.

Άρχισε ένας άγριος καυγάς. Από τις φωνές του Βαρβολομαίου, έτρεξε ένας χωροφύλακας. Έπιασε τους φίλους και τους ώδηγησε στο Τμήμα. Έκεί τους έγινε σωματική έρευνα. Επάνω τους βρέθηκαν ένα σωρό γνήσια, αλλά και πολλά κάλπικα φλουριά. Βρέθηκε και το δαγκωμένο φλουρί του Βαρβολομαίου.

Ο Βαλαώρας κι' ο Καγκάνης, όπως άποκαλύφθηκε, είχαν παλιές δασολογικές με την άστυνομία. Αναγκάσθηκαν, λοιπόν, να όμολογήσουν το «κόλπο» τους. Είχαν έφοδιασθ μ' ένα πλήθος κάλπικα φλουριά. Όταν έζηταζαν ένα πραγματικό φλουρί δέθην για να τ' αγοράσουν, και το έτριβαν στο μαντήλι για να καθαρίση καλλίτερα, το αντικαθιστούσαν μ' ένα όμοιο, αλλά κάλπικο, το όποιο και δίνανε στον άφελή χωρικό, κρατώντας το άληθινό. Έτσι είχαν αλλάξει εκατοντάδων χωρικών τα φλουριά με κάλπικα κι' είχαν κυριολεκτικώς θησαυρίσει. Μά το φλουρί της Ρηνιώς ήταν ή άφορη να ανακαλυφθούν και να συλληφθούν. Στην ύπαιθρο πολλοί είναι εκείνοι που κρατούν για άνάμνησι τα κάλπικα φλουριά, με τα όποια τους είχαν αντικαταστήσει τα γνήσια ο Βαλαώρας κι' ο Καγκάνης. Τέτοια ψευτικά φλουριά υπάρχουν πολλά στο Μουσείο του Αίματος και το καθένα έχει την ενδιαφέρουσα ιστορία του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Όταν γύρισε εκείνο το μεσημέρι στο σπίτι του ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος, βρήκε την γυναίκα του σε κατάσταση πραγματικής ύστερίας. Έξαλλη. Τό πρόσωπο άγριέμένο. Τα μαλλιά της άναστατωμένα. Τα μάτια να πετάνε σπίνες. Και κάθε τόσο να στριγγιλίζει:

—Τόν άτιμοσοοο! Τόν παλιάνθρωποσοοο! Τόν έλεεινόσοοο! Τόν συχαμένοσοοο! Άχ, και να τον ήξερα! Άχ, και να τον είχα στα χέρια μου!

Όταν έδρισκε σ' αυτή την κατάσταση την 'Ιουλίτσα, ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος, έπαιρνε μια στάσι εύλαδικής σιγής και περιέμενε να περάση ή μπόρα για να ρωτήση τα αίτια της έκρηξης. Καμμία φορά, μάλιστα, ούτε ρωτούσε καν, παρά στεκόταν σιωπηλός και περιέμενε να δρ ή μια μικρή παρένθεσι σιγής στον καταρράκτη της γλώσσας της τρυφερής συμβίας του, για να πη:

—Λοιπόν, καληνύχτα σου! Ούρλιαζε, τότε ή 'Ιουλίτσα:

—Αναίσθητες! Πας για ύπνο έ; Κι' ούτε ενδιαφέρεσαι να μάθης τί έχει ή γυναίκα σου.

Κι' ο 'Αγνησίλαος:

—Μάλιστα. Καληνύχτα σου!

Και ήσυχος, γαλήνιος, άτάραχος, ψυχραιμος, με τό άμυδρο εκείνο χαμόγελο της άθωότητας, που έδινε στο πρόσωπό του ώρες - ώρες έκφρασι άγγελική, τραβούσε στην κρεββατοκάμαρά του, άπ' όπου σε λίγο άκούγόνταν όλόκληρη συναυλία πνευστών, ταμπούρων, χαλκίων και έγχορδων — το άειρίμο ροχαλτό του φίλτατού μου 'Αγνησίλαου. Τό άκούγε ή 'Ιουλίτσα και τρελλαινόταν άπ' την άγανάκτησή της. Άλλά όσο θόρυβο κι' άν προκαλούσε, όσο κι' άν έβριζε, όσο κι' άν τσιρίζε, άπαξ κι' ο άγαθός εκείνος άνθρωπος τον έπαιρνε, καμμία άνθρωπινή δύναμις δεν μπορούσε να τον έμπνηση ή να διακόψη το δροντόδες ροχαλτό του.

Αυτή τη φορά, ωστόσο, ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος δεν κράτησε αυτή την τακτική. Βλέποντας ότι ή γυναίκα του ήταν τρομερά ένκενυρισμένη, σταμάτησε, την κούταξε, έδγαλε τό μαντήλι του, σκούπισε τό πρόσωπό του κι' ύστερα ρώτησε:

—Έχεις τίποτε, 'Ιουλίτσα;

—Αν έχω τίποτε; Ρωτάς άν έχω; Με τις γκάφες που κάνεις έσύ, βρίσκω έγώ τον μπελά μου, γιατί πολλοί ήλίθιοι, κακοήθεις, παληανθρώποι, νομίζουν ότι έγώ σε δάω να κάνης όλες αυτές τις άπίστευτες ιστορίες!

Ο 'Αγνησίλαος ξερόβηξε:

—Όχι 'Ιουλίτσα! Είσαι τελείως άθάλα. Δεν γνωρίζω άν κάνω γκάφες. Άλλά εάν πράγματι κάνω, είμαι άπολύτως άπεύθυνος και φέρο συνεπώς άκεραία την ευθύνη. Θα άβω σήμερα;

Έξεροράνη ή 'Ιουλίτσα:

—Ορίστε! Τό φαί του σκέφτεται. Την κοιλιά του και την έάπλα του. Δεν σοό κάνει έντύπωση ότι βρίσκομαι σ' αυτά τα χάλια;

—Όχι, 'Ιουλίτσα μου. Κατάστα.

σις συνήθης

—Στό δαίμονασσας!

—Δεν υπάρχει φαγητόν;

—Μη μου μιλάς για φαγητό, σοό λέω. Έδώ πήρα ένα άνώνυμο γράμμα σήμερα. Ποιός άτιμος μου τόστειλε; Ποιός; Ποιός; Ποιός;

Και συγχρόνως ή 'Ιουλίτσα του πέταξε με λύσσα ένα χαρτί ταλακαμένο. Τό άνοιξε ο 'Αγνησίλαος. Έβαλε τα γυαλιά του και διάβασε:

«Κυρία 'Ιουλίτσα. Τό ότι είσαι μια φώκια είνε γνωστόν. Τό ότι, όμως, βάφεις τα μαλλιά σου ήταν άγνωστον. Πούθε ψωνίζεις την καραμπογιά;»

Έβγαλε τα γυαλιά του ήρεμα ο 'Α-

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Τό άνώνυμο γράμμα

γνησίλαος και κούταξε την 'Ιουλίτσα:

—Όστε τό έμαθαν!

—Ποιό, δρέ; Ποιό;

—Τό ότι βάφεις τα μαλλιά σου.

Νέα κρίσις έπίσπεσε την 'Ιουλίτσα και συγκλονίστηκε τό σπίτι άπ' τα τσιρίσματα της.

Έβασε πραγματικά τα μαλλιά της, αλλά αυτό ήταν ένα προσωπικό της μυστικό, που δεν ήθελε να τό πη ούτε στον ίδιο τον έαυτό της. Τό γεγονός ότι κάποιος τό ήξερε και της τόγραψε, μάλιστα, άνωάνυμος, την έφερε σ' αυτή την κατάσταση της ύστερίας.

—Άχ, τόν άτιμοσοοο! Τόν παλιάνθρωποσοοο! Τό έλεεινόσοοο! Τόν συχαμένοσοοο! Άχ και να τον ήξερα!

Χρυσή καρδιά καθώς ήταν ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος την λυπήθηκε, και προσπάθησε να την καλάρη, γιατί ήξερε ότι ή βαφή των μαλλιών της ήταν τό εύπαθέστατο σημείο της.

—'Ιουλίτσα μου, είπε, μην άνησυχής. Έσο ήσυχη. Έγώ θα άνακαλύψω τον άνωάνυμογράφο.

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

—Πώς; Με ποιό τρόπο;

ρις πήρε σβάρνα τα σπίνια των γνωστών και φίλων του ο 'Αγνησίλαος. Στο πρώτο, που μπήκε, ζήτησε τον οικοδεσπότη:

—Χαίρετε!
—Ωωω! Καλώς τον 'Αγνησίλαο.
—Λάβε χαρτί.
—Χαρτί; Γιατί;..
—Και πένναν.
—Κύριε έλέησον!..
—Παρακαλώ! Δεν έχω καιρόν να χάνω.

Με εύθυμα σχόλια άπορίας έφερε στο τέλος ο άνθρωπος χαρτί και πέννα και κατάπληκτος άκούσε τον 'Αγνησίλαο να ύπαγορεύει: «Κυρία 'Ιουλίτσα. Τό ότι είσαι μια φώκια, είνε γνωστόν. Τό ότι, όμως, βάφεις τα μαλλιά σου ήταν άγνωστον. Πούθε ψωνίζεις την καραμπογιά;»

Ο άνθρωπος έμεινε έμβρόντης:

—Νά τό γράψω αυτό;
—Μάλιστα. Και άμέσως.
—Τό έγραψα!
—Τό έγραψες; Άς έλθω τώρα ή κυρία

Με τον ίδιο τρόπο έβαλε και την κυρία και έγραψε τα ίδια πράγματα. Ύστερα θιαστικός, πήρε τα χαρτιά, τάβαλε στην τσέπη του, χαϊρέτησε και πήγε σ' άλλο σπίτι. Η ίδια υποδοχή, ή ίδια διαδικασία.

Άπόρρησε ο δεύτερος φίλος του, άπόρησε ή φίλη του, γέλασαν, σχολίασαν τό άόημο των μαλλιών της κ. 'Ιουλίτσα κι' ύστερα τού έδωσαν τό χαρτί που ζητούσε. Τό πήρε κι' αυτό ο 'Αγνησίλαος κι' έφυγε για να πάη σ' άλλο σπίτι.

Όρες και ώρες γύριζε στα σπίτια όλων των γνωστών, των φίλων, των συγγενών, και παντού γινόταν ή ίδια ιστορία.

Όταν γελούσαν ή του έφερναν αντίρρηση, ύψωνε τον τόνο της φωνής κι' άγρίευε έτσι ο άγιος εκείνος άνθρωπος, ώστε στο τέλος υπέκυπταν μ' εύθυμα σχόλια και γέλια και τούδιναν τό γραπτό που ζητάγε. Μεσάνυχτα έφτασαν κι' ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος άκούα χτυπούσε πόρτες και μαζέυε αντίγραφα της άνώνυμης έπιστολής, σημειώνοντας στο κάθε χαρτί τό όνομα του γράψαντος. Κατά την μίαν, μετά τα μεσάνυχτα, είχε στην τσέπη του ένα χοντρό μάτσο άπ' τα αυτόγραφα αυτά κι' έβάσσε στο σπίτι άποκαμωμένος. Η 'Ιουλίτσα τον δέχτηκε με άπορία:

—Τί έγινε, 'Αγνησίλαε;
—Έργαζόμουν.

—Δηλαδή;

—Προς άνακάλυψιν του δράστου. Ποιός θα ήμπορούσε να γράψη την άτιμον εκείνη άνώνυμη έπιστολήν; Άσφαλώς, γνωστός μας. Έγύρισα, λοιπόν, όλα τα σπίτια και ύποκρέωσα όλους να γράψουν τα ίδια πράγματα. Έδώ τους έβγαλα. Τώρα θα κάμω μεν σύγκρισιν του γραφικού χαρακτήρος και θα άνακαλύψωμεν τον δράστην.

Και συγχρόνως έβγαλε από την τσέπη του τό μάτσο των αντίγραφων, που είχε μαζέψει. Έντρομη πήρε τα χαρτιά ή 'Ιουλίτσα κι' όταν είδε τί είχε κάνει ο 'Αγνησίλαος, σείσθηκε τό σπίτι:

—Βρέ ήλίθιε, γελοίο, θάλα, τί έκανες μωρέ; Ένας μου έγραψε ένα γράμμα κι' έσύ πήγες, δρέ, κακοήγος, κι' όχι μονάχα τώπες σ' όλους, παρά τους έβαλες να τό επαναλάβουν και μάλιστα γραπτόν. Βούκνω τώκανες! Ρεζίλι μ' έκανες! Πά, πά, τί έπαθα!

Κι' ενώ ή 'Ιουλίτσα έπεφτε λιποθύμος, ο φίλτατός μου 'Αγνησίλαος έζυνε τό κεφάλι του κι' άναρωτιόταν:

—Ύψιστε! Πραγματικώς, τώρα τό έμαθαν όλοι! Λες να ήτο γκάφα αυτό που έκανα;...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Μην παραμελήτε τα συρίγγια

Μια βασανιστική κι' επίμονη πάθηση

Μολοντί υποφέρουν πολλοί άνθρωποι από συρίγγιον, σπάνια ακόμη να γίνεται λόγος γι' αυτή τη βασανιστική πάθηση. Γιατί, ως επί το πλείστον, ο άρρωστος δεν την αναφέρει όχι μόνο στους φίλους του, αλλά ούτε και στο γιατρό του.

Το συρίγγιον είναι ένα αφύσικο άνοιγμα, σαν σωλήνας, που συνδέει δύο κοιλότητες του σώματος, στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό του — π. χ. την κύστι με τα έντερα, ή το άπνυθι με τον κόλπο (αυτό το τελευταίο συρίγγιον είναι το κοινότροπο απ' όλα).

Μία αιτία που προκαλεί συρίγγιον είναι ωρισμένες ασθένειες. Ίδιος ή δυσκοιλιότης δημιουργεί στην άκρη του άπνυθιμένου εξελκώσεις, που μολύνονται και εξελίσσονται σε απόστημα. Όταν σπάσει το απόστημα αυτό, σχηματίζει συρίγγιον. Το μέρος εκείνο πηχίζεται και πονεί. Ο άρρωστος έχει πυρετό και κατάρσιος, ως δότω άνοιξη και αδειάσει το απόστημα. Έπειτα γίνεται καλά. Το απόστημα επουλώνεται έπί μερικές βδομάδες ή μήνες, και κατόπιν ξανασηματίζεται. Η κατάσταση αυτή μπορεί να παραταθή έπ' άπειρον, αν δεν γίνει ή απαιτούμενη θεραπεία.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ή άγνοια ή ή σεμνοτυφία κάνει πολλούς άντρες και γυναίκες να υποφέρουν έπί πολλά χρόνια απ' αυτή την πάθηση. χωρίς ν' άποταθούν στο γιατρό. Σύμφωνα με μία στατιστική, τὰ 0,3% του συνόλου των άρσθενών που εισάγονται στὰ νοσοκομεία για διαφόρους λόγους, βρίσκεται στην εξέταση ότι πάσχουν από συρίγγιον του άπνυθιμένου. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι ηλικίας 30—50 ετών.

Οι γυναίκες παθαίνουν συχνά συρίγγιον μεταξύ κύστεως και κόλπου, που δημιουργείται από ένα τραυματισμό κατά τον τοκετό, από λήθο της κύστεως, ή από άτύχημα σε μία έγείρσι της κοιλίας. Τά ούρα χύνονται τότε συνεχώς στον κόλπο και δεν μπορεί να σταματήσουν με κανένα τρόπο. Προκαλούν έρεθισμό, πόνους, και κάνουν άνυπνόφορη τη ζωή της γυναίκας.

Άλλοτε πάλι, από ένα χρόνιο γαστρικό έλκος, σχηματίζεται συρίγγιο μεταξύ του στομάχου και του παχέος έντέρου, απ' το όποιο περνάει και φεύγει ή τροφή χωρίς ν' άφομωγώθι. Ο άρρωστος μπορεί τότε να πεθάνει από άστίτια.

Άλλα συρίγγια όφείλονται σε αυτοκινητικά δυστυχήματα, τραυματισμούς στον πόλεμο, κλπ. Γενικά όταν ένα έξο άντικείμενο περάσει από μία έως άλλη κοιλότητα του σώματος, μπορεί να προκαλέσει συρίγγιο (ίδιως δε αν έχη μικρές διαστάσεις). Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το συ-

ρίγγιον μεταξύ σιελογόνων αδένων και δέρματος, που δημιουργείται από ένα τραυματισμό στο μάγουλο. Το σάλιο τρέχει συνεχώς απ' αυτό. Κατά τον ίδιο τρόπο, τρέχουν σταματήματα τὰ δάκρυα, από ένα συρίγγιον μεταξύ του δακρυακού πόρου και της κόγχης.

Οι πρόοδοι της μαιευτικής έχουν ελαττώσει τον κίνδυνο της δημιουργίας συρίγγιων κατά τον τοκετό, αλλά δεν τὰ έχουν άποκλείσει τελείως. Άκόμην και οι καλύτεροι γιατροί δεν κατορθώνουν κάποτε να τὰ άποφύγουν, ιδίως αν το έμβρυον είναι μεγαλόσωμο.

Το συρίγγιον αυτής της μορφής συνδέει το άπνυθισμένο με τον κόλπο. Μπορεί δε να σχηματισθή έπίσης από ένα δυστύχημα, ένα κακοήθη όγκο ή μία ακτινοθεραπεία. Χρειάζεται άμεση θεραπεία, γιατί το περιεχόμενο των έντερων εισχωρεί στην κύστι, και τὰ μικρόβια που υπάρχουν πάντοτε σ' αυτό προκαλούν σοβαρές μολύνσεις της κύστεως και των νεφρών.

Υπάρχουν και συρίγγια έκ γενετής, που εμφανίζονται είτε εύθως έξ άρχης είτε αργότερα. Ένα απ' αυτά συνδέει τις δύο πλευρές της καρδιάς του βρέφους κι' έμποδίζει την κανονική όξυγόνοση του αίματος. Ένα άλλο, μεταξύ φάρυγγος και λάρυγγος, επιτρέπει στις τροφές να εισχωρούν στους πνεύμονες. Σε τέτοιες περιπτώσεις, χρειάζεται άμεση χειρουργική επέμβασις, για να σωθή ή ζωή του παιδιού.

Η θεραπεία του συρίγγιου είναι πάντοτε χειρουργική. Ο γιατρός άφαιρεί τους πάσχοντες ιστούς, για να μπορέσουν οι υπόλοιποι, οι υγιείς, να άπλωθούν και να κλείσουν την όπή. Άλλοτε ή έγχείρσις είναι άπλουστάτη, κι' άλλοτε ή εξαίρετικά πολύπλοκη. Προκειμένου π. χ. για συρίγγιον του άπνυθιμένου, χρειάζεται μεγάλη πείρα, για να μη κοπουν κατά λάθος οι σφιγκτήρες μήες του δακτυλίου. Κάποτε, άπαιτούνται δυο έγχειρήσεις, δε απόστασι 6—8 μηνών ή μία απ' την άλλη.

Για ένα άπλο συρίγγιον, ο άρρωστος μένει στο νοσοκομείο 7—10 μέρες. Μπορεί όμως κάποτε να χρειαστή να μείνι 1—2 μήνες.

Όρισμένα συρίγγια έτέτρεψαν στους έπιστήμονες να κάνουν άξιοσημειώτες ανακαλύψεις, π. χ. να παρακολουθήσουν ή λειτουργία και ή φυσιολογία του στομάχου ή των έντερων.

Άλλοτε πάλι, οι γιατροί δημιουργούν τεχνητά συρίγγια για θεραπευτικούς λόγους. Κόβουν π. χ. το εξελκωμένο τμήμα του στομάχου και συνδέουν το υπόλοιπο με το έντερον με το σχηματισμό ενός συρίγγιου. Η ένώνουν το παχύ έντερον με τὰ κοιλιακά τοιχώ-

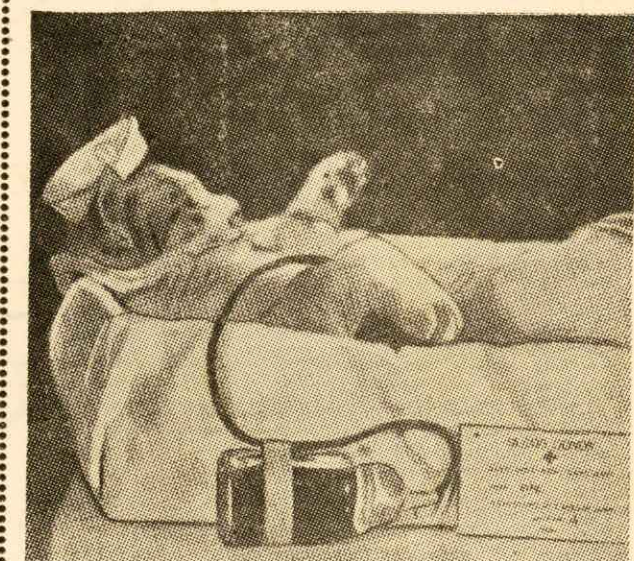
ματα, τὰ ούροποιητικά όργανα με το έντερον, κλπ. Αυτές όμως είναι σπάνιες περιπτώσεις. Σ' όλες τις άλλες, τὰ συρίγγια πρέπει να θεραπεύονται το ταχύτερο, χωρίς να παραμεληθούν, όσο κι' αν φαίνονται άσήμαντα έκ πρώτης όψεως.

Μία θεραπεία του ροχαλήτου

Όπως αναφέρει ένας γιατρός στην έφημερίδα της Άμερικανικής Ιατρικής Έταιρείας, άσβολήθηκε τελευταίως με την περίπτωση ενός συζύγου που ονόμαζε τόσο δυνατά ώστε ή γυναίκα του αναγκαζόταν ν' άποσταθείται σ' ένα μακρινό δωμάτιο του σπιτιού για να υποφέρει να κοιμηθή. Ο γιατρός δοκίμασε πρώτα όλες τις συνήθισμένες μεθόδους διορθώσεως του φυσικού αυτού ελαττώματος, καμιά όμως, δεν ώφέλησε. Τέλος θυμήθηκε ότι οι ναρκωμένοι άσθενείς αναπνέουν σαν να ροχαλίζουν όταν ο λαιμός τους είναι λυγισμένος και σταματούν αν τους τετάρση κανείς το λαιμό. Σύστησε λοιπόν, στο σύζυγο να φορή τη νύκτα ένα ειδικό ορθοπεδικό «κολάρο» που θα κρατούσε το λαιμό του τεταμένο. Έτσι, ή γυναίκα του υπάκουσε να ξανακοιμηθί κοντά του. Έπειτα από μία μικρή έγχείρσι, ο σύζυγος έδωσε πια το κολάρο, και κοιμάται άπλως ανάσκελα μ' ένα μαξιλαράκι κάτω απ' το λαιμό του. Αν ροχαλίζετε και σεις δοκιμάστε αυτή την καινούρια κι' εύκολη θεραπεία.

Ίνσουλίνη για τους αρθρικούς

Ός τώρα ή ίνσουλίνη ή ίνσουλη αυτή ουσία του παγκρέατος ένοσημοποιείται μόνον έναντιον του διαβήτη. Φαίνεται όμως ότι μπορεί να θεραπεύσει κι' άλλες ασθένειες τελείως διαφορετικές όπως π. ν. τη ρευματοειδή άρθροπάθεια. Οι δόκτορες Γκόρντον και Βάιτνερ του άμερικανικού νοσοκομείου «Μπέτ. Έλ» υπέβαλαν 9 άρθρικούς σε ίνσουλινοθεραπεία. Τους έκαναν ένεσι μ' αυτό το φάρμακο πόνι απ' το πόνευσμα. Σε μία ώρα, έγινε λιγότερη ή σάκχαρος στο αίμα τους. Τους έδωσαν τότε μία πορτοκαλάδα και κατόπιν τή πρόνευσμα τους. Η τακτική αυτή συνεπείσθη έπί υιοίκες ημε-

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΑΙΜΑ ΣΩΖΕΙ ΜΙΑ ΓΑΤΑ
Ένας Άμερικανός γιατρός του Έκστρατεντικού Σώματος της Κορέας περιμάζεψε στο μέτωπο μία βαρεία τραυματισμένη γάτρυ. Για να την σώσει δεν έδίστασε να της κάνει μεταγγισι αίματος! Η φωτογραφία μας παρουσιάζει το τραυματισμένο ζωό τη στιγμή άκοιδώς της μεταγγίσσεως, χωρίς στην οποία έσώθηκε.

αες κι' είχε ως άποτέλεσμα μία άξιοσημειώτη ελάττωσι των άρθρικών συμπτωμάτων στους 7 απ' τους άσθενείς. Στις 3 περιπτώσεις, ή καλύτερη άνοση μετά 24 ώρες απ' την πρώτη ένεσι ίνσουλίνης.

Το φθόριον στο νερό

Είμε άποδείνθη με πειράματα και παρατηρήσεις ότι ή ύπασσις μιας μικρής ποσότητας φθορίου μέσα στο πόσιμο νερό ελαττώνει σημαντικά την τεροδόνα των δοντιών. Πολλές λοιπόν άμερικανικές πόλεις ποσθέρουν τώρα φθοριούνα άλατα στο νερό απ' το ποίο υδρεύονται. Η μεθοδος όμως, αυτή άποδείνθηκε ότι πρακτική, για τους εξής λόγους: Πρώτον, το νερό, που πίνεται είναι έλάνιστο, συγκοιμένο μ' έκείνο που καταναλίσκται για λουτρά, πλυνισμό πιάτων, πότισμα κλπ. Έτσι πνυαίνον να μένι τὰ 99,5% των φθοριούνων άλάτων, που έγουν ποσθέρη στη δεξαμενή. Δεύτερον, το νερό που πίνει κανείς, έξαστάται απ' τη θερμοκρασία, την ύγροσσι, το είδος της έλγασσις του, κλπ., έπομένως άλλοι πίνουν πάσα πολύ, με κίνδυνο άπορροιατισμού του σώματος των δοντιών τους, κι' άλλοι τόσο λίγο, ώστε δεν τους ώφελουν καθόλου τὰ φθοριούνα άλατα.

Η διάγνωση της έγκυμοσύνης

Με μία νέα και άπλη μέθοδο μπορεί να γίνει άσφαλης διάγνωση της έγκυμοσύνης μέσα σε μία ώρα, χωρίς να νοειάζονται κουνέλια. Βάσανοι ή άλλα πειραματόζωα. Χρησιμοποείται γι' αυτό το σκοπό ένας μικρός δίσκος, έφοδιασμένος με μία έλαστική φούσκα και με μία κοντή βελόνη ένέμεσης. Η φούσκα είναι γεμάτη με «κολάρο» το υγρό δηλαδή εκείνο, που έκκρίνεται απ' τὰ νυακεία στήθη πόνι άρρίσουν να βγάδουν γάλα μετά τον τοκετό. Ο γιατρός τοποθετεί το δίσκο πάνω στο υπότασο της έξεταζομένης νυακίς, τον πιέζει τόσο, που να κοπή ή βελόνη στο δέμα της και σφίγγει ύστερα τη φούσκα, για να νυθή μέσα λίγο απ' το περιεχόμενο της. Σε 15 λεπτά της ώρας, έμφανίζεται στο μέρος εκείνο έρεθισμός και έγάνθημα. Χάνονται όμως τελείως σε μία ώρα, αν ή νυακία είναι έγκυμη. Αν διατηρηθούν έπί άρκετές ώρες σημάδια, ότι δεν υπάρχουν έγκυμοσύνη.

Η έπιδημική διάρροια των βρεφών

Μιο άρρώστος του καλοκαιριού

Η διάρροια των βρεφών είναι μία γαστρεντερική καλοκαιρινή ασθένεια, με πολυάριθμα πάντοτε κρούσματα. Μπορεί ώστόσο να την άποφύγι ένα παιδί, αν ή υπτέρα του άκολουθήσει πιστά τις παρακάτω συμβουλές της Άμερικανίδος παιδιάρου Ζοζέφιν Κένυον:

Η καλοκαιρινή ζέστη κάνει τὰ βρέφη έπιρρετέστερα στη διάρροια:

Ναί, Έξ άλλου, οι υμίνες και τὰ άλλα έντομα μολύνουν την τροφή τους. Κρατάτε το παιδί σας όσο τὸ δυνατόν στη δροσιά. Μην τὸ παραταίσετε. Δινετε του όσο νερό θέλει, αλλά βρασμένο για να μην περιέχη μικρόβια.

Ός ποιά ηλικία πρέπει να πίνι βρασμένο νερό το παιδί;

Ός το τέλος του πρώτου έτους. Το δεύτερο έτος άκοί να νι το νερό άπλως καθαρό. Αν ώστόσο έχετε ύψιθολίς γι' αυτό, έξακολουθήστε να τὸ βράζε-τε.

Έκτὸς των μικροβίων, προκαλὸν κι' άλλα αίτια τη βρεφική διάρροια:

Ναί, Η ύπασσις πολλού σάκχαρου ή λίπους στην τροφή του, το πολύ πνιτό φαγητό, οι στερές τροφές, που δεν τις άνιενται, τὰ άνομα φρούτα και τὰ άνα λαχανικά μπορεί να έρεθίσουν τὰ έντερα του παιδιού. Σε μερικές περιπτώσεις, ή διάρροια όφείλται στην οδοντοφυία, σε καυλόγνημα, σε πυρόλαιο ή σε μολύνι του σώματος.

Παθαίνουν διάρροια τὰ βρέφη που θηλάζουν;

Σπανιότερα παρὰ όσα παίζουν έξην τροφή. Και γι' αυτό λοιπόν, άκόμη τὸ σπυδαίο λόγο, οι υπτέρες πρέπει να θηλάζουν τὰ παιδιά τους.

Τὰ γάλα της υπτέρας προκαλεί κάποτε διάρροια;

Ναί, Γι' αυτό ή υπτέρα, που θηλάζει, πρέπει ν' άποφύγι τὰ καθαρικά, τὰ ιωδιούνα, το κινίνο, τὰ όπιογνα τὰ φάρμακα με άμυλο και υδράνυο. Έπίσης τις τροφές, που δεν άνιενται ή άρρανισμός της ή ο άρρανισμός του παιδιού της.

Είναι σοβαρή ασθένεια ή έπιδημική διάρροια των βρεφών;

Ναί, Πολύ. Προβάλλει ιδίως βροή 1 μόνος, είναι πολύ μεταδοτική και προκαλεί μεγάλη θνησιμότητα. Μην προσπαθήτε πάντως να κρίνετε αν μία συγκεκριμένη περίπτωση είναι βαρεία ή έλαφιάς μορφής. Μόνον ο γιατρός μπορεί να άποφανθί νι' αυτό και να καθορίσει την άπαιτούμενη θεραπεία. Πάντως ή διάρροια είναι σοβαρότερο στα άσθενικά και ύποσιτιζόμενα βρέφη.

Πώς άρχίζει συνήθως ή διάρροια;

Το παιδί είναι άνήσυχο, άνόρετο, εύρεθιστο. Μπορεί νάνι πυρετό. Κάνει έμετό, ή οι κενώσεις του έγουν ποσινωπό γώμα. Άνογότερα μπορεί να έμφανισθούν στις κενώσεις λευκές βλίνες ή λίγο αίμα.

Αν οι κενώσεις ενός βρέφους είναι κίτρινες στην άρχι κι' ύστερα γίνονται πράσινες, άποτελουν σύμπτωμα ασθένειας;

Όχι. Ο μεταγρωματισμός αυτός προκαλείται κάποτε απ' την έπίδρασι του άέρος. Έξ άλλου, το γώμα των κενώσεων έξαστάται από την τροφή του βρέφους. Π.χ. τὰ δαμάσκηνα και τὸ κρέας τους δίνουν γώμα σκουρότερο, τὰ παντάσια κοκκινωπό, κλπ.

Τι πρέπει να κάνει μία υπτέρα, αν είναι ύδαρες οι κενώσεις του βρέφους της;

Άφου τὸ άλλάξει, άλείφει τους

γλουτούς του με λάδι ή με λοσιόν για να μην έρεθίζονται. Φυλάει την κένωσι για να την εξέταση ο γιατρός. Μένις ότου φτάσει ο γιατρός, μπορεί να θηλάσει τὸ παιδί, όχι όμως να τὸ δώσει ποσθέρη τροφή. Αν κάνει έμετούς, τὸ δίνει μόνο βρασμένο νερό ή έλαφίο τσάι.

Αν ένα βρέφος, που τοέφεται με έξο γάλα, φαίνεται πεινασμένο κι' όνι πολύ άρρωστο μετά λίγες ώρες, απ' την κένωσι, υπορεί ή υπτέρα να τὸ δώσει μία ποσότητα γάλατος, μισή απ' την κανονική. Το βράζει έπί 20 λεπτά και τὸ άναλνει έπειτα με τὸ άπαιτούμενο βρασμένο νερό.

Τι είναι ή άφουδάσις;

Η ύπερβολική άπώλεια νερού απ' τον άρρανισμό. Προκαλείται απ' τους έμετους και την πολλή διάρροια. Το παιδί παρουσιάζει τότε κατάρσιος. Το μαλακό αύλακι που ύπασει στην κορυφή του κοινίου του, φαίνεται βαθυλωμένο. Το δέμα του νάνι την άπαισιότητα του. Δύσκολα συγκρατεί την τροφή του. Στην περίπτωση αυτή, νοειάζεται νοσοκομειακή περίθαλπι και νοσηνσι ύγρων με όπολυσμούς ή με ένεσεις.

Τι είναι ή «βρεφική χολέρα»;

Έτσι ονομαζόταν άλλοτε μία σοβαρή γαστρεντερική πάθηση, που άνιζε απότομα με έμετους, διάρροια, πυρετό και κατάρσιος. Σε παλιότερα χρόνια, έθεωρείτο ασθένεια θανατηφόρος σχεδόν πάντοτε. Τώρα όμως υπορεί να σωθούν οι μικροί άρρωστοι με την έγκαιρη διάγνωση και την κατάλληλη θεραπεία.

Πρέπει να άπογαλκίζετται το παιδί στους καλοκαιρινούς μήνες;

Προτιμότερο να μη γίνεται καμιά ουσιώδης μεταβολή της διαίτης του, όσο κάνει ζέστη, γιατί μία τέτοια μεταβολή υπορεί να προκαλέσει διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. Πρέπει λοιπόν, ν' άναβάλλεται ή άπογαλκτισμός για τους φθινοπωρινούς μήνες.

Πρέπει να δίδεται καθαριστικό στο παιδί, όταν έχη πόνους στην κοιλία και διάρροια;

Όχι, γιατί υπορεί να ποόκειται περί σκληροκοιτίδης, στην όποια άπαγορευμένοι τὰ καθαρικά και σε μία τέτοια περίπτωση δίνοντας στο παιδί καθαριστικό μπορεί να θέσουμε σε κίνδυνο τη ζωή του. Άνοδός ν' άποφασισι είναι ο γιατρός.

Τι είναι ή δυσεντερία;

Μία σοβαρή φλόγισσι του έντέρου —συνήθως του παχέος, Προκαλείται από ώρισμένα μικρόβια ή παράσιτα (άμοιβία) ή υμικές έρεθιστικές ούσιες. Για την άκριφή διάγνωση, νοειάζεται έργοσθησιακή εξέτασι των κενώσεων.

ΖΟΖΕΦΙΝ ΚΕΝΥΟΝ

ΟΙ

Άκίνδυνοι τοκετοί

Μία καινούρια ηλεκτρική συσκευή υπορεί να νοσημοποιή για την ελάττωσι των κινδύνων του τοκετού. Έπινοήθηκε απ' τους έπιστήμονες του Ιατρικού Κολλεγίου του Πανεπιστημίου Κολούμπια έπιτρέπεται δε στο νιατό να εξακοιδώσι αν ο τοκετός γίνεται κανονικά κι' αν οι πόνι είναι φυσιολογικοί πόνι τή τοκετού.

Η συσκευή αυτή, που άνωσθηκε «ηλεκτρούστερονας» δοκιμάσθηκε ήδη ή έπιτυχία ή 200 περιπτώσεις. Σπινειώνει ή ηλεκτρική ένέορεια της ύπας όταν συσπάται κατά τον τοκετό. Έξιν σύματα έξασκούνται σε έξωτερικό κοιλιακό τοίχωμα και μεταβιβάζουν τὰ άσθενή ηλεκτικά ρεύματα στη συσκευή που ή καταναλπει σ' ένα ειδικό εύσι σθητό γαρτί. Ο γιατρός που ή παρακολουθεί υπορεί να συμπεράνι αν ο τοκετός έξασσεται κανονικά ή όχι, και να λάβι άναλόγως τὰ μέτρα του.

Τελωτοθεραπεία

—Τι διάλογο, Καλλιόπη μου. Στο δαμάρα είχε αυτός ο κυνηγός; (Του Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΙ...
Μπαρέι να σορώρις, γυναίκοι, μου τις υπιζόλες και το «κίτ»... Έτοιμάσα τὸ τραπέζι, όπως χρειάζεται...

Οι νικηταί του ποδοσφαιρικού άγώνος!

Μικρό άριστούργημα

ΔΩΔΕΚΑ δλόκληρα χρόνια δούλευε ο Άντόνιο Στραντιβάριους, ο περίφημος τεχνίτης της Κρεμόνας, για το άριστούργημά του, τη μεγαλύτερη δημιουργία του. Διάλεξε το καταλλήλο ξύλο για κάθε κομμάτι, έβαλε όλες τις γνώσεις του σ' αυτό το βιολί... Καί κάτι παραπάνω: έβαλε την ίδια την καρδιά και την ψυχή του! Όταν το τελείωσε, κάλεσε τους δυο γιούς του στο εργαστήρι του. Πήρε με λαχτάρα στα χέρια του το βιολί και χαϊδεψε τις χορδές του με το δαδάρι. Με τις πρώτες νότες που ξεχύθηκαν απ' το μαγικό όργανο, γέμισαν δάκρυα τα μάτια του ενός απ' τους νέους, του Φραντσέσκο.

—Μά αυτό το βιολί έχει φωνή γυναίκα! φώναξε.
Ο Άντόνιο άφισε εύλαβικά στη θέση του το βιολί, κύτταξε τους δυο γιούς του και τους διηγήθηκε μία παλιά ιστορία: Παίδι άκομα, γύριζε μία μέρα στους λόφους, γύρω απ' το χωριό του. Όταν άκουσε ξαφνικά μία άσημνη φωνή. Πάνω στην πράσινη πλαγιά, είδε μία κοπέλλα να τραγουδά... Ή ωμορφιά της φύσεως, μαζί με την καλλονή της άγνωστης και με τη γλύκα της φωνής της, χάραξαν βαθιά στη μνήμη του την περασμένη εκείνη στιγμή. Ήταν μία απ' τις άλησμόνητες στιγμές της ζωής του...

—Δέν ξέχασα ποτέ αυτή την κοπελλίτσα... πρόσθεσε νοσταλγικά. Την έλεγαν Έμελί. Με τ' όνομά της βάφτισα το καλύτερο βιολί μου!...

Ποιός μουσικός θάπαιζε πρώτος μ' αυτό το άριστούργημα; Ο δημιουργός του διάλεξε το μαέστρο Γουσταύο Μαρτινέλι. Στα μαγικά χέρια αυτού του καλλιτέχνη, ή «Έμελί» σκόρπισε ρίγη συγκινήσεως για πολλά χρόνια. Ύστερα, γέρος πιά, άρρωστος και φτωχός, ο Μαρτινέλι αναγκάστηκε να χωρισθί απ' το θησαυρό του. Ή «Έμελί» έγινε ιδιοκτησία ενός πλούσιου, κάποιου Ματζίνι, που άδιαφορούσε για τη μουσική. Μά δέν έμεινε για πολύ στα βέδηλα χέρια του. Μία νύχτα, μερικοί τσιγγάνοι μπήκαν κρυφά στο μέγαρό του για να κλέψουν. Φεύγοντας, πήραν μαζί τους και την «Έμελί».

Το άσύγκριτο βιολί γνώρισε ήμέρες δόξας. Ταξίδεψε μαζί με τους τσιγγάνους στα Βαλκάνια, στη Ρωσία... Πάνω στις χορδές του έπαιζαν τις παλιές μελαγχολικές μελωδίες τους, όταν τραγουδούσαν και χόρευαν τα βράδυα γύρω απ' τις φωτιές τους.

Για 30 χρόνια, ή «Έμελί» ήταν ένας απ' τους μεγάλους χαμένους θησαυρούς του κόσμου...

Μία μέρα, οι τσιγγάνοι έδιναν μία πρόχειρη υπαίθρια παράσταση σέ κάποιο δρόμο της Βιέννης. Ξαφνικά, άνοιξε ένα παράθυρο του Ωδείου, προβάλε κάποιος και φώναξε:

—Σιωπή! Ποιός τολμάει να συναγωνισθί με τον Παγκανίνι;... Σε ποιόν ανήκει αυτό το βιολί;

—Δικό μας είναι, μαέστρο Παγκανίνι, άπάντησε μία νέα κι' όμορφη τσιγγάνα χορεύτρια.

—Φέρε μου το άμέσως να το δω! διάταξε ο ξακουστός βιολιστής. Σε λίγα λεπτά κρατούσε στα χέρια του το βιολί και το εξέταζε με προσοχή στο φώς.

—Τί τέχνη! μουρμούρισε. "Άς δούμε τί γράφει μέσα... "Α! Κολά το μάντεψα εγώ, όταν άκουσα τον ήχο του!...

—Εδειξε στην τσιγγάνα το έσωτερικό του βιολιού.
—Βλέπεις τί γράφει εδώ; της είπε. «Έμελί... Άντόνιο Στραντιβάριους—Κρεμόνα, 1732». Είπε το βιολί που αναζητεί δλόκληρος ο κόσμος!... Το μοναδικό που ο Στραντιβάριους τούδωσε τ' όνομα μιάς κοπέλλας... Λένε πώς την είχε γνωρίσει όταν ήταν παιδί και την αγάπησε... Τί άπόγινε αυτή ή νέα; Δέν το ξέρει κανείς με βεβαιότητα. Άλλοι λένε πώς έγινε καλόγρια, άλλοι πώς πέθανε σέ λίγον καιρό. Μά ο Στραντιβάριους δέν την ξέχασε ποτέ! Θά ζή πάντα, όσο θά ύπάρχη αυτό εδώ το βιολί, το καλύτερο του κόσμου!

—Τί όμορφη έρωτική ιστορία! μουρμούρισε ή τσιγγάνα. Γι' αυτό λές κι' έχει ψυχή ή «Έμελί» κι' όταν τραγουδά ή κλαίη ή χαίρεται μαζί μας!...

Το επίδεξιο χέρι του Παγκανίνι ζωντάνεψε για μία άκόμα φορά το μαγικό βιολί. Ή τσιγγάνα άκουγε, μαγεμένη, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα... Ξαφνικά, ο μαέστρος σταμάτησε και φώναξε:

—Δέν μπορώ να ζήσω πιά χωρίς την «Έμελί»! Σας δίνω κίλεις λιρέτες για να μου την πουλήσετε.

Ή κοπέλλα κούνησε το κεφάλι της.

—Δυο χιλιάδες... Τρείς!... Πέστε μου σεις πόσα θέλετε!...

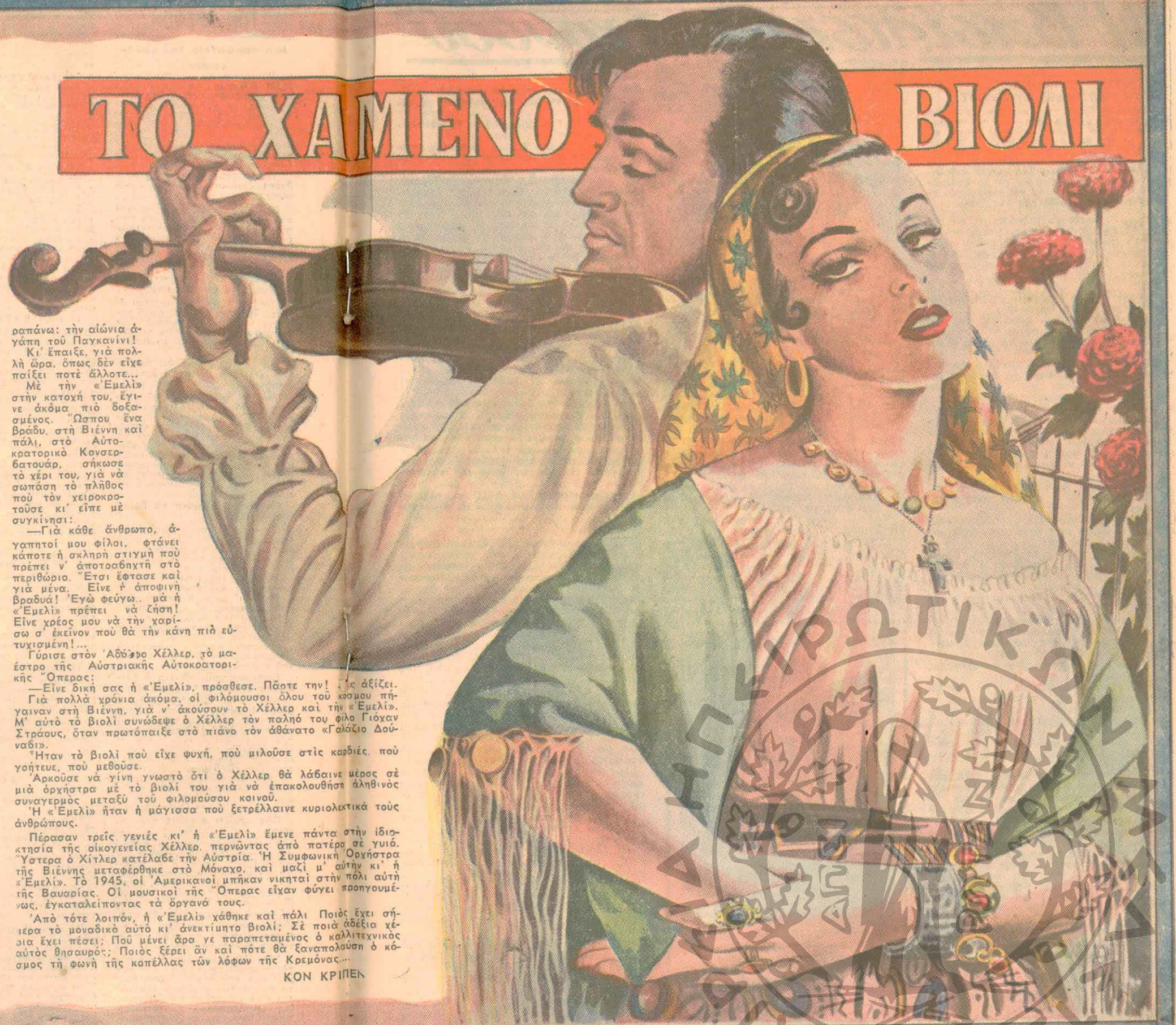
Ή τσιγγάνα πήγε ως το παράθυρο και φώναξε τον πατέρα της. Σουβέντιασε για λίγο ψιθυριστά μαζί του. Ύστερα ξαναγύρισε στον Παγκανίνι και του είπε:

—Ο πατέρας μου λέει πώς το βιολί είναι δικό σας, μιά και τ' αγαπάτε όσο και μείς. Θά μας το πληρώστε παίζοντας για μας απ' το μπαλκόνι σας, ένα απ' τα αγαπημένα μας τσιγγάνικα τραγούδια!

Ο Παγκανίνι βγήκε στο μπαλκόνι. Οι τσιγγάνοι τον ζητωκραύγασαν. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Ναί, θάχετε το τραγούδι που θέλετε! τους είπε. Καί κάτι πα

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

ραπάνω: την αιώνια αγάπη του Παγκανίνι!

Κι' έπαιζε, για πολλή ώρα, όπως δέν είχε παίξει ποτέ άλλοτε...

Με την «Έμελί» στην κατοχή του, έγινε άκόμα πιό δοξασμένος. Όσπου ένα βράδυ, στη Βιέννη και πάλι, στο Αυτόκρατορικό Κονσερβατουάρ, σήκωσε το χέρι του, για να σωπάση το πλήθος που τον χειροκροτούσε κι' είπε με συγκίνηση:

—Για κάθε άνθρωπο, άγαπητοί μου φίλοι, φτάνει κάποτε ή σκληρή στιγμή που πρέπει ν' αποτρασδηχί στο περιθώριο. Έτσι έφτασε και για μένα. Είνε ή άποφινη βραδιά! Εγώ φεύγω... μά ή «Έμελί» πρέπει να ζήση!

Είνε χρέος μου να την χορίσω σ' εκείνον που θά την κάνει πιό ευτυχισμένη!...

Γύρισε στον Άδωλφο Χέλλερ, το μαέστρο της Αυστριακής Αυτόκρατορικής Όπερας:

—Είνε δική σας ή «Έμελί», πρόσθεσε. Πάρτε την!... Τη δέξιτε.

Για πολλά χρόνια άκόμα, οι φιλόμουσοι όλου του κόσμου πηγαιναν στη Βιέννη, για ν' άκούσουν το Χέλλερ και την «Έμελί».

Μ' αυτό το βιολί συνώδεψε ο Χέλλερ τον παλιό του φίλο Γιόχαν Στράους, όταν πρωτόπαιξε στο πιάνο τον άθνατο «Γαλιόζι Δούναβι».

Ήταν το βιολί που είχε ψυχή, που μιλούσε στις καρδιές, που γοήτευε, που μεθούσε.

Άρκούσε να γίνη γνωστό ότι ο Χέλλερ θά λάβαινε μέρος σέ μιά όρχήστρα με το βιολί του για να έπακολουθήση άληθινός συναγεμνός μεταξύ του φιλομούσου καινού.

Ή «Έμελί» ήταν ή μάγισσα που ξετρέλλαινε κυριολεκτικά τους ανθρώπους.

Πέρασαν τρείς γενιές κι' ή «Έμελί» έμενε πάντα στην ιδιοκτησία της οικογενείας Χέλλερ, περνώντας από πατέρα σέ γιο.

Ύστερα ο Χίτλερ κατέλαβε την Αυστρία. Ή Συμφωνική Όρχήστρα της Βιέννης μεταφέρθηκε στο Μόναχο, και μαζί μ' αυτήν κι' ή «Έμελί». Το 1945, οι Άμερικανοί μπήκαν νικηταί στην πόλι αυτή της Βαυαρίας. Οι μουσικοί της Όπερας είχαν φύγει προηγουμένως, έγκαταλείποντας τα όργανά τους.

Από τότε λοιπόν, ή «Έμελί» χάθηκε και πάλι. Ποιός έχει σήμερα το μοναδικό αυτό κι' άνεκτίμητο βιολί; Σε ποιά άδέξια χέρια έχει πέσει; Πού μένει άρα γε παρατεταμένος ο καλλιτεχνικός αυτός θησαυρός; Ποιός ξέρει άν και τότε θά ξαναπολαύση ο κόσμος τη φωνή της κοπέλλας των λόφων της Κρεμόνας...

ΚΟΝ ΚΡΙΠΕΝ

#1 Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η βαρύνη Γιάκομπσεν προτείνει στον Άντρεά να φύγει για τα βάθη της Γουιάνας και να αναλάβει την εκμετάλλευση ενός έρημου μεταλλείου χρυσού. Το χρυσάφι που θα συγκεντρώνεται, θα το μοιραστούν. Ο Άντρεάς δεχεται, πείθει την Τερέζα να κάνει υπομονή δυο-τρία χρόνια και φεύγει. Στο μεταξύ η Φράγκα είναι τρελλή έρωτευμένη με το Ροβέρτο και έχει την απόφαση να τον παντρευτεί, ακολουθώντας το παράδειγμα της Τερέζας.

15^{ον} Χωρίς να το ληφθεί υπόψη η νέα που λάτρευε ποιά ήταν ή σμοιδή για την οποία του μιλούσε, ο νεαρός καλλιτέχνης λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από την εντύπωση που του έκαναν τα λόγια της.

Οι ντρε Ροσβέλ έπρόκειτο να φύγουν την άλλη μέρα για τη Νορμανδία.

Ενώ η μίς Σίμπυλ έκανε τις προετοιμασίες της, είδε να μπαίνει στην κάμαρή της η Φράγκα, της οποίας τα μάτια έλαμπαν σαν άστρα.

Φόρεσε γρήγορα το καπέλλο σου και τό έπαινωφόρι σου, γιατί θα βγούμε αμέσως έξω, της είπε.

—Και πού θα πάμε;

—Στης Τερέζας. Έπειδή φεύγουμε αύριο, παρακάλεσα την Τερέζα να μην πάει σήμερα στο τυπογραφείο για να περάσουμε όλη την ημέρα μαζί. Θα πάω μαζί μας κι' ο Ροβέρτος και σε προειδοποιώ ότι η πρόγευμα αυτό γίνεται για τους άρραβώνες μου!...

Και κεραυνός αν έπεφτε μπροστά της, η μίς Σίμπυλ δεν θ' άπόμεινε τόσο κατάπληκτη.

—Πρόγευμα για τους άρραβώνες σου; τραύλισε. Είσαι από τα καλά σου, Φράγκα; Τι είνε αυτά που λές;

—Λέω ότι αγαπώ το Ροβέρτο, απάντησε η νέα κι' ότι ο Ροβέρτος μ' αγαπά. Άπ' την πρώτη στιγμή που ιδωθήκαμε, συνδεθήκαμε για πάντα.

—Σου τό είπε ο Ροβέρτος ότι σ' αγαπά;

—Δεν μου είπε ποτέ ούτε λέξι σγερτικά.

—Άλλά τότε; ρώτησε η μίς Σίμπυλ που ή κατάπληξη της μεγάλωνε όλοένα, πώς τό ξέρεις ότι σ' αγαπά;

Η Φράγκα ρίχτηκε στην άγκαλιά της και άποκρίθηκε:

—Μά είνε τάχα ανάγκη να μάς τό λένε αυτό, για να τό καταλαβαίνουμε;

Η μίς Άντριού άποκάμισε ήσυχια τη νέα που τόσο αγαπούσε και ψιθύρισε:

—Σε παρακαλώ, κόρη μου φρόνιμα και μη με κάνεις να συγχίζωμαι γιατί, καθώς μαντεύω, πρόκειται να μου ζητήσει σπουδαία πράγματα...

—Ό! πόσο έξυπνη είσαι, καλή μου Σίμπυλ! είπε η Φράγκα μ' ένα χαμόγελο που την έκανε ακόμα πιό χαριτωμένη.

Έπειτα παίρνοντας με μίας σφοδρό ύφος έξακολούθησε:

—Άκουσε, έσύ που είσαι ή αληθινή μητέρα μου, έσύ που αντιπροσώπευες πάντα κοντά μου τη χαμένη μητέρα μου. Με αγαπούσες πάντοτε, όπως μ' αγαπούσε κι' εκείνη. Γι' αυτό μου είνε αναγκαίο σήμερα ή συγκατάθεσί σου κι' ή εύλογό σου, κι' έλπίζω να μη μου τις άρνηθής.

Η Σίμπυλ, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, θέλησε να διαμαρτυρηθώ.

—Άκουσε, Φράγκα, είπε. Τα συλλογίστηκες καλά αυτά που μου λές; Έσύ... έσύ, να παντρευθής μ' αυτό τό νέο που δεν έχει ούτε όνομα; Έσύ που θα έπρεπε να πάρης ένα πρίγκιπα;

Η Φράγκα την διέκοψε, λέγοντάς της:

—Αγαπημένη μου Σίμπυλ, ή υπερβολική αγάπη σου σε μένα σε τυφλώνει κάπως. Ούτε καλύτερη, ούτε χειρότερη είμαι από τόσες και τόσες άλλες νέες της ηλικίας μου. Έχω άοκνά προτεόήματα, χάρις στις δικές σου φροντίδες, τό πρώτο όμως άπ' τά προτεόήματά μου αυτά είνε

και καταλάβαινε πώς θα πήγαιναν χαμένοι οι κόποι της αν προσπαθούσε να την μεταπειλήσει.

—Θέε μου! ψιθύρισε μόνο. Τι θα πουν οι γονείς σου;

—Άς πούν ό,τι θέλουν, απάντησε άποφασιστικά ή Φράγκα. Μετά ένα μήνα συμπληρώνω τά 21 μου χρόνια. Θα κάνω λοιπόν κι' εγώ τότε ό,τι έκανε κι' ή Τερέζα. Αυτό είνε βέβαιο. Θέλω όμως, Σίμπυλ, να σ' έχω και σένα στο πλευρό μου, έσένα τη μητέρα μου και φίλη μου. Όταν θα σ' έχω με τό μέρος μου, θ' άδιαφορήσω για όλο τόν άλλο κόσμο. Κι' αν χρειαστή να παλέψω με τη φτώχεια όπως πάλεψε ή Τερέζα, θα βρίσκω στη τώγική την ευτυχία μου, όπως τη βρήκε ή αδελφή μου.

Έπειτα άπ' τά λόγια αυτά της Φράγκας ή μίς Σίμπυλ ύποχώρησε έντελώς.

—Ίσως δεν κάνω καλά, είπε, Άλλά όταν μιλάς έτσι, δεν μπορώ παρά να συμεριζώμαι τη γνώμη σου. Δεν ξέρω τι με παρακινεί να σ' άκούω και να συμφωνώ μαζί σου, όπως συμφωνούσα και με τη μητέρα σου, για την οποία ένοιωθα άπεραντή λατρεία. «Αν βρισκόμαστε κι' οι δυο σε πλάνη, άς πέση ή τιμωρία σε μένα μόνο».

Η Φράγκα την άγκάλιασε και φώναξε:

—Α! Είσαι πολύ καλή! Τώρα παρε τό καπέλλο σου κι' άς πηγαίνουμε... Έίχα σκοπο ν' αναγγείλω στον Ροβέρτο την απόφασί μου, μοναχα όταν θα μάναίνα ό,τι κερδίσει τό μεγάλο βραβείο. Θα έρχομουν τότε έπίτηδες γι' αυτό άπ' τη Νορμανδία μαζί σου... Άλλά δεν ξέρω ποιά ακατανίκητη δύσμη με δάζει να πάω να τού πώ από τώρα ότι θέλω να γίνω γυναίκα του.

Η Φράγκα και ή μίς Σίμπυλ βγήκαν μαζί έξω και μπήκαν στο πρώτο αμάξι που συναντήσαν. Δεν χραιομοποιούσαν άμαξία του μεγάρου, για να μη μασάινουν οι υπηρέτες που πήγαιναν. Στο όρσομο, μπροστα σ' ένα μεγάλο άνθοπώλειο, ή μίς Σίμπυλ σταμάτησε τό αμάξι.

—Αγόρασε μία πανακριδή άνθοδέση από σπάνια λευκά λουλούδια. Κι' έπειδή ή Φράγκα της έκανε παρατηρήσεις ότι αυτό ήταν αντίθετο στις ίδες της σχετικώς με την οικονομία, ή αγαθή Άγγλίδα, της είπε:

—Αν ύπάρχον άλλα λουλούδια πιό άκριβά και πιό ώμορφα θα τά έπαιρνα εύχαριστως, χωρίς να ληφθώ χρήματα. Αυτά εδώ δεν είνε αξία για σένα. Η μόνη τους αξία είνε ότι στα προσφέρει ή γρηά φίλη σου που τόσο σ' αγαπά! Ό! αν πρόκειται να πραγματοποιηθούν οι εύχες με τις όποιες συνοδεύω την προσφορά τους, καμμία γυναίκα δεν θα ζήσει τόσο ευτυχισμένη σ' αυτό τόν κόσμο, όσο έσύ, καλή μου Φράγκα.

Η νέα είχε ακόμη δάκρυα στα μάτια της, όταν έφτασαν στο σπίτι της αδελφής της.

Η Τερέζα, μόλις είδε τα ώραία λουλούδια που κρατούσε ή μίς Σίμπυλ, κατάλαβε άμέσως τά πάντα.

—Αποφάσισες, λοιπόν, κι' έσύ να μιμηθής τό πραξικόπημά μου, Φράγκα μου; τη ρώτησε χαμογελώντας τρυφερά και πονηρή. Άλλοτε, όμως, είχες διαφορετική γνώμη.

—Σώπα! φώναξε ή Φράγκα. Αυτά που μου λές είνε ατσά. Πόιν τρία χρόνια ήμουν μία κοπέλλα έντελώς άπειρη. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς αγαπούσες τόν Άντρεά, ούτε και τι είνε αγάπη. Τώρα, όμως, αγάπησα κι' εγώ, όπως έσύ, έναν άνθρωπο άξιο κάθε αγάπης. Αγαπώ με όλη μου την ψυχή τόν Ροβέρτο. Και καταλαβαίνω τώρα ότι μία γυναίκα έχει και άλλα καθήκοντα, έκτός από εκείνα για τά όποια σου μιλούσα άλλοτε...

—Και δεν φοβάσαι τό σκάνδαλο;

ρώτησε ή Τερέζα, στην όποία άρεσε κάπως να πειράζει την αδελφή της.

—Όταν θα φύγω άπ' τό σπίτι μας, απάντησε ή Φράγκα, με τόν ίδιο τρόπο που έφυγε κι' έσύ, όλος ο κόσμος θα πής: «Είναι τρελλή κι' αυτή σαν την αδελφή της!». Και θα τό λή αυτό και για τις δυο μας ως την ημέρα που ό Άντρεάς θα ξαναγυρίσει φορτωμένος εκατομμύρια κι' ο Ροβέρτος θα γίνη ένδοξος και μεγάλος καλλιτέχνης. Τότε όλοι θ' άνοίζουν τα μάτια τους, θα μάς θαυμάσουν και θα ζηλέψουν την τύχη μας.

Η Τερέζα γελούσε με τά λόγια της αδελφής της.

—Και τώρα, είπε, έπίτηδες μου ζήτησες να προγευματίσουμε όλοι μαζί για να γιορτάσης τούς άρραβώνες σου;

—Ό, ναι! Ήθελα να γίνουν μπροστά σ' έσένα και στη Σίμπυλ... Α! Γιατί να μην μπορώ να είναι εδώ και ή νουνά μου... Θα ήμουν τότε τριγυρισμένη άπ' όλους όσους αγαπώ σ' αυτό τόν κόσμο... Τι μεγάλη ευτυχία θα ήταν αυτό για μένα...

Η Τερέζα δεν απάντησε γιατί έξακολούσε να είναι θυμωμένη εναντίον της βαρύνης Γιάκομπσεν.

—Πρέπει να πάμε να τοποθετήσουμε τά άνθη στην τραπεζαρία, είπε ή Σίμπυλ. Έτσι, όταν θα μπορούμε να καθήσουμε στο τραπέζι, θα κάνουμε μία εύχαρηστη έκπληξη στο Ροβέρτο.

—Έκπληξη, πού θα τόν συγκινήσει και θα τόν έμποδισή να φάη, άποκρίθηκε ή Τερέζα. Όχι, όχι, άς προγευματίσουμε ήσυχα... Θα στολιόμαστε με τά λουλούδια τά άνθοδοχεία του σαλονιού... Έτσι όταν θ' άκούσουμε τόν Ροβέρτο να χτυπή την πόρτα, θα περάσετε κι' οι δυο στην τραπεζαρία. Θα τόν διηγήσω εκεί, χωρίς να τόν άφήσω να μπη εδώ και θα καθήσουμε όλοι στο τραπέζι.

Τό σχέδιο αυτό έγινε δεκτό.

Όταν σέ λίγο έφτασε ο Ροβέρτος, τόν δέχτηκε ή Τερέζα. Χάρηκε πολύ όταν έμαθε ότι έπρόκειτο να δει μαζί ή Φράγκα πριν φύγει για τη Νορμανδία.

Τό άπόγευμα ύπηρεσε πολύ εύχαριστο. Άρχισαν να μιλούν για την τελευταία έπιτολή του Άντρεά, που είχε μαζέψει κιόλας άρκετές ποσότητες χρυσάφι. Έγραφε ότι με την πρώτη εύκαιρία θα έστελνε στο Παρίσι ένα μέρος άπ' τό χρυσάφι αυτό, από τό όριο τό μισό θα προωριζόταν για ή βαρύνη Γιάκομπσεν και τό άλλο μισό για την Τερέζα. Στην έπιτολή του μιλούσε ακόμα και για την τρελλή με τά κατάλευκα μαλλιά και τά ώραιότατα μάτια, που τού έδειχνε έξαιρετική στοργή και που την αγαπούσε σαν μητέρα του.

Δεν είναι καθόλου παράξενο — πρόσθετε — να την πάρω μαζί μου, όταν θα ξαναγυρίσω στη Γαλλία, για να προσπαθήσουμε να την θεραπεύσουμε στο Παρίσι.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά μου φαίνεται ότι ή γυναίκα αυτή, πού ποτέ δεν προφέρει λέξη και της οποίας τα μάτια έφράζουν μίαν άπέραντη άπελπισία, θα έχει ιστορία έξαιρετικά σπαραχτική. Θα της συνέβησαν άσφαλώς δυστυχήματα, φοδερά και τρομερά!

Λένε εδώ γι' αυτήν πολύ παράδοξα πράγματα. Μεταξύ τών άλλων, ισχυρίζονται, ότι στο μέρος που θα σταματήσει τό βήμα της, όταν πλανιέται μόνη της στη έρημια, και θα μείνει για να διανυκτερεύσ, θα βρεθώ, κάτω άπ' τη γή, άφθονο χρυσάφι.

Τό περίεργο αυτό χάρισμα της, έκανε τόση εντύπωση, όχι μόνο στους εργάτες, αλλά και στους μηχανικούς που διευθύνουν τά έργα και γι' αυτό την έχουν όνομάσει «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ»! Γι' αυτό μάλιστα και τη σέβονται σαν πλάσμα ύπερφυσικό. Άπ' αυτό μπορεί να κρίνης τό σεβασμό που έμπνεί σε όλους ή παροιουσία της.

Αν άγριεύη μόλις την πλησίαση κανείς, σε μένα δείχνει πάντα έξαιρετική συμπάθεια. Έρχεται και κάθεται κοντά μου, αλλά ποτέ δεν άνοίγει τό στόμα

της, και τις περισσότερες φορές, καθώς με κυττάζει, χύνει άφθονα δάκρυα...

Αυτό ένισχύει ακόμα περισσότερο την πεποίθησί μου, ότι θα της συνέβησαν τρομερά πράγματα.

Κανένα παιδί της θα έχασε! είπε ή Τερέζα.

Η τόν πολυαγαπημένο της σύζυγο! πρόσθεσε ή Φράγκα, κυττάζοντας τό Ροβέρτο.

★

Όταν τό πρόγευμα τελείωσε, πέρασαν όλοι στο σαλόνι. Ο Ροβέρτος, φυσικά, προχωρούσε τελευταίος. Όταν έξαφνα άντίκρυσε τά κάτασπρα λουλούδια, χλώμιασε έλαφρά.

Έλα, πλησίασε, Ροβέρτε, είπε ή Τερέζα με τό συνηθισμένο γλυκό και περήφανο ύφος της. Ο Άντρεας, φεύγοντας, σου είχε συστήσει να γίνης αδελφός μου. Τώρα θέλει κι' ή Φράγκα να σου άπευθύνη την ίδια παράκληση.

Ό! Τερέζα!... Τερέζα!... φώναξε κατασυγκινημένος ο νέος. Πες γρήγορα ότι έχης να πής, γιατί αλλιώς θα με τρελλάνης!

Τότε ή Τερέζα πήρε έπίσημο ύφος και είπε:

Η μίς Σίμπυλ, ή πραγματική μητέρα μας, κι' εγώ, ή μεγαλύτερη αδελφή της Φράγκας, έχουμε να σου πούμε: Η Φράγκα σ' αγαπά και σε διδάξει για σύντροφο της ζωής της. Πιστήτε μπροστά μας άπ' τό χέρι... Ποτέ, Ροβέρτε, δεν θ' άπαντήσης ανθρώπινο πλάσμα τόσο καλό, τόσο τέλειο, τόσο ύπεροχο σαν την Φράγκα.

Ο Ροβέρτος είχε πέσει κιόλας γονατιστός.

Α! Φράγκα! φώναξε. Φράγκα, λατρευτή μου!... Είμαι αλήθεια, ότι μ' αγαπάς, έμένα, έναν άνθρωπο χωρίς γονείς, άπόκληρο, πού τόν περιφρονούν όλοι...

Σώπα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Άκριβώς, σήμερα τό πρωί έλεγα στη μίς Σίμπυλ, ότι ή έγκατάλειψί σου άπ' τους γονείς σου μ' έκανε να σ' αγαπώ ακόμα περισσότερο. Μη μ' εύχαριστής, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω τό κάνω γιατί σ' αγαπώ. Άπ' την πρώτη μέρα που σε είδα, σου χάρισα την καρδιά μου. Ο έρωτάς μου αυτός μεγάλωσε με τόν καιρό. Η αδελφή μου τόν έγκρίνει. Ναι, Ροβέρτε, ο έρωτάς μου θα μεγαλώνη όσο ζω, μέχρι την τελευταία μου πνοή!

Ροβέρτος σηκώθηκε επάνω, έσφιξε τη Φράγκα στην άγκαλιά του και της ψιθύρισε:

Έχεις δίκιο, αγαπημένη μου. Η συνείδησί μου μου λέει, ότι είμαι πραγματικά άξιος σου και θα γίνωμαι κάθε μέρα τόν μέλλον άκόμη καλύτερος για σένα. Όσο θα σ' έχω στο πλευρό μου, τίποτε

...

Καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο, στο μικρό καναπέ της Τερέζας, και πιασμένοι άπ' τό χέρι, ο Ροβέρτος κι' ή Φράγκα, δεν έπαυσαν να μιλάνε για τόν έρωτά τους και για τό μέλλον, ενώ ή μίς Σίμπυλ κι' ή Τερέζα τους κυττάζαν γλυκά.

Την ημέρα που — όπως ήταν σχεδόν βέβαιο — ο Ροβέρτος θα έπαιρνε τό μεγάλο βραβείο της Ρώμης, ή Φράγκα θα ήταν πιό ήνθικη. Τότε, λοιπόν, θ' ανήγγελλε στον πατέρα της και στη μητέρα της την άμετάκλητη άπόφασί της να παντρευθώ τό νέο. Εκείνοι, φυσικά, θα την άφηναν να φύγει άπ' τό σπίτι, όπως είχε φύγει ή Τερέζα, δηλαδή χωρίς να της δώ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

για μένα δεν θα είναι άκατόρθωτο... Να είσαστε εύλογημένες κι' οι τρείς! Είσατε θαυμάσιες γυναίκες!... Και να είσατε βέβαιες, ότι ο άπόκληρος, πού χάρι σε σας άποκτά τώρα οικογένεια, δεν θα ξεχάση ποτέ την άγγελική καλωσύνη σας!

Στάθηκε λίγο κι' έπειτα έξακολούθησε:

Στους άρραβώνες είναι συνήθεια να προσφέρη ο μνηστήρ στη μνηστή του ένα χρυσό δαχτυλίδι, πού συμβολίζει τόν αιώνιο δεσμό τους. Έγώ, καλή μου Φράγκα, έπειδή δεν είχα προειδοποιηθώ, δεν έχω να σου προσφέρω αυτή τη στιγμή δαχτυλίδι. Θα τό αναπληρώσω όμως προσωρινά μ' ένα φυλαχτό, πού, για μένα, είναι πολυτιμότερο άπ' όλα τά κοσμήματα του κόσμου.

Τράβηξε άπ' τό στήθος του μία άλυσιδίτσα, από την άκρη της οποίας κρεμόταν ένα χρυσό αντίκειμενο, πολύ μικρό, με παράδοξο σχήμα. Άκόμα πιό παράδοξα ήσαν τά γράμματα πού βρίσκονταν χαραγμένα κι' άπ' τις δυο πλευρές του αντίκειμενου αυτού.

Όταν ένα πρωί, συνέχισε ο Ροβέρτος, με βοήκαν τυλιγμένο στα σπάργανά μου, στη σκάλα του Βρεφοκομείου της Όρλεάνης, άπ' όπου με περιμάζεψαν και μ' άνάθρεψαν, είχα κρεμασμένο στο λαιμό μου αυτό τό πράγμα... Από τότε ποτέ δεν τό έβγαλα από πάνω μου... Ίσως μία μέρα, χάρις σ' αυτό, άξιώθω να ξαναδρώ τους γονείς μου, πού με πέταξαν μακριά τους, και τους όποιους ποτέ δεν θέλησα να καταραστώ. Φύλαξέ το, αγαπημένη μου Φράγκα... Άς χρησιμεύσει σαν δεσμός μεταξύ μας τό ένθύμιο αυτό της μητέρας μου, πού, χωρίς άλλο, θα έχη πεθάνει πιά, γιατί αλλιώς θα φρόντιζε να μ' αναζητήσει και θα με ξανάδρισκε.

Η Φράγκα φίλησε μ' ευλάβεια τό φυλαχτό, πριν τό περάση στο λαιμό της. Κι' έπειτα είπε με σιγαλή φωνή:

Θα τό έχω πάντα επάνω μου!

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

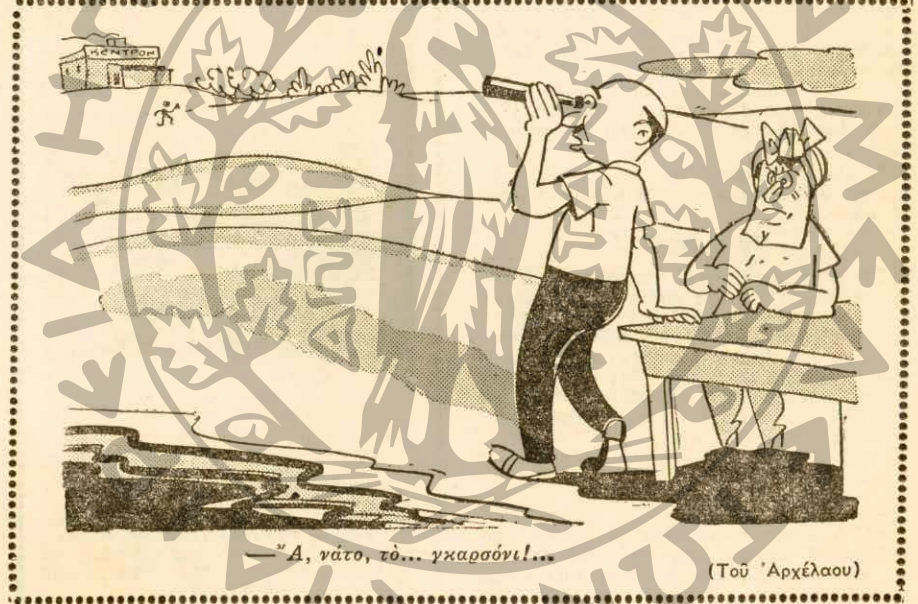
...

...

ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Στό Παρίσι έγινε πού ήμερών ένας Πιλευρωπαϊκός διαγωνισμός παιδικής τέχνης στον όποιο έλαβον μέρος παιδιά 8 ευρωπαϊκών χωρών. Τού διαγωνισμού τερμηγήθηκε μία έκθεσις 70 περίπου γι νιάδων πινάκων φιλοτεχνηθέντων άπ' τριδιά μέγρι 14 χρόνων. Στη φωτογραφία μας, ο μικρός Γάλλος Άλαιν Καρντό δίπλα στη μακέττα ενός έξοχου πτιτιού πού έφτιαξε υνός του. Ο νεαρός αυτός άντικείμεν είνε μέγρι 6 χρόνων και έπρεπε τό πρώτο βραβείο.

—Α, νάτο, τό... γκαρσόνι!...

(Τού Άρχέλαου)

σουν πεντάρα. Άμέσως τότε η Φράγκα θα έπαιρνε τη μίς Σίμπυλ και θα πηγαίνουν να μείνουν στην Τερέζα ως την ημέρα του γάμου της με τον Ροβέρτο.

★

Κατά σύμπτωση, έτυχε να είναι ανοικαστό ένα διαμέρισμα πλάι στο διαμέρισμα της Τερέζας.

Ο Ροβέρτος, με τη σκέψη ότι θα μπορούσαν να εγκατασταθούν σ' αυτό, όταν θα παντρευόντουσαν, πρότεινε να κατεβή στο θυρωρείο και να πάρη απ' τη θυρωρό το κλειδί για να το επισκεφθούν. Η πρότασή του έγινε δεκτή και σε λίγο ξαναγύρισε, κρατώντας δυο κλειδιά.

— Φαίνεται, είπε, πως το διαμέρισμα είναι περίφημο. Άν σου άρεση, αγαπημένη μου Φράγκα, θα το νοικιάσουμε από τώρα... Έτσι θα το συγκρίσουμε κιόλας...

Σηκώθηκαν όλοι για να πάνε να το δούν.

Το διαμέρισμα ήταν σχεδόν όμοιο με της Τερέζας κι είχαν κοινό εξώστη, χωρισμένον μ' ένα κιγκλίδωμα.

Μετά την επίσκεψη ξαναγύρισαν όλοι στο σαλόνι της Τερέζας, εκτός απ' το Ροβέρτο. Η Φράγκα ήταν κατενθουσιασμένη. Σε λίγο μπήκε κι ο Ροβέρτος και φώναξε:

— Τελειώσε! Το νοίκιασα και πλήρωσα μία τριμηνία.

— Πόσα δόσατε, κύριε Ροβέρτε; ρώτησε η Σίμπυλ.

— Έκατον είκοσι πέντε φράγκα, αποκρίθηκε ο νεός.

Η Σίμπυλ άνοιξε άμέσως την τσάντα της και μέτρησε το ποσόν αυτό στο νέο.

— Πρέπει να παρουσιαστώ εγώ για ένοικιαστής, γιατί αλλιώς το πράγμα θα ήταν άτοπο, του εξήγησε.

Ο Ροβέρτος δεν έφερε καμμία αντίρρηση κι έδωσε τα δυο κλειδιά στη Σίμπυλ.

Αυτή πήρε μονάχα το ένα και το άλλο του το άφησε, λέγοντάς του:

— Κρατήστε το. Ποιος ξέρει τι μπορεί να συμβή! Δυο βδομάδες πρίν επιστρέψουμε απ' τη Νορμανδία, θα φροντίσω να σας στείλω χρήματα για ν' αγοράσετε και τ' απαραίτητα επίπλα.

— Και γιατί να μη φροντίσουμε από τώρα για όλα αυτά τα πράγματα; φώναξε η Φράγκα που ήταν περισσότερο ανυπόμονη απ' όλους τους άλλους.

— Γιατί, απάντησε η Σίμπυλ, είναι περιττό να ετοιμάζουμε πράγματα που ίσως να μη χρησιμεύσουν.

— Ω, διαμαρτυρήθηκε η νέα. Τό ξέρετε καλά Σίμπυλ. Έγώ δεν αλλάζω γνώμη ποτέ...

— Όσο γι' αυτό, είμαι βέβαιη. Ο νοός μου πηγαίνει δυο άλλοι. Η υγεία του πατέρα σου χειροτερεύει ολοένα και ο γιατρός Ντεζαρμό έχει τη γνώμη ότι αν η διαμονή στη Νορμανδία δεν τον ωφελήσει, λίγες θάνε οι μέρες του. Άν λοιπόν επέλθω το μοιραίο, η Φράγκα θ' αναγκασθή να μείνι στο μέγαρο ντε Ροσβέλ. Καλένας δεν θα μπορούσε να τη βγάλει απ' αυτό...

Όλοι συμφώνησαν με τις σκέψεις της Σίμπυλ κι αποφάσισαν να συμμορφωθούν μ' αυτές.

Το έγλημα

Είχαν περάσει τρεις βδομάδες από την ημέρα που η Φράγκα και η Σίμπυλ είχαν φύγει για τη Νορμανδία. Η καλλιτεχνική έκθεσι είχε ανοίξει στο μεταξύ και η επιτυχία του Ροβέρτου υπήρξε τεράστια. Καλένας δεν είχε αμφιβολία ότι θα του έδιναν το πρώτο μεγάλο βραβείο. Ένας Αμερικανός εκατομμυριούχος του είχε προσφέρει ένα τεράστιο ποσό για ν' αγοράση τα δυο αγάλματά του. Μά ο Ροβέρτος δίσταζε να τα δώση... Πώς να τα πουλήση, τη στιγμή που παρίσταναν την πολυαγαπημένη του Φράγκα; Έκτος απ' αυτό, ο ύπουργός των Καλών Τεχνών βοίσκονταν σε διαπραγματεύσεις μαζί του για να του αναθέση την έκτέλεσι σπουδαίων παραγγελιών.

Η τύχη χαμογελούσε πιά στο Ροβέρτο.

Το μέλλον άνοιγόταν λαμπρό μπροστά του...

... * * * * *

Ήταν ημέρα Πέμπτη και βράδυζε... Η Τερέζα επέστρεψε στίπτι της απ' το τυπογραφείο όπου εξακολουθούσε να εργάζεται.

Καθώς περνούσε απ' το θυρωρείο, η θυρωρός της φώναξε:

— Ε, κυρία Τερέζα, έλατε μέσα... Είνε εδώ ο ταχυδρόμος κι έχει για σας μια συστημένη επιστολή...

Η Τερέζα πήρε το γράμμα κι άρχισε να το κυττάζει με άπορία γιατί ο γραφικός χαρακτήρας στο φάκελλο ήταν έντελώς άγνωστος και γιατί τα γραμματόσημα έδειχναν ότι προερχόταν απ' την Αγγλία.

Άνέθηκε άμέσως στο διαμέρισμά της. Κι εκεί άνοιξε το μυστηριώδες γράμμα. Μέσα στο φάκελλο βόηκε μια πυκνογραμμένη επιστολή κι ένα τσέκ.

Ξαφνιασμένη διάβασε στο τσέκ: «Προς τον κάτοχον της παρούσης πληρώσατε 500.000 φράγκα.

ΤΖΕ-Ι-ΜΣ ΚΛΑΡΚΣΟΝ»

Απόμεινε κατάπληκτη. Ένας άγνωστος της έστειλε 500.000 φράγκα.

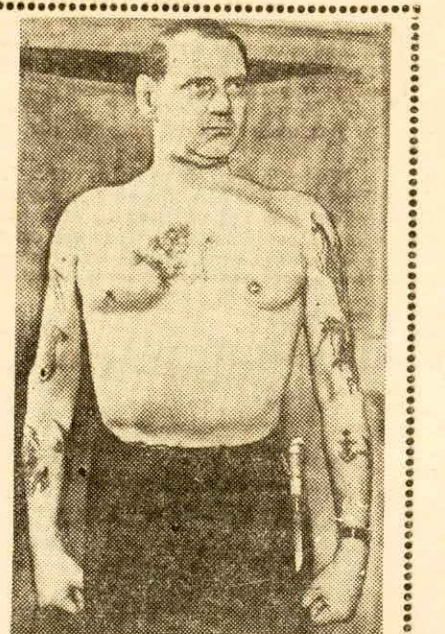
Τι έσημαι αυτό; Καταλαβαίνοντας ότι το γράμμα που συνόδευε το τσέκ θα έλυσε την άπορία της, το διάβασε άμέσως:

«Αξιότιμη κυρία,

«Είμαι όχι μόνο ιδιοκτήτης μίας απ' τις μεγαλύτερες Τράπεζες του Λονδίνου, αλλά και μαρινόδης φίλος των μακρινών κι επικίνδυνων περιηγήσεων. Στο τελευταίο λοιπόν περιηγητικό μου ταξίδι πέρασα τυχαία και απ' τα νότια μέρη της γαλλικής Γουιάνας, από μέρος που τα θεωρούσα έντελώς ακατοίκητα.

«Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή μου όταν έβλεπα συνάντησα εκεί έναν παιδικό μου φίλο, τον Άντρέα ντε Σαιν-Ζαν ντ' Αζελύ, το σύζυγό σας, με τον όποιον ήμουν χρόνια συμμαθητής.

«Σ' αυτές τις λίγες ημέρες που περάσαμε μαζί, ο Άντρέας μου διηγήθηκε τη ζωή του και μου έμπιστεύθηκε ένα μέρος απ' το γουσαάκι που είχε μαζέψει στις αποθήκες του από τότε που άρχισε την

Ο ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΜΕ ΤΟ «ΤΑΤΟΥΑΖ»

Ο Βασίλειος Φοειδερίκος της Δανίας θεωρείται, κατά το «Σάντελ Έπερς» του Λονδίνου, ως ο αθλητικώτερος Βασιλεύς της Ευρώπης. Έχει καταπληκτική υλική δύναμη και το σώμα του είναι τολισμένο με καλλιτεχνικά «τατουάζ». Τελευταίως, που επισκέφθηκε το Λονδίνο, δεν παρέλειψε να επισκεφθί ένα γνωστό του καλλιτέχνη του «τατουάζ», ο όποιος φιλοτέχνησε στο σώμα του υψηλού επισκέπτη του έναν ωραίο δακρυγόνα.

έκμεταλλευσι της χρυσοφόρας αυτής περιοχής.

«Δέχτηκα πρόθυμα την παραγγελία του αυτή, γιατί έπειδή είχα μεγάλη συνοδεία μαζί μου δεν διέτρεχα κανένα κίνδυνο να με ληστέψουν.

«Ο Άντρέας με είχε παρακαλέσει να πουλήσω το χρυσάφι και τα μισά απ' τα χρήματα που θα έπαιρνα να τα στείλω στη Βαρώνη Γιάκομπσεν, πράγμα που έκανα ήδη. Όσο για τ' άλλα μισά του είχα υποσχεθί να σας τα φέρω εγώ ο ίδιος στο Παρίσι.

«Δυστυχώς άργησα πολύ να ξαναγυρίσω στην Αγγλία κι έπειδή ξαναφεύγω με μία εξερευνητική αποστολή στο Βόρ. Πόλο, είμαι υποχρεωμένος να σας παρακαλέσω, μόλις λάβετε την επιστολή μου, να έρθετε σεις ή ίδια στο Λονδίνο. Θα εισπράξετε 500.000 φράγκα από την Τράπεζά μου, κι έτσι θα έχω την τιμή και την ευχαρίστησι να σας γνωρίσω.

«Άν δεν μπορείτε να ταξιδέψετε σεις ή ίδια, μπορείτε να στείλετε έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης σας, άκοί να του δώσετε το έσώκλειστο τσέκ.

«Ευαρεστηθήτε, κυρία, να δεχθήτε την διαβεβαίωσι της εξαιρετικής μου εκτίμησής,

ΤΖΕ-Ι-ΜΣ ΚΛΑΡΚΣΟΝ».

Για μία στιγμή η Τερέζα κυριεύθηκε από μια απεριγραπτή χαρά...

Ο Άντρέας της είχε πετύχει επί τέλους!... Θα ξαναγύριζε, λοιπόν, γρήγορα και δεν θα έφευγε πιά από κοντά της.

Όσο για την είσπραξι των χρημάτων αυτό ήταν δευτερεύον ζήτημα... Άλλωστε ήταν άργα πιά για να πάη στο Λονδίνο. Ήταν Πέμπτη και το Σάββατο ο τραπέζι της Κλάρκσον θα έφευγε για το Βόρειο Πόλο. Φαίνεται πως το γράμμα του είχε καθυστερήσει στο ταχυδρομείο. Ήταν όμως και κάτι άλλο ακόμα: Από τότε που η Τερέζα είχε αναρρώσει απ' τον τυφοειδή πυρετό, υπόφερε από διαταράξεις του πεπτικού συστήματος, και το ταξίδι θα την ένωχλούσε πολύ...

«Μπα! σκέφθηκε η Τερέζα. Δεν μου χρειάζονται προς το παρόν χρήματα. Έχω ακόμη αρκετά από εκείνα που μ' άφησε ο Άντρέας. Θα γράψω στον κ. Κλάρκσον να μου φέρη ο ίδιος τα χρήματα, όσα ξαναγύριση απ' την έκδρομή του στον Πόλο. Καλά έζησα έναμιση χρόνο ως τώρα. Τι σημαίνει αν ζήσω άλλους πέντε-έξι μήνες ακόμα έτσι;»

«Έξαφνα όμως μία άλλη σκέψη πέρασε απ' το μυαλό της: η Φράγκα σε λίγο θα παντρευόταν και θα ήταν αναγκασμένη να ζήση στην αρχή περιορισμένα με το Ροβέρτο, γιατί θα τους έλειπαν τα χρήματα. Δεν θα έπρεπε λοιπόν να την βοηθήση για να μη γνωρίση η αδελφή της τις δυστυχίες που γνώρισε η ίδια: Δεν θα μπορούσε συγχρόνως να βοηθήση και το Ροβέρτο, στον όποιο τόσα χρωστούσε;

Μόλις έκανε αυτές τις σκέψεις η Τερέζα άλλαξε άμέσως απόφασι. Η έπιθυμία της να δη τη Φράγκα και το Ροβέρτο εύτυχισμένους νίκησε κάθε δισταγμό της.

—Θα φύγω άμέσως, είπε. Μπορεί ν' αρρωστήσω, αλλά μου είναι αδιάφορο. Γι' αυτούς τους δυο είμαι έτοιμη να υποστώ κάθε θυσία.

«Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, δυο διακριτικά χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα. «Α! θάνε ο Ροβέρτος!», σκέφθηκε.

Κι ενώ πήγαινε να του άνοιξη, μία άλλη ιδέα πέρασε απ' το μυαλό της: Άν ο Ροβέρτος μπορούσε να πάη αντί γι' αυτήν, στο Λονδίνο;...

—Ροβέρτε μου, του είπε χαμογελώντας, όταν ο νέος μπήκε μέσα, είνε γραφτό να σου δημιουργώ κάθε τόσο μεγάλες εννοχλήσεις.

—Δηλαδή μεγάλες ευχαριστήσεις, της απάντησε ο νέος, γιατί κάθε υπηρεσία που σου προσφέρω είνε μία μεγάλη ευχαρίστησι για μένα. Μά πές μου περι τίνος πρόκειται;

Η Τερέζα του έδωσε το γράμμα του Κλάρκσον.

—Διάβασε, του είπε. Θα καταλάβης έτσι καλύτερα.

Και, πριν ακόμα ο Ροβέρτος τελειώση το διάβασμα, πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Α' - Γάμος και φιλία

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Στο τελευταίο μας μάθημα, αφήσαμε το νεαρό μας άντράγγιο μέσα στις χαρές της σεληνης του μελίτος. Η μοναξιά τους ήταν αναγκαία. Πρέπει ο σύζυγος και η σύζυγος να μάθουν να γνωρίζονται. Μιά ζωή όμως δυο υπάρχουν, όσο κι αν είνε γλυκεία, παραμένει τεχνητή. Πρέπει ύστερ απ' την έπιστροφή τους, να ξαναβρούν την έπαφή με την κοινωνία. Ο άρραβωνιαστικός και η άρραβωνιαστική δεν σπάνουν μόνοι στο γάμο. Καθένας τους παρουσιάζεται, την έπιστημη αυτή μέρα, συνοδευόμενος από μία πομπή φίλων. Οι φίλεις αυτές άραγε θα έπιζήσουν; Νά ένα πρόβλημα! Ένας σύζυγος, μία σύζυγος δεν προδίδουν ο ένας τον άλλο αν έμπιστευθούν τα μυστικά τους σ' ένα τρίτο; Καί, έξ άλλου, πώς οι φίλοι των δυο συζύγων θα υποδεχτούν ένα πρόσωπο που τους προτείνεται για σύντροφος, μία και δέ το διάλεξαν αυτοί; Όσο σταθερές κι αν φαίνονται οι φίλεις αυτές, η κατάσταση είνε πάντα δύσκολη. Θα σας δείξω τώρα πώς πρέπει να αντιμετώπιζουμε αυτή την κατάσταση. Θ' ακούσετε, ύστερ απ' την έπιστροφή των δυο νεονύμφων, τη συνομιλία που έχουν δυο φίλενάδες της Μαριζ: η Βέρθα και η Καρίνα.

ΒΕΡΘΑ (με ζωηρότητα και περιέργεια): Τους είδες; ΚΑΡΙΝΑ: Ναι. πέρασα χθές τη βράδυ μαζί τους στους γονείς της Μαριζ. ΒΕΡΘΑ (με πείσμα): Α!... Έγώ, έλαβα μονάχα ένα τηλεφώνημά της... που βάσταξε αρκετή ώρα, μα που δεν έλεγε μεγάλη πράγματα... Μούγε υποσχεθί πως θαρχόταν χθές στο μικρό μου κοκτέιγ... Αλλά δε βρυνέσαι... Παντρεμένη φίλενάδα! Ίσον χαμένη φίλενάδα... Δέ μου λές, σου φάνηκαν εύτυχισμένοι; ΚΑΡΙΝΑ: Στα μάτια ενός έπιπόλαιου παρατηρητή, ασφαλώς... Έκείνος είνε πολύ τρυφερός, και μάλιστα καταντάει και λίγο γελοίος... Την άγκαλιάζει απ' τη μέση, την παρασύρει στις γωνίες για να τη φιλή και κάνει χίλιους δυο υπαινιγμούς μυστηριώδεις για ξενοδοχεία, για κάμαρες «Θυμάσαι, Μαριζ, το κοριτσάκι που μελετούσε το βάλς;» Πάνω σ' αυτό κάτι της ψιθυρίζει σ' αυτή και τότε οι δυο τους ξεσπούν σ' ακράτητα γέλια... Όλ' αυτά προκαλούν αγανάκτησι και δείχνουν κακό γούστο... Οι γονείς, έρείς, δεν έκρυβαν τη στενωχώρα τους, βλέποντάς τους να φέρνονται έτσι, μπροστά τους και μπροστά μου... Είχαν, μάλιστα, πολύ μεγάλη στενωχώρα.

ΒΕΡΘΑ: Λές να μην είνε ειλικρινείς; ΜΑΡΙΝΑ (με πάθος): Άσφα... δεν είνε. Όλ' αυτά τάκαναν για τη γαλ... Στο βάθος η Μαριζ είνε απογοητευμένη. ΒΕΡΘΑ (έκστατικά): Πώς το ξέρεις; ΚΑΡΙΝΑ: Ό! υπάρχουν τ' ασάθμητα. Πρώτα απ' όλα, αισθησιακά, δεν την τραβάει καθόλου ο άντρας της. Όταν τη σφίγγει πολύ πάνω του, δεν αφήνεται στην άγκαλιά του, ξεφεύγει... Δεν έχει αυτή την παθητική νωχέλια των πραγματικά έρωτευμένων γυναικών... Ένώ εγώ! Όταν ο Φρανσουά άκουμπάει το χέρι του στον ώμο μου, νοιώθω πως λιποθυμώ και το έαυτού της. Έπειτα πώς να μην απογοητευθί απ' αυτόν τον άντρα; Μίλησα λίγο μαζί του. Δεν λέει, έρείς, τίποτα. Το μοναδικό του θέμα είνε οι έπιστημες και αναμασάει διαρκώς αυτά που γράφουν οι έφημερίδες. Για μουσική δεν έχει ιδέα και του άρεσει ο Γκουνώ. Στη ζωγραφική, δεν έχει τί του γίνεται. Στη λογοτεχνία: μηδέν. Για φαντάσου, του άρέσουν ο Ουγκώ, ο Μυσσέ, ο Λαμαρτίνο! Μάλιστα, αγαπητή μου, όπως σου τ' άνω! Του άρεσε μερικά όνοματα: το Ρεμπώ, το Μπωντελαίο, τον Σάτορ... Με κυττάζε μ' ένα βλέμμα τόσο ήλιθο!... ΒΕΡΘΑ: Λές να της έπτε για τις σχέσεις του με τη Σαντάλ; Γιατί όλοι θα το ξέρουν πως, πρίν να γνωρίση τη Μαριζ, έκανε κόρτε στη Σαντάλ.

ΚΑΡΙΝΑ: Όχι, δεν της έπτε τίποτα... Μά κι' αυτή δεν του όμολόγησε τίποτα για το Μπερνάρ, γιατί ο «Φίλιππος της» είνε πάρα πολύ ζηλιάρης. Στο γεύμα ήταν, έρείς κι' ο Ρενέ, ένα ωραίο παλληκάρι. Ό! έπρεπε ναβλέπες το Φίλιππο πώς τον παρακολουθούσε όταν μιλούσε με τη γυναίκα του! Άνοιγε κάτι μάτια! Η καυμένη η Μαριζ θα πρέπει στο έξης να προσέχη τα λόγια της και τις χειρονομίες της.

ΒΕΡΘΑ: Τότε χάθηκε για την παρέα μας. ΚΑΡΙΝΑ: Ό! όσο γι' αυτό, φυσικά! Λές η παρέα μας να προσεταιριστή αυτόν το φλύαρο; Αυτός, καλέ, ξεουρίζει! ΒΕΡΘΑ: Έννοείται πως όχι, μα είχα την έπιδα πως η Μαριζ θα μπορούσε κάποτε να βγαίνει μόνη μαζί μας. ΚΑΡΙΝΑ: Ούτε ιδέα. Έώρα που γύρισες, της είπα, απ' το ταξίδι σου, Μαριζ, αν καμμία φορά ο άντρας σου σ' άφησε μονάχη κανένα βράδυ, με πολλή χαρά η Βέρθα κι' εγώ θα σε πάροουμε μαζί... Με δέικοψε όμως, άμέσως ο άντρας της: «Δεν βλέπω καμμία δικαιολογία ώστε ν' αφήνω τη Μαριζ μονάχη τα βράδια... Κι' αν καμμία φορά μου συνέβαινε αυτό, η Μαριζ έχει αρκετή δουλειά στο σπίτι για να περάση τον καιρό της. Δεν είν' έτσι, αγαπητή μου;» ΒΕΡΘΑ: Κι' αυτή τί απάντησε; ΚΑΡΙΝΑ: Ντοράπηκα για λογαριασμό της. Απάντησε υποταχτικά: «Έτσι είνε, Φίλιππε...» Μα δίχως να θέλη μούρριξε ένα βλέμμα σά βρεμένη γάτα... Τη λυπήθηκα.

ΒΕΡΘΑ: Δεν κατάφερες να την ξεμοναχιάσης, να σου έμπιστευθί τίποτα; ΚΑΡΙΝΑ: Χμ! δεν ήταν κι' εύκολο. Ο «μαρίτο» μας παρακολουθούσε. Μιά στιγμή όμως ο πεθερός φώναξε το γαμπρό του στο γραφείο του... ΒΕΡΘΑ: Λοιπόν, λοιπόν; ΚΑΡΙΝΑ: Φυσικά, άπόσυγε να εξομολογηθί... Έπειτα από δυο μήνες γάμου! «Ο Φίλιππος είνε

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Της Γαλλικής Άκοδημίας

Μαθήματα ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Καρίνα: Την άγκαλιάζει απ' τη μέση, την παρασύρει στις γωνίες για να τη φιλή!...

τόσο περιποιοητικός... ο Φίλιππος έχει λαμπρό μέλλον... ο Φίλιππος είνε τόσο τρυφερός... και κάτι τέτοιες άλλες άφιδες! «Φυσικά, της απάντησα, όλ' αυτά καλά, Μαριζ, μα το να μένης διαρκώς μονάχη μαζί του, κατάντα πληκτικό;» ΒΕΡΘΑ: Ό! Καρίνα! Της τάπες αυτό; Μπράβο σου! ΚΑΡΙΝΑ: Γιατί με ρωτάς. Καρίνα, μου έπτε, κυττάζοντάς με ανήσυχα. Έσύ βρίσκεις το Φίλιππο πληκτικό; Δεν απάντησα φυσικά τίποτα, είχα σπείρει το σπόρο, καταλαβαίνεις... Έπειτα, τη ρώτησα, δίδεν αδιαφορά; «Λοιπόν, Μαριζ! Τι λές μετά το πείραμα; Είνε η μεγάλη αγάπη;» Έκείνη τότε τράχτηκε: «Έννοείται, ουό έπτε, είν' ο έρωτας... τέλος πάντων, η εύτυχία, η έμπιστοσύνη... Έπειτα χρειάζεται να συνήθισι ν' αποχήση από αισθησιακή διαπαιδαγώγησι... αμοιβαία».

ΒΕΡΘΑ: Είπε τη λέξι «αμοιβαία»;... Τότε θα πή πώς ο Φίλιππος της είνε τζέφος... Το φαντάζομαι... Τί έρωτική πείρα μπορεί ναχή ένας τέτοιος άντρας; (Μ' ένθουσιασμο): Θα δης σ' ένα χρόνο η Μαριζ θαχί έραστή. (Τη στιγμή αυτή χτυπάει το τηλεφώνο. Είνε η Μαριζ. Η Βέρθα της απαντάει με έπειρη τρυφερότητα). ΒΕΡΘΑ: Ναι, κοίκα μου, ναι... έρώ... ναι, η Καρίνα μου έπτε πόσο και οι δυο σας είσαστε εύτυχισμένοι... Ναι, πάντα... το εύχομαι... μ' όλη μου την καρδιά... (Η Βέρθα και η Καρίνα χαμογελούν).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γάμος και φιλία. Β'

Θρύλοι και παραδόσεις

Η παλιά αυτή ιστορία που είναι γεμάτη έρωτα και πάθος, βρέθηκε γραμμένη σ' ένα παλιό, κτρινισμένο χειρόγραφο, ανάμεσα σε γέρικα βιβλία, στο έρημικο μοναστήρι της Παναγίας των 'Αγγέλων.

Αντέγραψα το κείμενο, χωρίς να παραλείψω τίποτε. Το γραμμένο ήταν λιγάκι μπερδεμένο, σαν τ'όχι χέρι που κρατούσε την πένα να έτρεμε από γοητεία και συγκίνηση μαζί. Κι' άρχισε έτσι:

«Νοιώθω το θάνατο να στέκει πλάι μου με το δρεπάνι στο χέρι, έτοιμος να πάρη την ψυχή μου. Θα πεθάνω! Και την ώρα τούτη, νοιώθω την ανάγκη να γράψω εδώ την ιστο-

ρία του έρωτά μου.

«Η Σορσίνι, η πεντάμορφη Σορσίνι, ήταν χορεύτρια. Όταν χόρευε νόμιζες πως γινόταν αέρινη πως δεν πατούσε στη γη. Το πρόσωπό της ήταν αγνό και είχε μια γλυκιά φεγγαρόνια χλωμόδα. Τα μάτια της ήταν υπέροχα. Μαύρα, μεγάλα, έκφραστικά. Την αγάπησα από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισα. Της έστειλα λουλούδια και φλογερά γράμματα. Μά δεν έπαιρνα καμιά απάντηση. Καί μια μέρα, που τόλησα να της μιλήσω για το μεγάλο έρωτά μου, μου απάντησε γλυκά, χωρίς να θυμώσει:

«Δεν μπορώ να σ' αγαπήσω, φίλε μου. Η καρδιά μου ανήκει στο ζωγράφο Τζιάκομο και θα γίνει γυναίκα του.

«Μη λούσε κι' έριχνε γύρω της φοβισμένα βλέμματα.

«Τί σου συμβαίνει, Σορσίνι; Τί ρώτησα. Γιατί είσαι έτσι τρομαγμένη; Τί φοβάσαι;

«Εορίξε ένα ακόμη φοβισμένο βλέμμα γύρω της και μου αποκρίθηκε:

«Αν μάς έβλεπε ο Τζιάκομο... Είναι μεγάλος ζωγράφος... Είναι τρελλά ερωτευμένος μαζί μου... Μά είναι συγχρόνως ζηλιάρης, φοβερά ζηλιάρης! Είναι ικανός να με σκοτώσει και να σάς σκοτώσει

κι' εσάς, μόνο και μόνο γιατί μιλούμε μαζί.

«Τα λόγια σου με τρομάζουν και με γεμίζουν θλίψη, Σορσίνι. Πώς ανέχεσαι έναν τέτοιο τύρανο;

«Μη με ρωτάς. Δεν ξέρω. Ξέρω μονάχα πως τόν αγαπώ. Τόν αγαπώ τρελλά!...

«Συγχρόνως τα μάτια της,

προσέτα σε έκλεκτο κοινό ευγενών και αυλικών. Όλοι περιμέναν να την θαυμάσουν μ' άνωπομονησία. Θα χόρευε το «χορό της Νεορίδας», που ήταν το φάρμακο της. Μά άργουσε να φανή κι' όλοι ανησυχούσαν...

«Ποιν από δυο ώρες, την είχα δει από μακριά μ' ένα

μαρκού πολυτελέστατο φόρεμα από μουσελίνα κι' ένα στεφάνι λευκών ρόδων στα μαλλιά.

«Μά γιατί άργουσε τώρα;... Πού ήταν;...

«Εξαφνα άνοιξε η αψαλιά, μά αντί της Σορσίνι, παρουσιάστηκε η γρηά τροφός της και είπε:

«Κύριοι, ο χορός ανάβλλεται. Χάσαμε την Σορσίνι. Έγινε άφαντη! Δυο ώρες ψάξαμε παντού και δεν την βρήκαμε πουθενά!...

«Οι ευγενείς έφυγαν λυπημένοι.

«Τελευταίος έφυγα εγώ με την καρδιά βαρειά. Τί είχε γίνει η γλυκιά Σορσίνι; Τό έμαθα, αλλοίμονο, την άλλη μέρα.

«Πραγματικά, όπως έμαθα τις κατοπινές ημέρες, η Σορσίνι ήταν σκλάβος της αγάπης της για το ζωγράφο Τζιάκομο. Που κι' αυτός της λάτρευε φλογερά, μέχρι τρέλλας.

«Πέρασαν δυο βδομάδες. «Εκείνο το βράδυ, η Σορσίνι έπρόκειτο να χορέψει

«Ενώ έριχνε την τελευταία ματιά στον καθρέφτη της, ο ζηλιάρης Τζιάκομο, έκθαμβος εμπρός στην όνειρευτη όμορφιά της, ένοιωσε κάτι σαν τρέλλα. «Όχι, δεν έπρεπε να δουν τόσα ξένα μάτια την αγαπημένη του. Μια θερμή πρωτοφανής τόν κατέλαβε. Θέρμη διπλή της ζηλοτυπίας και του ζωγραφικού οίστρου. Αισθανόταν, ότι ήταν σκλάβος της ζήλειας του, ενός πάθους, που κάνει τον άνθρωπο δαίμονα και κήνος.

«Είσαι δική μου, πιά, της είπε. Δεν έχει κανείς δικαίωμα να σε δει όπως είσαι...

«Κάνε ακόμα λίγη υπομονή, Τζιάκομο, τόν παρακάλεσε εκείνη. Μια μέρα μόνο σου ζητώ. Υποσχέθηκα και όφείλω να τηρήσω την υπόσχεσή μου. Ύστερα θα είμαι όλη δική σου.

«Ο Τζιάκομο την άκουγε άφωνος. Αξάφνα όμως τα μάτια του έλαμψαν, σαν να είχε φωτίσει το νου του μια ωραία έμπνευση.

«Πάμε; τόν έρώτησε η Σορσίνι.

«Μά εκείνος δεν της απάντησε. Κατέβηκαν τη σκάλα και μπήκαν σ' ένα άμαξι που ξεκίνησε άμέσως προς άλλη διεύθυνση από εκείνη που έπρεπε να πάρουνε.

«Μά πού λοιπόν με πιάς, Τζιάκομο; ρώτησε ανήσυχη η χορεύτρια. Δεν είναι ο δρόμος μου αυτός. Έδώ βοσκόμεστε κοντά στο άτελιέ σου.

«Ο ζωγράφος εξακολουθούσε να σιωπών. Τό άμαξι σταμάτησε κι' ώδηγησε τη γοητευτική Σορσίνι στο άτελιέ του.

«Μά, Θεέ μου, τί θα πούνε για μένα; ξεφώνισε η χορεύτρια. Θα γίνω γελοία!...

«Αγάπη μου, σκέψου ότι την ώρα που θα σου πετούσαν οι ευγενείς σου που τους μισώ, στη σκηνή, λουλούδια και δώρα, εγώ ο άμοιρος θα έλυωνα από τη ζήλεια. Κι' έπειτα, κίτταξε, τό μισοτελειωμένο αυτό έργο μου. Είναι το «Μαυτίριο της Αγίας Καικιλίας». Οι δημόσιοι και τα βασιανιστήρια ζωγραφίστηκαν, αλλά λείπει ακόμα η Παρθένα. Πρέπει έσύ, αγάπη μου, να γίνεις η Παρθένα αυτή. Θα σε κάνω άθάνατη αν σε ζωγραφίσω τώρα, έτσι όπως είσαι, με αυτό το κάταστρο φόρεμά σου και αυτά τα έξαισια άνθη που έχεις στο κεφάλι σου.

«Αόχισε άμέσως με πυρετικό ρυθμό να ζωγραφίζω το άριστούργημά του.

«Όταν κατόπιν η Σορσίνι θέλησε να φύγει, έγινε εξαλλος. Μέσα σε μια νύχτα, έλειψε τελείως η μά άριστούργημα, αλλά συγχρόνως τοελλάθηκε.

«Τό πρωί τόν βρήκαν να παραληρή μπρός στον πίνακά του. Πλάι του καίτοταν νεκρή η όραία χορεύτρια. Την είχε πνίξει με τα ίδια του τα χέρια σε μια κρίση της ζήλειας του.

«Η εικόνα του Τζιάκομο στόλιζε, επί χρόνια, την πινακοθήκη ενός Ιταλού άρχοντα. Έπειτα χάθηκε και κανείς δεν ξέρε πού βρίσκεται το άριστούργημα αυτό...».

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΑΡΜΙ!

Το τραγικό πορτραίτο

«Όταν άφορά τόν τρόπο κατά τόν όποϊον έπιδρουν στον οργανισμό οι δυο αυτές ορμόνες, οι βιολόγοι έχουν άρ-χίσει να διατυπώνουν μια νέα θεωρία.

«Όταν μια άρρωστος ξεπρήζεται με την κορτιζόνη, διαλύονται και παρασφύρονται άπ' τό αίμα τα συγκεντρωμένα εκεί ύπολειμματα κίτταρων, που έρέθιζαν και άκινητούσαν τούς ιστούς. Η διάλυσις αυτή έπιτυγχάνεται κανονικά μέσα στον οργανισμό μας με τα «ένζυμα», που παράγει. Θα μπορούσαμε να παραβόλουμε τις χημικές αυτές ουσίες με «κλειδιά», που παριάζουν άπόλυτα στο σχήμα με τα άχρηστα μόρια και προκαλούν τη διάσπασί τους, όπως τα κλειδιά άνοίγουν μια κλειδιά. Ένα μόνο μόριο ενζύμου μπορεί να συντελέσει στη διάλυσι 5.000.000 μορίων άχρηστων ύπολειμμάτων του οργανισμού σ' ένα λεπτό της ώρας.

Συμβαίνει όμως, κάποτε να εισχωρήσουν κάποιες άλλες ουσίες στην «κλειριά» και να τη βουλώσουν, έτσι που δεν μπορεί πιά να λειτουργήσει τό ενζύμο-κλειδί. Η κορτιζόνη λοιπόν, ή ή ACTH, άπομακρύνει τις ουσίες αυτές, κι' έπιτρέπει στα ενζύμα να εκπληρώσουν κανονικά τό ρόλο τους.

Έτσι, διαλύεται ό,τι έχει συγκεντρωθή στην άρρωσι, και έπομένως περνάει τό πρήξιμο κι' ό έρεθισμός της.

Πρό 3 έτών, ή κορτιζόνη παράγεται άπό τη χολή του βοδιού με μια μέθοδο τόσο πολύπλοκη και δαπανηρή, ώστε κόστιζε 8.500 δολάρια τό γραμμάριο. Σήμερα, ή κατεργασία γίνεται πολύ συντομότερα, ή άπόδοσις είναι 30—40 φορές μεγαλύτερη, και συνεπώς ή τιμή της έπεσε στα 30 δολάρια τό γραμμάριο.

Όστόσο, ή συνολική ποσότης εξακολουθεί νανε άνεπαρκής, ή δαπάνη δέ της καθημερινής θεραπείας ενός άρθριτικού άνεργάτος ακόμα σε 2—3 δολάρια. Γι' αυτό, οι έπιστήμονες έργάζονται συστηματικά για τήν έξαγωγή κορτιζόνης από άλλες ζωϊκές ή φυτικές ύλες, καθώς και για τή συνθετική παρασκευή της.

Όταν έπιτύχουν οι προσπάθειές τους, τό φάρμακο αυτό θα είναι φτηνό κι' ή άσφαλεία μ' αυτό δέ θα στοιχίσει πολύ.

Οι έρευνες γύρω άπ' τήν κορτιζόνη συνεχίζονται, για τήν άνακάλυψι και άλλων θεραπευτικών ιδιοτήτων της άφ' έ-νός, κι' άφ' έτέρου νέων τρόπων φτηνής και άφθονης παραγωγής της.

Κανένα άπ' τά καινούργια φάρμακα δεν φέρνει τόσο παρά-ξένα άποτελέσματα, όσο ή κορτιζόνη κι' ή όρμόνη ACTH. Οι έπιστήμονες δεν μπορούν να εξηγήσουν π.χ. γιατί προκαλούν υπέρταξι, γιατί αλλάζουν τό σχήμα του προσώπου, γιατί έπιταχύνουν τόν πολλαπλασιασμό των μικροβίων της φυμια-ώσεως, ενώ συγχρόνως έμποδίζουν τήν έξάπλωσι της άσθενείας αυτής στην άρχή της... Δεν έρουν ακόμα γιατί εξαφανί-ζονται σε 6 ώρες τά διάφορα άλλεργικά συμπτώματα (άσθμα, έξάνθημα, κλπ.) και δώνουν τό μεθύσι σε μισή ώρα.

Είνε άγνωστο έξ' άλλου, γιατί οι όρμόνες αυτές ενεργούν

«Οι νέες έπιτυχίες της κορτιζόνης

σαν ισχυρά διεγερτικά. Τό μυαλό λειτουργεί ζωηρότερα, έ-πεται άπ' τις πρώτες δόσεις τους... Τό σώμα δεν χρειάζεται πιά περισσότερες άπό 4—5 ώρες ύπνου. Αν ώστόσο τά φάρ-μακα αυτά δεν χορηγούνται με τόν έλεγχο γιατρού, μπορεί να προκαλέσουν μανίες και ψυχονευρώσεις.

Οι έρευνες, που ώδηγήσαν στη συστηματική παραγωγή κορτιζόνης, άρχισαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέ-μου. Είχε διαδοθή τότε ότι οι Γερμανοί πιλότοι χρησιμοποιού-σαν έκχυλίσματα έπιανεφριδίων αδένων ως τοξικά, για τις πτήσεις τους σε μεγάλο ύψος. Οι φήμες αυτές διεψεύσθησαν,

αλλά οι Άμερικανοί έπιστή-μονες συνέχισαν τις έρευνές τους προς τήν ίδια κατεύθυ-σι. Καί τώρα έχουν διαπι-στώσει ότι ή κορτιζόνη και ή ACTH αύξάνουν τήν άντοχή στο κούσ, στην κούρασι και στις άλλες κακουχίες, έπομέ-νως μπορεί να παίξουν ζωτι-κό ρόλο στον πόλεμο.

Υπολογίζεται ότι έχουν χορηγηθή ως τώρα τά φάρ-μακα αυτά σε 150—200 χι-λιάδες άτομα. Όστόσο οι γιατροί δεν έχουν ακόμα πα-ραδεχθή άπόλυτα τη θερα-πειτική τους αξία, κυρίως στις περιπτώσεις άρθριτιδος και δέων ρευματισμών—μο-λονότι σ' αυτές προσπάτων τά χρησιμοποιούν. Ο δόκτωρ Χέντε, της Κλινικής Μάγιο, γράφει ότι «δεν σβύνουν τη φωτιά, αλλά προσφέρουν στον οργανισμό μια προστατευτι-κή στολή άμιάντου». Θεωρεί δέ ότι άνακου-φίζουν τούς πόνους κι' ότι έπι-τ α ν ύ ο υ ν ή θεραπεία, χωρίς όμως να έπηρεα-ζουν ουσιασώς τις μυστηρώδεις αίτιες, που προκαλούν τήν άσθένεια.

Έχει παρατηρηθή άλλωστε ότι, έπειτα ά-πό 6—12 μήνες, οι όρμόνες αυτές χάνουν πολλή άπ' τήν άποτελεσματικότητά τους κα-τά της άρθριτιδος.

Μπορούμε λοιπόν, να πούμε ότι έρχονται να συμπληρώσουν, κι' όχι ν' αντικαταστή-σουν, τις παλαιότερες και κλασσικές θεραπευτικές μεθόδους.

Ένα αξιόλογο άποτέλεσμά τους εί-νε τό ότι ελαττώνουν τούς πόνους και τή φλόγωσι των άρθρώσεων, κι' έτσι έ-πιτρέπουν τό μασάζ και τή γυμναστι-κή των μυών, που ξαναδίνουν σιγά-σι-γά τήν ευκίνησι στα άρρωστα χέρια ή πόδια.

Ο άριθμός των χρονίων άσθενείων, για τις όποιες χρησιμοποιούνται τά δυο αυτά φάρμακα, έχει ήδη υπερβή τις 50 και αύξάνει όλοένα. Άτομα, που είναι τυφλωθή επί μήνες από «ρίτιδα», έγι-ναν και πάλι ικανά να διαβάσουν λεπτά τυπογραφικά στοιχεία έπειτα από μιάς έβδομάδος θεραπείας. Σε πολλές περι-πτώσεις οι όριόνες συντελούν στην ά-ποκατάστασι της λειτουργίας των βαλ-δίων της καρδιάς που είναι παρα-

«Η κορτιζόνη έξάγεται άπό τη χολή των βοοειδών.

Αυτή είναι ή χολή, μετά τήν έξαγωγή της άπό τό σπλάχν, που ζώου και πριν άπ' τήν κατεργασία της.

«Ο βορδός του έπιστημο-νικού έργα-στηρίου γεμί-ζει φιαλίδια με διάλυσι κορτιζόνης, προωρισμένη για ένεσεις.

«Η κορτιζόνη πα-ρασκευάζεται έπίσης σε δισκία των 25 χι-λιοστογράμμων, που στοιχίζουν 75 σέντς τό καθένα.

«Από τό τσιγάρο ένός άπρόσεκτου εργάτη, πήρε φωτιά ή βενζίνη του τρακτέρ που οδηγούσε ό κτηνίατρος Τ. Γκέινς, κι' ό δυστυχισμένος αυτός έπαθε τέτοια έγκαύματα, ώστε θα πέθαινε άσφαλώς, αν δεν τόν έσωζε ή όρμόνη ACTH.

μορφωθή άπό όξεις ρευματισμούς.

Τά θύματα σοβαρών και έκτεταμένων έγκαυμάτων, που θα ήσαν άλλώς καταδικασμένα εις θάνατον, μπορεί να σωθούν με τήν κορτιζόνη ή τήν ACTH, σε μικρές δόσεις (λιγώτερο άπό 1)50 του γραμμαρίου κάθε 6 ώρες). Οι ιστοί του σώ-ματος άρχίζουν να λειτουργούν έντατικά και να παράγουν έ-κατομμύρια καινούργια κύτταρα. Τά έγκαυματα έπουλώνον-ται ταχύτατα. Τό περιεργότερο δέ είναι ότι έπιτυγχάνουν τό-τε μεταμοσχεύσεις δερματος άπό άλλο άτομο — πράγμα, που έθεωρείτο άδύνατον ως τώρα.

Η κορτιζόνη μπορεί να χορηγηθή κι' άπ' τό στόμα, ενώ ή ACTH μόνο με ένεσεις γιατί τήν καταστρέφουν τά όξέα του στομάχου.

Οι 2 Αυτιά του Χέιλ ΟΡΜΟΝΕΣ

ΟΙ νέες έπιτυχίες της κορτιζόνης

σαν ισχυρά διεγερτικά. Τό μυαλό λειτουργεί ζωηρότερα, έ-πεται άπ' τις πρώτες δόσεις τους... Τό σώμα δεν χρειάζεται πιά περισσότερες άπό 4—5 ώρες ύπνου. Αν ώστόσο τά φάρ-μακα αυτά δεν χορηγούνται με τόν έλεγχο γιατρού, μπορεί να προκαλέσουν μανίες και ψυχονευρώσεις.

Οι έρευνες, που ώδηγήσαν στη συστηματική παραγωγή κορτιζόνης, άρχισαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέ-μου. Είχε διαδοθή τότε ότι οι Γερμανοί πιλότοι χρησιμοποιού-σαν έκχυλίσματα έπιανεφριδίων αδένων ως τοξικά, για τις πτήσεις τους σε μεγάλο ύψος. Οι φήμες αυτές διεψεύσθησαν,

αλλά οι Άμερικανοί έπιστή-μονες συνέχισαν τις έρευνές τους προς τήν ίδια κατεύθυ-σι. Καί τώρα έχουν διαπι-στώσει ότι ή κορτιζόνη και ή ACTH αύξάνουν τήν άντοχή στο κούσ, στην κούρασι και στις άλλες κακουχίες, έπομέ-νως μπορεί να παίξουν ζωτι-κό ρόλο στον πόλεμο.

Υπολογίζεται ότι έχουν χορηγηθή ως τώρα τά φάρ-μακα αυτά σε 150—200 χι-λιάδες άτομα. Όστόσο οι γιατροί δεν έχουν ακόμα πα-ραδεχθή άπόλυτα τη θερα-πειτική τους αξία, κυρίως στις περιπτώσεις άρθριτιδος και δέων ρευματισμών—μο-λονότι σ' αυτές προσπάτων τά χρησιμοποιούν. Ο δόκτωρ Χέντε, της Κλινικής Μάγιο, γράφει ότι «δεν σβύνουν τη φωτιά, αλλά προσφέρουν στον οργανισμό μια προστατευτι-κή στολή άμιάντου». Θεωρεί δέ ότι άνακου-φίζουν τούς πόνους κι' ότι έπι-τ α ν ύ ο υ ν ή θεραπεία, χωρίς όμως να έπηρεα-ζουν ουσιασώς τις μυστηρώδεις αίτιες, που προκαλούν τήν άσθένεια.

Έχει παρατηρηθή άλλωστε ότι, έπειτα ά-πό 6—12 μήνες, οι όρμόνες αυτές χάνουν πολλή άπ' τήν άποτελεσματικότητά τους κα-τά της άρθριτιδος.

Μπορούμε λοιπόν, να πούμε ότι έρχονται να συμπληρώσουν, κι' όχι ν' αντικαταστή-σουν, τις παλαιότερες και κλασσικές θεραπευτικές μεθόδους.

Ένα αξιόλογο άποτέλεσμά τους εί-νε τό ότι ελαττώνουν τούς πόνους και τή φλόγωσι των άρθρώσεων, κι' έτσι έ-πιτρέπουν τό μασάζ και τή γυμναστι-κή των μυών, που ξαναδίνουν σιγά-σι-γά τήν ευκίνησι στα άρρωστα χέρια ή πόδια.

Ο άριθμός των χρονίων άσθενείων, για τις όποιες χρησιμοποιούνται τά δυο αυτά φάρμακα, έχει ήδη υπερβή τις 50 και αύξάνει όλοένα. Άτομα, που είναι τυφλωθή επί μήνες από «ρίτιδα», έγι-ναν και πάλι ικανά να διαβάσουν λεπτά τυπογραφικά στοιχεία έπειτα από μιάς έβδομάδος θεραπείας. Σε πολλές περι-πτώσεις οι όριόνες συντελούν στην ά-ποκατάστασι της λειτουργίας των βαλ-δίων της καρδιάς που είναι παρα-

«Η κορτιζόνη έξάγεται άπό τη χολή των βοοειδών.

Αυτή είναι ή χολή, μετά τήν έξαγωγή της άπό τό σπλάχν, που ζώου και πριν άπ' τήν κατεργασία της.

«Ο βορδός του έπιστημο-νικού έργα-στηρίου γεμί-ζει φιαλίδια με διάλυσι κορτιζόνης, προωρισμένη για ένεσεις.

«Η κορτιζόνη πα-ρασκευάζεται έπίσης σε δισκία των 25 χι-λιοστογράμμων, που στοιχίζουν 75 σέντς τό καθένα.

«Από τό τσιγάρο ένός άπρόσεκτου εργάτη, πήρε φωτιά ή βενζίνη του τρακτέρ που οδηγούσε ό κτηνίατρος Τ. Γκέινς, κι' ό δυστυχισμένος αυτός έπαθε τέτοια έγκαύματα, ώστε θα πέθαινε άσφαλώς, αν δεν τόν έσωζε ή όρμόνη ACTH.

μορφωθή άπό όξεις ρευματισμούς.

Τά θύματα σοβαρών και έκτεταμένων έγκαυμάτων, που θα ήσαν άλλώς καταδικασμένα εις θάνατον, μπορεί να σωθούν με τήν κορτιζόνη ή τήν ACTH, σε μικρές δόσεις (λιγώτερο άπό 1)50 του γραμμαρίου κάθε 6 ώρες). Οι ιστοί του σώ-ματος άρχίζουν να λειτουργούν έντατικά και να παράγουν έ-κατομμύρια καινούργια κύτταρα. Τά έγκαυματα έπουλώνον-ται ταχύτατα. Τό περιεργότερο δέ είναι ότι έπιτυγχάνουν τό-τε μεταμοσχεύσεις δερματος άπό άλλο άτομο — πράγμα, που έθεωρείτο άδύνατον ως τώρα.

Η κορτιζόνη μπορεί να χορηγηθή κι' άπ' τό στόμα, ενώ ή ACTH μόνο με ένεσεις γιατί τήν καταστρέφουν τά όξέα του στομάχου.

«Από τό τσιγάρο ένός άπρόσεκτου εργάτη, πήρε φωτιά ή βενζίνη του τρακτέρ που οδηγούσε ό κτηνίατρος Τ. Γκέινς, κι' ό δυστυχισμένος αυτός έπαθε τέτοια έγκαύματα, ώστε θα πέθαινε άσφαλώς, αν δεν τόν έσωζε ή όρμόνη ACTH.

μορφωθή άπό όξεις ρευματισμούς.

Τά θύματα σοβαρών και έκτεταμένων έγκαυμάτων, που θα ήσαν άλλώς καταδικασμένα εις θάνατον, μπορεί να σωθούν με τήν κορτιζόνη ή τήν ACTH, σε μικρές δόσεις (λιγώτερο άπό 1)50 του γραμμαρίου κάθε 6 ώρες). Οι ιστοί του σώ-ματος άρχίζουν να λειτουργούν έντατικά και να παράγουν έ-κατομμύρια καινούργια κύτταρα. Τά έγκαυματα έπουλώνον-ται ταχύτατα. Τό περιεργότερο δέ είναι ότι έπιτυγχάνουν τό-τε μεταμοσχεύσεις δερματος άπό άλλο άτομο — πράγμα, που έθεωρείτο άδύνατον ως τώρα.

Η κορτιζόνη μπορεί να χορηγηθή κι' άπ' τό στόμα, ενώ ή ACTH μόνο με ένεσεις γιατί τήν καταστρέφουν τά όξέα του στομάχου.

«Όσον άφορά τόν τρόπο κατά τόν όποϊον έπιδρουν στον οργανισμό οι δυο αυτές ορμόνες, οι βιολόγοι έχουν άρ-χίσει να διατυπώνουν μια νέα θεωρία.

«Όταν μια άρρωστος ξεπρήζεται με την κορτιζόνη, διαλύονται και παρασφύρονται άπ' τό αίμα τα συγκεντρωμένα εκεί ύπολειμματα κίτταρων, που έρέθιζαν και άκινητούσαν τούς ιστούς. Η διάλυσις αυτή έπιτυγχάνεται κανονικά μέσα στον οργανισμό μας με τα «ένζυμα», που παράγει. Θα μπορούσαμε να παραβόλουμε τις χημικές αυτές ουσίες με «κλειδιά», που παριάζουν άπόλυτα στο σχήμα με τα άχρηστα μόρια και προκαλούν τη διάσπασί τους, όπως τα κλειδιά άνοίγουν μια κλειδιά. Ένα μόνο μόριο ενζύμου μπορεί να συντελέσει στη διάλυσι 5.000.000 μορίων άχρηστων ύπολειμμάτων του οργανισμού σ' ένα λεπτό της ώρας.

Συμβαίνει όμως, κάποτε να εισχωρήσουν κάποιες άλλες ουσίες στην «κλειριά» και να τη βουλώσουν, έτσι που δεν μπορεί πιά να λειτουργήσει τό ενζύμο-κλειδί. Η κορτιζόνη λοιπόν, ή ή ACTH, άπομακρύνει τις ουσίες αυτές, κι' έπιτρέπει στα ενζύμα να εκπληρώσουν κανονικά τό ρόλο τους.

Έτσι, διαλύεται ό,τι έχει συγκεντρωθή στην άρρωσι, και έπομένως περνάει τό πρήξιμο κι' ό έρεθισμός της.

Πρό 3 έτών, ή κορτιζόνη παράγεται άπό τη χολή του βοδιού με μια μέθοδο τόσο πολύπλοκη και δαπανηρή, ώστε κόστιζε 8.500 δολάρια τό γραμμάριο. Σήμερα, ή κατεργασία γίνεται πολύ συντομότερα, ή άπόδοσις είναι 30—40 φορές μεγαλύτερη, και συνεπώς ή τιμή της έπεσε στα 30 δολάρια τό γραμμάριο.

Όστόσο, ή συνολική ποσότης εξακολουθεί νανε άνεπαρκής, ή δαπάνη δέ της καθημερινής θεραπείας ενός άρθριτικού άνεργάτος ακόμα σε 2—3 δολάρια. Γι' αυτό, οι έπιστήμονες έργάζονται συστηματικά για τήν έξαγωγή κορτιζόνης από άλλες ζωϊκές ή φυτικές ύλες, καθώς και για τή συνθετική παρασκευή της.

Όταν έπιτύχουν οι προσπάθειές τους, τό φάρμακο αυτό θα είναι φτηνό κι' ή άσφαλεία μ' αυτό δέ θα στοιχίσει πολύ.

«Οι νέες έπιτυχίες της κορτιζόνης

σαν ισχυρά διεγερτικά. Τό μυαλό λειτουργεί ζωηρότερα, έ-πεται άπ' τις πρώτες δόσεις τους... Τό σώμα δεν χρειάζεται πιά περισσότερες άπό 4—5 ώρες ύπνου. Αν ώστόσο τά φάρ-μακα αυτά δεν χορηγούνται με τόν έλεγχο γιατρού, μπορεί να προκαλέσουν μανίες και ψυχονευρώσεις.

Οι έρευνες, που ώδηγήσαν στη συστηματική παραγωγή κορτιζόνης, άρχισαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέ-μου. Είχε διαδοθή τότε ότι οι Γερμανοί πιλότοι χρησιμοποιού-σαν έκχυλίσματα έπιανεφριδίων αδένων ως τοξικά, για τις πτήσεις τους σε μεγάλο ύψος. Οι φήμες αυτές διεψεύσθησαν,

αλλά οι Άμερικανοί έπιστή-μονες συνέχισαν τις έρευνές τους προς τήν ίδια κατεύθυ-σι. Καί τώρα έχουν διαπι-στώσει ότι ή κορτιζόνη και ή ACTH αύξάνουν τήν άντοχή στο κούσ, στην κούρασι και στις άλλες κακουχίες, έπομέ-νως μπορεί να παίξουν ζωτι-κό ρόλο στον πόλεμο.

Υπολογίζεται ότι έχουν χορηγηθή ως τώρα τά φάρ-μακα αυτά σε 150—200 χι-λιάδες άτομα. Όστόσο οι γιατροί δεν έχουν ακόμα πα-ραδεχθή άπόλυτα τη θερα-πειτική τους αξία, κυρίως στις περιπτώσεις άρθριτιδος και δέων ρευματισμών—μο-λονότι σ' αυτές προσπάτων τά χρησιμοποιούν. Ο δόκτωρ Χέντε, της Κλινικής Μάγιο, γράφει ότι «δεν σβύνουν τη φωτιά, αλλά προσφέρουν στον οργανισμό μια προστατευτι-κή στολή άμιάντου». Θεωρεί δέ ότι άνακου-φίζουν τούς πόνους κι' ότι έπι-τ α ν ύ ο υ ν ή θεραπεία, χωρίς όμως να έπηρεα-ζουν ουσιασώς τις μυστηρώδεις αίτιες, που προκαλούν τήν άσθένεια.

Έχει παρατηρηθή άλλωστε ότι, έπειτα ά-πό 6—12 μήνες, οι όρμόνες αυτές χάνουν πολλή άπ' τήν άποτελεσματικότητά τους κα-τά της άρθριτιδος.

Ο Τζών Φάστερ σταμάτησε μπροστά στην παλιά, λαϊκή πολυκατοικία, στο σκοτεινό, έρημο δρόμο, κύτταξε προς όλες τις κατευθύνσεις, γιά να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε δει κανένα μάτι, και ανέβηκε βιαστικά τα λίγα σκαλοπάτια της εισόδου. Έκει, έβγαλε ένα μικρό καινούργιο κλειδί, άνοιξε την εξώπορτα και γλίστρεσε μέσα στο σκοτεινό προθάλαμο του κτιρίου. Έκλεισε άθροισμα την πόρτα πίσω του κι' έστησε τ' αυτό του. Κανένας ήχος. Όλοι κοιμόνταν μέσα στη μεγάλη πολυκατοικία. Από μια πόρτα, δεξιά, άκουγόταν το ρυθμικό ροχαλιτό του θυρωρού.

Πατώντας στις άκρες των ποδιών του, ο Τζών Φάστερ ανέβηκε άρρα την σκάλα κι' έφτασε σε μια πόρτα του δευτέρου πατώματος. Έκει, κοντοστάθηκε γιά μερικές στιγμές και φόρεσε ένα ζευγάρι σκούρα, λιβά γάντια. Έπειτα, σήκωσε το χέρι του και χτύπησε στην πόρτα τρεις φορές.

Ένα κρεβάτι ακούστηκε να τοίχι πίσω από την πόρτα κι' έπειτα άπαλά βήματα επάνω στο πάτωμα. Τέλος, η πόρτα άνοιξε απότομα και η κάννη ενός πιστολιού ακούμπησε με φόρα επάνω στο στομάχι του Φάστερ.

Ο άνθρωπος που κρατούσε το πιστόλι ήταν ένας υπηλίκος άντρας με αθλητικούς ώμους. Φορούσε πυτζάμες και τα ξανθά μαλλιά του ήταν άνακατωμένα.

—Ψηλά τα χέ... άρ...σε να λέν.

Μα σταμάτησε αντίκρουοντας τον Φάστερ και ναυήλωσε το πιστόλι του.

—Έτσι υποδέχονται τους φίλους; ρώτησε ο Φάστερ.

—Μέ... με συγχωρείς. Τζών! τραύλισε ο άλλος. Φαντάσθηκα πως μπορεί να ήταν ο Μπλάκ Κρόσμπι! Ξέρεις, δήλωσε σήμερα μπροστά σε δέκα άλλους στο μπάρ του Τζίμμι, πως θα πεθάνω από το χέρι του! Όταν, λοιπόν, άκουσα το χτύπημά σου...

—Καλά, καλά! τον διέκοψε ο Φάστερ. Γιά τον Μπλάκ Κρόσμπι ακριβώς ήρθα να σου μιλήσω. Ξέρεις ότι είνε ο μεγαλύτερος εχθρός μου. Παραμένει, λοιπόν, να περάσω... έκτος αν ειλικρινά απενθύνω!

—Σε παρακαλώ, Τζών! διαμαρτυρήθηκε ο άλλος. Πέρασε μέσα! Έχουμε, άλλωστε, ένα λογαριασμό να τακτοποιήσουμε.

Τραβήχτηκε πίσω, έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο και ακούμπησε το πιστόλι σ' ένα τραπέζι. Ο Τζών Φάστερ μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα με το πόδι του έχωσε το γαντοφορεμένο χέρι τήν στην τσέπη του και το ξανάβγαλε άστραπταίως. Κρατούσε... ένα πιστόλι.

Τέσσερες έκτυποσκοροτήσεις κομματιάσαν τη σιγαλιά της νύχτας και τρεις σφαίρες κοσμήθηκαν στην πλάτη του ανθρώπου με τις πυτζάμες, που σωρίστηκαν κάτω γοργά να προσφέρη λέξι. Ο Τζών Φάστερ σφαίρα χώθηκε στο κρανίο του πίσω από τ' αυτό.

Χωρίς να καθυστέρηση καβόλου, ο Φάστερ έτρεξε προς το πίσω μέρος του διαμερισματος, άνοιξε την πόρτα της κουζίνας και κατέβηκε γοργά τη σκάλα κινδύνου. Όταν έφτασε στην αψή, άφησε το πιστόλι

να πέσει γάυω. Έπειτα, διέσχισε την αψή τρέχοντας, άνοιξε την πίσω πόρτα με μια κλωτσιά και βγήκε σ' ένα δεντροφόρο δρομάκι. Λίγα λεπτά αργότερα, έμπαινε άπαρατήρητος στο διαμέρισμά του και έαπλωνε σε μια πολυθρόνα, αφήνοντας ένα βαθύ στεναγμό ικανοποίησής.

Έβγαλε τα σκούρα, λιβά γάντια, άναψε ένα τσιγάρο και ψιθύρισε θερμά συγκαλητήρια... στον εαυτό του. Όλα είχαν πάει περίφημα. Ο Μπλάκ

Μέτο'ίδιο
ΝΟΜΙΣΜΑ

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τρεις σφαίρες κοσμήθηκαν στην πλάτη του ανθρώπου με τις πυτζάμες...

Κρόσμπι, ο μεγαλύτερος εχθρός του Φάστερ, είχε απειλήσει με θάνατο τον Ούϊλσον, τον άνθρωπο με τα ξανθά μαλλιά που ήταν τώρα νεκρός στο διαμέρισμά του με τέσσερες σφαίρες στο κορμί. Ο Φάστερ είχε παρακολουθήσει δλο το απόγευμα τον Μπλάκ Κρόσμπι και είχε έπωφεληθεί από μια άπουσία του από το σπίτι του γιά να μπή μέσα και να κλέψει το πιστόλι του. που ο Κρόσμπι συνήθιζε να το κλείνει σ' ένα συρτάρι του γραφείου του. Με το πιστόλι αυτό ο Φάστερ είχε σκοτώσει τον Ούϊλσον.

Το κέρδος ήταν διπλό γιά τον Φάστερ: Το πιστόλι, που είχε πετάξει στην αψή της πολυκατοικίας του Ούϊλσον, θα έστελνε τον Μπλάκ Κρόσμπι στην ηλεκτρική καρέκλα. Το γεγονός, έξ άλλου, ότι ο Ούϊλσον ήταν νεκρός απήλλασσε τον Φάστερ από την υποχρέωση να του δώσει δυο γιλιόδες δολάρια, το μερίδιό του από μια διάρρηξη που είχαν κάνει μαζί λίγες μέρες πριν. Ο Φάστερ είχε αναλάβει να πουλήσει τα κοσμήματα που είχαν κλέψει και τώρα και οι τέσσερες χιλιάδες δολάρια «άναπαύονταν» μέσα στο χρηματοκιβώτιό του.

Όλα είχαν πάει περίφημα. Ένα μόνο σύννεφο υπήρχε ακόμα στη ζωή του Φάστερ: ο Μπρίγκ Μπρίλ, ένας θαρσύς Καναδός, που είχε την παράλογη ιδέα ότι έπρεπε να παίρνει ποσοστά από κάθε «δουλειά», που γινόταν σ' ολόκληρη την περιφέρεια. Ο Φάστερ δεν μπορούσε να το ανεχθεί αυτό και είχε δηλώσει στον Μπρίγκ Μπρίλ, μπροστά σε άλλους, πως καλά θάκανε να μαζευτεί στο καδούκι του γιά να μην τον βρῇ καμιά συμφορά. Ο Μπρίγκ Μπρίλ του είχε απαντήσει με μια τρομερή γροθιά, που έκανε ακόμα και τώρα να

πη του. Βγάζοντας ένα πιστόλι, τυλιγμένο σ' ένα μαντήλι και δείχνοντάς το στον Φάστερ.

—Είνε περιττό ν' άρνηθής, πρόσθεσε. Υπάρχουν τα δικτυακά σου αποτυπώματα.

Ο Φάστερ χλώμιασε περισσότερο, ενώ η καρδιά του χοροπηδούσε τρολλά! Δεν ήταν δυνατόν να ήταν το πιστόλι του αυτό! Φεύγοντας από το διαμέρισμά του, το είχε νώσει κάτω από το μαξιλάρι του.

—Δεν θα κερδίσεις τίποτα με μάταιες άρνήσεις, συνέχισε ο άστυνομικός. Θέλεις να σου πω τί έκανες άπόψε: Βγήκες

έπό το διαμέρισμά σου εδώ και μιάμιση ώρα, πήγες στο σπίτι όπου έμενε ο Μπρίγκ Μπρίλ και τον σκότωσες πυροβολώντας τον πέντε φορές! Ευτυχώς γιά μάρ και δυστυχώς γιά σένα, καθώς έφευγες, σου έπεσε το πιστόλι με μια όμορφη και καθαρή σειρά άποτυπωμάτων επάνω του! Τζών Φάστερ, σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο του...

Ο Φάστερ γούρλωσε τα μάτια του σαν να έδλετε ένα φάντασμα και τραύλισε:

—Σταθήτε! Δεν υπορεί να είνε το πιστόλι μου αυτό! Τέ πιστόλι μου βρίσκεται κάτω από το μαξιλάρι μου, στο διπλό δωμάτιο...

Ένας από τους άστυνομικούς πέρασε στην κορεδοκάμαρα και από την άνοιξη πόρτα τον είδαν να σηκώνη το μαξιλάρι του κορεδατιού. Δεν υπήρχε τίποτα άπό κάτω!

Ο Φάστερ ένοιωσε ένα παγερό χέρι να του σφίγγει την καρδιά και σταγόνες κούου ιδρώτα να κυλούν στην πλάτη του. Καταλάβαινε τώρα τί είχε συμβεί... Είχαν σκοτώσει τον Μπρίγκ Μπρίλ με το πιστόλι του γιά να τον ένοχοποιήσουν, όπως ακριβώς είχε κάνει ο ίδιος στον Μπλάκ Κρόσμπι! Κι' ο μόνος που υπορούσε να το είχε κάνει αυτό, ο μόνος από το συνάφι που υπορούσε να έπισκεφθεί τον Μπρίγκ Μπρίλ χωρίς στο σπίτι του, χωρίς τον κίνδυνο να δεχτεί μισή ντουζίνα σφαίρες στο στήθος, ήταν ο... Μπλάκ Κρόσμπι, που δούλευε συχνά μαζί του!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

Οι δυο γκάγκστερ είχαν πλῆθος με το ίδιο νόημα μεταξύ τους. Την ώρα που ο Φάστερ δολοφονούσε τον Ούϊλσον γιά να ένοχοποιήσει τον Μπλάκ Κρόσμπι, ο Μπλάκ Κρόσμπι δολοφονούσε τον Μπρίγκ Μπρίλ γιά να στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα τον Φάστερ!

ΣΤΗΛ ΓΟΥ'ΙΝΤ

ΣΤΙΣ 11 'Ιουνίου 1042, η αυτοκράτειρα Ζωή ή Πορφυρογέννητος έκανε τους γάμους της με τον τρίτο σύζυγό της, τον Κωνσταντίνο Γ' τον Μονομάχο. Δεν της ήταν άγνωστος ο Κωνσταντίνος. Τον είχε γνωρίσει από πολύ κοντά... πριν από δέκα πέντε περίπου χρόνια, όταν ήταν παντρεμένη με τον Ρωμανό Γ' τον Άργυρο.

Ο βασιλέως ήταν θαύμα άνδρικής καλλονής. Έπίσης ηωματική ρώμη του ήταν τεραστία. Όταν έσφιγγε το χέρι κανενός, του το άφηνε παράλυτο γιά μερες!

Μα και η Ζωή ήταν άρτια. Τα κατάρθανά μαλλιά της πλαισίωναν σαν διάδημα ένα πρόσωπο με κάτασπρη επιδερμίδα — δεν το είχε έκθεσι ποτέ στις ακτίνες του ήλιου— χωρίς την παραμικρή ρυτίδα. Είχε, όμως, ένα μειονέκτημα: ήταν 64 ετών... Και όπως ήταν φυσικό, ο Κωνσταντίνος νουστάλησε πολύ σύντομα μιά παλιά και άφροισμένη φίλη του, τη Σκληραίνα, άνεψιά της πρώτης του γυναίκας. Την έφερε, λοιπόν, την έγκατέστησε στο Παλάτιον, της άπένευσε το άνώτατο αξίωμα της σεβαστής και την περιέβαλε με τιμές πραγματικής βασιλίσσας. Τα δώρα που της έκανε, οι πολυάρες ιδιαιτερες συνονιλίες τους, δεν άφηναν καμιά αμφιβολία γιά το είδος των σχέσών τους. Έξ άλλου, ο Κωνσταντίνος δεν φρόντιζε να κρύβη τα πραγματικά του αίσθηματα γιά την άνεψιά του.

Οι αλικοί σκανδαλίστηκαν. Η Ζωή πόνεσε ως γυναίκα. Είχε φθάσει, όμως, σε ηλικία, που δεν ένοιωθε πιά τόσο έντονη τη ζήλεια. Και παρετηρήθη τότε το εξής περίεργο φαινόμενο: ενώ όλοι οι παλατιανοί άγανακτούσαν με τη διαγωγή του βασιλέως, η βασιλίσσα, όχι μόνονα δεν ήταν δυσαρεστημένη από την κατάσταση αυτή, αλλά δεν ήξερε, άπεναντίας, πως να έκδηλώση την άνεξηγητη αγάπη που κατάρβωσε να της έμπνευσε η Σκληραίνα! Συχνά την άγκάλιαζε και τη φιλούσε, την άποκαλούσε με τα πιο τρυφερά έπιθετα, την άνεγνώριζε ισοτίω της, σε βαθμό να μη μπαίνε στον κοινώνα του συζύγου της όταν ήξερε πως είχε «συζήτησι» με την άνεψιά του.

Έλένη και την Εὐπρεπία. Η πρώτη ήταν ένα άσημαντο πλάσμα και δεν άφησε ίχνη διαβάσεως στην ιστορία. Πολλά χρόνια μετά το θάνατό της, όταν άνέφεραν στον βασιλέα τ' όνομά της, εκείνος έτριβε το μέτωπό του προσπαθώντας να θυμηθεί γιά ποιάν του μιλούσαν.

Έντελως διαφορετικός τύπος ήταν η μικρότερη, η Εὐπρεπία. Είχε μωρφώμα, κρίσι, θέλησι και άπέραντη φιλοδοξία. Η άνέλιπστη άνάρρησις του άδελφού της στο θρόνο, την πλημμύρισε χαρά και περηφάνεια. Είχε άπ' τον Κωνσταντίνο την άξίωσι να δοξάσει με τη βασιλεία του και την πατρίδα του και το οικογενειακό τους όνομα.

Οι έπίδες της, όμως, διαψεύσθηκαν σκληρά. Ο αυτοκράτορας, μεθυσμένος άπ' τη δύναμι και τον πλοῦτο που άπόκτησε άφνικά, άνέθεσε σε άλλους τα βασάνια της διοικήσεως του κράτους και κράτησε γιά τον εαυτό του μιά μόνονα φροντίδα: πώς να σταπαλήση το δημόσιο θησαυρό. «Ευεργέτη» τον άποκάλεσαν οι σύγχρονοί του — ίσως με κάποια ειρωνεία — γιά τις έξωφρενικές γενναιδωρίες του.

Η μόνη δυσαρεστημένη άπ' το περιβάλλον του Κωνσταντίνου, ήταν η Εὐπρεπία. Καταλάβαινε πως ο άδελφός της θα πληρωνε ακριβία μιά μέρα την έπιπολαιότητά του και προσπαθούσε, άλλοτε με νουθεσίες και άλλοτε με άυστηρες παρατηρήσεις, να τον κάνει να σταπαλήση στον καθήρο. που πήρε. Μα το μόνο που έπέτυχε ήταν να χάση τη λίγη αγάπη που της

είχε ο άδελφός της.

Το σκάνδαλο των σχέσεων του Κωνσταντίνου με τη Σκληραίνα, έφερε την Εὐπρεπία σε άπελπισία. Θεώρησε τη διαγωγή του άδελφού της έγκλημα άσυγχώρητο, προσβολή κατά της θρησκείας, έξετελισμό της βασιλικής άξιοπρεπείας. Κάθε φορά που τον συναντούσε, χροσίμοποιούσε τα πιο προσβλητικά, τα πιο ύβριστικά λόγια γιά να καυτηρήσει τη συμπεριφορά του θεοστέππου. Ένα άπροσδόκητο περιστατικό έγινε άφορμή να ένταθούν περισσότερο οι σχέσεις τους, να πάρη η διάστασις αυτή δραματική μορφή.

Ο αυτοκράτορας είχε δεύτερο ξάδελφο άπό μητέρα, κάποιο Λέοντα Τορνίκιο. Ο άρχων αυτός, ώραιο στο πρόσωπο, αλλά με μαύρη ψυχή, έμενε στην Άδριανούπολι και φιλοδοξούσε άπό καιρό να καταλάβη το θρόνο του Βυζαντίου, με την ύποσθρίξι των Μακεδόνων φρουδαρχών. Περιέμε μόνονα την κατάλληλη ευκαιρία γιά να σηκώσει τη σημαία της άνταρσίας. Ο βασιλέως είχε πληροφορηθεί έγκαιρώς τα σχέδια του ξαδελφού του, μα δεν είχε στοιχεία άρκετά γιά να στηρίξει κατηγορία εναντίον του.

Η Εὐπρεπία δεν ένοιωθε υπερβολική συμπάθεια γιά το Λέοντα. Από τη μέρα, όμως, που έμαθε ότι ο συγγενής αυτός δυσοδομούσε εναντίον του βασιλέως, άλλαξε διαθέσεις άπεναντί του. Κι' όταν εκείνος έρχότανε στο Παλάτιον να χαιρετίση τον αυτοκράτορα, η Εὐπρεπία δεν άφινε καμιά ευκαιρία να μείνη μόνη μαζί του. Και φαίνεται ότι η άδελφή του βασιλέως έρωτευθηκε τον ξάδελφό της.

Οι άργόσχολοι αλικοί θεώρησαν τότε, υποχρεώσι τους να ειδοποιήσουν τον αυτοκράτορα, γιά να προστατεύσουν την τιμή του. Ο Κωνσταντίνος άνησύχησε. Όχι τόσο γιά την ύποληψι της άδελφής του, όσο γιά τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχη ο δεσμός της με έναν άνθρωπο, που συνωμοτούσε εναντίον του.

Έπρεπε να τούς χωρίση. Και σε λίγες μέρες έπιασαν τον Τορνίκιο και τον έστειλαν έξωρία, με άυστηρη συνοδεία, στη μακρυνή 'Ιβηρία, όπου δεν θα ήταν πιά επικίνδυνος γιά το θρόνο του Κωνσταντίνου.

Η Εὐπρεπία έγινε έξω φρενών όταν το έμαθε αυτό. Όρμησε σαν ύαινα στο δωμάτιο του άδελφού της και ζήτησε, με έπιτακτικό ύφος, να μάθη γιά ποιά λόγο άπεμάκρυνε άπ' την Κωνσταντινούπολι ένα συγγενή τους. Ο Κωνσταντίνος, έξωργισμένος κι' αυτός άπ' τη συμπεριφορά της της άποκρίθηκε πως ο Λέων ήταν εχθρός του και ότι έπρεπε να τον εγγυνωμονή, έπειδή τον έστειλε άπλως έξωρία, άντι να τον στείλη στον άλλο κόσμο, όπως του άξιζε.

—Ο Λέων δεν θα πάθη τίποτα! ούρλιασε τότε η Εὐπρεπία. Ο Θεός τον προστατεύει άπό ψηλά!...

Τα λόγια αυτά έφόβισαν τον Κωνσταντίνο. Του δυνάμωσαν την πεποίθησι ότι η συνωμοσία του Λέοντος είχε πάρει έκταση πιά μεγάλη άπ' ότι νομίζε, άφου κατάρβωσε να προσεταιρισθεί και την άδελφή του. Κι' άμέσως έστειλε άνθρώπους του στην 'Ιβηρία με την έντολή να ξυρίσουν το κεφάλι του εξορίστου, να του φορέσουν διά της βίας ράσα και να τον ξαναφέρουν στην πρωτεύουσα.

Κι' έτσι, ο Λέων Τορνίκιος, ο άπάλαι λαμπροφώων, έκανε την επανεμφάνισή του στο 'Ιερν Παλάτιον με ταπεινή περιβολή μοναχού, υποχρεωμένος να δεχτεί τα ειρωνικά πειράγματα του βασιλέως και των αλίκων και να κρυβή κάτω άπό ένα χαμόγελο χριστιανικής μακροθυμίας την άγανακτίσ, που κολλάσε στα στήθη του.

Ο Κωνσταντίνος φανταζότανε ότι με τον τρόπο αυτόν θα τον έξετελιζε στα μάτια της Εὐπρεπίας. Μα συνέβη το αντίθετο. Η Εὐπρεπία τον άγάπησε περισσότερο, όταν τον είδε τόσο δυστυχισμένο.

Ο αυτοκράτορας κατάλαβε πλέον πως έπρεπε να χωρίση τα δυο ξαδέλφια, που ένοιωθαν τόσο υπερβολική συμπάθεια ο ένας γιά τον άλλον. Τη φορά αυτή έστειλε την άδελφή του έξωρία, — που ακριβώς, δεν είνε γνωστό. Όσο γιά τον Τορνίκιο, τον κράτησε κοντά του, γιά να τον έπιτηρή.

Σε μιά συνοικία της πρωτεύουσας ήταν έγκατεστημένη μιά παρκοικία Μακεδόνων, που νουνοούσαν τα σχέδια του Λέοντος. Όταν νόμισαν πως έφτασε η στιγμή να δράσουν, άπληγαν μιά νύχτα τον Τορνίκιο και, πριν τους παρουν είδησι, έφτασαν στην Άδριανούπολι.

Έκει διέβωσαν, πως ο βασιλέως άπέθανε και ότι η αυτοκράτειρα άρισε διάδοχο του το Λέοντα Τορνίκιο. Με το ψέμα αυτό κατάρβωσαν να συγκεντρώσουν μεγάλο άριθμό όπαδών. Και άφου λαμπροστάσαν τον άρχηγό τους, που είχε πετάξει στο μεταξύ τα ράσα, ξεκίνησαν γιά την Κωνσταντινούπολι.

Πρό της πρωτεύουσας όμως ο Λέων λιποψύχησε κι' έτσι έγκατελείφθη άπό τους στρατιώτες του. Κατόπι αυτού συνέληφθη αιχμαλώτως μαζί με τον κυριώτερο συνεργάτη του, τον 'Ιωάννη Βατατζή και την έπομένη, ξημερώνοντας Χριστούγεννα, ο δήμιος έβγαλε και των δυο τα μάτια, κατά διαταγή του Αυτοκράτορος. Ύστερα ο Κωνσταντίνος ο Μονομάχος τους κάλεσε στο Παλάτιον και τους έσφιξε στην άγκαλιά του, γιά να τους άναγαείλη ότι, από μεγάλη του καλωσύνη, και λόγω της άγίας ήμέρας ευδοκούσε να συγχωρήση τη έγκλημά τους!

Η Εὐπρεπία θα το έμαθε άσφαλώς όλο στη μακρυνή έξωρία της — στον άγνωστο τόπο, που τά στήθηκε και τάφος της.

Ο σουλτάνος άκουγε τους ύπεροχους στίχους του ποιητή, που συνωδούν- τούσαν από γλυκεία μουσική...

Ο Πέρσης ποιητής ΦΙΡΝΤΟΥΣΙ

Η παραμυθένια ζωή του

Έθνικός ποιητής της Περσίας, ο «Όμηρος της Ανατολής», όπως τον λένε, είναι ο άθνατος Φιρντούσι.

Γεννήθηκε στην Τουζ το 934. Τον έλεγαν «Αμπουλκαζίμ Μανσούρ». Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στον κήπο του πατέρα του, παίζοντας ανά-μεσα στα μεβυστικά τριαντάφυλλα και τα χιονάτα γιασμιά.

Έπειτα, όταν άρχισε σιγά-σιγά να διαβάζει και να γράφει, καθόταν ώρες ολόκληρες κι άκουγε τους γερο-ρωφιδούς που τραγουδούσαν στα πα-νηγύρια τις παλιές δόξες της Περ-σίας.

Έτσι ο Άμπουλκαζίμ έμαθε απ' έ-ξω χιλιάδες στίχους και κάθε βράδυ στο φώς του λυχναριού, τους έγραφε με ώραια καλλιγραφικά γράμματα και τους φύλαγε σαν θησαυρό μέσα σε μία παλιά κασέλα. Αύτη η ήσυχη ζωή του κράτησε ως τα τριάντα χρόνια του. Ποτέ ως τότε δεν είχε έπιχειρή-σει να γράψει δικούς του στίχους. Μά είχε καλλιεργήσει τη φαντασία του με τα λαϊκά τραγούδια.

Μία μέρα, ωστόσο, έμαθε ότι ύ-πρχε μία μεγάλη συλλογή από χρο-νικά, γραμμένα στα «πεχλεβή» (παλιά περσική γλώσσα) λίγο πριν από την είσοδο των Άράβων. Αύτη η συλλο-γή, λοιπόν, που είχαν παραπετάξει οι Μουσουλμάνοι κατακτητές, είχε βρε-θεί ξαφνικά κι ο Βεζύρης είχε αναθέ-σει σ' έναν ποιητή να μεταφέρει σε περσικούς στίχους αυτά τα χρονικά.

Ο Φιρντούσι τόμασε αυτό κι ένοιω-σε την καρδιά του να λαχταρά. «Α! πόσο θάθελε νάταν στη θέση του ποιη-τού εκείνου για να ύμνηση με ώραια δίστιχα την παλιά ιστορία της Περ-σίας!...

Μά ένα άπροσδόκητο δράμα, άλλα-ξε για πάντα τη ζωή του. Ο ποιη-τής του Βεζύρη πάνω σ' ένα όργιωμας δαφνώντα, ξεκοιλιάστηκε από ένα σκλάβο του. Και δεν είχε προφτάσει να ριμάρη στο μεταξύ, παρά μονάχα καμμία χιλιάδα δίστιχα...

Ο Φιρντούσι απ' τη μέρα εκείνη άρχισε να ψάχνει για να βρή ένα χει-ρόγραφο των χρονικών και τέλος το είδε ξαφνικά στα χέρια ενός φίλου του.

Γεμάτος συγκίνηση του το ζήτησε κι' εκείνος του το χάρισε. Τρελλός α-πό χαρά έκανε τότε ένα γλέντι, που κράτησε μία βδομάδα ολόκληρη. Έπει-τα διάβασε τα δίστιχα του άλλου ποιητού, τα φύλαξε, για να δείξει πόσο πιά ώμορφους στίχους μπορούσε να φτιάξει ο ίδιος, και σε ηλικία 36 χρό-νων, στρώθηκε με πάθος στη δουλειά.

Έτσι έκοισε χρόνια, μέρα και νύχτα ο Φιρντούσι έγραφε κρυφά τους αθά-νατους στίχους του.

Στο μεταξύ, ο κόσμος είχε άκούσει να γίνεται λόγος για το ποίημα του Φιρντούσι κι' ο διοικητής της Γκά-να κάλεσε τον ποιητή κοντά του, ά-κουσε τους στίχους του και τον έ-δγαλε από τη φτώχεια. Συγχρόνως, κάλεσε τον ποιητή κι' ο σουλτάνος Μαχμούτ.

Ο Φιρντούσι πήγε στο σεράγι του

Μαχμούτ, του έφτιαξε ένα έγκωμια-στικό τετράστιχο που τον ένεθυσία-σε και κέρδισε έτσι την εύνοιά του. Ο σουλτάνος του παραχώρησε στο σεράγι ένα ώμορφο διαμέρισμα και κάθε μέρα πήγαινε κι' άκουγε τους ύ-περοχους στίχους του ποιητή, που συν-ωδούντουσαν από γλυκεία μουσική, κι' ώμορφους χορούς. Ο Μαχμούτ πη-ρε την άπόφαση να του πληρώσει με χίλια χρυσά νομίσματα κάθε χιλιάδα δίστιχα, μά ο Φιρντούσι δεν ήθελε ά-κόμη να πάρει χρήματα. Τα προτιμού-σε όλα μαζί, στο τέλος, γιατί ποθού-σε να φτιάξει ένα μεγάλο πέτρινο κανάλι, για να ποτίζονται τα περιό-δια της Τουζ.

Μά τα χρόνια περνούσαν. Ο ποιη-τής ήταν πιά κουρασμένος. Μία μέρα τελείωσε, ωστόσο, το «Σάχ-Ναμέ», το βιβλίο των Βασιλέων και τόστειλε ολόχαρος στον Μαχμούτ. Ο σουλτά-νος θέλησε να του στείλει κι' αυτός, με τη σειρά του, όσο χρυσάφι μπορού-σε να σκάσει ένας ελέφαντας. Μά ο Βεζύρης του με τις ραδιουργίες τον έπεισε να στείλει στον Φιρντούσι α-σημί κι' όχι χρυσάφι, όπως του είχε ύποσχεθί. Ο ποιητής έδωαινε απ' το λουτρό, όταν είδε να φτάνουν τα ζωα-στά όποια ήταν φορτωμένα 60.000 α-σημένια δηνάρια, ένα δηλαδή για κά-θε δίστιχο. Μά πριν δεκαπέντε χρόνια, ο ίδιος ο Μαχμούτ δεν του είχε ύπο-σχεθί ένα χρυσό νομίσμα για κάθε δι-στίχο! Κατάλαβε λοιπόν άμέσως ο ποιητής τι συνέβη μεταξύ σουλτάνου και βεζύρη και παραπονέθηκε για την άδικία σ' εκείνον που του έφερε την πληρωμή. «Έπειτα μοίρασε σε τρία τ' ασημένια δηνάρια κι' έδωσε το ένα σ' αυτόν τον άνθρωπο, το άλλο στον υπηρέτη του λουτρού και το τρίτο σ' έναν έμπορο του δρόμου, που του έφερε ένα ποτήρι κρασί.

Έπειτα με την πίκρα στην καρδιά, γύρισε στο σπίτι του, έρριξε στη φω-τιά χιλιάδες στίχους (δίδως ναχή αντίγραφο) τυλίχτηκε μ' ένα μπουρ-νούκι δερβίση και ξεκίνησε για το άγνωστο, μ' ένα ραβδί στο χέρι.

Πίσω του άφησε λίγους στίχους. Κι' ένα τετράστιχο, γραμμένο στον τοίχο του τζαμιού, στη θέση ακρι-βώς που καθόταν ο σουλτάνος, κι' ένα σφραγισμένο χειρόγραφο, που έ-πρεπε ν' ανοιχτεί ύστερ' από είκοσι μέρες: την περίφημη «Σάτιρα κατά του Μαχμούτ».

Κανένας ποιητής δεν μίλησε με τόση περιφρόνηση για ένα βασιλιά. Ο Φιρντούσι εκδικήθηκε ακληρά το σουλτάνο, που δεν είχε κρατήσει το λόγο του: «Αν ο πατέρας του βασι-λιά ήταν βασιλιάς, έγραφε στη σα-τιρά του, ο γιός του θα στόλιζε το κεφάλι μου με μία χρυσή κορώνα. Μά έπειδή ο Μαχμούτ είναι γιός σκλάβου, δεν μπορεί να καταλά-βη ποιο είναι το βασιλικό μεγαλείο!».

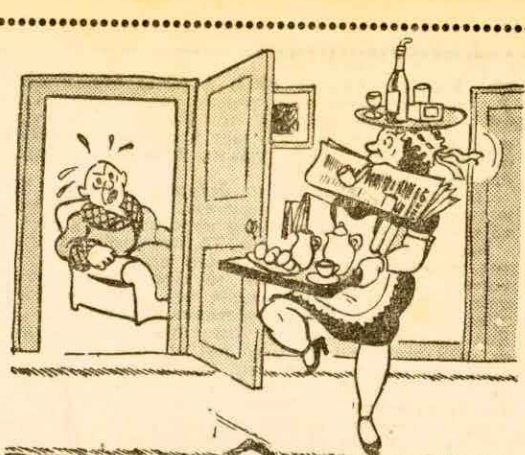
Ο Μαχμούτ, όταν διάβασε τη σα-τιρά, πήγε να σκάσει από το κακό του. Έστειλε άμέσως καβαλλάρηδες να πιάσουν τον Φιρντούσι, μά δεν τον πρόφτασαν.

Ο Φιρντούσι ωστόσο γύριζε από σεράγι σε σεράγι, δίδως να μπορεί να βρή στέγη, γιατί οι πρίγκηπες, μόλις μάθαιναν πως ήταν άσπονδος έχθρος του σουλτάνου, τον φιλοξε-νούσαν λίγες μέρες, τουδιναν ένα δώ-ρο κι' ύστερα τον παρακαλούσαν να τραβήξει το δρόμο του. Έτσι ο Φιρντούσι ξαναγύρισε στη Τουζ όπου και πέθανε.

Μά τι παράξενη σύμπτωση! Τη στιγμή που το φέρετρο του ποιητού περνούσε τη δυτική πύλη της πόλε-ως, απ' την ανατολική έμπαινε ένα καραβάνι από γκαμήλες, φέροντας στο Φιρντούσι έκαστο χιλιάδες χρυσά νομίσματα. Ένα μεταξωτό φόρεμα κι' τη συγγνώμη του σουλτάνου!

Η κόρη του ποιητή άρνήθηκε το δώρο του Μαχμούτ, μά η άδελφή του θυμήθηκε το παιδικό όνειρό του κι' έφτιαξε με το χρυσάφι αυτό ένα πέ-τρινο κανάλι για να ποτίζονται τα περιβόδια της Τουζ. Κι' έτσι το παι-δικό όνειρο του μεγάλου ποιητή πραγ-ματοποιήθηκε μετά το θάνατό του.

Οι έκαστο χιλιάδες στίχοι του Φιρντούσι είναι οι πιο ώμορφοι του κόσμου. Με ώραιες εικόνες περιγρά-φουν τους θρύλους της Περσίας. Το «Σάχ Ναμέ» είναι η Περσική 'Ιλιάδα.

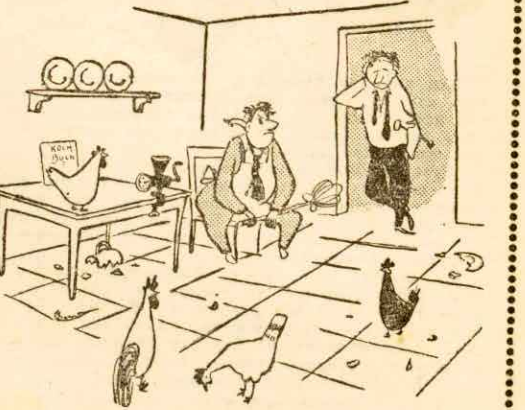
—Μαρία!... Μαρία!... Δεν μπορείς επί τέλους ν' απαντάς όταν σε φωνάζουν;

—Όχι, κύριε... Δεν εινε εδω οι κρατικές φυ-λακές. Έδω εινε... ιδιωτικές φυλακές!...

—Τι άπελυσία! Όταν τους χρειάζεσαι τους άντρες, δεν τους βρίσκεις!...

—Το βιβλίο της μαγειρικής γράφει: Για να φτιάξετε κοττόπιτα περνάτε την κόττα από τη μη-χανή...

Ο Αύγουστος

Χρονολογικά, ιστορικά και λαογραφικά του μηνος

«Θέος - Τούνος - Πόλεμος». Το σφύδ τουτο σητό το έλληνι-κού λαού γασακτοποιεί έπιγναυ-ματικά. τήν έντασι, τόν πυρετό της άνοδικής δόσεως κατά τους καλοκαιρινούς ήνες.

Ένας λοιπόν, από τους ήνε-ς του είονικού αυτού συνα-δοτικότητας είναι και ο Αύγου-στος.

Ο Αύγουστος εινε όνδρος ήνε-ας του συγγρόνου ήμερολογίου και ένει 31 ήμερες.

Στό πολιτικό ήμερολόγιο της άσασίας Ρώμης, που τό καθί-ρωσε ο Ρωμύλος, ο Αύγουστος κρατείτη τήν έκτη θέση στό τείος των ήνων. νι' αύτό και λεγόταν τότε Σεετίλιος. Στή σεσία όμως, των ήνων του λεγονόμου «ερα-στικού ήναυτού», που τήν ένε ό-ρίσει ο Ρωμύσιος Βασίλειος και νομοθέτης Νομίας Πουπίλιος, ο Αύγουστος ήταν όνδρος ήνας.

Κατ' αντίστοιχία ποδς τόν ήνα 'Ιούλιο, που όνομάσθηκε έτσι από τόν 'Ιούλιο Καίσαρα, ή Ρωμική Σύγκλητος έδωσε στόν ήνα Αύγουστο τήν όνομα-σία αύτή, για να τιμήση τόν 'Ο-κταβιανό Αύγουστο, ύπατο της Ρώμης, που στά 27 π.Χ. ένίκη-σε τους Αλβινύσιους και άνακη-ρόνθηκε τότε πρώτος αυτοκρά-τορας της Ρώμης.

Ο Αύγουστος αντίστοιχεί στό ήνα Μεταγεντιώνα του άττι-κού ήμερολογίου (16 Αύγουστου έως 14 Σεπτεμβρίου).

Κατά τόν Αύγουστο ο ήλιος διανύει τόν ζωδιακό άστροισμό της Παόβνου. Η λαϊκή άστρο-λογία παραδένεται σνετικά, ότι οι άντρες, που γεννήθηκαν κάτω από το ζωδιο αυτό, δηλα-δή κατά τόν Αύγουστο, εινε έ-ξυπνοι, δραστήριοι, άναβόη και τίμιοι. Έχουν άναπτυγμένο τό θοσκευτικό τους άσθημα, εινε πιστοί στη φίλη ειλκιοειας και φιλάλληλοι. Έέ άλλου οι νυ-ναίκες εινε γλυκείες και κα-λοκαίριμες. Έχουν ποά να-οακτίσρα και μενάλη σενονήτα και συστολή. Εινε ένοατικές και άειες να διεθύνουν τό νοικοκυ-ριό τους. Εινε επίσης τωφερες και άναπούν τήν οικογενειακή γαλήνη.

Πολλές και διάφορες εινε οι γεωονικές άσολίες του ήνου αυτού. Οι γεωονοί ολοκληρώνουν τά άλώνισμα των σιτηρών και συναδουν τους πρώιμους καρ-πούς. Σε μερικά μέρη συνεζί-εται ή καλλιέργεια δίωμων πασο-λιών και καλαποκίου. Στά πε-ριβόλια σπένονται τά διάφορα φυτά της άνοιξιάτικης περιό-δου. Οι δοντοκόμοι άνοίγουν λάκκους για δοντοφύτευσι και ποτίζουν κι' έμβολιάζουν δέν-τρα. Οι άμπελονογοί έτοιμάζον-ται για τόν τρυπητό των στα-φυλιών και συμπληρώνουν τόν τρύγο των σταφίδων, που τις ά-πλώνουν σ' άλώνια για τήν ά-ποέησά τους.

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

Πλούσια εινε ή έλληνική λαο-γοφία σε πασάσεις. έθιμα

και παροιμίες για τόν Αύγου-στο.

Τις πρώτες ήμερες του ήνου αυτού τις όνομάζουν κατά τό-πους Δοίμες ή Μεσομήνια κι' οι έυπεισοι άνοδές και θαλασσι-νοί παρατηρούν τήν άτυοσσαι-οική κατάστασι και προμαντεύ-ουν άνάλογα τόν καιρό για δλον τό χρόνο.

Στό διάστημα των δοιμών δεν έπιτρέπεται τό λούσιμο και οι πλώσεις (μπουγδές). γιατί —λένε— ύπάρχει κίνδυνος από τ' «άγεοικά».

Από τις άοές του Αύγου-στου άοίζονται και πνέουν τά γνωστά μελέμια (οι άνεμοι «έ-τπαια», όπως τους λέν οι φυσι-κοί), που σνηπιάζονται από περιοδικά σεύματα άερα γύρω στη Μεσόγειο.

Χαίος στη διαύγεια του κου-σταλλένιου ούσανο, τις νύχτες του Αύγουστου, τό φεγγάρι εινε μαγευτικό, από τά λαμπρότερα του χρόνου μαζί με τό φεγγάρι του Γενναίου.

Η 31η και στερή ήμερα του Αύγουστου όνομάζεται κλειδο-γρονιά, θεωρούμένη ως τέλος του έτους. άν λάβουμε υπ' όψιν ότι από τήν έπομένη της 1η Σε-πτεμβρίου, άοίγει ή 'Ινδικτος, δηλαδή ή πρωτονοησία του θοη-σκευτικού ήμερολογίου, που κα-τεί ή δαδοδοή έκκλησία.

Σνετικά ύπάρχει ή πρόληψι ό-τι τά μεσάνυχτα της 31ης Αύ-γουστου, όποτε «άλλάζει ο νοό-νος», άνοίγουν τά ούδανια για μία και μόνη στιγμή και ό,τι πολλαδί να ζήτηση τότε κανείς, πραγματοποιείται!

Τόν Αύγουστο ο έλληνικός λαός πανηγυρίζει ξενοφιστά ά-κετες γιορτές:

Στις 6 του ήνου, όποτε γι-ορτάζεται ή Μεταμόρφωση του Σωτήρος, στά άνοδικά μέρη και στά νησιά οι γεωονοί και καλ-λιεργητές πηγαίνουν στην έκκλη-σία τις «άπαρνες», δηλαδή τά πρώτα μαζεύμα σταφύλια ή σικά, άποθέτοντας τους γεμά-τους δίσκους μπρός στο είκόνι-σμα της Παναγίας για να τά εύλογήση ο παπάς και να ένδη-θι πλώσια και γεοή σοδεία.

Στις 15 Αύγουστου, γιορτή της Κοιμήσεως της Θεότοκου, πανηγυρίζει ή δωμύων υονή στην Τήνη και συγκεντρώνει πιστούς απ' όλα τά μέρη της Έλλάδος, που πηγαίνουν για να προσκυ-νήσουν και ν' άφιεώσουν τά τά-ματά τους στην Μεγαλόαση, που γιατρέφει πολλές άρρώστειες.

Ο πανηγυρισμός αυτός θυμί-ζει τήν αντίστοιχη κατά τήν άνα-χαία έποχή έορτή παός τιμής της θεάς Άστέμειδας.

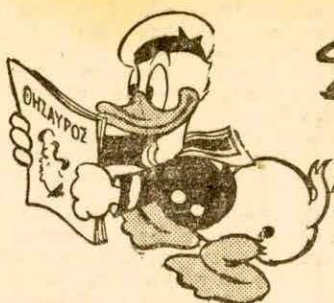
Έπίσης στις 29 Αύγουστου γιορτάζεται ή υνητή της άπο-τομής της κεφαλής του 'Ιωάννη του Προδρόμου, όποτε κρατείται νηστεία και «τρώει μαύρες έ-λιές και πίνουν μαύρα κρασιά».

Ο λαός τόν Αύγουστο τόν ά-ποκαλεί Δοιμάση (από τις δόι-μες, που προαναφέραμε) και Συ-κολόγο (έπειδή τότε δοιμάζουν έντελώς τά σικά).

Ο Αύγουστος στά σεείνα με-ση θεωρείται άοή του γεϊώμου και γι' αυτό ύπάρχουν τά σνε-τικά όρητά: «Έπάθησε ο 'Αγου-στος κι' ή άοή του γεϊώμου — πάλει ο φώγος το δειλινό κι' ο άονοντας τόν ήπνο». «'Ηοθ' ο Αύγουστος: Πάο τήν κάπα σου!» «Έβήκε το ποδάκινο κι' άρτισε το νυχτέρι». «Μαύρη ώνά μαύρη κάπα». «Τ' Αύγου-στου τά βοοιάσματα γεϊώνα ά-ναθυμούνται». «Από Μαρτίου κα-λοκαίριάζει κι' απ' Αύγουστου γεϊωοιάζει».

Υπάρχει επίσης ή παροιμία: «Κάθε ποάμα στον καιρό του κι' ο κολιός τόν Αύγουστο». γιατί ποανματικά τότε εινε πανύ και γευστικό αυτό τό ποάο.

Ο λαός μακαρίζει και λαχτα-ρά τόν εύλογημένο αυτόν ήνα, που δίνει άσθονα ποότητα. Και εύνεται: «Αύγουστε, καλέ μου ήνα, νάσουν δυό φορές το γό-νο!».

Μιά «φιλική ΕΚΔΟΥΛΕΥΣΙΣ»

Ο Θανασάκης ήταν ένας άξιαγάπητος νέος με πολ-λά προσόντα. Ήλιος, κομψός, λυγρός, πρσός, γλυκομίλη-τος, κουβαρντάς, καθαρός, εύ-πρεπής, ρωμαντικός, άξιοπρε-πής και, πρό παντός, «έξυπνη-ρετικός». Τρελλανότανε δη-λαδή να έξυπνηρητ ή τους καλούς του φίλους, τελείως άνιδιοτε-λως, έννοιεται.

Τσακίζονταν να τους φανή χρήσιμος σε ό,τιδήποτε του ζητούσαν. Κι' έτσι μία μέρα που τόν είδοποίησαν στο γραφείο του ότι, ύστερα από ένα αυτοκινητικό δυστύχη-μα, ο φίλος του ο Μηνάς βρι-σκοταν σε κακή κατάσταση στο Κρατικό Νοσοκομείο, τά παρατήσε όλα σύζυγα και, χω-ρίς καν να ζητήσει άδεια από τόν προσωπάχη του, έσπευ-σε κοντά στον Μηνά, που ή-τανε τέξα στο κρεβάτι του πόνου.

—Μηνά μου, άγαπημέ-νου φίλε, φώναξε συγκινημέ-νος, μόλις έμάντεψε ότι κάτω από γάζες, μπαμπάκια και λευκοπλάστες, κρυβότανε τό προσφιλές πρόσωπο του φί-λου του. Πώς σου συνέβη αύ-τό το ξαφνικό;

Ο Μηνάς συγκέντρωσε ό-σες δυνάμεις του άπομένανε και τόν εξιστόρησε τά καθε-καστα.

—Εκείνο όμως που θέλω να σε θερμopαρακαλέσω, του είπε στο τέλος, είναι τό έ-ξής: Κατά σατανική σύμπτω-σι, είχα δώσει για σήμερα τό ποτό ραντεβού με μία κοπέ-λα...

Κι' έτσι στις δύο ακριβώς — ή μάλλον παρά ένα λεπτό — ο συμπαθέστατος Θανασά-κης άνέβαινε τις σκάλες που οδηγούσαν στο πατάρι του ζαχαροπλαστέιου «Μινέρβα».

Αναζητησε με τό βλέμμα του μία ψηλή, λεπτή με πλατινέ-νια μαλλιά και σε κάποιον ά-πομερη γωνία — σε δυό τρα-πέζια βέβαια — άνακάλυψε...

... δύο λεπτές, ψηλές με έξ ίσου πλατινένια μαλλιά. Ο καύμέ-νος ο Θανασάκης ξεροκατά-

ΕΞΥΠΝΗΡΕΤΗΣΙΣ
Ο σ π ή κ ε ρ: Κυρίες και κύριοι, καληνύχτα σας!... (Του 'Αρχέλαου)

Σύμφωνο Ιστοριογλα

λα που την αγαπώ σαν τρελ-λός. Κι' έπειδή δεν θέλω να τήν χάσω με κανένα τρόπο, σε παρακαλώ να πς έσύ και να της εξηγήσης τήν κατάσταση.

—Ευχαρίστως, μά δεν τήν ξέρω, παρατήρησε δειλά ο Θανασάκης.

—Θα σου πω τά χαρακτη-ριστικά της και θα τήν ανα-γνωρίσης άμέσως, τόν καθησύ-χασε ο Μηνάς. Εινε λεπτή,ψη-λή κι' έχει πλατινένια μαλ-λιά. Τ' όνομά της είναι Σμάρω.

—Και που έχετε ραντε-βού;

—Στό πατάρι του ζαχα-ροπλαστέιου «Μινέρβα». Σή-μερα τό μεσημέρι στις δύο. Θα πς, Θανασάκη; Νά βα-σισταώ σε σένα;

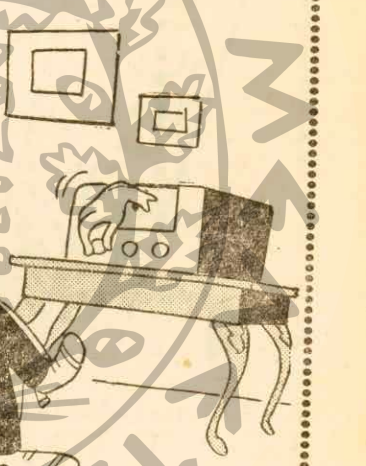
—Νά βασιστής! του δη-λώσε κατηγορηματικά ο έξυ-πνηρετικώτατος Θανασάκης.

Και πήγε. Το κακό μονάχα είναι πως τήν ίδια ώρα είχε κι' ο Θανασάκης ραντεβού με τη Λέλα, τήν άγαπημένη του «γατούλα», όπως τήν άποκα-λούσε. Προκειμένου όμως να έξυπνηρητ τόν άτυχο φίλο του, τής τηλεφώνησε και άνε-βαλε τό ραντεβού του για τήν άλλη μέρα. Η «γατούλα» νια-ούρισε βέβαια γκρινιάρικα, μά στο τέλος συγκατένευσε.

Κι' έτσι στις δύο ακριβώς — ή μάλλον παρά ένα λεπτό — ο συμπαθέστατος Θανασά-κης άνέβαινε τις σκάλες που οδηγούσαν στο πατάρι του ζαχαροπλαστέιου «Μινέρβα».

Αναζητησε με τό βλέμμα του μία ψηλή, λεπτή με πλατινέ-νια μαλλιά και σε κάποιον ά-πομερη γωνία — σε δυό τρα-πέζια βέβαια — άνακάλυψε...

... δύο λεπτές, ψηλές με έξ ίσου πλατινένια μαλλιά. Ο καύμέ-νος ο Θανασάκης ξεροκατά-

ΕΞΥΠΝΗΡΕΤΗΣΙΣ
Ο σ π ή κ ε ρ: Κυρίες και κύριοι, καληνύχτα σας!... (Του 'Αρχέλαου)

...παι και κοντοστάθηκε, γεμάτος άμηχανία.
— Ποιά νάναι από τις δύο; διερωτήθηκε.
'Εκείνες του έρριξαν ένα αδιάφορο βλέμμα κι' ύστερα τον άγνόησαν τελείως. 'Αφού άμφιταλαντεύθηκε για λίγες στιγμές, προχώρησε θαρραλέα προς την πρώτη.
— Με συγχωρείτε. 'Η δεσποινίς Σμάρω;...
Τόν έκεραινοβόλησε με μία τρομερή ματιά και του είπε:
— Αυτό τό κόλπο είναι τόσο παλιό, όσο και έκνευριστικό. 'Αλλωστε δεν έχω καμιά όρεξη να γνωριστώ μ' ένα ύποκειμενο σαν και σένα και σου συνιστώ να φύγης άμέσως, γιατί από στιγμή σε στιγμή θάρρη το άρραβωνιαστικός μου και θάχης άσχημα ζεμπετάματα.
— Μά δεσποινίς... πήγε να δικαιολογήσει ό Θανασάκης.
— Βρέ, άντε παράτα με! Κορτάκι! Γελώ!
'Ο έρμος ό Θανασάκης κατάπιε με μεγάλη συγκάταση τό πικρότατο αυτό ποτήριον και προχώρησε προς την άλλη.
— Με συγχωρείτε. 'Η δεσποινίς Σμάρω;
— Μάλιστα, του άπάντησε ξεφαντισμένη.
'Ο Θανασάκης άνέπνευσε μ' άνακούφισι και κάθισε κοντά της. 'Επείστρεψε όλη την εύγλωττία του για να της άναγγείλη «με τρόπο» τό λυπηρό συμβάν. 'Εκείνη δάκρυσε ή

προσποίήθηκε πώς βουρκώσανε τα ώραία της μάτια, ζήτησε να μάθι σε ποίο θάλαμο άκριδώς βρισκόταν το δλιασμένος ό Μηνάς και ύποσχέθηκε ότι θά πήγαινε όπωσδήποτε να τον έπισκεφθί.
'Ο Θανασάκης τή συνεχάρη για τά εύγενικά της αισθήματα, έπληρώσε ίπποτικώτατα την πάστα που είχε φάει και τή συγώδεσε ως την πόρτα. Δέν είχαν προφτάσει να πατήσουν τό πεζοδρόμιο, όταν ή δεσποινίς Σμάρω έδγαλε μία άπελπισμένη κραυγή:
— Παναγία μου! 'Ο άδελφός μου!
Περίτρομος ό Θανασάκης, γύρισε και κύτταξε γύρω του. Καί είδε κάτι που τόν έκανε να παγώσει: 'Ενα φοβερό και τρομερό κρεμαντάλι, που έτρεχε άπειλητικά προς τό μέρος τους. Με δύο θεόρατα σάλτα, πλεύρισε τόν Θανασάκη, τόν άρπαξε από τά πέτα, τόν ταρρακούνησε και τόν ρώτησε:
— Που την ξέρεις, ρέ, την άδερφή μου;
Και, πριν ό ταλαίπωρος ό Θανασάκης προφτάσει ν' άπαντήση, του ήρθαν τέσσερις άλλεπαλλήλες κατραπακιές, που άλλο να σας τις λέω, άλλο να τις άκούσετε και άλλο να τις δοκιμάσετε.
Κι' έπειδή οι χαζοί άφθονούν σ' αυτό τό μάταιο κόσμο, εύρύτατος κύκλος περιέργων σχηματίστηκε άμέσως γύρω τους κι' ό ένας έλεγε τό κοντό του κι' ό άλλος τό μακρύ του. 'Απάνω στην ώρα, νάσου κι' ή Λέλα, ή «γατούλα» του Θανασάκη.
— 'Ωστε γι' αυτό άνέβαλες τό ραντεβού μας γι' αύριο, έστίριξε μόλις πληροφορήθηκε τά διατρέξαντα. Φτούσου, παληάνθρωπε! Νά! Νά! Νά!
Τά τρία «νά» συνοδευόντουσαν φυσικά και από ισάριθμα...γρητενικά χαστούκια.
— Μά γατούλα μου... φέλισε ό Θανασάκης.
'Αλλά ή «γατούλα» είχε τεντώσει τά νυχάκια της κι' έφυγε άγριεμένη.

Τού Θανασάκη του ήρθε κάτι σαν τρέλλα. Μέσα σε μία στιγμή είχε ρεζίλευτή μπροστά σε τόσο κόσμο και είχε χάσει για πάντα τή Λέλα του. Και μοναχά μία σκέψι τόν παρηγορούσε: ότι είχε προσφέρει μίαν άνεκτίμητη έκδούλευσι σ' ένα φίλο του. Καί σκέφθηκε πώς, όταν με τό καλό θάδγαίνε από τό Νοσοκομείο ό Μηνάς, θά τόν έστελνε με τή σειρά του να βρή τή Λέλα και να τής έξηγήση τά συμβάντα.
'Αλλά ό άγνώμων και άχάριστος Μηνάς, στην πρώτη τους συνάντησι, πήρε έχθρικό ύφος και του είπε:
— 'Αντε να χαθής, κάθαρμα. Πήγες να μου φας τό κορίτσι!
— 'Εγώ;
— 'Εσύ, κάθαρμα! Μου τά είπες όλα ό άδελφός της που είναι φίλος μου. Σε είδε να την κρατάς άγκαλιέ. 'Αχρείε! Ντενεκέ ξεγάνωτε!
'Αποτέλεσμα; 'Ο Μηνάς... ξεναπήγε στο Νοσοκομείο, σε πολύ χειρότερη κατάσταση και τόν συνώδεσε κι' ό Θανασάκης, αλλά σε άλλο θάλαμο.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ
Π α ν. Ε. Γ α λ η ν ό ν: Τό σταυρολέξό σας, που δημοσιεύσαμε τελευταίως ήταν παραγωγικός. 'Απριλίου 1948, γι' αυτό χρειάστηκε άσχετες διορθώσεις, ιδίως στις έξηγήσεις των λέξεων. Περιμένουμε καμιά νέα σας άποστολή. Σ ο φ ί α Ν ε ρ ο υ τ σ ο π ρ ο ύ λ ο υ. 'Ενταύθα: Τό νέο σας σατυρικό δέν εινε έπίτυνες. 'Ιδού ένα άποσπασμα από την «Βούβα άτομική»:
'Ενώ τ' άλλα δέν παύσανε, τάπεινα τόσα μας δεινά
μας άπειλεί πάλι ξανά
μέγας καινούργιος πόλεμος με βούβα τήν άτομική
προέλευσις 'Αμερική.
Τήν λένε και άλλοιώτικα, ύπουλη βούβα άτόμου
κι' έργεται φοική τούτου.
Β α σ ί λ ε ι ο ν Μ ι γ α λ ό π ο υ λ ο ν. Κ. Ε. Μ. Π. Α. Σ. Τ. Γ. 925 Α.Β.Α. Μιχαήλ Λεκάκης και Σπύρον 'Αδωνιάνην 204 Τ. Προκαλυψές, 'Ιωάννη Παλιούσαν και Διονύσιον Βλαχίτην 565 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Β, Σπύρον Τσινοπούλου, Θεόδωρον Φουρνίον και Ευάγγελον Μαργαλιόν, 202 Μ.Σ. Α.Β.Α. Β.Σ.Τ. 9—4. Πέτρον Φλεριανόν, 'Αναγούσον Ζαχαριάδην, Νικόλαον Ζησιμάτον και Κων/νον Βασιλειάδην. Β.Σ.Τ. 902: Δέν υποσώμε, δυστυχώς, να ίκανοποιήσωμε την έπιθυμία σας γιατί δέν μας στείλετε στα γραφεία μας τό παραγμένο σας ονοματεπώνυμο καθώς και την πλήρη διεύθυνσί σας. Την ζητάει ή διε Παναγιώτα Μπαρουπάτη για να υποσώσει, να σας νοσή. Δ η υ. Μ ε λ ι σ σ ό π ο υ λ ο ν: Τό σταυρολέξό σας έχει πολλά ναούσα τετραγωνίδια και πολλές λέξεις των 3 νοματίων, χωρίς καμιά σημασία. 'Ο μ η ρ ο ν. Κ ο ν σ ό λ ο ν λ ο υ. 'Ενταύθα: Τελείως ακατάλληλα για τό περιοδικό και τά σταυρολέξά σας. Τί έξηγισι να δώσωμε στις λέξεις ΣΤΗΠΛ, ΑΒΑΝ, ΟΑΚΑΡΝΑΝ, ΑΙΔΑΝ, ΡΟΜΑΝΟ και καμιά δεκαριά άλλες παρούσιες: Σ ε ρ ο α φ ε ι μ λ ε ο ν τ ή ν. Καοδίτσα: Πολλές γενικές και αιτιατικές καθώς και μερικές λέξεις χωρίς τελικό «Σ» ή «Ν» μειώνουν την αξία του σταυρολέξου σας. Είμαστε βέδαιο πως καταβάλλοντας μεγαλύτερη προσπάθεια, θά υποσώσετε γρήγορα να μας στείλετε ένα πολύ καλύτερο, που εύνορηστας θά δημοσιεύσωμε. Γ ρ η γ ο ρ ι ο ν. Κ α ρ ό α μ π ε λ α ν. Πειραιά: 'Ελάδουμε τά χειρόγραφα τής νομβέλας σας και τά διαβάσαμε προσεκτικά, αν και δέν δημοσιεύουμε συνενόσια άναγνωστών. 'Εχετε κάποιο άδηγηματικό και περιγραφικό ταλέντο, δυστυχώς όμως οι ελάνγιστες γραμματικές σας γνώσεις τό καταστρέφουν. Μελετάτε λοιπόν, αν θέλετε να έπιτύχετε μία μέρα κάτι. Σ κ λ ά β ο ν Λ ά σ κ α ρ ο ν. 229 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 918Β: Στά σταυρολέξά σας άρκετές λέξεις πρότει ν' άντικατασταθούν. 'Αν τό έπιτύγουμε αυτό θά τά δημοσιεύσωμε. Φροντίστε και στις μελλοντικές σας άποστολές ν' άποφενυτε τις άνυποκrites λέξεις. Ι. 'Α ν τ ω ν ί ο υ. 'Αγιον 'Ανδρέαν: Δέν έγουμε ύπ' όθιν μας κανένα τέτοιο βιβλίο. 'Αν σας υποβείδη όμως κανένα ό δασκαλός σας, τότε θά τό βρήτε σ' ένα από τά καταστήματα, που πουλούν μουσικά είδη. Ν ε α ρ ό ν π ο ι η τ ή ν Γ.Σ.Π. (Θεο) νικην: Τό ποιήμα σας δείχνει πώς είσθε παύγαμνι πολύ νέος και τό ποιητικό σας... ταλέντο πολύ άγουρο. 'Ιδού δυο τετράστιχα από την «Κιβάρια»: Εινε δικόι σας όλοι οι στίχοι άρανε:
'Εξω βοέει, Με λαγτάσα
Ένας νέος με κιθάρα
Πέει ένα πονεμένο
και λυπητερό σκοπό.
Δυο ματιές γλυκά κυτιούνται
άναλαίζονται φιλιούνται
τώσα αυτή μετανιωμένη
Έναλην σανάπη.
Γ ι ώ ρ γ ο ν Π ε τ ρ ο ί δ η ν. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις τής Hedy Lamari εινε: 919 N. Rox bury Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Του δε Johnny Weissmuller: 423 N. Rockingham Avenue Brentwood Calif. U. S. A. 'Α ν ν υ Ρ ό ζ υ. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις τής Betty Grable εινε: 1800 Coldwater Canyon Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Ν ι κ ό λ α ο ν Σ κ ε π α σ τ ι α ν ό ν. Δράμα: Οι νοοολογίες του εορτασμού των διαφορών άμερικανικών εορτών, που έπτατε εινε οι άκολουθες: 'Ημέρα τής Μητέρας (Mother's Day): 9 Μαΐου. 'Ημέρα του πατέρα (Father's Day): 20 'Ιουνίου. 'Εθνική 'Εορτή (Independence Day): 4 'Ιουλίου. 'Όσον άφορά την 'Ημέρα τής 'Εορτίας άπάνγουν δυο: 'Η διεθνής που εορτάζεται την Πρωτομαγιά, όπως σ' όλον τόν κόσμο, και ή 'Αμερικανική, που πανηγυρίζεται την πρώτη Δευτέρα του μηνός Σεπτεμβρίου, εφέτος έπληαθή θά εορτασθή στις 3 Σεπτεμβρίου. Γ. Κ α ρ δ ι ο π ο ύ λ η ν. Πειραιά: 'Η διεύθυνσις αυτή εινε πλήρης: Symphonica, Casselario, Italia. Πρόκειται για έργοστάσιο, που κατασκευάζει άκουστέον. Τό νόημα σας να τό γράψετε ιταλικά, άγγλικά ή γαλλικά. Να είσθε βέδαιοι, ότι θά φάση στόν προσοισμό του αν τό άπευθύνετε στην άνωτέρω διεύθυνσι. 'Ε μ μ α ν ο υ ή λ ε υ ν ί α ν. Θεολίκην: Τά κεντρικά γραφεία του 'Αμερικανικού 'Εουβοού Σταυρού. Βοίσκονται στην Ουάσινγκτον. 'Η διεύθυνσις εινε ή άκόλουθη: American Red Cross, Washington, U.S.A. Α ρ ι σ τ ε ί δ η ν Μ π ί θ α ν: 'Ο κ. Χριστοδούλου σας συγχαίρει για την παρατηρητικότητα σας. 'Όσον άφορά τά πρόσωπα, που άνακαλύψατε. Έχετε άπόλυτο δίκην. 'Οφείλονται όμως σε μία ιδιοτροπία του Κ. Σ. Κ ο τ σ α ρ έ α ν Π α ι α ν ή ν. Σας εύχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. 'Όσο για την ύπόδειξί σας, θά τήν έγουμε ύπ' όθιν μας. 'Ο μ η ρ ο ν. 'Α θ η ν α ί ο ν. Λάρισα: Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, δημοσιεύουμε εδω την έπάνορθωσι: «Στό Φεστιβάλ του Ραδιοφωνικού Σταθμού Λαρίσης, νυέ κωνφερανσιέ δέν έκτελούσε ό κ. Χατζίσκος, όπως άνασάσαμε στο ύπ' άρ. 658 τεύχος μας αλλά ό κ. 'Ομηρος 'Αθηνάιος, ό όποιος ύπηρετεί ως στοατιώτης, και έκλήθη ειδικώς για την παρουσία, των καλλιτεχνών πρό του μικροφώνου». Καί τήν Κ α ρ ό α γ ι ω ν α. 'Ελληνικό: Τελείως ακατάλληλο για τις στήλες μας τό σταυρολέξο, που μας στέλνετε. Στείλτε μας κανένα πάντα τ' άννάσις αυτών, που δημοσιεύουμε. Τ α κ τ ι κ ό ν α ν α γ ν ω σ τ η ν. Τσίπολιν: Γράψετε στην 'Αμερικανική 'Υπηρεσία Πληροφοριών. Τωσώτισι 29. 'Αθηνά. Εινε οι μόνοι άμοδίοι Ν. κ. κ. Δ ρ ό σ ο ν. 'Ενταύθα: Σας εύχαριστούμε για τά κολακευτικά σας λόγια. 'Αλλά τά ποιήματά σας άνεπιτυνέστατα δυστυχώς. Να τό τελευταίο τετράστιχο από τόν «'Αϊ-Λιά»: 'Ανά απ' τό βουνό κινάμε
σαν τό σήμαντρο σήμανη τό σπερνόν
τή γιορτή του 'Αϊ-Λιά ποτέ δέν τήν ξεχνάμε
κι' όλοι πάμε στο έκηπασάκη που είναι στο βουνό.

Ποιητής, ζωγράφος και δανζής

Ο Θωμάς ντε Κουνίσεύ έγραψε ένα περίφημο βιβλίο με τόν τίτλο: «Η δολοφονία θεωρουμένη σαν μία από τις καλές τέχνες». Καί σε μία από τις καλύτερες νομβέλλες του Ντίκενς, ή κεντρική ιδέα εινε ή ίδια περίπου με κείνην του βιβλίου του Κουνίσεύ. Κι' οι δύο αυτοί 'Αγγλοι συγγραφείς είχαν ως πρότυπο τόν Θωμά Βανεράυτ, τόν άνθρωπο που κατέπληξε τούς συγχρόνους του με την περιεργή ζωή του και τά έγκλήματά του.

Ο Θωμάς Βανεράυτ δέν ήταν κανένας κοινός θνητός. 'Ανήκε στην άριστοκρατία του πνεύματος. 'Απαράμιλ-

Ένας καλλιτέχνης ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

λος σχεδιαστής, ήταν επίσης ικανώτατος ζωγράφος και βαθυστόχαστος ποιητής, χωρίς να λογαριάσωμε τις κριτικές μελέτες του και τά άλλα έργα του, που είχαν προκαλέσει έγκωμιαστικά σχόλια έκ μέρους του Κάρολντ, του 'Οσκαρ Ουάιλντ, του Καρόλου Λάμπ κτλ.

Τις ίδιες εξαιρετικές ικανότητες έδειξε ό Βανεράυτ και στο έγκλημα. 'Ηταν ένας καλλιτέχνης έγκληματίας. Τά έγκλήματά που διέπραξε, ώθούμενος από κάποιο ελατήριο, ήταν ελάχιστα. Σ' όλες τις περιπτώσεις, έγκλημάτση μόνο και μόνο για ν' άπολαύση τό έγκλημά του. 'Ας άναφέρουμε και μερικές άλλες χαρακτηριστικές του ιδιότητες. 'Ηταν πρότυπο κομψότητος και, για ένα διάστημα, έπρεσκίασε κι' αυτόν τόν Μπρούμμελ. 'Από τ' άλλο μέρος, είχε τό πάθος τής πολυτελείας και τής σπατάλης. Σκορπούσε τά χρήματα και με τά δυο του χέρια. 'Ας προσθέσωμε, για να συμπληρώσωμε τό πορτραίτο του, πώς ήταν και τρομερός γυναικοκατακτητής.

Ο Βανεράυτ καταγόταν από πλούσια οίκογένεια κι' έζησε τά παιδικά και νεανικά του χρόνια μέσα στη χλιδή και την πολυτέλεια. Χάρις στα εξαιρετικά γαρίσματα του, κατέχτησε από πολύ ένωρίς εξέχουσα θέσι μεταξύ των καλλιτεχνικών κύκλων. 'Αλλά σε ηλικία 18 χρόνων έγκατέλειψε την τέχνη και άγόρασε — οι θέσεις και οι στοατιωτικοί άκόμη βαθμοί άγοράζονται — κείνη την εποχή — μία θέσι σαλπιγκτού σ' ένα από τά συντάγματα ίππικού. 'Αλλά, σε λίγο, ξαναπούλησε τό δίπλωμα του σαλπιγκτού και ρίχτηκε και πάλι στη ζωγραφική και την ποίησι.

'Επειτα από κάποιο καιρό, παντρεύτηκε μία όμορφη νέα, τή Φράνσις Βάρντ 'Αυτέρκουμπι. 'Η ροπή του προς τό έγκλημα έκδηλώθηκε από την εποχή αυτή κυρίως. Για ποιά λόγο; 'Υπό ποιές συνθήκες; 'Αγνωστον.

Τό πρώτο του θύμα ήταν ή πεθερά του. 'Η κυρία 'Αυτέρκουμπι ελάτρευε τό γαμπρό της. Κι' αυτός έπίσης τής φερνόταν με μεγάλο σεβασμό και στοργή κι' όταν συνέβαινε ν' άρρωσθήση, καθόταν ώρες όλόκληρες στο πιάνο και τής έπαιζε διάφορα κομμάτια που τής άρεσαν για να τήν διασκεδάση. 'Αλλά, μία μέρα, όπως έξομολογήθηκε άργότερα σ' έναν συγκατάδικό του στα κάτεργα τής Τασμανίας, του ήρθε ή έπιθυμία να ιδή πώς θά ήταν νεκρή. Καί την δηλητηρίασε.

Κανείς, όμως, δέν ύποπτεύθηκε τό έγκλημά του και ό Βανεράυτ, ένθουσιασμένος γι' αυτό, σκέφθηκε να συνεχίση την έγκληματική του δράσι.

Αυτή τή φορά, διάλεξε για θύμα του την κουνιάδα του, την ώραιότατη 'Ελεν 'Αυτέρκουμπι. 'Ο Βανεράυτ τής έκανε τό πορτραίτο της. Την ημέρα, λοιπόν, που έβαλε την τελευταία πινελιά, τής πρόσφερε ένα κουτί με σοκολατάκια. 'Αλλά μερικά άπ' αυτά

ήταν δηλητηριασμένα κι' ή δυστυχισμένη 'Ελεν πέθανε έπειτα από μερικές ώρες.

Τήν ίδια τύχη είχε κι' ένας θεός του, που τόν είχε διευκολύνει πολλές φορές στις δύσκολες περιστάσεις τής ζωής του. 'Ο Βανεράυτ του έρριξε δηλητήριο μέσα στο φλυτζάνι του, μία μέρα που έπαιρναν μαζί τό τσάι.

'Η έπιστήμη δέν ήταν προσοδευμένη άρκετά έκείνη την εποχή και μ' όλο που διευτυώθησαν πολλές ύπόνοιες για τούς δύο τελευταίους θανάτους, κανείς δέν τόλμησε να κατηγορήση φανερά τόν Βανεράυτ.

Σε μερικές άλλες περιπτώσεις, ό περίεργος αυτός έγκληματίας ενήργησε από συμφέρον. Αυτό έγινε π.χ. στην περίπτωση ενός 'Αγγλου βιομηχάνου από τό Νόρφολκ. 'Ο Βανεράυτ είχε ξεμυαλίσει την κόρη του, ηλικίας 22 χρόνων και τήν συμβούλεψε να πείση τόν πατέρα της ν' άσφαλισθή για τό ποσόν των 12.000 λιρών. 'Επειτα από δύο βδομάδες, ό βιομηχανος πέθανε δηλητηριασμένος, όπως και τά άλλα θύματα του Βανεράυτ. Τό ζευγάρι εισέπραξε τότε τις 12000 λίρες και πήγε να τις σπαταλήση στο Παρίσι.

Κατά την έπιστροφή του στην 'Αγγλία, ό Βανεράυτ συνελήφθη. Κατηγορείτο για 37 πλαστογραφί-

Ο Βανεράυτ του έρριξε δηλητήριο μέσα στο φλυτζάνι του...

ες και 17 φόνους. Για τις πρώτες ύπήρχαν ύπερπαρεκεί άποδείξεις. 'Οχι όμως και για τούς δεύτερους.

Ο εύφμεστος έγκληματίας τό άντελήφθη αυτό κι' έτσι διέτηρησε την ψυχραιμία του, δέν σάστισε και δέν προέβη σε όμολογίες όπως συμβαίνει συνήθιστα με τούς κοινούς κι' άεστους κακούργους.

Δέν με βαρύνει κανένα έγκλημα, είπε θαρσύνετα στον άνακριτή. Δέν σκότώσα κανένα. Είμαι άθώος. 'Όσο για τις πλαστογραφίες δέν τις άρνούμαι. Τά ίδια είπε και στη δίκη του.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου προσπάθησε ώστόσο να τόν παρασύρη να τή την αλήθεια.

—'Ομολογείς ή άρνείσαι τούς φόνους για τούς όποιους σε κατηγορούν; τόν ρώτησε σε μία στιγμή.

Ο Βανεράυτ, ούτε όμολόγησε αυτούς τούς φόνους, ούτε τούς άρνήθηκε. Περιορίσθηκε μόνο να πη στους δικαστές του ότι δέν μπορούσαν να τόν καταδικάσουν, γιατί δέν είχαν καμιά άπόδειξι για τά έγκλήματά του. (Κατά τό Θωμά Κουνίσεύ τά έγκλήματά που διέπραξε μεταξύ του 1825 και του 1837 ήταν πολύ περισσότερα από τά 17 για τά όποια κατηγορείτο).

Τό δικαστήριο άνεγνώρισε την άνεπάρκεια των στοιχείων και κατέδικασε τόν Βανεράυτ μόνον για τις πλαστογραφίες που είχε διαπράξει σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

'Αλλά και μετά την καταδίκη του δέν ήσυχασε ό τρομερός αυτός άνθρωπος. Τό έγκλημα ήταν ή χαρά τής ζωής του.

Στό κάτεργο τής Τασμανίας, ό Βανεράυτ άποπειράθηκε να δηλητηριάση δύο συγκατοικημένους του. Τόν άπομόνωσαν τότε σ' ένα κελλί, όπου πέθανε από άποπληξία τό 1852, σε ηλικία 58 χρόνων.

ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Α. Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μία νεοαύ ανανώνισια μου νοσάει ένα απελτισμένο νούμα. Ο άντρας της «έχει πάει στους συγγενείς του με το μικρό εισόδημα ενός μαγαζιού. Άλλα οι συγγενείς που την είδαν έβλεπαν και αποστατήριτη σφετερίστηκαν τα πάντα και την ανάγκασαν να τα εγκαταλείψει όλα και να έρθει στην Αθήνα σε δικούς της συγγενείς να νυφεί δούλεϊ. Άλλα δούλεϊ δεν είναι εύκολο να ροή και βιάσκειται σε μεγάλη απελτία και στα πόδια της αυτόκτονος.

Τι θέλεις να σε συμβουλευώ, αγαπητή μου; Βιάσου να εκμάτεις πολύ άσχημα να φέρεται το σπίτι σου και τα πράγματα σου και να βάλεις στην προέλευση. Το καθήκον σου ήταν να τα γράφετε όλα στον άντρα σου κι' αυτός θα έπαινε για άδεια και θάνατον να κανονίσει τα ζητήματα του μαγαζιού. Τώρα θα θύσσει με αυτό που εκμάτεις και με το δικό του. Οπωσδήποτε νοσάει το άκου και τώρα και ξενήστε του τα πράγματα και την απελτία σου. Ας φάω θα σε καταλά-

δη. θα σε οικαιώση και θα σε βγάλει από τη δύσκολη θέση, που βρίσκεσαστε.

Μία τελευταία ματιά στην Παρισινή μόδα

ΠΑΡΙΣΙ. Αύγουστος. (Της απεσταλμένης ειδικής συνεργάτιδας του «Θαύματος»).—Τις παλαιότερες της αναχωρήσεις μου από τη γαλλική πρωτεύουσα ανήγγειλαν οι εφημερίδες ότι οι Παρισίνοι Οίκοι Μόδας θα κάνουν επίδειξη των μοντέλων τους χάριν των ξένων που έχουν συγκεντρωθεί στο Παρίσι. Έτσι στα πετατάκια επισκεφθήκαμε τους κυριώτερους Ραπτοκούς Οίκους, για να σας δώσω μία σκεπτική ιδέα. Καί πρώτα—πρώτα, γιατί έτσι τα φέρονε ο δόκιμος μου, επισκέπτομαι τον Οίκο Μο-σέ Λ Ροσάς.

Η Έλεν Ροσάς, μία από τις πλέον καιροπρόνοους Παρισινές, δέχεται τους πολυπληθείς επισκέπτες της με τη συνεστάτη της κ. Μπίλ, τον νέο σκεπαστή, που παρουσιάζει άριστον γνήμα.

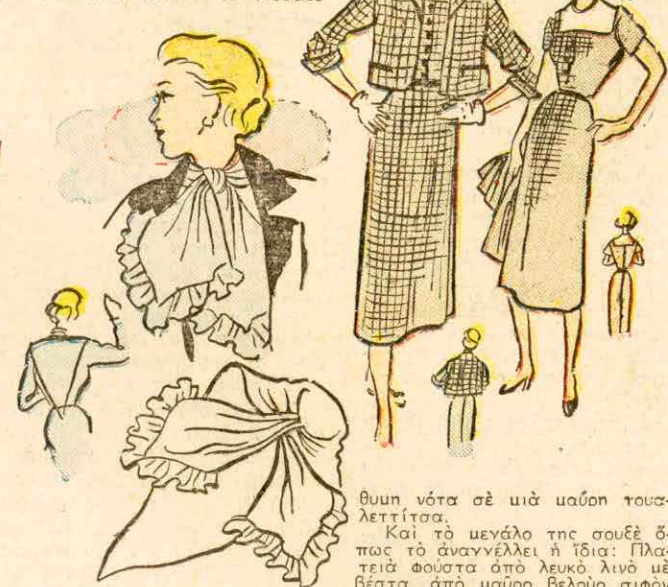
Τα περισσότερα μοντέλα είναι λευκά. Τα εξοχίσματα που τα συνοδεύουν (καπλί, νάντια, σκαρπίνια τσάντες) είναι υπέρ ή σε γούμα μαστίνες. Σας φαίνεται πασάρενος αυτός ο συνδυασμός και όμως είναι καιροπρόνοος και πολύ σίκ. Ο υποπόλος είναι σφινγμένος ή τάλια πολύ λεπτή και για αντίθετο ή φούστα είναι πλατεία πλισσέδωτη ή αν φόρα. Οι τουαλέτες του κοκταί-η ή οι θραυνοί τούλινες, κεντημένες ή όρνκαυτι πανιέτ είναι κοντές. Και σ' αυτές ο υποπόλος επεκτείνεται ως τους νοφούς και οι φούστες πολύ σω-σώτες, θυμίζον τα κοινολινία και είναι, φυσικά, μακρούς.

Μεγάλη συλλογή από λευκά πλαστρόν σε διάφορα σχέδια, για να συμπληρώσουν τα μαύρα ταγιέ. Τα πλαστρόν αυτά είναι καμωμένα από όρνκαυτι ή τσι-ζωτή από λιν ή βατίστα από βουάλ πικέ από οτόαιον μετα-ξωτό.

Στης Λανβέν, ο θαυματουργός μοντελίστας Κασινιό έχει αποτομήσει πολύ τη γουα-μή του. Όλα τα μοντέλα του είναι απλά με ίσια νουαυή, με ρι-ντουές όμως και μεγάλα ανοίγ-ματα λαιμού, που επιτόκουν καιροπρόνοια συμπληρώματα με ε-σώτες ή φουλάκια.

Τα σπορτίφ μοντέλα του είναι, ως επί το πλείστον από νουαυ-τιστά λινά, ενώ στα άλλα μον-τέλα πλεονάζει το λευκό. Οι θραυνοί τουαλέτες του από ταφά ή σαντούν νουαυοποιούν πολλά πλισσέ. Μεγάλες καπλί-νι, γωστές πίσω και μικρές καλό-τες ή απλώς υπούλ, άσσοτι με τα φορέματα.

Λανσάει επίσης τα όνουαζό-

Μία ματιά στους νεωτερισμούς των Παρισινών οίκων μόδας.

μενα «αυγιά άτρουή» και τα «αυ-γιώ Μπικίνι». Είναι όλα από σα-τέν λατέξ σε δύο νουαυά. Που και που βλέπετε μερικά μούσα για όσες μένουν πιστές στα πα-λιά.

Στο Ζάκ Γκρόφ: Τα περισσότερα μοντέλα είναι σπορτίφ και έπομένως όλα να-σώτα σε ζωορά νουαυά. Έσο-μωστά κορσάζ φούστες πλατεί-ες, σμειζίε, πανταλόνια υπάι-θου πανταλόνια για την πλά-για κότσα, για τέινες, μεγάλη ποικιλία και πολλά σχέδια. Πλε-ονάζουν τα στύλ κορσαίο, Μαζί

με αυτά επιδεικνύει και πολλά μοντέλα από λευκό πικέ κι' αλ-λα από σαντούν με άκανόνιστη ύφανση που θυμίζει τα δικά μας κορκολαίρια. Λιγότερο όμως ώ-ραία. Πολλά ύφασματα ντεγκραν-τέ που σμειζίζουν άλλοι νουα-ματος κορσάζ και άλλοι φούστα. και πολλά σύνολα από φανελλί-τες πολύ λεπτές άνοιχτόγυ-μες.

Εξοχίσματα ιδιόρρυθμα: Γάν-τια σμειζ. κεντημένα με πολυ-νομα λουλουδάκια. Γάντια του-λίνα, γανορτισμένα επίσης με λουλουδά. Ζώνες από κεντημέ-νη ύφασ. Τσάντες από ύφασ πλεντή με φουρούα που έχει θέσι για φωτογραφία και άλλες έκκεντρικότητες.

Σ κ ι α π ρ ο λ λ ι: Θεω-ρείται από τις πλέον ιδιόρρυθμες και τα μοντέλα της τα νουαυο-οίσει πάντοτε κάτι τί ιδιαίτερο, που τα κάνει να έχουν ένα δικό τους «κασέ».

Παράδειοι συνδυασμοί νουαυ-των έδω που ούτε φανταζόσαστε πως μπορούσαν να ταϊοζούν, λ. γ. υπέρ φούστα και κορσάζ πρσσίνο φανταγρό, οινέ πρσ-σίνο και άσπρο άνακατεμένο με έκαυι κίτρινος υποπόλος και μανίκια υποπόλ, οιντή βέστα υπέρ με μεγάλα οδεό από οινέ υπέρ και κόκκινο.

Ταγιέ από λευκό νούλιν δλο πλισσέδωτο. Άλλα ταγιέ κλασσικά από λινά ένφορμασάυπλ. Φορεματά-κια άπονευματος από φιντοάν σε κούπ σμειζίε Μαύσα έπανώ-φορμα, με νιακάδες γουαυι-στούς, μικρά παλτά από άλνθι-νό μεταξί.

Μανιώ άσπρα με ένα μούσο σχέδιο κεντημένο στο στήθος: Ένα τιμόνι, μία άγκυρα, ένα πλοίο ένα σωσίβιο.

Ζώνες κεντημένες με πολύγω-να σχέδια για να δίνουν μία εϋ-

θυση νότα σε μία μούση τουα-λεττίσα. Και το μεγάλο της σουζέ ό-πως το ανανέλλει ή ίδια: Πλα-τεία φούστα από λευκό λιν με βέστα από μούσο βελούο σιφόν που φορείται με μακούα νάντια από κόκκινο σατέν.

Και τέλος μία μεγάλη ποικι-λία από υπέστες τούλινες και βελούδινες.

Στο Ζάκ Ντεσέ: Ο ίδιος άπουαίζει στην Κότ ντ' Άλύ, όπου έπληνε να λαν-σάρ μερικά μοντέλα για πλά-κι ή έτσι δεν μού δίνεται ή εϋκαι-ρία να του σφίξω το νέρι και να τον συγγνώμω για την θέσι, που κατέχει στο Παρίσι της Μόδας. Άλλα αυτό δεν μ' έμποδίσει να επισκεφθώ τα σαλόνια του με την θαυμαστή επίπλωσι.

Η παράδεισι των μοντέλων έχει άναίσει από πολλή ώρα και προφάνω μόνον μερικά βραδυ-νές τουαλέτες. Πολλά τούλια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

κορσάζ γωοίς μανίκια από μού-ση δαντέλλα νάντια μακούα δαν-τελλένια και κολλίε από διαμάν-τια με άσσοτι σκουλαρίκια και βραχιόλια.

Ντέ πίες που άποτελούνται από ένα αλήπ, ένα κορσάζ-υπολερό και μία φουστίτσα άν-φοου. Φορεματάκια άπονευματος γανορτισμένα με ντεκούπ, που τοποθετούνται με τέτοιο τόπο-ο ώστε να λεπταίνουν τη σιλουέ-τα. Οι ντεκούπ άνοίζουν κάποτε από το κορσάζ και συνενώνονται ως το τέλος της φούστας.

Φορεματάκια άπονευματος από οινέ μεταξωτό άσπρο και μπλέ. Η φούστα είναι καμωμένη με δύο βολάν, το ένα πάνω στο άλλο. Το κορσάζ σμειζίε είναι κομπωμένο ως το λαιμό και έχει μικρό νυ-οιστό νιακά.

Πολλές φούστες με μεγάλες στρατιωτικές τσέπες στα δύο πλάγια και κουμπιέτια βαθιά έυπόρος.

Σύνολα που άποτελούνται ά-πό φουστίτες και μπλουζες που κλείνουν στο πλάι με ένα μεγά-λο οινόκο από το ίδιο ύφασμα.

Για τους ζεστούς μήνες

Έδω, στην Ελλάδα, που έχουμε υπερβολική ζέση το κα-λοκαίρι πρέπει να κανονίζω με άναλογο τρόπο τη ζωή μας. Να άποφενώμε όσο το δυνατόν την υπερβολική κόπωση, να έκτιθεμέ-θα όσο λιγότερο υπορούμε στον ήλιο και να μ' τρώμε πολύ. Το πολύ κρέας βλάπτει. Επίσης πρέπει να άποφενώμε τα λίπη, τις σάλτσες και κάθε τί που βα-ρύνει το στομάχι μας. Η κυρι-ώτερά σας τροφή πρέπει να είναι τα νούτα, το γάλα, τα τυοί και τα φρούτα. Λέγοντας νούτα δεν έννοούμε μόνο αυτά που τρώμε βροστά σε σαλάτες, άλλα και τα ζαρζαβατικά: μελιτζάνες, πα-σολάκια, πατάτες, κολοκυθάκια, που μαγειρεύονται με τέσους τρόπους. Επίσης πρέπει να τού-τε γιαούρτι και όμως σαλάτες.

Μη πίνετε πολύ νερό. Άπο-φενώτε τα παγωμένα ποτά, γι-ατί δροσίζουν, ποές στινυήν και ύστερα ζεσταίνουν πιο πολύ και πορκάλουν έφίδροσι.

Αν έχετε το κρουάινιο να πί-νετε ζεστά θα έδητε πόσο λιγώ-τερο θα ζεσταίνεστε.

Πρωί νη πειρί πρί-σις: Κάθε πρωί μετά τη νυ-ναστική σας, που είναι άπα-ραίτητη για τη διατήρησι της σιλουέτας σας, κάνετε ένα ζε-στό μπάνιο, που θα σας δροσί-στο περισσότερο από το κούρ-μπάνιο και έπειτα ποδουασιθή-τε με άρωματισμένο τάλκ. Αν έχετε το έλκτιωμα να έδωνε-τε πολύ νουάτα να μέσο, που έδωνουν με νερό μέσα στο όποιο οινέται 1 κουταλάκι του «Λυκού έπ' αυτό το μινυά: Βαυνο άμ Ρερου 1 γρ, Αcide formique 3 γρ, Hydrate de Chloral 5 γρ, Αλcool 100 γρ.

Αν ιδρώνουν τα πόδια σας βουτάτε τα σε άσέυμια από φα-σκουπλο 40 γρ, σε μία όκα νερό και άφου τα σκουπίζετε ποδουά-ρετά τα με ποδούσα από λυκοπό-διον.

Αν πρόκειται να περπατήσε-τε πολύ βάλετε μέσα στα ύπο-δηματά σας μία σόλα από σπου-πόναρτα βουτηγμένα σε Ρετταν-ganate de potasse 1%. Το άφένε-τε, φυσικά, να στεγνώσει πριν το γανορτισοποιήσετε.

Για να μ'ν ιδρών το πόδω-πό σας μετανεοίεσθε το καλο-καίρι πριν της ποδούσα αυτή τη λουσιάν: Βενιοίν 20 γρ, Αλυν 20 γρ, Eau de roses 250 γρ. Με την ίδια λουσιάν υποειτέ να τούτε και τα νούα σας.

Η άλλη λογραφία μου

Ζο ζέ φίναν Α: Παρα-πνέισθε ότι δεν άναλοζούαι άα-κατά με τα τ'ν γυνοικείας καλ-λούς. Δεν διαβάλετε λοιπόν, τη σελίδα μου; Για το πόρ νίνε-ται το σαπούνι δεν άπορά να σας πληροφώρησώ και το βού-σας περικότ τη στινυή, που ά-πάνουν τόσα καλά σαπούνια στην άγορά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Αρωματικό διήγημα

Καθισμένη κοντά στον Παύλο, πάνω στα ξύλινα σκαλιά της μικρής επαύλης, η Μαρίνα, είπε άσγά: —Πρέπει ν' άποφασίσω να ξαναφύγω, άγάπη μου.

—Ο' άστεϊεύεσαι βέβαια, της ά-πάντησε ο Παύλος. Μά μ'ν βλεπό-μαστε πιά, καταλαβαίνεις τί ση-μαίνει αυτό;

—Το καταλαβαίνω, Παύλο. Είχαν γνωριστεί κάποιο βράδυ, τυχαία, στο χορό του ξενοδοχείου. Σάν τέλειωσε ο χορός, ο Παύλος θέ-λησε να συνδέσει τη Μαρίνα στο σπίτι της. Κι' από κείνο το βράδυ, άρχισαν οι έρωτικές τους σχέσεις. Την άλλη μέρα, ο Παύλος ξανα-πήγε σπίτι της και τότε στο φως της ημέρας, η Μαρίνα υπέρεσε να δ' πόσο ήταν πιο νέος από κείνη. Μά κι' αυτός είχε μείνει έκθαμβος άπ' την όμορφία της.

—Είν' άκριβώς το σπιτάκι μίας νεράιδας όπως το είχα φανταστεί και μάλιστα μίας νε-ράιδας ζωοφούου, της είπε.

Σε μία γωνιά βρισκόταν ένα μικρό άτελιέ με διάφορους πί-νυκες.

—Ναί, Παύλο, ζωογραφίζω, ζω από τη δουλειά μου, του άπάντησε ή νέα.

Ο Παύλος έβλεπε κείνη τη στινυή το παστέλ μίας μικρής με παχουλά μάγουλα και ξαν-θές μπουκλες.

—Είνε το πορτραίτο της κο-ροούλας μου, της Λίζας, του ψι-θύρισε ή Μαρίνα... άν και δεν είμαι παντρεμένη.

Δεν ντρεπόταν γι' αυτό. Μά κι' ο Παύλος δεν την κατέκει-νε για το παλιό σφάλμα της. Την έσφιγγε πάνω του με πά-θος και τη φιλούσε φλογερά. Μά να που τώρα είχε φτάσει το γράμμα της Λίζας και το μαγευτικό ειδύλλιο θάπαινε τέλος. Η Μαρίνα είχε το γράμμα στην τσέπη της.

—Πρέπει να γυρσω στην κόρη μου, Παύλο. Είνε μόνη στο σπίτι με μία γρηά υπηρέτρια, λίγο κουτή. Έδωσα εξετάσεις κι' έγω ήμουνα μακρυνά δίχως να μπορώ να τη βοηθήσω.

Ξανάβλεπε το δροσερό πρόσωπο της κόρης της, το χαμόγελό της όταν την άποχαιρετούσε, τα λόγια της: «Ήσυχασε, μαμά, να διασκεδάσεις στην έξοχή». Έ-πειτα, ή Μαρίνα είχε γνωρίσει τον Παύλο κι' ο καιρός είχε περάσει δίχως να το καταλάβει.

«Μη θυμώσης, μαμά, της έγραφε ή Λίζα. Προετοιμάστη-κα για τις εξετάσεις, μά ύστερα, δεν ξέρω πως, οι ιδέες μου μπερδεύτηκαν. Τάκανα θάλασσα κι' άπέτυχα. Μά δεν το σκέφτομαι. Διασκεδάζω με την παρέα μου, χορεύουμε πιάς έκδρομές».

—Θά φύγω αύριο, Παύλο, είπε ή Μαρίνα άποφασιστικά. —Σύμφωνοι, Μαρίνα, θά πάς να βοηθίς τη Λίζα σου. Θά μείνης όμως ακόμα δυό-τρείς μέρες έδώ. Και θά μού ύπο-σχεθής πως θά ξαναγυρίσεις γρήγορα. Πρέπει να σκεφτούμε για το μέλλον μας. Δεν μπορείς να θυσιάσεις τη ζωή σου για το κοριτσάκι σου.

—Μά δεν είναι κοριτσάκι ή Λίζα μου. Είνε δέκα έφτά χρο-νών τώρα. Άλλ' άφου το θέλεις, θά μείνω ακόμα δυό-τρείς μέρες κοντά σου.

Το τηλεγράφημα έφτασε εκείνη άκριβώς τη νύχτα. Ήταν κάτι το άναπάντεχο, το τρομερό. Η Μαρίνα δεν είχε καλά-

καλά ξυπνήσει και τα λόγια χοροπηδούσαν μπροστά της κα-θώς διάβαζε:

«Λίζα τραυματίστηκε άυτόκινητικό δυστύχημα. Έλάτε γρή-γορα.—Κατερίνα».

Η Κατερίνα ήταν ή γρηά υπηρέτρια. Έπρεπε ή Μαρίνα να φύγει άμέσως με το πρώτο τραί-νο. «Τραυματίστηκε». Η λέξη αυτή την τρέλλαινε. Για μία στιγμή θυ-μήθηκε τον Παύλο. Έπρεπε να τον ειδοποιήσει για την έσσηική της ά-ναχώρησι, μά δεν είχε καιρό.

Την ξανασυνάντησε, ύστερ' άπ'δ μία βδομάδα, χλωμή, άφρημένη, κοντά στο ποτάμι. —Ό! Μαρίνα, ξαναγύρισες. Μά γιατί δεν με φώναξες κοντά σου;... —Δεν πειράζει, άγαπημένε μου. Το γράμ-μα σου το τόσο παρήγορο μούκανε καλό. Ό-λοι με παρηγόρησαν.

Η Μαρίνα δέ φανταζόταν πως μπορούσε νάχη τόσους φίλους που να τη συμπονοήν, έσ-νάκουγε τώρα τα λόγια τους καθώς της δι-ηγόνταν το δυστύχημα:

Το άυτόκινητο έτρεχε με λίγινιώδη ταχύτητα και πήγε να συντριβή σ' ένα δέντρο, τριάντα χιλιόμετρα μακριά άπ' την πόλι. Μέσα στο άυτόκινη-το βρισκόταν ή Λίζα μ' ένα νέο. Είχαν δρ' τα πτώματά τους, παραμορφωμένα. Και οι δυό νέοι άναπαύονταν τώρα στο νεκροτάφιο.

Οσέ μου, ή άγαπημένη της κόρη είχε τόσο μεγαλώσει έσ-σηικά, μέσα σ' αυτούς τους λί-γους μήνες, που έκείνη έλειπε, μεθυμένη με τον έρωτά της για τον Παύλο!...

—Βλέπεις, Παύλο, γύρισα ξανά, δεν έχω παρά σένα πλε-ον, του είπε. Ίσως να βλέπεις τώ-ρα πως δεν είμαι πιά νέα. Είμαι τριάντα πέντε χρονών, ξέρεις. Και ή Λίζα ήταν δέκα έφτά. Έθλησα πολ-λές φορές να σου πώ την ηλικία μου, μά δίσταζα γιατί σ' άγαπού-σα και φοδούμωνα μ'ν σε χάσω. Εί-σαι τόσο πιο νέος από μένα!...

Τα χρόνια δεν παίζουν ρόλο, της άπάντησε ο Παύλος, άγκαλιά-ζοντάς την. Ένοιωθα τον εαυτό μου σαν τρελλό όσο έλειπε και τώρα δεν πρέπει να χωρίσουμε πιά. Θά παντρευτούμε, άγάπη μου.

Τ' όνειρό της λοιπόν θα πραγμα-τοποιόταν: Όχι, όχι, ήξερε καλά πως στο έξης ή σκέψη της θα πετού-σε κάθε στιγμή στο νεσοκαμένο τά-φο όπου άναπαύονταν ή κόρη της. Η Λίζα σ' όλες τις εποχές της ζωής της, ή Λίζα μικρή στην άγ-καλία της, ή Λίζα μαθήτρια, με τις ξανθές μπουκλες της, ή Λίζα κοπέλ-λα πιά, ή Λίζα στο χορό, ή Λίζα που φλεοτάριζε, ή Λίζα, πάντα ή Λίζα, ή πολυαγαπημένη κορούλα της.

Σάν έφυγε ο Παύλος, ή Μαρίνα έπεσε σε συλλογή. Ήταν τριάντα πέντε χρονών και ο άγαπημένος της μολις είκοσι δυό. Έπρεπε να θυσιάσει τον έρωτά της. Ήξερε καλά πως μία μέρα, ο νέος θα την άραυόταν, θα την παρτούσε. Αυτό ήταν το σω-στό. Θά παντρευόταν μία νέα άνάλογη με την ηλικία του.

Ναί, έπρεπε να θυσιάσθ. Η έρωτική σαιζόν είχε περά-σι πιά γι' αυτή. Ύστερα ήταν ή Λίζα, ή άνάμνησι ή βασανι-στική, της Λίζας. Η λαιρεία της νεκρής την κρατούσε αιχ-μάλωτη. Η θυσία της βάταν το δώρο της προς τη μνήμη της άγνης κόρης της, που πάνω στο άνθισμα της ηλικίας της βρήκε τόσο τραγικό θάνατο.

—Πρέπει να θυσιάσθ, ψιθύρισε ή Μαρίνα, ενώ τα μά-τια της πλημμύριζαν δάκρυα.

Έπρεπε όμως να κάνει γρήγορα, γιατί ένοιωθε, πως άν έβλεπε τον Παύλο ή άγάπη της γι' αυτόν θα την έμποδίζε να τού π'ν την άπόφασί της. Άφσε ένα σύντομο σημείωμα μά ύστερα μετάνιωσε και άράχισε. Γιατί να τού γράψι;... Ήταν περικότ. Οάφευγε άπόψε τη νύχτα για πάντα... για πάντα...

ΜΑΟΥΡΑ ΒΑΛΕΝΤΙ

ΟΙ ΜΟΥΜΙΕΣ

πού... φαγώθηκαν!

Μαυραγοριτες, νοθευται κι' α-
συνειδητοι ταριχευται

Επί πολλούς αιώνες, η Αίγυπτος προμήθευε τον υπόλοιπο κόσμο με... μούμιες, 400—500 κάθε χρόνο κατά μέσον όρον. Κι' όμως σήμερα υπάρχουν ελάχιστες απ' αυτές στα διάφορα μουσεία. Οι μούμιες έλειψαν, γιατί... τις έφαγαν οι πρόγονοί μας!

Η ιστορία αυτή αρχίζει απ' την αρχαία Ρώμη, όπου υπήρχαν μικρά καταστήματα, που πουλούσαν κρυφά κομμάτια από μούμιες. Τα αγόραζαν όσοι ήθελαν να ξεκάνουν ένα ε-
χθρό τους, γιατί πίστευαν, ότι αρκούσε να τα τρῖψουν σε σκόνη και να τ' ανακατέψουν μ' ένα φαγητό του, για να τον στείλουν στον άλλο κόσμο...

Το Μεσαίωνα, οι μούμιες έθεωρούντο άριστο φάρμακο κατά της φυματίωσης και πολλών άλλων ασθενειών. Έχρησιμοποιούντο κατά διαφόρων τρόπους: σε σκόνη, σε σιρόπια, σε καθάρσια ή σε λουτρά. Υπήρχε τότε ζήτηση, ώστε λεηλατήθηκαν τότε οι μεγάλοι τάφοι της άνω Αιγύπτου.

Τον 16ο αιώνα, είχαν γίνει τόσο σπάνιες οι μούμιες, ώστε οι σοφοί της Ιατρικής Σχολής των Παρισίων, δοκίμασαν να τις αντικαταστήσουν με λίπους απαγχονισμένων κακούργων! Φαίνεται όμως ότι κι' αυτό το «φάρμακο» δεν άφθονούσε καθόλου, παρ' όλες τις ευσυνειδητες προσπάθειες του δημίου ν' ανταποκριθεί στη ζήτηση...

Έτσι, εξακολούθησαν οι παραγγελίες στην Αίγυπτο. Έπωφελέθησαν δε απ' αυτή την κατάσταση, οι «μυραγοριτες» κι' οι... νοθευται! Προμηθεύονταν δηλαδή γνήσιες σαρκοφάγους και ταινίες περιτυλιγξως που προέρχονταν από αυθεντικές μούμιες. Αγόραζαν έπειτα πτώματα απ' τα νεκροταφεία, για ένα κομμάτι ψωμί, τα παραγέμιζαν με ασφάλτο, τα εξέθεταν στο φλογερό ήλιο, τα τυλίγαν με τις ταινίες και σκάρωναν έτσι... νοθευμένες μούμιες, που δεν ξεχώριζαν απ' τις αληθινές, ιδίως αφού τις κοπάνιζαν πιά στα γουδιά τους οι «φαρμακοποιοί» της εποχής.

Ο ιδιαίτερος γιατρός του βασιλέως της Ναβάρρας έτυχε να ιδῇ με τα μάτια του αυτή τη μέθοδο εξαπατήσεως, όταν ταξίδευε το 1564 στο δέλτα του Νείλου, και κυριεύθηκε από ιερή αγανάκτηση...

Όταν πιά οι γιατροί έπαψαν νάχουν εμπιστοσύνη στις θεραπευτικές ιδιότητες της σκόνης από μούμια, οι ζωγράφοι ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να φτιάσουν τα καλλίτερα κόκκινα και καφετιά χρώματα, κατεργαζόμενοι κομμάτια μούμιας με λάδι. Αρχισαν λοιπόν να ζητούν κι' αυτοί μούμιες απ' την Αίγυπτο. Φυσικά, αγόραζαν πολύ περισσότερες ψεύτικες, παρά γνήσιες...

Στα τέλη του 17ου αιώνας, οι ζωγράφοι προτίμησαν άλλα χρώματα, με λιγότερο μακαβρία προ-

έλευσι. Ήρθε τότε η σειρά των αρχαιολόγων.

Φυσικά, αυτοί δεν «έτρωγαν» τις μούμιες, ούτε καν τις κοπάνιζαν, αλλά τις έβαζαν μέσα σε γυαλινες βιτρίνες, στα μουσεία. Στην αρχή, ξεγελάστηκαν πολλές φορές απ' τους νοθευτάς. Έπειτα όμως έγιναν προφυλακτικότεροι και ικανώτεροι ν' αναγνωρίζουν τις γνήσιες μούμιες.

Ωστόσο, οι αιγυπτιαολόγοι όλου του κόσμου άναστατώνθηκαν, όταν ο επιμελητής κάποιου μουσείου σκέφθηκε να εξετάσει με ακτίνες Χ μια μούμια έγχυμμένης γνησιότητας, το διαμάντι της συλλογής του. Ξέρετε τί άποκαλύφθηκε αυτή η ακτινογράφησις; Ότι μέσα στις ταινίες υπήρχαν μόνο κόκκοι σάκχαρου... και μάλιστα όχι ανθρώπινα!

Έτσι άποκαλύφθηκε ότι οι βαλσαμωτά της αρχαίας Αιγύπτου δεν εδίσταζαν να εξαπατήσουν συχνά τους πελάτες των... Είχαν, βέβαια, κάποιο έλαφρυντικό: ότι χρειάζονταν 3 μηνών δουλειά για την έτοιμασία μιας μούμιας. Έπρεπε ν' αφαιρέσουν πρώτα όλα τα σπλάγχνα του νεκρού και τον έγκεφαλό. Αφού τον άφηναν έπειτα να μαραζώσει επί εβδομάδες μέσα σε διάλυσι «νάτρου», άποξηριαναν το σώμα του, το έντυναν, το στόλιζαν και το τυλίγαν με τις ταινίες.

Σε έποχές λοιπόν επιδημιών ή πολέμων, τους έπεφτε τότε δουλειά, ώστε έπρεπε να κάνουν πιο γρήγορα... Ετυχώς, η συντεχνία τους κατοικούσε κι' εργαζόταν μακριά απ' τα κατοικημένα μέρη, έπειδή μύριζαν άσχημα τα εργαστήριά τους. Οι συγγενείς των νεκρών τους παρέδιδαν στο βαλσαμωτή, για να τους πάρουν μετά μερικούς μήνες ως μούμιες. Ποιός απ' αυτούς θα σκεφτόταν τότε ν' άνοιξη την εξωτερική και τις έσωτερικές σαρκοφάγους και να ξετυλίξη έκαστοντάδες μέτρα ταινίας, για να εξακριβώσει μήπως έγινε κανένα λάθος;...

Συνεπώς, διάφοροι άσυνειδητοι βαλσαμωτάι έφταναν, σε μερικές μέρες μόνο, μια ψεύτικη μούμια, από ξύλα, βάλους χρώματος, σπασμένα κανάτια, κόκκοι ζώων ή... σκουπίδια και την παρέδιδαν στους συγγενείς του μακαρίτη!

Αυτό γινόταν προ πάντων όταν ο νεκρός ήταν θύμα κροκοδείλων.

Σε τέτοιες περιπτώσεις — όπως γράφει ο Ήρόδοτος — οι βαλσαμωτάι ανέλαμβαναν να φτιάξουν μια υποφερτή μούμια απ' τα λείψανα που τους παρέδιδαν, με έξοδα των χωριών, κοντά στα οποία είχε συμβῆ το δυστύχημα. Συχνά λοιπόν, τα συμπλήρωναν με ό,τι άλλο τους τύχαινε, απ' τα υλικά που άναφέραμε πιο πάνω...

Σήμερα, δεν έξάγονται πιά μούμιες απ' την Αίγυπτο. Δεν βρίσκονται άλλες γνήσιες, κι' ή βιομηχανία των ψεύτικων έχει σταματήσει προ πολλού. Αντιθέτως, εξαγορεύουν στην Αίγυπτο πολλές μούμιες, απ' την Άγγλία ή την Αμερική. Τις στέλνουν στο μουσείο του Καίρου διάφορες οικογένειες που τις είχαν αγοράσει άλλοτε, γιατί βρίσκουν ότι τους έφεραν γρουσουζιά.

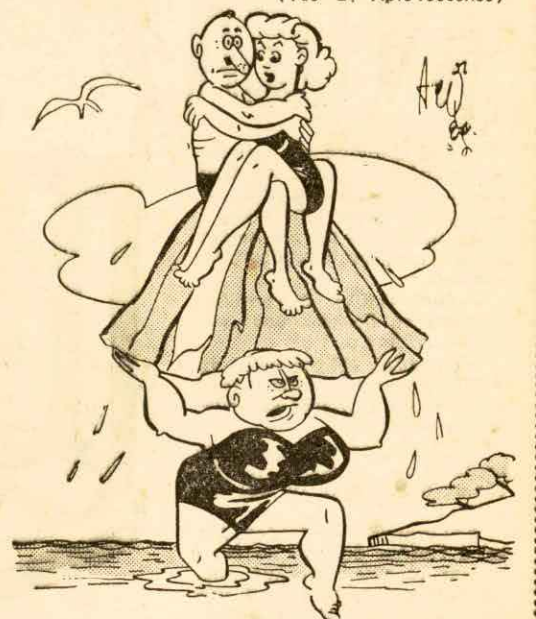
ΑΘΗΝΑΙ -- ΑΙΔΗΨΟΣ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΕΛΛΗΝ. ΚΡΑΤΟΥΣ — ΑΠ «ΙΤΕΑ»

Αναχωρήσεις ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ. Διάρκεια ταξιδιού ώραι πέντε. Ιδιαίτερη ύπηρεσία δι' άποσκευάς. Πληροφορία και εισιτήρια μικτά Τραίνου — Πλοίου με θέσεις ήριθμμένως εις τα Γραφεία Ταξιδιών Αθηνών και Σιδηροδρ. Σταθμούς Σ.Ε.Κ.

Ο σπιτονοικοκύρης: Κι' αν δεν μου δώσετε τα νοίκια, θ' αναγκασθώ να σας βγάλω!... (Του Β. Χριστοδούλου)

—Απιστε! Κατ' ευθείαν στον Πρόεδρο θα πάμε, για να σε μάθω εγώ να μου κάθεται στ' απόμερα βραχάκια!... (Του Αρχέλαου)

Το χτένισμα «Ουρά του αλόγου» και τα πουλάκια...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ναβάρρος παραδίει την γυναικα του, η οποία τον ερωτά αν τον αγαπάει. Ο Φούλτων παραδίει την όμορφη στην Εβελιν και τις ελπίες του. Ο Ναβάρρος κρυφακούει κι' άποφασίζει να μην φύγει απ' την Ν. Υόρκη, αλλά να μείνει και να εκδικηθῇ το Φούλτων, με τη βοήθεια του γκάνγκστερ Ρουγκέλες. Παλαιά αίσχρωτική του Φούλτων και ο Ναβάρρος του έπαινε την έννοση όμολογία που του άπέσπασε. Ο Φούλτων του δηλώνει ότι παρόδωσε το νασι σ' ένα δικηγόνο.

15ον —Τ' όνομά του; Ο Φούλτων απάντησε ότι σκεφτόταν.

—Δυστυχώς, απάντησε, το χτύπημα που μου δώσατε στο κεφάλι ήταν πολύ δυνατό και μ' έκαμε να χάσω τη μνήμη μου. Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτε πιά!

Ο Ναβάρρος ξανάβγαλε το περίστροφό του από την τσέπη του.

—Αφήστε τ' άστεία! είπε. Θέλετε να μου πῆτε ναί ή όχι το όνομα του δικηγόρου στον όποιον παραδώσατε αυτή την όμολογία;

—Σας είπα πως δεν το θυμάμαι, απάντησε ο Φούλτων. Ο Ναβάρρος διηύθυνε την κάννη του περιστρώφου του προς το μέρος του συνομιλητού του.

—Προσέξτε! είπε. Μια ή δυο σφαίρες θα μπορούσαν να σας κάμουν να χάσετε κάτι πολύ περισσότερο από τη μνήμη σας: τη ζωή σας.

Ο Φούλτων δεν έδειξε καμμία συγκίνηση.

—Κι' αν σας το πω απάντησε, θα με σκοτώσετε και πάλι. Μην χάνετε, λοιπόν, άσκοπα τα λόγια σας σε άπειλές.

—Αν μου πῆτε αυτό που σας ζητώ, φώναξε ο Ναβάρρος, θα σας αφήσω να φύγετε ελεύθεροι από δω.

—Δεν με φοβόσαστε, λοιπόν;

—Όχι, απάντησε ο Ναβάρρος, ενώ ταυτόχρονα έβγαζε το μικρό φιαλίδιο που έφεραν οι άναγνώσται μας από την τσέπη του. Όλη σας ή δύναμις ήταν κλεισμένη μέσα σ' αυτό το φιαλίδιο, πρόσθεσε. Αλλά τώρα βρίσκεται στην κατοχή μου.

—Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι μπορεί να σας δώσει τις δυνάμεις που έδινε σε μένα.

—Γιατί όχι; είπε ο Ναβάρρος, κυττάζοντας με θριαμβευτικό ύφος τον αντίπαλό του.

τά μέρος όλους τους δισταγμούς του.

—Με μία συμφωνία, όμως, είπε στο Ναβάρρο. Αν ο Φούλτων ξαναπέσει στα χέρια μας θα τον σκοτώσωμε στη στιγμή.

—Σύμφωνοι, απάντησε ο Ναβάρρος. Αλλά πρέπει πρώτα να πάρω στην κατοχή μου το έγγραφο που μ' ενδιαφέρει. Διαφορετικά, ο θάνατός του δεν θα έχη για μένα καμμία αξία.

—Αλλ' αφού δεν έχει αυτό το έγγραφο πάνω του;

Ο Ναβάρρος χτύπησε, ξαφνικά, με το χέρι το κεφάλι του.

—Πώς δεν το είχα σκεφθῇ από προητέρω; είπε. Ασφαλώς θα το έχουν κρυμμένο!

—Ποιός;

Ο Φούλτων κι' ή γυναίκα του.

Είχε θυμηθῇ πώς ή Εβελιν είχε στο μπουντουάρ της μία μυστική κρύπτη, όπου έβαζε τα κοσμήματά της. Ο Φούλτων θα της είχε παραδώσει την έγγραφη όμολογία του και, βέβαια, ή γυναίκα του θα την είχε κρύψει μέσα σ' αυτή την κρύπτη.

Ο Ναβάρρος κύτταζε το ρολόγι του. Κόντευαν τρεις.

—Δεν έχωμε καιρό να κάμωμε τίποτε άποψε, είπε. Αλλά αύριο πρέπει να τερματίσωμε αυτή την ύπόθεσι.

—Και τί πρόκειται να κάμωμε αύριο; ρώτησε ο Ρουγκέλες.

—Να μπορούμε στο σπίτι μου.

—Ποιός θα μας άνοίξει; —Δεν θα χρειασθῇ να μας άνοίξη κανείς. Έχω το κλειδί της πόρτας.

—Κι' αφού μπορούμε, τί θα κάμωμε;

—Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά, απάντησε ο Ναβάρρος. Το μόνο που θέλω από σένα, είναι να σταθῇ κοντά μου, με το όπλο στο χέρι, για να με υπερασπισθῇ αν τυχόν μου έπιτεθῇ κανείς.

—Ποιός πρόκειται να μας έπιτεθῇ;

—Κανείς, κατά πάσαν πιθανότητα. Πρέπει, άστόσο, να λάβωμε τα μέτρα μας. Υποθέτω, ότι, εκτός από τη γυναίκα μου και τους υπηρέτες, δεν

.....

Μυθιστορίες

Τό μυθιστόρημα και τ' αύγό

Ένας γνωστός και διάσημος συγγραφέας που ήταν συγχρόνως και εκδότης, είχε κυριολεκτικά βουτήξει στα ύψη της θρασύτητας του που του έστειλαν διάφορα χειρόγραφα για να τα διαβάσει και να τα τυπώσῃ αν τα ένέκρινε.

Φυσικά αναγκάζονταν να έπιστρέψῃ πολλά από αυτά. Μία μέρα του έγραψε κάποια κυρία:

«Κυρία, μου στείλατε, πίσω την περασμένη βδομάδα το μυθιστόρημά μου. Ξέρω καλά πως δεν το διαβάσατε γιατί, για να σας δοκιμάσω, είχα κολλήσει τις σελίδες 18, 19 και 20. Και το μυθιστόρημα έπεσοτάφη άκριβώς όπως το είχα στείλει με τις σελίδες κολλημένες. Ξέρω πιά τώρα πως είσαστε ένας ψεύτης κι' ότι έπιστρέφετε τα μυθιστορήματα, χωρίς να τα έχετε διαβάσει ολόκληρα».

Ο συγγραφέας της απάντησε:

«Κυρία μου, έχετε δίκιο. Αλλά στο τραπέζι, όταν σπάζω ένα αύγό, δεν είναι ανάγκη να το φάω όλο για να καταλάβω πως είναι χαλασμένο».

Και ή κυρία δεν τόν έαναενόχησε.

σε με τον τρόπο που είδαμε να φύγει από το γκαράζ, έτρεξε στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα και κατόπιν στην έπιθεσι που είχε υποστή από τον Χουάν Ναβάρρο και τον Ρουγκέλες.

Οι αστυνομικοί έτρεξαν άμέσως στο μέρος που τους υπέδειξε. 'Αλλ' ήταν άργα. Οι δύο συνένοχοι είχαν φύγει.

Ο Φούλτων άνησυχούσε περισσότερο για την 'Εβελιν και πέρασε την υπόλοιπη νύχτα άγρυπνώντας έξω από το μέγαρο της. 'Αλλά δεν παρατήρησε τίποτε το ύποπτο κι' έφυγε από κεί κατά τα ξημερώματα.

Καταλάβαινε, τώρα ότι η μακροθυμία που είχε δείξει απέναντι του Ναβάρρο ήταν άδικαιολόγητη. 'Η τελευταία άποπείρα τον έδειχνε καθαρά πως ο σύζυγος της 'Εβελιν δεν έννοούσε να παρατηρήσει από τον άγώνα. Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! 'Ο Φούλτων ήταν άποφασισμένος να τον συντριψεί!

Είχε τὸ δικαίωμα, άλλωστε, να τὸ κάμει. Γιατί ἐξ αἰτίας του είχε χάσει τὰ πάντα; τὴν εὐτυχία, τὴν τιμὴ του κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὄνομά του! Μήπως δὲν ήταν θαῦμα τὸ ὅτι ζούσε ἀκόμη;

'Αλλὰ πῶς ἦταν, λοιπόν, ὁ περίεργος αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ παρουσιαζόταν με τὸ ὄνομα 'Εντγκαρ Φούλτων;

Ἄς τὸν παρακολουθῶμε στὴν ἐπίσκεψί που ἔκαμε τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῆς 'Εβελιν.

Θὰ ἦταν περίπου ἑφτά ὅταν ὁ Φούλτων ἔφτασε ἐκεῖ. 'Η 'Εβελιν τὸν δέχτηκε με χαρὰ κι' ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν διαδραματισθῇ κατὰ τὴν προηγουμένη νύχτα.

—'Αλλ' ἦταν ἀπερίσκεψία

ΚΟΜΜΩΤΑΙ καὶ ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

Ἄν θέλετε νὰ διπλάσιασε τὴν πελατεία σας στὴ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ χρησιμοποιήστε τὸ νέο φάρμακο, τὴν ἡμίρρευστον κρέμα ΜΙΤΣΕΚΟ

Διαρκὲς παρακαταθήκη: Κομμωτήριον «Λουξ», Ἐλευθ. Βενιζέλου 59α.

671/2 ΒΟΛΤ ΜΠΑΤΑΡΙΑΙ διὰ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΠΟΡΤΑΜΠΑ «ΑΛΜΑ» Λεωφόρος 22 (Ἵππόγειον). Τηλ. 29-508

ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

SAVON INOTYOL Προλαμβάνει τὰς δερματικές παθήσεις. Ἀπαλύνει τὸ δερμα. Ἐξαιρετο σποῦνι τουαλέτας. Πωλεῖται ἐν τὰς Φαρμακεία ΔΕΚΟ.

αὐτὸ ποὺ κάματε νάρθηκε καὶ πάλι ἐδῶ ἀπόψε, τοῦ εἶπε στὸ τέλος με συγκίνηση. 'Ο ἄντρας μου δὲν ἀποκλείεται νὰ σὰς ἐπιτεθῇ καὶ πάλι ὅταν θὰ φέυγετε...

—Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον σας, ἀπάντησε ὁ Φούλτων με ἡρεμία. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ.

—'Αλλὰ γιὰ ποῖο λόγο θὰ μοῦ ἐπιτεθῇ; ρώτησε ἡ 'Εβελιν.

—'Ο Χουάν Ναβάρρος δὲν παραιτήθηκε, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπὸ τὰ ἐκδικητικὰ του σχέδια, ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Γιὰ τὴ στιγμή, ὅμως, ὑπάρχει κατ' ἄλλα, ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ περισσότερο. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ ὁμολογία του γιὰ τὸ παλιὸ ἐγκλήματ' του, ποὺ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀσπασίωσῃ. Γιὰ τὴν καταλαβαίνει πῶς, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία ἡ μόνη λύσις ποὺ τοῦ μένει εἶνε νὰ ἐκπατρισθῇ, ἂν δὲν θέλῃ νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του στὴ φυλακῇ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μοῦ ἐπετέθη χθὲς τὸ βράδυ. 'Αλλὰ πείσθηκε ὅτι ἡ ὁμολογία αὐτὴ δὲν βρίσκεται στὰ χέρια μου. Κι' αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀνησυχεῖ. 'Ο Ναβάρρος ἔχει λόγους νὰ φαντάζεται ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἀνήκει δικαιοματικά σὲ σὰς κι' ὅτι σεῖς πρόκειται ν' ἀποφασίσετε με ποῖο τρόπο θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε. Κι' αὐτὸ εἶνε φυσικὸ ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἀφορᾷ τὸν Χάρρου Πράϊς.

Ἄν ὁ Ναβάρρος δὲν ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὴν χθεσινὴ του ἀποπείρα καὶ δὲν ταξιδεύῃ αὐτὴ τὴν στιγμὴ μακριὰ — πράγμα ποὺ τὸ θεωρῶ ἀπίθανον — θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια σας αὐτὴ τὴν ὁμολογία. Τοῦ εἶπα, βέβαια, ὅτι τὴν ἔχω παραδώσει σὲ δικηγόρο. 'Αλλὰ δὲν φάνηκε πῶς με πίστεψε. 'Απὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ χάνῃ. Γιατί ξέρετε πῶς ἡ ἀστυνομία τὸν ἀναζητεῖ παντοῦ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ βιαστώ. Νὰ γιὰ τὴν θεωρῶ πολὺ πιθανὴν μιὰ ἀποπείρα ἐναντίον σας ἀπόψε.

—Μὲ τρομάξετε! εἶπε ἡ 'Εβελιν.

—'Αλλὰ δὲν εἶμαι ἐδῶ; ἀπάντησε ὁ Φούλτων γελώντας. Φεύγοντας χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ γκαράζ, ἀγρύπνησα ὅλη τὴ νύχτα ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Σήμερα θ' ἀγρύπνησῶ στὸ ἐσωτερικόν...

—Σκοπεύετε, λοιπόν, νὰ διακυβεύσετε ἐδῶ; ρώτησε ἡ 'Εβελιν.

—Εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπητὴ φίλη, ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Σὰς πληροφορῶ, άλλωστε, ὅτι ἔχω εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία. Τὸ μέγαρό σας βρίσκεται ὑπὸ ἐπιτήρησι. Ἄν ὁ σύζυγός σας ἀποφασίσῃ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ, θὰ δοκιμάσῃ πολὺ δυσάρεστες ἐκπληξείας.

—Ἐμειναν γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλοὶ κι' οἱ δύο.

—'Αγαπητὴ φίλη, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φούλτων, θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν παραμονή μου ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ κάτι ποὺ μ' ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιρὸ.

«Σέβομαι τὸ αἶσθημά σας γιὰ τὸν Χάρρου Πράϊς, συνέχισε. 'Αλλ' ὁ μνηστήρας σας δὲν ζῇ ἴσως καὶ σεῖς δὲν μπορείτε νὰ μένετε προσηλωμένη πάντοτε σὲ μιὰ σκιά... 'Η σκέψις αὐτὴ μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου... Δὲν πρόκειται ἴσως νὰ σὰς πῶ

κάτι τὸ καινούργιο. Γιατί δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἔχετε μαντέψει τὸ βαθὺ αἶσθημα ποὺ μοῦ ἔχετε ἐμπνεύσει. Αὐτὴ τὴ στιγμή, πάντως δὲν διαστᾶν νὰ σὰς τὸ φανερώσω. Σὰς ἀγαπᾷ κι' ὁ μοναδικός μου πόθος εἶνε νὰ σὰς κάμω εὐτυχισμένη. Μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ζῶ με τὴν ἐλπίδα, πῶς δὲν σὰς εἶμαι τελείως ὀδύπορος;

Ἡ 'Εβελιν εἶχε κατεβάσει τὰ μάτια. Ἦταν φανερό ὅτι τὰ λόγια τοῦ Φούλτων τὴν εἶχαν συγκινήσει.

—Σὰς βεβαίω, τοῦ ἀπάντησε, ὅτι, ἂν ποτὲ πᾶψ ν' ἀγαπᾶ τὸν Χάρρου Πράϊς, δὲν πρόκειται νὰ δώσω σὲ κανένα ἄλλον τὴν καρδιά μου ἐκτός ἀπὸ σας... 'Αλλ' ὀφείλω νὰ σὰς προειδοποιήσω, γιὰ νὰ μὴν βαυκαλιζέσθε ἀπὸ μάταιες ἐλπίδες ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πᾶψ νὰ ἀγαπᾶ τὸν Πράϊς. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆτε... 'Ο Χάρρου Πράϊς εἶνε γιὰ μένα ἓνα ὄνειρο, μιὰ σκία... Τὸ ξέρω... Κι' ὁμως εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ τὸν ἀγαπᾶ πάντα... 'Η εἰλικρίνεια, ἡ ἀφοσίωσις κι' ἡ ἀνωτερότης τῶν αἰσθημάτων σας με ἔχουν συγκινήσει βαθύτατα. Νοιώθω μιὰ ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη καὶ μιὰ μεγάλῃ φιλία γιὰ σας. 'Αλλὰ μὴν μοῦ ζητᾶτε περισσότερα... Ἄνηκω στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν ποὺ ἀγαποῦν μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τους. 'Ο Χάρρου Πράϊς θὰ παραμείνῃ γιὰ μένα ὁ αἰώνιος ἀγαπημένος μου, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσω ποτέ.

Δάκρυα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια της κι' ἔφερε τὰ χέρια στὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησί της.

—'Οταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, σήκωσε καὶ πάλι τὸ πρόσωπό της, ἡ 'Εβελιν εἶχε

Δάκρυα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια της κι' ἔφερε τὰ χέρια στὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησί της.

—'Οταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, σήκωσε καὶ πάλι τὸ πρόσωπό της, ἡ 'Εβελιν εἶχε

στην ὁμορφιά σας

● Μὲ τὴν κρέμα ΚΑΤΙΑ Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες

● Μὲ τὴν πούδρα ΚΑΤΙΑ ποὺ δίδει θελοῦσιν ὄψη.

● Μὲ τὸ ροῦζ ΚΑΤΙΑ οὐδὲν μόντερνους χρωματισμούς

● Μὲ τὸ κραιγιόν ΚΑΤΙΑ ποὺ δὲν θγαίνει καὶ δὲν σκάει τὸ χεῖλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠὸ τὴν ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΪΑΝ

Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ 1864

τὴν ἐντύπωσι πῶς ὄνειρευόταν.

Ἡ 'Εντγκαρ Φούλτων εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ στὴ θέσι του βρισκόταν τώρα ὁ Χάρρου Πράϊς.

Ἡ 'Εβελιν τὸν κύτταζε σατισμένη. Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ ἦταν θύμα κάποιας παραισθήσεως. Πῶς μπορούσε ὁ Χάρρου Πράϊς νὰ βρισκόταν μέσα στὸ σαλόνι της;

Ἡ 'Εβελιν εἶχε κατεβάσει τὰ μάτια. Ἦταν φανερό ὅτι τὰ λόγια τοῦ Φούλτων τὴν εἶχαν συγκινήσει.

—'Αγαπημένη μου 'Εβελιν τῆς ψιθύρισε, δὲν με ἀναγνωρίζεις;

Ἡ 'Εβελιν ἄπλωσε δεξιὰ τὰ χέρια της. Φοβόταν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κενόν...

Τὰ χέρια της πλανιόνταν τώρα πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ μνηστήρας της. Ὁχι, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ὀπτασία. Τὰ δακτύλα της ἀγγίζαν ζωντανὴ σάρκα...

—Χάρρου! ψιθύρισε ἡ 'Εβελιν.

Κι' ἀμέσως ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

—'Οταν συνήλθε, ὁ Χάρρου Πράϊς βρισκόταν καὶ πάλι κοντὰ της καὶ τῆς χαίδεμα τὰ μαλλιά.

—Χάρρου! ξαναεἶπε ἡ 'Εβελιν. Πές μου, λοιπόν, πῶς εἶσαι σὺ!... Πές μου πῶς ζεῖς! Πές μου πῶς δὲν εἶσαι ἓνα φάντασμα... μιὰ ὀπτασία, ποὺ θὰ διαλυθῇ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

—Εγὼ εἶμαι, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής της. Ὁχι... Δὲν εἶμαι τὸ φάντασμα τοῦ Χάρρου Πράϊς, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Χάρρου Πράϊς, γερασμένος κατὰ δύο χρόνια... Δὲν πέθανα. 'Εβελιν καὶ ζῶ πάντα γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ.

—Ὡ, Θεέ μου, τί εὐτυχία! ψιθύρισε ἡ 'Εβελιν ἀφήνοντας τὸ κεφάλι της νὰ γείρῃ πάνω στὸν ὦμο τοῦ νέου.

Ἡ 'Εβελιν τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χεῖλ' τους ἐσμίξαν διψασμένα σ' ἓνα ὁλόθερμο φιλί.

Ἦταν κι' οἱ δύο εὐτυχισμένοι. Κι' ἡ συγκίνησις ποὺ ἐνοιώσαν ἔσβυνε στὰ χεῖλ' τους τὶς λέξεις ποὺ ἤθελαν νὰ πουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

—'Αγαπημένη μου 'Εβελιν, εἶπε τέλος ὁ Χάρρου, ἡ ζωὴ μὰς ἔσμιξε καὶ πάλι. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ, καμμιὰ δύνομις δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὰς χωρίσῃ. Πόσο πρέπει νὰ ὑπέφερες, ἀγαπημένη μου, ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό!

—'Αλλὰ σὺ, Χάρρου, ποῦ ἦσουν;

—Κοντὰ σου, 'Εβελιν. —Κοντὰ μου;

—Απὸ ἓνα χρόνο, δὲν ἔλειψα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ σου, ἀπάντησε ὁ νέος.

—Δὲν καταλαβαίνω, Χάρρου. Ὁ συνομιλητής της τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχε μάθει τὴν τέχνη τοῦ μεταμορφωτοῦ πρὶν ἐμφανισθῇ ὡς κ. Φούλτων. 'Ετσι χάρις σὲ μιὰ περρούκα ποὺ φορούσε, στὰ ψευτικά μουστάκια, στὸ προσκεκτικὸ μακιγιάζ καὶ στὸ ἄλλαγμα τῆς φωνῆς του κανεὶς δὲν ὑποπτευόταν τὴν ἀλήθεια.

Ἡ 'Εβελιν τὸν κύτταζε μ' ἐκπληξή.

—Ὡ, Θεέ μου, εἶπε τέλος, πῶς δὲν τὸ εἶχα καταλάβει;

—Αὐτὸ σημαίνει, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής της, ὅτι ἡ μεταμφιεσις ἦταν τελεία. Φο-

δούμουν πάντα μήπως ἀναγνωρίζῃς τὴ φωνή μου. 'Αλλὰ τὴν ἀλλάξα. 'Εξ ἄλλου οἱ κακουχίες, οἱ στερήσεις κι' ὅλα τὰ δεινὰ ποὺ πέρασα τὴν εἶχαν κάμει πιὸ βρειδιά...

—Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ἡ 'Εβελιν, ὅτι, στὴν ἀρχή, μοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς τοῦ... Φούλτων με τὴ δική σου. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: ἡ ἐκφρασις τῶν ματιῶν του. 'Αλλὰ δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ποτέ πῶς ὁ Φούλτων ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο με σένα.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φούλτων ἔδειχνε, άλλωστε, ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε περάσει τὰ σαραντα, ἐνῶ σὺ, ἀγαπημένη μου, δὲν ἦσουν περισσότερο ἀπὸ τριάντα... Κι' ἔπειτα, τὰ μαῦρα του μαλλιά καὶ τὸ μουστάκι... Σὺ, Χάρρου, ἦσουν ξανθὸς καὶ δὲν εἶχες ποτέ μουστάκι...

—Μὲ βρίσκεῖς ἀλλαγμένον, 'Εβελιν;

—Ὁχι, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος... 'Αλλὰ τὸ πρόσωπό σου ἔχει μιὰ ἐκφρασις πρὸς ἀποφασιστικὴ... σκληρὴ ἴσως...

—Πῶς θὰ μπορούσε νὰ συμβαίνει διαφορετικὰ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ στοὺς δύο μας κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο τελευταίων χρόνων; εἶπε ὁ Χάρρου.

Μία σκέψις ποὺ πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλὸ της 'Εβελιν, τὴν ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ.

—Χάρρου, ρώτησε, ὁ 'Εντγκαρ Φούλτων ἐπιμένει πάντοτε στὴν ἐρωτικὴ του ἐξομολόγησι;

Κι' ὁ Χάρρου γέλασε ἐπίσης.

—Πιανόν, ἀπάντησε.

—Γιατί μοῦ ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι, Χάρρου; ξαναρώτησε ἡ 'Εβελιν.

—Συχώρεσέ με, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής της. Εἶχα τὴν ἀνοησία νὰ θέλω νὰ σὲ δοκιμάσω.

—Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς;

—Εἶνε ὅτι νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πιὸ εὐτυχισμένον ἀπὸ πρὶν.

Τὸ ΑΝΒΟΣ ΟΡΥΖΗΣ Ι.ΓΙΩΤΗ

Κάνει Γερὰ Παιδιά

Ε.Δ.Ι. ΣΟΥΠΑ-ΡΙΖΟΝΕΡΟ-ΚΡΕΜΑ

Πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου δὲν ἀμφέβαλα ποτέ, 'Εβελιν. 'Αλλ' ἔκανα τὴν σκέψιν πῶς ὁ Χάρρου Πράϊς ἦταν ἓνα ὄνειρο, κατὰ τὸ ἄλλο σχεδὸν καὶ τὸ ἀσυλλήπτο γιὰ σένα.

Τὸν φανταζόσουν πεθαμένο καὶ δὲν ἔλπιζες ὅτι θὰ τὸν ξανάβλεπες ποτέ μπροστὰ σου. 'Ο 'Εντγκαρ Φούλτων, ἀντιθετὰ, ἦταν ἓνας ἄνθρωπος ζωντανός, ποὺ εἶχε σταθῇ πάντοτε στὸ πλευρό σου καὶ εἶχε δείξει τὴν ἀφοσίωσις σὲ σένα, ποὺ θάπρεπε, φανταζόμουν, νὰ εἶχε συγκινήσει τὴν γυναίκα σου...

—Εἶνε ἀλήθεια, Χάρρου, πῶς με εἶχε συγκινήσει πολὺ, ἀπάντησε ἡ 'Εβελιν. Ἀναρωτιόμουν τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ δείχνῃ τὴν ἀφοσίωσις σὲ μένα καὶ δὲν εὐρίσκα ἄλλον ἐξηγησι ἀπὸ τὸ ὅτι μ' ἀγαπούσε.

—'Εκανα τὴν σκέψιν, λοιπόν, συνέχισε ὁ νέος, ὅτι ἴσως ὁ 'Εντγκαρ Φούλτων εἶχε ἐκτοπίσει τὸν Χάρρου Πράϊς ἀπ' τὴν καρδιά σου κι' ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό...

—Κι' ἂν συνέβαινε αὐτό, Χάρρου;

—Στὴν περίπτωσι αὐτὴ, θ' ἀποτελεῖσθαι τὸ ἔργο μου, θὰ σὲ ἀπελευθέρωνα ἀπὸ τὸ Ναβάρρο, θὰ σὲ βοηθούσα ν' ἀποκαταστήσῃς τὴν τιμὴ τοῦ Χάρρου Πράϊς κι' ἔπειτα θὰ ἐξαφανιζόμουν...

Δὲν θάβλεπα ποτέ ὁ 'Εντγκαρ Φούλτων νὰ ὑποκλῆται τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χάρρου Πράϊς καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ προσπαθούσα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ σου γιὰ τὸ ψεύτικο αὐτὸ πρόσωπο ποὺ εἶχα δημιουργήσει. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ 'Εντγκαρ Φούλτων, 'Εβελιν, σ' ἀγαποῦσα πάντα σάν Χάρρου Πράϊς.

—'Εχεις δίκιο, Χάρρου, ἀπάντησε ἡ 'Εβελιν. Ὁ 'Εντγκαρ Φούλτων δὲν μπορούσε ποτέ νὰ ἦταν ἀνταρστής τοῦ Χάρρου Πράϊς. Αἰσθάνθηκα πάντοτε γιὰ τὸ Φούλτων μιὰ μεγάλη φιλία καὶ μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη. Ὁμολογῶ πῶς ἀξίζει πολὺ ν' ἀγαπᾶθῇ. Ἄν μπορούσα νὰ διαβέσω τὴν καρδιά μου ἴσως τὸν ἀγαποῦσα...

—'Αλλ' ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ ἀνῆκε. Γιατί ἦταν δοσμένη ἀπὸ καιρὸ καὶ γιὰ πάντα σ' ἓναν ἄλλον...

Ἡ 'Εβελιν τῆς ἐσφίξε με συγκίνησι τὸ χεῖρ.

—'Αγαπημένη μου 'Εβελιν, τῆς εἶπε, τὸ ὅτι ζῶ ἀκόμη τὸ χρωστάω στὴ μεγάλην μου ἀγάπῃ σου. Αὐτὴ μου δώσε θάρρος καὶ δύναμι γιὰ ν' ἀντιμετωπίσω ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια. Ἐξῆς ὡς σήμερα μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπῃ καὶ γι' αὐτὴν. Φοβάμαι, ὁστόσο, πῶς δὲν κατάφερα νὰ σοῦ δείξω πόσο μεγάλη καὶ δυνατὴ εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγάπη.

—'Αλλὰ δὲν μοῦ τὸ εἰδείξες ἀρκετὰ ὡς σήμερα, Χάρρου; ρώτησε ἡ 'Εβελιν. Τί ἄλλο μπορεῖς νὰ κάμῃς γιὰ μένα;

—Νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐτυχία, ποὺ δὲν γνώρισε ὡς σήμερα, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής της.

Τὰ μάτια τῆς 'Εβελιν πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

—Μιὰ ἀγάπῃ σάν τὴ δική μας δὲν πρόκειται νὰ σβύσῃ ποτέ, ψιθύρισε.

—Ἐμειναν κι' οἱ δύο σιωπηλοὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

—Χάρρου, εἶπε σὲ λίγο ἡ 'Εβελιν, ξέρεις ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὴ στιγμὴ

ποῦ χωριστήκαμε. 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε γιὰ σένα. Πῶς γλύτωσες ἀπὸ τὸ θάνατο; Καὶ πῶς κατάφερες νὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ;

—Κι' ἐγὼ ἀκόμη ἀπορῶ πολλὰς φορές πῶς ζῶ ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ Χάρρου. 'Αλλὰ θὰ σοῦ ἀφηγηθῶ με λίγα λόγια τὶς περιπέτειές μου.

Τῆς ἐξιστόρησε τότε πῶς ἔπεσε στὴ θάλασσα ἀπὸ τὸ πλοῖο ποὺ τὸν μετέφερε στὰ κότερα τοῦ Σάν Κριστοπάλ, πῶς κατόπιν κατώρθωσε νὰ σωθῇ καὶ νὰ φτάσῃ στὴν Κούβα καὶ πῶς πῆγε ἔπειτα μετὰ τὸν γιῶτ' τοῦ Ναβάρρο στὴ νήσο Ροτόντα ποὺ τὴν ὑπαρξί της εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ σημείωμα τοῦ 'Ερικ Μάθeson.

—Στὴ νήσο αὐτὴ, συνέχισε, δὲν ἄργησα ν' ἀνακαλύψω τοὺς θησαυροὺς τοῦ πειρατοῦ Μόργκαν γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦσε στὸ σημείωμά του ὁ Μάθeson. Βρήκα ἐπίσης τὸ ἡμερολόγιο αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου σοφοῦ καὶ τὸ φιαλίδιο μετὰ τὶς τρεῖς μαύρες σφαῖρες.

Ἦμουν πιά πλούσιος καὶ κατεῖχα τὸ μυστικὸ ποὺ μοῦ ἐξασφάλιζε ἀναμφισβήτητὴ ὑπεροχὴ ἀνέναντι οἰουδούποτε ἀντιπάλου μου. Γύρισα τότε στὴ Νέα Ὀρκη, ἀλλάξα τὴν φυσιογνωμίαν μου ὅσο καλύτερα μπορούσα καὶ ρίχτηκα στὴν προσπάθεια νὰ σ' ἀπελευθέρωσῶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ναβάρρο καὶ νὰ σοῦ δώσω τὰ μέσα ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου Χάρρου Πράϊς, ἀφοῦ, άλλωστε, αὐτὴ ἦταν ἡ διακαέστερη ἐπιθυμία μου... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις...

—'Αλλὰ, γιὰτί με κράτησες τόσον καιρὸ στὴν ἀγώνια; διαμαρτυρήθηκε ἡ 'Εβελιν.

—Ἦταν ἀπαράιτητο, ἀπάντησε ὁ Χάρρου. Φοβόμ

Οι ληστές της Εφταλίας

Τα δρύματα

Δυο γυναίκες μπαίλιντις, με σπασμένα κεφάλια σαν καλυμπούρια, πήγαν στο Τμήμα και ξεφώνισαν: — «Αχ, κύριε πολιτμάνε μου, γύρισε να δης τί μάς ήκανε η λωλο-Φταλία!...

Και με δάκρυα στα μάτια, πήρε το λόγο πρώτη η σπιτονοικοκυρά της 'Εφταλίας και τούπε:

— Κι' ούλα αυτά, κύριε πολιτμάνε μου, για τὸ βόθρο! Γιατί μιά μέρα πού τση τὸν ἀδείασαν, ἀφοῦ ήτανε τρία βυτία, τὸς πλέρωσε δυό, καὶ τότε τὸ εἶπα: «Καλὲ Φταλία, φτωχοὶ ἀνθρωποὶ εἶναι... Δὲν φοβάσαι Θεό, νὰ τὸς φας ἕνα ζυτίο;». Κι' ἀπὸ τότε εἴμαστε στὰ μαχαίρια. «Ἐξω φρενὼν ὁ ἀστυνόμος, ἔδωσε διαταγὴ καὶ κέρανε ἀμέ-

ως τὴν 'Εφταλία.

— «Ἐλα δὲ εὖ, τῆς εἶπε αὐστηρά. Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῖος ήκανε τὰ κεφάλια τους σὲ τέτοια χάλια.

— Τὰ δρύματα! εἶπε στεγνὰ καὶ σοβαρὰ ἡ 'Εφταλία.

Καὶ συνέχισε:

— Δὲν θέλω νὰ με παρτικουλάρης, γιατί δὲν ξέρω ἂν εἶσαι κираττής, γιὰ σπιτονοικοκύρη, κύριε πολιτμάνε μου. Θέλω μονάχα νὰ μ' ἀφήσεις νὰ σοῦ ρακυντάρω τὸ τί τραβᾷ ἀπ' αὐτὴ τὴν κακούργα. Χρόνια τώρα μ' ἀρτζου-χάλια, φετφάδες, ἀδουκάτοι καὶ ψευτομάρτυρες, γύρευε ζορ ζορινὰ νὰ με σιχτηνίστη, ἀλλὰ ἐπειδὴ με μπρατσά-ρει τὸ νοικοκυρτάσιο, κι' ἔχω τὸ Νικο-λάκη μου μισθοσυντήρητο, δὲν τὰ κα-τάφερα. Τέλος γιὰ νὰ βγάλῃ τ' ἄχτι τση, πούλησε σὲ τούτη τὴν κακαβρα-κάτη ἀπὸ δῶ, τὸν ἀέρα κι' ἤρθε αὐτὴ με οὐλο τση τ' ἀβραντίνι νὰ χτίσῃ στὴν ταρατσα ἀπὸ πάνω μου. Τούβλα, λάσπες, ἀσβέστες, πέτρες, κακὸ!...

Κόντεψε νὰ σασιρντίσω!... «Ἀξάφνα, ἕνα πρωί, πέρασε ὁ Μπελεντίης μ' ἕνα τζινιέρη ἀπ' τὸ Σχέδιο Πόλεως. Κι' ἐπειδὴ τὸ σπῆτι ήτανε ψευδοχτισμένο οὐλο μπαγαδάτι καὶ μίξα, σταματήσανε τὸ γιατί γιατί δὲν ἀντεχε πιότερο βά-ρος. Κι' ἔτσι τὴν ἔχω τώρα ἀπὸ πάνω μου με μιά τσουδρία παιδιά, μέσα σὲ δυὸ κάμαρες. Δὲν πρόφταζαν νὰ χτί-σουν κουζίνα, πλυσταριό, καὶ τὰ ρέ-σαν καὶ μὰς καταβρέχουν πρωί-βραδυ!

Στάθηκε λίγο, καὶ ἔξακολουθῆσε:

— Σήμερα λοιπὸν εἶδαν πὼς πῆ-ρα σαβρίδια, κι' εὐτὺς βγήκανε πιτα-φοῦ πάνω ἀπ' τὴν πόρτα μου νὰ λου-στούνε. Καὶ τὴν ὥρα πούφευγε ὁ ἀν-τρας μου με τὸ νταβὶ στὸ χέρι γιὰ τὸ φούρνο, ἤπεφτε τὸ νερό με τὸ τουλού-μι! Καὶ κάνανε τὸ Νικολάκη μου σού-φτα καὶ τὰ σαβρίδια νὰ κολυμπούνε μέσα στὸ νταβί! «Μωρή, ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ πλερώσῃ!» φώναξά μ' οὐλὴ μου τὴν καρδιά. Καὶ πραγματικὰ τσοὶ πλέρωσέ. Οἱ κουντουρντισμένες ξεχά-σανε πὼς ἀπ' τὴν 1η Αὐγούστου ὡς τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, εἶναι τὰ δρύ-ματα κι' ὅτι πλύνει, σῶμα, ρούχο, κεφάλι, θὰ τρυπήσῃ. Κι' ἀπ' τὴ λύσσα τους βγήκανε νὰ λουστούνε καὶ νὰ χαίρια τους. Καὶ τώρα λένε πὼς τσοὶ χτύπησα ἐγώ...

— Μωρή Φταλία, τὴν ρωτοῦσανε σὲ λίγο στὸ μαχαλά, σὲ πίστεψε ὁ πο-λιτμάνος; Πὼς τὴν σκαπουλάρισε;

— «Ὁχι, καλὲ, δὲν πίστεψε στὰ δρύματα, ἀλλὰ σίγουρα θάνα κι' αὐ-τὸς κиратτής!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὸ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

Τὸ ὑναῖκα μου πάλι κονομίς, λέει. Χίτς τσι-γάρο ντὲν χωνεύει, τσιγάρο μου, λέει κομένος νὰ ἔκάνω.

— Βαί-βαί, Σουρπουτίτσα μου, λέω, χίτς γι-αερούμ τσιγάρο κομένος ἐνεται; Τιρελλή ἐνε-σαι; «Ὁ, τι ήθέλεις, γούστα σου νὰ ἔκάνω. Ἀμμα τιρία πυράματα ντὲν ήμπορὼ νὰ κόβω. Τσιγάρος, ὑναίκες καὶ παστουρμά. Καταλαβαί-νεις;

Σουρπουτίτσα μου νευθιρικό εἶνε, καρντιά της πιάνει, κάτω πεσμένο ἐνεται, φωνὲς βγάζει:

— Νὰ χαλῆς ἀδιάντροπε, τὴ ζωὴ φαγωμέ-νη μου ἔκανε! Μοναχὰ γιὰ ὑναίκες ὅλο κουβεν-τιάσεις. «Ἄν δὲν κόψης μπέ, τὸ τσιγάρο καὶ τίς ὑναίκες, ψημένο θὰ σὲ κάνω!...

Βαί-βαί, ζάβαλι Σουρπουτίτσα! Ὑναίκες χίτς ντὲν μπορὼ νὰ κόβω, ἄμμα κρυφά-κρυ-φὰ κυνηγημένες ἔκάνω, ὠραία πυράω. Τσι-γάρο, γιάχο, πὼς νὰ μὴ καπινίξω; Ἀμα φα-γητό μου τρώω, τσιγάρο ήθέλω. Ἀμα κρεβά-τις μου ξαπλώνω, τσιγάρο ήθέλω. Φούς-φούς τσιγάρο τσιράβω, καπινός-μαπινός ἐνεται, πο-λύ-πολύ ἱφχαριστήμένο ἐνομαί. Τί νὰ ἔκάνω, κουζούμ; Σουρπουτίτσα μου σαματὰ κάνει, ἄμα χίτς σαματὰ ντὲν μὴ ήρεσει. Στὸ ἰδιαίτερος μπαίνο, πόρτα κλείνω, τσιγάρο ἀνάβω, ἄμμα Σουρπουτίτσα ἔξω ἀπὸ τὸ πόρτα τινέχει:

— Τί κάνεις ἐκεῖ μέσα, Καραμπέτ;

Ἐγὼ ἀπὸ μέσα φωνὴ πηλὴ βάζω:

— Φύγε κουζούμ! Τί θέλεις νὰ ἔκάνω ἐδῶ μέσα; Καλλιγραφία, μπέ; «Ὁ, τι κάνει ὅλο τὸ κόσμος, κάνω.

— Τσιγάρος μυρίζεις! λέει.

Καπινὸ βιλέπει, φωνὴ βάζει, τσιγάρος κο-μένο νὰ ἔκάνω λέει, τσιγάρο ὑγεία σου κατα-στρέφεις, τσιπὴ σου καταστρέφεις. Κομένο νὰ τὸ κάνης, Καραμπέτ.

Ἀμμάν! Τί εἶνε τοῦτο; «Ἐνα τσιγάρος κα-πινίξω, ξυνὸ μου τὸ ἰδράζει. Φτού! Ντινινί, ἰ-μανινί! Τσιγάρος κομένο νὰ ἔκάνω, μπέ!

Ἀνταντίν; Τσιγάρος κομένος ἔκάνω. Ἀμμα καρντιά μου λαχταρισμένος ἐνεται. Μάτιας μου γουρλωμένος ἐνομαί. Λαρυγγι-μαρυγγι μου ξεραμένος εἶνε, ἰσθίθος μου λιγωμένος, τσιγά-ρο ήθέλει. Χίτς μπέ ντὲν καπινίξω! Ἀμνένης εἶμαι, ἀρμένικος πείσμα με πιάνει. Τσιγάρος κομένος ἐνεται. Νέ ὁλοῦρσα ὁλοῦν!

Τώρα χίτς τσιγάρο ντὲν καπινίξω ἄμμα γα-ραχτήρας-μαραχτήρας, γούμ μου, ἀλλαγμένος εἶ-νε. Νευθιρικός ἐνομαί. Μέσα ἰσπίτι μου ἱμπαί-νω, φωνὴ ἄγριος βάζω:

— Μπρέ Σουρπουτίτσα!

— Τί εἶνε, Καραμπέτάνι;

— Μπρέ, κιοπόγλου κιοπέκ, χίτς φαί ἔτοιμο

ντὲν ἔκανε; Ντινιόλος νὰ πηλινίξ!...

Σουρπουτίτσα καλάματα βάζει:

— Μὰ πὼς εἶνεις ἔτσι, Καραμπέτ; Οὔτε

γιαερούμ δὲν με λὲς πιά, οὔτε κουζούμ. «Ὁλο

φωναγμένος ἐνεται! «Ὁλο βιρίζεις!... Ἀααα!

Κι' ἀμολαί τις κλάψες.

— Οὔστε μπέ! Μὴν κλαῖς! λέω. Στὸ διάο-λος!

Σουρπουτίτσα μου καλάματα σκουπισμένος ἔ-κάνει, τσιράβει στρόνι, ἄμμα φαί μου τρώω, χίτς κουβέντα ντὲν ἰδράζω, μούτρας μου κατε-δασμένα ἐνομαί.

— Δὲν μιλάς, Καραμπέτάνι;

— Γιὸκ μπέ.

— Γιατί δὲν μου μιλάς;

— Οὔστ!

— Γιατί λὲς «οὔστ», Καραμπέτάνι μου;

Σκυλὶ εἶμαι; Ὑναῖκα σου ἐνομαί. Ἐγὼ δὲν

εἶμαι τὸ Σουρπουτίτσα σου;

Ἀμμα χίτς στόμα μου ντὲν ἀνοίγω. Ὑιπαί-νω, ἰδραίνω, μάτιας μου ἀρμένικος εἶνε, πόρ-τες χτυπάω, κρεβάτις μου ξαπλώνω, χίτς κον-τά μου Σουρπουτίτσα ντὲν θέλω.

Σουρπουτίτσα μου πολλὰ ἰδράθηξε, ἄμμα ὕ-στερα κατάλαβε. Τσιγάρο μόνη της ἀγορασμέ-να ἔκανε, πακέτο μεγάλος.

— Πάρε νὰ καπινίξῃς ἕνα τσιγαράκι, Κα-ραμπέτάνι μου, λέει. Θὰ σοῦ κάνη καλό...

Τσιγάρο καπινίξω, μούτρας μου γελᾷ, μά-τιας μου ἀδιτράφουνε. Σουρπουτίτσα μου ἀγκα-λιάζω, ὅλα μελὶ γάλα ἐνομαί. Χίτς τσιγάρο

ντὲν λὲι κομένο νὰ κάνω. Μόνη της τινέχει,

τσιγάρο μου ήγοράζει. Ἀγναντίν; Ὑναίκες ἄ-γριο θέλουν. Δέω καὶ ὑπογράφω, γιὰερούμ...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Προσκεκλημένος

«Ὁχι, κύριε, καὶ ὄχι, ἀγαπητὴ μου κυρία. Δὲν μένω οὔτε στιγμή. Παίρνω τὸ καπέλλο μου καὶ φεύγω καὶ παίρνω καὶ τὴ μαγκούρα μου, πρὶν βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ τὴν χρησιμοποιήσω. Ἐγώ, σὲ σπῆτια ὅπου ἀγνοεῖται ἡ καλὴ συμ-περιφορὰ καὶ ὅπου δὲν ξέρουν οὔτε τὸ ἄλφα τοῦ κοινωνικοῦ πρωτοκόλλου, δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι! Ἐγὼ ἔχω μάθει νὰ με λαμβάνουν ὕπ' ὄψι τους, νὰ με σέ-δωνται καὶ νὰ με θεωροῦν ὡς ἄν-θρωπο ὑπολογίσι-μο.

Πῶς; Δὲν νομί-ζατε πὼς εἶναι σο-δαρὸ τὸ ζήτημα; Νὰ σὰς βράσω, ἴνα μὴ τι χειρότερον εἶπω. Ἐδῶ, κύριε, συμβαίνει τὸ ἔξης πρωτάκουστον: Μὲ καλεῖς στὸ σπῆ-τι σου γιὰ νὰ μοῦ κά-νης τὸ τραπέζι. Ἐγὼ ὁ ἀνόητος, ἀπο-δέχομαι τὴν πρόσκλησι, ὄχι γιατί ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γευθῶ τὸ παλιο-φαί σας, οὔτε γιατί μοῦ περιποιεῖ καμμιὰ τιμὴ αὐτὴ ἡ ἐπίμονη πρόσκλη-σίς σας. Ἡ τιμὴ εἶναι δική σας, ἄλλο ἂν δὲν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐκτιμῆ-σετε, λόγῳ κακῆς ἀνατροφῆς. Ἄν δέ-χθηκα τὴν πρόσκλησί σας, τόκανα μό-νο καὶ μόνο γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τίς ἐπανειλημμένες, συνεχεῖς, ἐπίμονες καὶ ἐκνευριστικὲς παρακλήσεις σας. Εἴ-πα: «Ἀς πάω μιά φορὰ νὰ τελειώ-σω καὶ μ' αὐτὸν τὸ μετὰ καὶ νὰ ἡσυχά-σω κι' ἀπὸ δαύτους». Ὁραῖα ὡς ἐδῶ. Δηλαδή μοῦρα κι' ἀσφαλῆ, ἀλλὰ ἄς ποῦμε ὠραία.

Καὶ λοιπὸν, ἔρχομαι! Καὶ ποῖον βλέπω; Ποῖον, λέγω; Αὐτὸ τὸ παλιό-μουτρο ἐκεῖ, πού μισῶ θανασίμως σάν προαιώνιο μου ἐχθρό. Γιατί εἶναι ἐ-χθρός μου, αὐτὸς ὁ ἀήδης τύπος καὶ μόνο ἡ σκέψις, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἐν ζωῇ, με κάνει καὶ ἔβγειρομαι. Τὸν καλέσατε κι' ἐκείνον! Καὶ με ὑπο-χρεώνετε νὰ σταθῶ βιζαβί μ' αὐτὸ τὸ παλιόμουτρο, νὰ γευματίσω! Δὲν εἴ-μαστε καλά!

Πῶς; Δὲν ξέρατε ὅτι ἔχω προηγου-μενα; «Ἀμ' ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρατε! Καὶ νὰ μὴ με καλέσετε νὰ συμφάω μ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δδελύγμα πού τοῦχω σπάσει τὰ μούτρα δυὸ φορές ὡς τώρα καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ τοῦ τὰ σπάσω καὶ τρίτη!

«Ὁχι, κύριε Θανασάκη, καὶ ὄχι κυ-ρία Ντουνοῦ. Νὰ πάτε πρώτα νὰ μά-θετε συμπεριφορὰ κι' ἔπειτα νὰ κά-νετε προσκλήσεις σὲ ἀνθρώπους. Νὰ μάθετε, ὅτι δὲν καλοῦν συγχρόνως δύο ἀγνώστους, ἂν δὲν πληροφωρῶσουν ἔ-καστον περὶ τῆς προσκλήσεως καὶ τοῦ ἄλλου. Αὐτὲς τίς χωριαιές, ἐγὼ δὲν τίς σηκώνω. Καὶ ὄχι πὺ εἶναι αὐτὸ τὸ μούτρο, ἀλλὰ καὶ ὅποιοςδὴποτε ἄλ-λος νὰ ἦταν, ἀκόμα κι' ἕνας κύριος καθὼς πρέπει καὶ σοδαρός, τὸ ἴδιο θάκανα. Ἐφ' ὅσον ἀγνοεῖτε τὰ στοι-χεῖα τοῦ φέρεσθαι!

«Ὁχι κυρία Ντουνοῦ! Οὔτε γιὰ δική σας χάρι θὰ ὑποχωρήσω. Σὲ ζη-τήματα ἀρχῶν, ὁ Πελοπίδας δὲν ὑπο-χωρεῖ ποτέ. Τί; Νὰ συμφιλιωθῶμε; Τί εἶπες βρέ; Ἐγὼ νὰ συμφιλιωθῶ μ' αὐ-τὸν τὸν κοπρήτη; Αἶ, λοιπόν! Σὰς πληροφωρῶ, ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, σὰς κατατάσσω στὴν ἴδια μερίδα! Καὶ φεύγω πρὶν τοῦ σπάσω τὰ μού-τρα κι' αὐτοῦ καὶ τὰ δικά σας! Γαῖδούρια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Περιπετειῶδες διήγημα

Π ΡΟΧΩΡΟΥΣΕ με ἀργὰ βήματα, νοιώθοντας κάποια στενωχώρα στὴ σκέψι ὅτι θὰ ξαναδοισκόταν ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ. Κάποια ἀ-γωνία, κάποια ἀπελπίσια τὸν εἶχαν κυριεύσει. Εἶχε φανταστὴ τόσο διαφορετικὴ αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Εἶχε ὄνειρευτὴ πὼς ἡ Ντό-ρα

ρα θὰ τὸν περίμενε ἔξω, ἡ Ντόρα με τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τ' ἀνά-λαφρο φόρεμα, πού κυμάτιζε στὸν ἀνέμο. Εἶχε μεθύσει ἀπ' τ' ὄνειρο τῆς Ντόρας. Καὶ νὰ πὺ κανένας δὲν ἤρθε νὰ τὸν περι-μένη. Ἦταν μονάχος, ἀπελπι-στικά μονάχος. Καὶ ἴσως ἡ ἀ-γρία δίστα τῆς ἐκδικήσεως τὸν κρατοῦσε στὴ ζωὴ. Ἦταν πολὺ κουρασμένος. Μπήκε σ' ἕνα μπάρ, πού βρέθηκε στὸ δρόμο του καὶ παράγγειλε ἕνα κονιάκ. Μὰ δὲν τόληψε νὰ δῇ κατὰματα τὸ μπάρμαν. Φοβόταν καὶ με τὸ δί-κρο του. Μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή. Πῆρε, ὡστόσο, θάρρος καὶ ρώτησε τί ὥρα ἔφευγε τὸ πρώτο τραῖνο γιὰ τὴ Ρώμη.

— Περνάει ἕνα κάθε δυὸ ὥρες, μὰ ἔρ-χεται ἀπ' τὸ Τορίνο καὶ εἶνε πάντα γε-μάτο.

Ἡ ἀπάντησι δὲν εἶχε δοθῇ ἀπ' τὸ μπάρμαν, ἀλλὰ ἀπὸ μιά θερμὴ γυναι-κεία φωνή. Ἡ κοπέλλα, πού εἶχε μιλή-σει, ἦταν πολὺ ὠραία με κατὰμυρα μαλλιά καὶ μάτια φλογερά. Ἐνῶ ὁ Πέπ-πε ἔπιπε τὸ κονιάκ του, εἶχε καθίσει δι-πλα του δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῇ.

— Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ πὰς μ' αὐ-τὸ τὸ τραῖνο, ἔξακολούθησε ἡ ἀγνωστῇ. Νὰ πάρης κανένα ἀπογευματινὸ ἢ βρα-δυνὸ. Κι' ἐγὼ πηγαίνω στὴ Ρώμη καὶ θὰ πάρω ἕν' ἀπ' αὐτά.

Ἡ κοπέλλα τοῦ μίλουσε με τόση καλωσύνη, πού ὁ Πέπ-πε συγκινήθηκε. Βγήκε μαζί της. ἔξω καὶ προχώρησαν στὸ δρόμο οἱ δυὸ τους.

Ἡ Πέππε εἶχε μείνει ἐπὶ ὀλόκληρα χρόνια στὴ φυλα-κή. Εἶχε μὴ νέος κι' ἔβγανε τώρα μ' ἕνα σκοπό, τὴν ἐκδι-κῆσι. Τοῦ εἶχαν κατάχει τότε τὸ περιστροφὸ του, μὰ εἶχε καταφέρει νὰ προμηθευτῇ ἕν' ἄλλο καὶ μ' αὐτὸ θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν Τόνιο.

Ἦταν παιδικὸ φίλοι με τὸν Τόνιο κι' ὅταν μεγάλωσαν δὲν χώριζαν ποτὲ σχεδόν. Ὁ Τόνιο εἶχε γνωρίσει στὸν Πέππε τὴ Ντόρα. Ἦταν μιά κοπέλλα, ψηλὴ, καλοφτιαγμένη με ξανθὰ μαλλιά καὶ μάτια γκριζογάλανα: ἕνα πλάσμα αἰθέριο. Ὁ Πέππε τὴν ἐρωτεύτηκε ἀμέσως καὶ θάθελε νὰ τὴν παντρε-υτῇ, μὰ ἦταν φτωχὸς καὶ δὲν μπορούσε, φυσικὰ, νὰ τῆς προ-σφέρῃ μιά πολυτελὴ ζωὴ, ὅπως ἀξίζε στὴν ὁμορφιά της. Κι' ὁ Τόνιο εἶχε τὴν ἴδια γνώμη, μὰ, ὡστόσο, ἔλεγε στὸν Πέππε πὼς ἦταν εὐκόλο νὰ βροῦνε πολλὰ λεφτά, φτάνει νὰ τὸ ἤθελαν.

Κανένας δὲν γινώριζε τὸν Πέππε στὸ ἐργαστάσιο, ὅπου ὁ Τόνιο δούλευε ὡς νυχτοφύλακας. Κανείς δὲν ἤξερε πὼς ἦταν φίλοι. Ἐτοί ἔστανε νὰ πᾶν ἐκεῖ ὁ Πέππε τὴ νύχτα μιάς Πα-ρασκευῆς, γιατί τότε μόνο βρίσκονταν στὸ χρηματοκιβώτιο τὰ χρήματα γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐργαζῶν τὸ Σάββατο. Μαζὶ β' ἀνοιγαν τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐπειτα ὁ Πέππε θάβιδε ἕνα χτύπημα με τὸ περιστροφὸ του στὸ κεφάλι τοῦ Τόνιο γιὰ νὰ τὸν ζαλίση καὶ νὰ πέση κάτω καὶ θὰ τόσκαζε ἀνενόηλτος.

Ὁ Τόνιο ἐπέμενε ὅτι ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ πάρουν τὰ λε-φτά καὶ νὰ τὰ μοιραστοῦνε. Στὴν ἀρχὴ ὁ Πέππε ἐπαναστα-τήσε γιατί στὸ βάθος ἦταν τίμιος, μὰ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴ Ντόρα καὶ στὸ τέλος ἔμεινε συμφωνός.

Ὁλα ἔγιναν, ὅπως τὰ εἶχαν σχεδιάσει. Μὰ τὴν ὥρα, πού ὁ Πέππε ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπῆτι του, ἀφοῦ εἶχε ἐμπιστευτῇ τὰ λεφτά στὴ Ντόρα καὶ τὸν Τόνιο, ἡ ἀστυνομία τὸν ἐπίασε. Ἐ-μαθε ἀργότερα πὼς «κάποιος» τῆς εἶχε τηλεφωνήσει. Ἐγινε ἡ δίκη του καὶ καταδικάστηκε ἐφτά χρόνια φυλακὴ γιὰ ἐπί-θεσι καὶ κλοπῇ.

Ἐφτά χρόνια δὲν περνοῦν καὶ τόσο γρήγορα, μὰ ὁ Πέππε σκεφτόταν πὼς ἡ Ντόρα τὸν περίμενε. Γι' αὐτὴν εἶχε κλέψει.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔγραφε, μὰ σιγὰ-σιγὰ σταμάτησε ἐντελὼς. Πέρασαν ἔτσι δυὸ χρόνια καὶ μιά μέρα, κάποιος φίλος τοῦ Πέππε, τοῦ ἔγραψε: «Σὲ κοροῖδεσαν καὶ οἱ δυὸ τους με τὸν πρὶν αἰσχρὸ τρόπο. Ἐνῶ ἐσύ βρίσκεσαι στὸ φρεσκο, ὁ Τόνιο καὶ ἡ Ντόρα, παντρεύτηκαν, ἀνοιξαν ἕνα ζαχαροπλαστείο-μπάρ καὶ κατοικοῦν ἀπὸ πάνω σ' ἕνα ὠραῖο διαμέρισμα».

Ὁ Πέππε ἔγινε ἔξω φρενῶν. Μόλις θάβγαινε ἀπ' τὴ φυλα-κή, ὁ Τόνιο καὶ ἡ Ντόρα θὰ πλήρωναν ἀκριβὰ τὴν ἀτιμία τους.

Ἡ Πέππε καὶ ἡ κοπέλλα προχωρῶντας εἶχαν φτάσει στὴν παραλία. Κάθισαν ἐ-κεῖ. Ἡ κοπέλλα λεγόταν Κλέ-λια. Κι' ἔφυγαν καὶ οἱ δυὸ τους ἀργότερα με τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Νάπολι. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Κλέλι-

ας, ὁ Πέππε βρῆκε μιά δου-λειὰ σ' ἕνα ἐργαστάσιο. Ἡ θεῖα τῆς Κλέλιας τοῦ νοίκια-σε μιά ὠραία κάμαρα. Ἦταν τώρα ἐλεύθερος, μὰ ἤθελε πάντα νὰ ἐκδικηθῇ.

Καὶ μιά μέρα τὸ ἀποφάσι-σε. Εἶχε μάθει πὼς ὁ Τόνιο καὶ ἡ Ντόρα βρίσκονταν στὴ Ρώμη. Ἐκεῖ ἦταν τὸ ζαχαρο-πλαστείο τους. Ἐβάζε στὴν τέπη του τὸ περιστροφὸ του καὶ πῆδισε στὸ πρώτο τραῖνο πούφευγε γιὰ τὴ Ρώμη.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, δὲν ἄρ-γησε νὰ βρῇ τὸ μπάρ, πέρα ἀπ' τὸ Πόντε-Βιττόριο. Ἦ-ταν ἔτοιμος νὰ μὴ μέσα, ὅ-ταν στὴν εἴσοδο τοῦ μπάρ, τοῦκομε ἄσφανα τὸ δρόμο ἡ Κλέλια...

Κλέλια. Ἦταν ταραγμένη καὶ ἔκλαιγε.

— Στάσου, Πέππε, τοῦ φώναξε. Σὲ ἰκετεύω. Παράτα τους.

— Πὼς τὸ ἤξερες πὼς θαχοῦναι ἐδῶ; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

— Φοβοῦμαι γιὰ σένα, Πέππε.

— Λες ψέμματα! Θέλω νὰ μάθω. Πὼς τὸ ἤξερες;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ὅσα σοῦ τὰ πῶ ὅλα, μὰ ἴσως, μετὰ, θὰ με μισήσης. Ὁ Τόνιο μ' ἔστειλε νὰ σὲ συναντήσω ὅταν βγῆκες ἀπ' τὴ φυλακή. Μοῦ διηγήθηκε ὅπως ἤθελε τὴν ἱστορία σου.

Σὲ φοβόταν. Μοῦ ὑποσχέθηκε ἕνα μεγάλο ποσό. Δέχτηκα γιὰ-τί εἶνα ἀνάγκη. Ἐπρέπε νὰ σὲ κατακτήσω γιὰ νὰ τὸν σώ-σω αὐτὸν καὶ τὴ Ντόρα. Μοῦ εἶπε ἀκόμα, νὰ σὲ μπλέξω σὲ καμιά βρωμοδουλειὰ γιὰ νὰ σὲ συλλάβουν ξανά...

Ἀπογοητευμένος ὁ Πέππε τὴν ἀκούγε. Καὶ ἡ Κλέλια, λοι-πὸν, τὸν εἶχε προδώσει!

— Δὲν ξέρεις, συνέχισε ἡ Κλέλια, πόσο μίσσησα τὸν ἐαυτό μου. Μὰ ἦμουν αἰλικρινὴς μαζί σου. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Σὲ βοήθησα νὰ βρῇς δουλειὰ. Ἦμουν εὐτυχισμένη κοντά σου. Ἐ-στειλά νὰ λεφτά πίσω στὸν Τόνιο καὶ τοῦγραψα νὰ μὰς ἀ-φήσῃ ἡσυχῶν. Ἐπείτα πὼς με τὸν καιρὸ θὰ ξεχνοῦσε τὴ Ντό-ρα κι' αὐτὸν. Μὰ τώρα θέλεις νὰ καταστραφῇς κι' αὐτούς...

Ὁ Πέππε σκέφτηκε πὼς ἡ Κλέλια εἶχε ἴσως δίκιο. Ἦταν ἀνοησία νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα γιὰ μιά ἐκδίκησι. Ἡ ζωὴ θάταν ὠραία κοντά σὲ μιά γυναῖκα σάν τὴν Κλέλια.

— Πάρε με μακριὰ, τῆς ψιθύρισε, μακριὰ ἀπὸ δῶ!...

Στάθηκαν σὲ λίγο πάνω ἀπ' τὸ Πόντε Βιττόριο. Ὁ Τί-θερις ἀπὸ κάτω κυλοῦσε ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα. Ὁ Πέππε ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ ἀπ' τὴν τέπη του καὶ τὸ πέταξε στὸ ποτάμι. Ἐπειτα ἀγκάλιασε τὴν Κλέλια καὶ τὴν φίλησε, γιὰ πρώτη φορὰ, στὰ χεῖλη.

Η μυστηριώδης ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Τα πιο χαρακτηριστικά περι-
στατικά

Μια σύντομη είδηση των εφημερίδων ἀνήγγειλε, προ ὀλίγου καιροῦ, τὸ θά-
νατο κάποιου Κορίνας Χέυμαν, ἀπ' τῆς
Γεωργίας τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν. Ἡ μα-
καρτίσσαν κοιμόταν ἐπὶ 4 ὁλόκληρα χρό-
νια, καὶ πέθανε χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ ποτέ!

Εἶχε ὑποβληθῇ τὸ 1946 σὲ κάποια μι-
κρὴ ἐγχείρησι. Οἱ γιατροὶ τὴν εἶχαν κοι-
μίσει μὲ ἀνασθητικό... καὶ δὲν εἶχαν πιά
μπορέσει νὰ τὴν ξυπνήσουν, ὅσο κι' ἂν
προσπάθουν ἐπὶ 4 χρόνια!

Δὲν εἶναι ὡστόσο μοναδικὴ αὕτῃ ἡ πε-
ρίπτωσις. Τὰ ἱατρικὰ χρονικά ἀναφέρουν
κι' ἄλλες, ἀκόμη περιεργότερες. Λίγο
πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, εἶχε μεταφερθῇ στὸ
Γενικὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ
μια τροφίμος ἐνὸς ἀσύλου ἀναπήρων, ποῦ
κοιμόταν συνεχῶς ἀπὸ μιᾶς 25ετίας. Ξυ-
πνοῦσε κάθε λίγα χρόνια, ἀλλὰ μόνο γιὰ
μιὰ ὥρα περίπου. Ὑστερὰ βυθίζοταν πάλι
στὸν ὕπνο, ποῦ διαρκοῦσε χρόνια ὁλό-
κληρα. Εἶχε παθεῖ τὴν παράξενη αὕτῃ ἀρ-
ρώστεια, ὅταν ἦταν ἀκόμη παιδί. Ἔτσι
ὁ νοῦς της εἶχε μείνῃ παιδίαστικος, καὶ
κάθε φορὰ ποῦ ξυπνοῦσε, ζητοῦσε νὰ παί-
ξῃ μὲ τὶς κούκλες τῆς!...

Στὸν τελευταῖο πόλεμο, πέθανε στὴν
Ἰταλία μιὰ γρη῏ κυρία, ἔπειτα ἀπὸ 76
ἐτῶν ὕπνο. Εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῇ κανο-
νικά, μιὰ βραδυὰ τοῦ 1864... κι' εἶχε
ξυπνήσῃ μετὰ 10 ὁλόκληρα χρόνια, νοι-
θώντας περίφημα τὸν ἑαυτὸ της! Σὲ λί-
γες ὥρες ξανακοιμήθηκε, γιὰ πολλὰ χρό-
νια καὶ πάλι.

Στὶς σύντομες περιόδους ποῦ ξυπνοῦ-
σε, ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ πὼς εἶχε
κοιμηθῇ περισσότερο ἀπὸ μιὰ νύχτα... Τὸ
πιο περιεργὸ εἶναι, ὅτι ἀποκοιμιόταν κά-
ποτε, ἐνὸς μιλῶσε, κι' ὅταν ξυπνοῦσε ἔ-
πειτα ἀπὸ χρόνια, συνέχιζε τὴν κουβέντα
τῆς σὰν νὰ μὴ τὴν εἶχε διακόψει καθό-
λου!

Μιὰ Αὐστριακὴ κοιμήθηκε ἐπὶ 32 χρό-
νια, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ καθόλου. Στὸ διά-
στημα αὐτὸ, τὴν ἐξέτασαν οἱ περιφημώ-
τεροι εἰδικοί γιατροί, κανεὶς ὅμως ἀπὸ
αὐτοὺς δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Τέ-
λος, ξυπνήσῃ μόνῃ της, κι' ἀπὸ τότε ἔζη-
σε πιά κανονικά.

Σ' ἓνα μουσεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης, διατη-
ροῦνται τὰ ὠραιότερα κεντήματα ποῦ ἔ-
κανε πρὸ 90 ἐτῶν μιὰ γνωστὴ καλλονὴ
τῶν κοσμικῶν κύκλων, ἡ Μόλλυ Φάνσερ...
στὸν ὕπνο της! Κάποια μέρα τοῦ 1866,
πάνω σὲ μιὰ ζωηρὴ συζητήσι, ἡ Μόλλυ
ἐνοίωσε μιὰ ἐμφανικὴ κι' ἀνεξήγητὴ κού-
ρασι. Κάθεσι τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ
σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε ἀποκοιμηθῇ.

Ἐπὶ 50 ὁλόκληρα χρόνια, δὲν ξύπνησε
καθόλου. Κεντοῦσε ὅμως κι' ἐπαίξε βιολί,
κοιμισμένη πάντα — μολονότι δὲν εἶχε
διδασχῇ ποτέ αὐτὸ τὸ ὄργανο! Ἀλλοτε
πάλι κουβέντιαζε, σὰν ξυπνητὴ. Στὸ διά-
στημα δὲ αὐτὸ, ἔγραψε περισσότερα ἀπὸ
5.000 ἄρθρα πάνω σὲ διάφορα θέματα!

Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι ζοῦσε
κανονικά, ὅτι τὸ σῶμα της κι' ὁ νοῦς της
λειτούργουν φυσιολογικά, μὲ μόνῃ τῇ
διαφορᾷ ὅτι εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια της.
Ὅταν ξύπνησε ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ
μισὸν αἰῶνα, τὰ πρώτα λόγια τῆς ἦσαν:
«Θὰ πεθάνω σὲ μιὰ βδομάδα». Κι' ἡ προ-
φητεία τῆς αὕτῃ ἐπαλήθευσε!

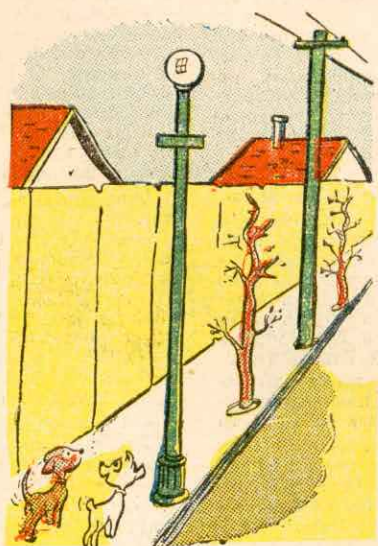
Μοναδικὴ ὅμως στὸ εἶδος τῆς ἦ-
ταν ἡ περίπτωσις ἐνὸς Σέρβου χω-
ρικοῦ, τοῦ Βελιμίρ Γιακιτς. Αὐτὸς
ζοῦσε σ' ἓνα χωριό, ὅπου οἱ εἰδή-
σεις ἔφταναν ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς μέρες.
Κάποτε λοιπὸν ἀποκοιμήθηκε κι' ἔμεινε
κοιμισμένος ἐπὶ 4 χρόνια. Ἐαφικὰ ξύ-
πνησε κι' εἶπε πὼς εἶχε «ἀκούσει» στὸν
ὕπνο του, ὅτι δολοφονήθηκε ὁ βασιλεὺς
Ἀλέξανδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας. Αὐτὸς
ὁ δυνατός κλονισμὸς τὸν εἶχε ξυπνήσει.
Λίγες ὥρες ἀργότερα λοιπὸν, ἐπιβε-
βαιώθηκε ἡ εἰδησις!

—Εἶναι ἀδύνατον νὰ βγῶ
στὴν ἀγορὰ, χωρὶς νὰ ψωνίσω
κάτι!...

—Εἶνε ἓνας πλασιέ... Θέ-
λεις τίποτα, Ἑλληνική μου;...

—Αὐτὸ τὸ δρόμο τὸν περνᾶν πάν-
τα μὲ τὰ τρία πόδια!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Ἡ καλλονὴ

Ἄν τὰ χεῖλῃ σας εἶναι σκασμένα, μπο-
ρεῖτε νὰ τ' ἀλείψετε κάθε βράδυ, πρὶν πέ-
σετε σ' αὐτὸ κρεβάτι μὲ τὴν ἐξῆς ποσότητα:

Λευκὸ κερί 10 γραμμάρια
Ἀμυγδαλόλαδο 10 »
Τριανταφυλλόλαδο ... 2,50 »

Γιὰ νὰ κοκκινίσετε τὰ χεῖλῃ σας, μετα-
χειρίσθητε τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Ἀμυγδαλόλαδο 125 γραμ.
Λευκὸ κερί 60 »
Ρίζα ἀγγούρης εἰς κόνιν 12 »
Τριανταφυλλόλαδο XII σταγ.

Σκάβει εὐκόλῃ τὸ πρόσωπό σας; Πέστε
στο φαρμακοποιὸ σας νὰ σας φτιάξῃ τὸ ἐ-
ξῆς μίγμα: Γλυκερίνη 50 γραμμάρια. Τριαν-
ταφυλλόλαδο 135 γραμμάρια. Βάμμα βενζόνης
10 σταγόνες. Γυρίζοντας στὸ σπῆτι ἀπ' τὴ
δουλειά σας ἢ ἀπ' τὸν περὶπατο, πλένετε τὸ
πρόσωπό σας μὲ ζεστὸ νερό, τὸ σκουπίζετε
μὲ μιὰ μαλακὴ πετσέτα καὶ τὸ περνάτε ὑ-
στερὰ μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο σ' αὐτὸ τὸ
ὕγρο.

Ἡ μυρωδιά τοῦ κοπνίσματος

Σήμερα ποῦ καννίζουν τόσες γυναῖκες, εἶ-
ναι κατὰ συνήθειά τοις νὰ μυρίζῃ τσιγάρο
τὸ στόμα τους. Μπορεῖ ὅμως εὐκόλῃ νὰ ἐξα-
λειφθῇ ἡ ἐπιμονὴ αὕτῃ μυρωδιά: Διαλύετε 12
γραμμάρια βαρεκίνα σὲ 80 γραμμάρια ἀπε-
σταγμένο νερό. Φιλτράρετε τὴν διάλυσι καὶ
προσθέτετε 40 γραμμάρια καθαρὸ ἀλκοὸλ καὶ
1 δέκατον τοῦ γραμμαρίου γαρφαλλόλαδο.
Ἄπ' τὸ ὕγρο αὐτό, παίρνετε μιὰ μικρὴ κου-
ταλιά καὶ τὴν ρίχνετε μέσα σ' ἓνα ποτήρι
νερό, μὲ τὸ ὁποῖο ξεπλένετε καλὰ τὸ στόμα
σας.

Οἱ ἡμιρενίες

Ἄν ὑποφέρετε συχνὰ ἀπὸ ἡμικρανίες, δο-
κιμάστε ἓνα μέσον ποῦ θὰ σας ἀνακουφίσῃ
πολύ: Διαλύετε σὲ νερό τρεῖς-τέσσερις κοκ-
κους ξυνοῦ τοῦ φαρμακείου, μεγάλους σὰν ἓνα
μπιζέλι, καὶ πίνετε αὕτῃ τὴν διάλυσι. Ἐχει
μιὰ εὐχάριστη γεύσι λεμονάδας, μαζί μὲ τὴν
ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸν
πονοκέφαλο.

Τὰ πουλιά

Τὰ πουλιά, τὰ κλεισμένα στὸ κλουβί, μπο-
ρεῖ νὰ παθῶν διάφορες μολυσματικὰς ἀσθ-
ενείες, ἐπικινδύνες ὅχι μόνο γι' αὐτὰ τὰ ἴδια,
ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τὰ περι-
ποιῶνται. Γιὰ νὰ τὶς προλάβετε, κρεμάτε
μέσα σὲ κάθε κλουβὶ ἓνα σακκουλάκι, ποῦ
περιέχει μίγμα ἀπὸ καρδουνόσκονη καὶ θειάφι.
Γιὰ νὰ μὴν ἔχη ἀσχημὴ μυρωδιά ἓνα κλουβί,
βάψετε κάτω ἀπ' τὸ δάπεδο τοῦ νεροῦ ἓνα
στρώμα γυφτοῦ καὶ τὸ σκεπάζετε μὲ ἄμμο.

Τὸ ἐπὶ πλά

Ἄν τὸ χνουδωτὸ ὕψος τῶν ἐπὶ πλάτων
σας ἔχη χάσει τὴ φρεσκάδα του κι' ἔχη ἀπα-
τηθῇ σὲ ὠρισμένα μέρη, τὸ ὑγραίνει λίγο,
μ' ἓνα σφουγγάρι καθαρωτάτο κι' ὕστερα
κρατᾷτε ἀπὸ πάνω του — ἀλλὰ δίχως νὰ τ'
ἀγγίζετε μ' αὐτό — ἓνα ζεστὸ σιδερό τοῦ
σιδερώματος. Τὸ ὕγρο χνουδί ἀνασηκώνεται,
μὲ τὴν ἐπίδρασι τῆς θερμότητος. Τὸ διευκο-
λύνετε σ' αὐτὸ, βουρτσίζοντάς το ἐλαφρὰ μὲ
μιὰ πολὺ μαλακὴ βούρτσα.

Τὰ μαχαίρια

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ μαχαίρια τοῦ τρα-
πεζιοῦ, κόβετε μιὰ ὠμὴ πατάτα, τὴ βουτᾶτε
σὲ ψιλὴ μαρμαρόσκονη καὶ τρίβετε μ' αὐτὴν
τὴ λάμα τῶν μαχαiriῶν, ὡς ὅτου γυαλίσῃ
καλὰ. Ἡ δουλειὰ αὕτῃ γίνεται γρηγορώτερα
καὶ εὐκολώτερα, ἂν προσθέσετε στὴ σκόνη καὶ
λίγο τριναλ.

Οἱ μάλλινες κουβέρτες

Γιὰ νὰ πλύνετε τὶς μάλλινες κουβέρτες
θὰ τὶς βάλετε ἐπὶ τρεῖς ὥρες μέσα σὲ χλιαρὴ
σαπουνάδα, στὴν ὁποῖαν θὰ προσθέσετε μιὰ
κουταλιά οὐζινὴ κατὰ λίτρον. Κατόπιν, ἀφοῦ
μυσοστεγνώσουν, θὰ τὶς βάλετε ἐπὶ ἄλλες
τρεῖς ὥρες μέσα σὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο
θὰ προσθέσετε καὶ λίγη ἄμμωνα.

Τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα

Γιὰ νὰ μὴν ξεβάφουν τὰ χρωματιστὰ ὑφά-
σματα κατὰ τὸ πλύσιμο, βάλετε τὰ προη-
γουμένως ἐπὶ 3 λεπτὰ μέσα σὲ 3 λίτρα νε-
ροῦ. Στὸ νερό αὐτὸ θὰ προσθέσετε καὶ μιὰ
κουταλιά τῆς σουπας ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος
(esprit de sel).

ΜΑΡΙ • ΚΛΑΙΓ

Οἱ κάθετοι ἄνεμοι ΠΟΝ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Ο ρόλος τῶν στῆ δημιουργία
θελλῶν, κυκλῶν κτλ.

ΚΑΤΑ τοὺς τελευταίους μή-
νες τοῦ δευτέρου παγκο-
σμίου πολέμου, οἱ πιλότοι τῶν
B-29, ποῦ εἶχαν ἀπογειωθῇ
ἀπὸ τὶς νήσους Γκουάμ καὶ
Σαϊπᾶν, ἀνέφεραν ὅτι εἶχαν
συναντήσῃ σὲ μεγάλα ὕψη
δυτικούς ἀνέμους, ποῦ ἡ ταχύτης
τῶν ξεπερνοῦσε τὰ 300 χιλιόμετρα
τὴν ὥρα. Οἱ μετεωρολόγοι τῶν ἀε-
ροδρομίων ἀκούσαν, ὅμως, μὲ με-
γάλῃ δυσπιστίᾳ αὐτὲς τὶς ἀνακοι-
νώσεις τῶν ἀεροπόρων. Γιατί, μ' ὅ-
λο ποῦ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς
ἀτμοσφαίρας ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκεί-
νῃ σχεδὸν ἀνεξερεύνητα, ἐπικρατοῦ-
σε μετὰ τῶν ἐπιστημόνων ἡ ἀντί-
ληψις ὅτι, πέραν ἀπὸ ὠρισμένο ὕ-
ψος, οἱ ἀνεμοὶ ἦσαν ἀνύ-
παρκτοι ἢ ὁπωσδήποτε
ἀσήμαντοι. Μετὰ τὸν τερ-
ματισμὸ, ὅμως, τοῦ πο-
λέμου, τρεῖς μετεωρολό-
γοι τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, οἱ δόκτορες Κάρλ
Ρόσμπυ, Ἐρικ Ράλμην καὶ Ἐρμπερτ Ρήλ ἀνακάλυψαν
ὅτι ὅχι μόνον αὐτοὶ οἱ ἰσχυρότατοι ἀνεμοὶ ὑπάρχουν, ἀλ-
λὰ κι' ὅτι ἐξασκοῦν ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὸν καιρὸ.
Οἱ ἀνεμοὶ αὐτοὶ ἐπικρατοῦν σὲ ὕψη μετὰ 6 καὶ
7000 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κι'
ἡ ὠριαία ταχύτης τῶν ξεπερνᾷ τὰ 240 χιλιόμετρα.

Τὸ ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικὸν τοὺς εἶναι ὅτι δὲν ἐξα-
πλοῦνται σὲ μεγάλες ἐκτάσεις. Ἐχουν κατεύθυνσι ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀναστατώνουν τὴν ἀτμόσφαι-
ρα. Συνήθως δημιουργοῦν μεγάλα «κενά». Τὰ κατώτε-
ρα στρώματα τοῦ ἀέρος ἀνέρχονται τότε, διαστελλόμε-
να γιὰ νὰ καταλάβουν αὐτὰ τὰ «κενά», ἀλλ' ἀμέσως
ἐπειτα ψύχονται λόγω τῆς ἐπαφῆς τῶν μὲ ζῶνες μικρό-
τερης θερμοκρασίας κι' οἱ ὕδατοι ποῦ περιέχουν συμ-
πυκνοῦνται σὲ νέφη, ποῦ θὰ σκορπίσουν κατόπιν πάνω
στὴ γῆ ραγδαίως βροχές.

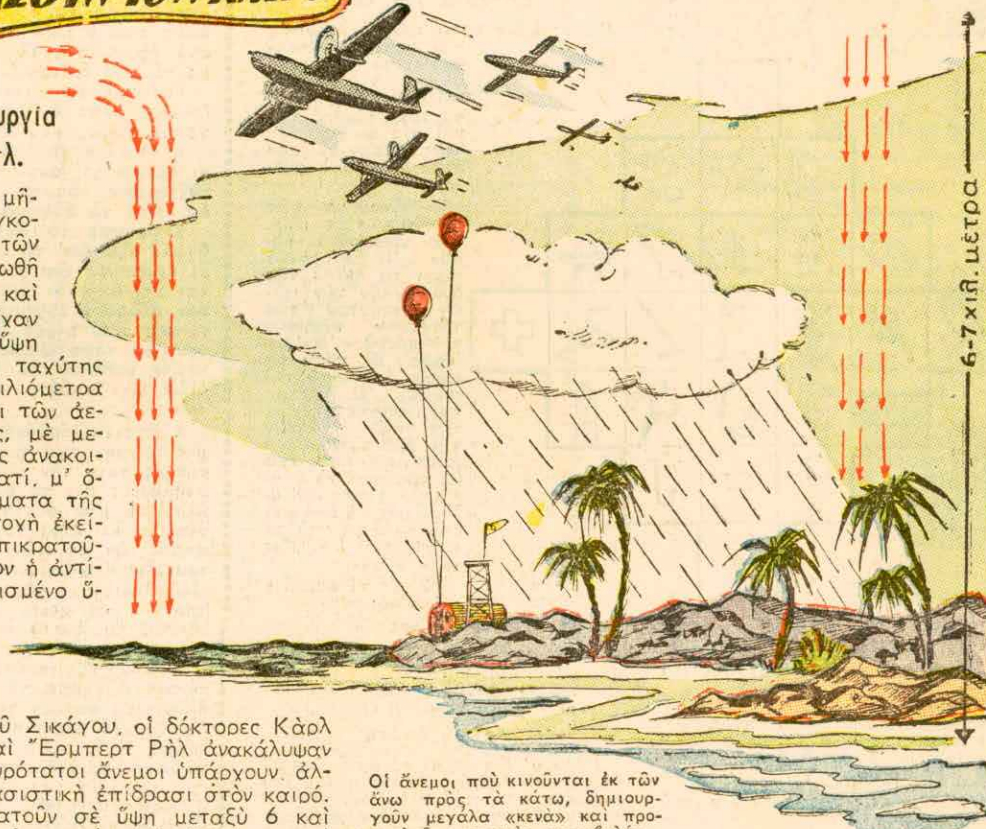
Τὰ κάθετα αὐτὰ
ρεύματα προκαλοῦν,
ἐξ ἄλλου, μεγάλες ὀ-
ριζόντιες μετακινήσεις
ἀέρος πάνω στὴν ἐπι-
φάνεια τῆς γῆς. Ὅ-
ταν, λοιπὸν ἐπικρα-
τοῦν χαμηλὲς ἀτμο-
σφαιρικὲς πιέσεις,
προκαλοῦνται θύε-
λλες, κυκλῶνες κτλ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ
μετεωρολόγοι θεω-
ροῦν αὐτὰ τὰ κάθετα
ρεύματα, ποῦ ἐπικρα-
τοῦν στὰ ἀνώτερα
στρώματα τῆς ἀτμο-
σφαίρας, υπεύθυνα γιὰ
τὶς περισσότερες ἀπὸ
τὶς μεταβολὲς τοῦ και-
ροῦ πάνω στὴν ἐπιφά-
νεια τῆς γῆς.

Γιὰ τὴν ἐξακριβωσι
τῆς ὑπάρξεως παρο-
μοίων ρευμάτων γρη-
σιμοποιοῦνται εἰδικὰ
μπαλλόνια, ποῦ ὑψοῦν-

ται στὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ με-
ταδίδουν τὶς πληροφορίες τῶν στὸ ἔδαφος. Τὰ μπαλ-
λόνια αὐτὰ εἶνε ἐφοδιασμένα μὲ αὐτόματα ραδιογωνιό-
μετρα γιὰ τὴν μέτρησι τῆς ταχύτητος τῶν ἀνέμων ποῦ
συναντοῦν κατὰ τὴν ἀνοδὸν των.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Σουηδία καὶ

Οἱ ἀνεμοὶ ποῦ κινῶνται ἐκ τῶν
ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δημιου-
ροῦν μεγάλα «κενά» καὶ προ-
καλοῦν καιρικὲς μεταβολές.

ὁ Καναδὰς βασίζον ἐπίσης τὴ σύνταξι τῶν μετεωρο-
λογικῶν των δελτίων πάνω στὴ μελέτῃ αὐτῶν τῶν κα-
θέτων ρευμάτων.

Ὅπως εἶνε εὐνόητο, ἡ μελέτῃ αὐτῶν τῶν ρευμάτων
ἔχει κοροσσιαία σημασία γιὰ τὰ σημερινὰ ἀεροπορικὰ
ταξίδια. Χάρει σ' αὐτὴν εἶνε δυνατόν νὰ προβλεφθῇ μὲ
μεγίστη ἀκρίβεια ὁ «καιρὸς» ποῦ θὰ συναντήσῃ ἓνα ἀ-
εροπλάνο κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς ὑπερωκεανείου πτήσε-
ως του καὶ νὰ περιορισθοῦν ἔτσι τὰ ἀπρόοπτα στὸ ἐ-
λάχιστον. Μὲ μιὰ κατάλληλη καθοδήγησι ἐκ μέρους τῶν
μετεωρολογικῶν σταθμῶν, τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ μπορεῖ,

ἐξ ἄλλου, νὰ παρα-
κάμῃ τὰς περιοχὰς ὅ-
που ἐπικρατοῦν χαμη-
λὲς ἀτμοσφαιρικὲς πι-
έσεις καὶ νὰ πε-
ράσῃ ἀπὸ ἄλλες
ποῦ εἶνε περισσό-
τερο ἥρεμες ἢ πα-
ρουσιάζουν μικρό-
τερος κινδύνους.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ
τὸν «τοπικὸ και-
ρὸ» ἡ μελέτῃ αὐ-
τῶν τῶν ρευμάτων ἔ-
χει μεγάλη σημασία.
Μὲ τὰ σύγχρονα μέ-
σα ποῦ διαθέτουν ση-
μερὰ τὰ ἀστεροσκο-
πεῖα καὶ οἱ μετεωρο-
λογικοὶ σταθμοὶ κα-
ταρθάνονται ἡ διαπί-
στωσι τῆς ὑπάρξεως
τῶν ρευμάτων αὐτῶν.
Πολλὲς ἀπώτερες με-
ταβολές, ποῦ μᾶς
φαίνονται ἀνεξήγητες,
ὀφείλονται σ' αὐτὰ.

Ὅταν ἐπικρατοῦν χαμηλὲς ἀτμοσφαιρικὲς πιέσεις, προκαλοῦνται θύελλες,
κυκλῶνες κτλ.

Ο Διεθνής Στίβος

ΤΖΕΡΣΕ-Υ ΤΖΟΕ ΓΟΥΛΚΟΤ

Ο 39ετής νέγρος πρωτοπυγμάχος, που άφηρεσε το παγκόσμιο στέμμα από τον Έξερν Τσάρλς με «νέκ-άουτ» στα 55 του 7ου γύρου.

Ο νέος παγκόσμιος πρωτοπυγμάχος Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοτ έπρόκειτο κάποτε να παίξει με το Νέγκρο «δυναμίτη της γροθιάς» Τζέρε Λούις. Για να αντιληφθεί ο Λούις ετοίμασε τον αντίπαλό του στο γήπεδο να δώσει ένα κατάσκοπο στο προπονητή του Γουάλκοτ. Οι άνθρωποι του Γουάλκοτ αντήλθοντες άμεσως τον «παρεϊσάκτο» και τον ώθησαν στον «αφέντη» τους. —Αφίστε τον, να δει! τους διατάζει εκείνος. Καί, χωρίς να χάσει καιρό, του καταφέρνει μια τρομερή γροθιά με τα γάντια των 16 ουγγιών, που φορούσε τη στιγμή εκείνη για την προπόνησή του, και τον ξαπλώνει φασό-πλατύ στο γήπεδο. Ο κατάσκοπος ήταν ένας από τους «σπάρινγκ πάρτενερ» του Λούις, ήταν δηλαδή από τους πυγμάχους εκείνους, που αντίστοιχα στις γροθιές και τους γροθιοποιούν επιτηδες οι μεγάλοι πυγμάχοι για να τους «εξολοφρονώσουν» στις προπονήσεις τους, όταν ίδιος προετοιμάζονται για μεγάλους αγώνες. Και όμως δεν άντεξε ούτε σε μια γροθιά του Γουάλκοτ! Τόσο δυνατό γέρι είχε! Σαν τον είδε λοιπόν, ο Γουάλκοτ, εκπαιδευμένο, είπε στους βοηθούς του: «Είδοποιήστε τον Νικόλαο, να στελνι πίσω στον Λούις τον κατάσκοπό του. Ο,τι ήθελε το είδε».

Από το παραπάνω αθένητικό ανέκδοτο βλέπουμε σε τι γενναίωση καταφέρνουν οι παγκόσμιοι πρω-

τοπυγμάχοι προκειμένου να ψυχολογήσουν το παιγνίδι των αντιπάλων τους και να εξασφαλίσουν ή να διατηρήσουν το παγκόσμιο πτυχίο στο στέμμα. Η διαμάνι είναι ακόμη πολύ μεγαλύτερη μεταξύ Νέγκρον και λευκών πρωτοπυγμάχων και εξίσου φανταστική μεταξύ Αμερικανών και Ευρωπαίων πρωταθλητών της πυγμαχίας.

Σκεφθείτε λοιπόν, πόσοι αγώνες γράφονται, πόσες θυσίες, πόσοι μόνον για να νικήσει κανείς στο πυγμαχικό προσκήνιο και στο τέλος να πάει όλα αυτά ναμένα από μια στιγμιαία άσχημοτητα, από ένα κακό υπολογισμό, από μια κακοτυχία. Ο Έξερν Τσάρλς, λ.χ., πρωταθλητής του κόσμου των ημιβαρέων βαρών, κατώρθωσε να αμείψει τον παγκόσμιο τίτλο και των βαρέων βαρών από τον Τζέρε Λούις. Έκδοσις προηγουμένως 24 συνεχείς νίκες, τις 15 με «νέκ-άουτ». Και όμως προ δύο εβδομάδων «γκρομίσθηκε» κυριολεκτικά με «νέκ-άουτ» από ένα πατέρα 6 παιδιών και «νέκ-άουτ» 39 γυνών, τον Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοτ. Η ήττα αυτή του Τσάρλς ήταν η δη της σταδιοδρομίας του και η 2α με «νέκ-άουτ».

Η ιστορία του νέου παγκόσμιου πρωτοπυγμάχου των βαρέων βαρών, Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοτ, είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα και διδακτικά. Δείχνει τι μπορεί να κατορθώσει ο άνθρωπος, που πιστεύει σε μια ιδέα και αγωνίζεται, αδιαφορώντας για τους μόνον και τα νόμια, να την πραγματοποιήσει.

Ο Τζέρε Γουάλκοτ γεννήθηκε στο Νιού Τζέρσεϊ. Από μικρός αναπαύσε τις «γροθιές», την πυγμαχία. Μόλις τα 34 του χρόνια, ώστόσο, τίποτε το ιδιαίτερο δεν ακούσθηκε γι' αυτόν. Ίσως γιατί είχε στα νιάτα του προσδεδωθή από τυφροειδή πυρετό, όπως έδικαιολογείτο ο ίδιος.

Πραγματικά, η πυγμαχική σταδιοδρομία του είχε ανακοπή από τα 20 χρόνια του ακόμα. Αδύνατος καταβλημένος και ανίκανος να υπερασπιστεί τις σκληρότητες της πυγμαχικής προπόνησης, είχε εγκαταλείψει το

αγαπημένο του άγώνισμα. Έργαζόταν ως φορτοεκφορτωτής στα πλοία του λιμανιού αντί 85 δολαρίων την εβδομάδα και την πολεμική περίοδο, Εύτυχας εκεί τον είδε και τον εξετίμησε ο γνωστός «μυατζέρος» Φέλιξ Μπορτίστο. Τον παρέλαβε, λοιπόν, και γρήγορα τον ανέδειξε «τσάλαντζεο», διεκδικητή δηλαδή, του παγκοσμίου πυγμαχικού στέμματος των βαρέων βαρών.

Ο Γουάλκοτ ή «Αρνολντ Κοίτι», όπως είναι το πραγματικό του όνομα, είναι ο πιο ολιγοφάνος πυγμάχος της κατηγορίας του. Ύστερα από ένα δρόμο πέντε μιλίων προετοιμάζεται με δαυδάκηνα, δυό αυγά, μια μπιρτζόλα, τσάι και φουγιανέες. Μετά βγαίνει περπατών ένα μίλι.

Το μεσημέρι δεν γευματίζει. Κοιμάται λίγο. Το απόγευμα προπονείται περί τους 7 γύρους. Το δείπνο του όμως, δεν είχε κανένα επιπλέον των 3 λιθρών, όπως του Μπίλλυ Κόνν, αλλά ελάχιστες λεπτές φέτες τουφερού κρέατος.

Το πιο αξιοσημείωτο στο Γουάλκοτ είναι πως φαίνεται εξασθενημένος από τις 196 νίκες, που ζυγίζει και λιγότερα «γροθιά» του είναι στα τελευταία χρόνια, την έντονη πύση πώς βράζει προς το καλύτερο, αντί προς το χειρότερο, όπως συμβαίνει με τους πυγμάχους, που περνούν στα 30.

Στο ρινγκ ο Γουάλκοτ ενόχλησε τους αντιπάλους του με διαρκείς λοδομομήσεις.

Έχει ένα εκκεντρικό πυγμαχικό στυλ, αξιο προσοχής και μελέτης. Είναι ικανός να περπατήσει στη φτέρνα του και να απομακρύνεται να γυρνά με τα γάντια του ή να ταγορουνίσει μόλις το πρόσωπό του αντιπάλου του είτε δεξιά, είτε αριστερά.

Το καταπληκτικότερο όμως, είναι πως ο Γουάλκοτ αντέχει στο «ξύλο» όσο κανείς άλλος πυγμάχος στον κόσμο. Η τέχνη του είναι ιδιόμορφη και δύσκολη να διδαχθεί. Ο Τζέρε Λούις, θέλησε κάποτε να μελετήσει τα «κόλπα» του, τη μέθοδό του.

Όταν επέτυνε λοιπόν, να στείλει κατάσκοπο στο προπονητήριο του Γουάλκοτ επέδωσε και επέτυνε να δωροδοκήσει έναν από τους βοηθούς του Γουάλκοτ με σκοπό να αντιγράψει τη μέθοδό του και να του την κάνει γνωστή. Ύστερα από μερικές εβδομάδες απογοντευμένος ο κατάσκοπος παρήγγειλε στον Λούις: «Έγω, πυγμαχάει 100 γύρους με τον Γουάλκοτ. Σήμερα ώστόσο ξέρω λιγότερα για το στυλ του απ' ό,τι γνώριζα όταν άρχισα».

Αυτός είναι ο Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοτ ο Νέγκρος 39ετης πρωτοπυγμάχος των βαρέων βαρών, που στις 18 Ιουλίου γκρομίστηκε στο 55 του 7ου γύρου τον Έξερν Τσάρλς.

Μέχρι σήμερα ο Γουάλκοτ στην προσπάθειά του να φορέσει το παγκόσμιο πυγμαχικό στέμμα είναι ήττησθ δύο φορές από τον Λούις και άλλους δυό από τον Τσάρλς. Στον τρίτο όμως αγώνα του με τον Έξερν Τσάρλς θαυματούργησε. Κέρδισε γιατί ήταν αξιο της νίκης.

Τι θα επακολουθήσει μετά τη νίκη αυτή το φαντάζεται ο καθένας. Ο Γουάλκοτ θα βάλει από θοιαυό σε θοιαυό, γιατί αυτός είναι ο σκοπός των οποίων έχει τάξει στον εαυτό του. «Ανάλογο κατάβλημα αναφέρεται στα 1897, που ο Μπόμπ Φίτζιμον, ηλικίας 35 χρόνων, νίκησε τον Τζέιμς Κόουπερ κι' αναδείχθηκε παγκόσμιος πρωταθλητής.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΑΝ, 2) ΚΕΝΟΣ, 3) ΠΙΛΑΤΟΣ, 4) ΜΟΛΙΣ, 5) ΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΙΜ, 2) ΤΕΛΟΣ, 3) ΚΑΝΑΛΙΑ, 4) ΝΟΤΙΑ, 5) ΣΟΣ.

Οι λέξεις αυτές σφυγνίζονται με τα άσπρα γράμματα των ξέχης άνομασιών: Καρδί, 1) Τσιγάρο — Άστρο — Ντόμινο, 2) Κομπι — Έρωτηματικό — Νότα — Όκαρινά — Σουμπρέν, 3) Πέλυα — Ίνθους — Λύσα — Άγγονη — Τσουγκράνα — Όφικ — Σταυρός, 4) Μαϊνδρος — Όυς — Λύχνος — Ίππος — Σίφων, 5) Σίτος — Ίσον — Άγκύστοι και Άσος.

Άπρόοπτα

1) Ο πρώτος μας ντύνει ενώ ο δεύτερος μας γδύνει, 2) Η αδελφή σας, 3) Το «Τ» ή το «Ο», 4) Το... σκοτάδι.

Με τα ποδήλατα

Έξη ζευγάρια.

Άριθμητικό παιγνίδι

8, 12, 5 και 20. Βοίσκομε πάντα 10.

Τό Γκαράζ

Με λίγη αναζήτηση αλλά και με εξισώσεις θα βρείτε ότι το Α τμήμα γινώρι 27 αυτοκίνητα, το Β 27, το Γ 16, το Δ 18 και το Ε 12.

Οί κύβοι

Έξακόσιες πλευρές. Οι υπόλοιπες 150 αποτελούν τις έξη έξωτερικές πλευρές του μεγάλου κύβου.

Η μοιρασιά του θείου

Ο κερδισμένος από το μοίρασμα είναι ο θείος γιατί παίρνει τα διπλάσια από κάθε άνεμοιο του.

Οι τρεις άνεμοιο παίρνουν ίσα μερίδια. Πράγματι, 6 Πέτρος παίρνει 1) 2X2) 3X 3) 4X4) 5=24) 120, δηλαδή 1) 5, 6 Άνδρέας 20) 100, δηλαδή 1) 5, 6 Κώστας: 4) 5X3) 4X2) 3X1) 2=24) 100, δηλαδή 1) 5, 6 Άνδρέας 20) 100, δηλαδή 1) 5, 6 Κώστας.

Έτσι ο πιο κερδισμένος είναι ο θείος, στον οποίο μένουν 215 δηλαδή διπλάσιο ποσό.

Λεξιγριφος

Πάτανος (πά—Τάνος).

Η λύσις του 339 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΙΣΣΑ — ΚΡΙΟΣ, 2) ΛΕΙΑΝ- ΣΙΣ — ΦΑΝΤΑΣΙΑ, 3) ΑΡ — ΛΑ — ΣΩΛΗΝ — ΕΣ — ΚΣ 4) ΚΕΝΑ — ΕΤΟΙΜΟΣ — ΑΝΙΩ, 5) ΑΜΑ — ΠΡΟΣΚΗΝΙΑ — ΕΑΝ, 6) ΗΡΟΣ — ΙΩΤΑ, 7) ΠΑΛΜΟΣ — ΣΟΜ — ΝΗΠΙΟΝ, 8) ΣΕΙΣ — ΦΑΝΗΣ — ΜΑΤΣ, 9) ΠΗ- ΝΟΝ — ΚΟΚΕΤΑ, 10) ΡΙΟΝ — ΝΙΚΟΣ — ΑΗΜΗ, 11) ΚΥΑΝΕΣ — ΣΑΣ — ΔΗΛΑΔΗ, 12) ΑΙΑΣ — ΝΟΤΑ, 13) ΛΟΣ — ΑΝΥΠΟΦΟΡΑ — ΠΟΥ, 14) Ω- ΤΙΑ — ΑΝΑ — ΑΙΑ — ΑΪΣΑ, 15) ΤΟ — ΥΥ — ΑΡΑΙΩ — ΙΔ — ΜΙ, 16) Ο- ΜΟΓΝΩΜΑ — ΑΘΑΝΑΤΟΝ, 17) ΙΩΜΑΙ — ΑΜΕΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΛΑΚΑ — ΛΩΤΙ, 2) ΙΕΡΕΜΙ- ΑΣ — ΡΥΜΟΤΟΜΩ, 3) ΣΙ — ΝΑ — ΛΕΠΙΑ — ΣΙ — ΟΜ, 4) ΣΑΛΑ — Η- ΜΙΤΟΝΑ — ΑΥΓΑ, 5) ΑΝΑ — ΠΡΟΣ- ΣΗΝΕΙΑ — ΥΝΙ, 6) ΕΡΩΣ — ΣΑΝΑ, 7) ΠΙΣΤΟΣ — ΦΟΝ — ΣΥΝΑΜΑ, 8) ΣΚΟΣ — ΣΑΝΙΣ — ΠΑΡΑ, 9) ΛΙ- ΚΝΟΝ — ΚΑΛΟ, 10) ΦΗΜΗ — ΜΗΚΟΣ — ΦΑΙΑ, 11) ΚΑΝΟΝΙ — ΣΟΣ — ΝΟΙΘΩ, 12) ΣΙΩΝ — ΔΩΡΑ, 13) ΚΤΕ — ΑΤΗΜΕΛΗΤΑ — ΙΝΑ, 14) ΡΑΣΑ — ΑΠΑΤΗΛΑ — ΑΔΑΜ, 15) ΙΣ — ΝΕ — ΙΤΑΜΑ — ΠΙ — ΤΕ, 16) ΟΙΚΙΑΚΟΣ — ΗΔΥΟΣΜΟΣ, 17) ΣΑΣΩΝ — ΥΑΙΝΑ.

Με μουέλεια!

Η Ξανθειά Ντόλλα άπορηγόνητη για το κακό, που της έκανε η υπέροχη της και η κρινωγιά της, άυτόκτονη. Θέλει να πεθάνει γιατί δεν μπορεί να ξεφύγει απ' τη ζωή, που έζη ζωή άτακτη κλπ. Τι φοβερό!... Η υπέροχη της της έσπουξε στον κακό δρόμο!... Μετανοήσε όμως, και θέλει να σωθεί άπό την άμαρτία που παρασώθηκε λόγω της μικρής της ηλικίας και της πείνας. Καλή μου φίλη, κανείς δεν μπορεί να σας κατηγορήσει, Συμπόνοια, μόνο, μεγάλη θα νοιάση, ο καθένας, όπως ένοιωσα κι' έγω διαδίδοντας το γράμμα σας.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να βγάλετε από το μυαλό σας την ιδέα της άυτοκτονίας και να πιστευθείτε στη ζωή σας στον άνθρωπο, που θέλει να σας παντρευτεί, που άπο το έρωτα λογισθήκατε την άμαρτωλή σας ζωή. Προσέξτε μόνο στο μέλλον, Ν' αποφύγετε κάθε κακή συνήθεια, να είσθε φρόνιμη και να άγωνίζεστε τον άνθρωπο, που σας έτίμησε με τ' όνομά του. Μόνον έτσι θα εξιλεωθείτε άπέναντι του εαυτού σας και της κοινωνίας.

Α ν τ ν ά κ η ν: Λυπήθηκα κι' έγω πολύ για το θάνατο του λατρευτού σας φίλου. Τα συλλυπητήριά μου.

Π ο ν ε μ ε ν ο ν Γ ε ρ ο τ ρ α ν α ν ά ν: Άν έχετε άποδείξει ότι η άναμνηση σας σας άπατά, αυτό σημαίνει ότι δεν είναι σοβαρό κατέλλα και το καλύτερο, που έχετε να κάνετε είναι να τη βγάλετε από την καρδιά σας και να δοξάσετε το Θεό που φάνηκε από τόσο ά επιτόλαιο χαρακτήρα της. Για φαντασθείτε άν αυτό συνέβαινε μετά το γάμο!... Είσατε πολύ νέος άκούη και θα βοηθήσει νηνορρα την κατέλλα, που θα σας άναμνηση και θα γίνει ο σύντροφος της ζωής σας.

Δ έ ρ ο μ α ρ υ τ ι δ ω μ έ ν ο Αίγυπτον: Αυτό το σηματικό ελάττωμα, όπως το λέτε, το έχουν πολλά κορίτσια χωρίς να έχουν καταφέρει στα μέσα, που μετανεοισθήκατε έσείς. Άδικο, λοιπόν, βασανίζεστε και πικραίνετε τον άσραβωνιστικό σας, που σας λατοεύει με τις μελανγολίες σας και για κάτι, που άσφαλώς όταν θα γίνει νυναι του δεν θα το προσέξω. Άλλωστε υπάρχουν σπουδαίοι γιατροί αίσθητικοί στον τόπο σας, που μπορούν να τους συμβουλευθήτε. Άλλά σας βεβαίω ότι θα γελήσουν με τους φόβους σας.

Σας εύνομαι καλά στέφρα και σας συμβουλεύω να μη δημιουργήτε ζητήματα για μια συνθησμένη περίπτωσι.

Γ ε ω ν ά ν: Πειρασιά: Σας εύνοιστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Μου έζητάτε να σας έξηγησω τι νασακτρός είσατε άπό την περινοιστή, που μου έκατε. Λοιπόν, σας λέω, χωρίς να σας προσβάλω, ότι ενώ είσατε ένα τίμιο κορίτσι με άυστηρές

οίκονγενειακές άσες, έχετε έναν επιτόλαιο χαρακτήρα και παρασώσατε άπό έφημερες γνωμοίεις. Έκτίθεσθε χωρίς να συλλογίζεστε τις συνέπειες και την άνεπανόρθωτη καταστροφή, που μπορεί να φέρετε στον εαυτό σας και στην οίκογένειά σας. Η διαγωγή έδος κοριτσιού δεν περνά άπασατήρητη και χωρίς διασώσετα σνόλια. Συνέθετε, λοιπόν, άναμνηση μου, άσο είνε ακόμα καιρός.

Α τ ύ ν η σ α σ τ ή ζ ω ή: Όύτε να πεθάνετε, ούτε να έγκαταλείψετε τις δουλειές σας, παρά να σκεφθείτε σαν λογικός νέος και ν' αντιμετώπισετε την κατάσταση άπό την πραγματική της όψι. Η άλήθεια είναι ότι η συγγενεία, που έχετε με το κορίτσι, που άναμνηση δεν είναι έη άίματος. Πάντως είναι πολύ στενή συγγενής σας και δεν πρέπει να παραβλέψετε αυτό το πράγμα. Η κατέλλα έχει άπόλυτο δικαίωμα κι' έξηγησι, που σας έδωσε είναι πολύ λογική και άειοπρεπής. Μιμηθείτε την και καταστήστε μαζί της μια άνη φίλη. Μη σας παρασώσει το πάθος. Είσατε πολύ νέος και θα συναντήσετε στο δρόμο σας τη γυναίκα που σας έχει τάξει η μοίρα να παντρευθείτε.

Φ λ ε ρ ν τ: Άμους: Σας συμβουλεύω να κάνετε ύπουνη έως ότου νυφιστή άπό το ταίρι του ά άναμνηση σας. Αυτός που σας άναμνη τόσο πολύ θα φροντίσει να τα κανονίσει και με τον πατέρα του και να τον πείσει να γίνει ά γάμος σας, με και συμφωνούν οι δικαί σας νεύεις. Ίσως όμν έονεσθε σε καμιά έπαφή με τον άλλον. Άποφύγετε κάθε συνάντησι, μν εκτεθείτε, μν δένεσθε ώρα του και ποδ πάντων υν το γάμωτε ποτέ, για να μν έξη όπλα έναντίον σας.

Ν α ρ κ ο φ ά γ ο ν: Νά είσατε βέβαιος πως άν το προηγουμένο γράμμα σας έφτανε στα νασαία μας, θα σας έίναυε άναμνησι, όπως γίνεται για όλους τους άναμνητους άνανυφιστας σας. Νά σταματήσετε την άλληλογραφία σας με την άνωμνη άλληλογραφία σας για να μη βασανίζεσθε άδικο. Και να είσατε σίγουρος πως δεν θ' άυτόκτονησι (!), όπως σας νράφει, άφού όύτε σας γνωρίζει, όύτε σας έδε ποτέ της για να έξη τόσες άπαίτησι.

Τ ο ε λ λ ή ν υ α θ η π ο ι ο ύ λ α Κ. Κ.: Για να είσατε τόσο καλή μαθήτρια αυτό σημαίνει ότι είσατε έξυπνη και κορίτσι με θέλησι. Γιατί, λοιπόν, μικρούλα μου φέρονεσθε τόσο επιτόλαιο και φαίνεσθε άδυνατη σε κάτι που μπορεί να καταστρέψω τα μέλλον σας; Σκεφθείτε λογικά, φρόνιμα και θα όπτε πως όντο που σκέπτεσθε να κάνετε δεν είναι της ηλικίας σας ούτε άειοπρεπές για ένα υφρομένο κορίτσι. Μη παρασώσεσθε, λοιπόν, άπό τις ματιές του πρώτου τυνόντα. Κυττώντε τα μαθήματά σας με τον ίδιο έλλο, όπως και πρώτα. Τελειώστε τις σπουδές σας κι' ύστερα θα έχετε όλην τον καιρό και την κοίσι να διαλέξετε τον έκλεκτό της ζωής σας. Δ υ σ τ υ ν ι σ μ έ ν ο ν γ ω ρ ι α τ ό π ο υ λ ο Ρόδου: Άπό τα γράφμενά σας συμπεραίνω, ότι είσατε ένα πολύ λογικό παλληκάρι και σκέπτεσθε τίμια. Οι νεύεις έχουν πάντα δικαίωμα άπό φροντίσων για το καλό και από το συμφέρον των παιδιών τους. Φταίει όμως, έσείς γιατί βασισθήκατε. Λοιπόν, άν η κατέλλα, που άναμνηση σας άναμνη, αυτή πραγματικά, τότε να κανονίσετε τις δουλειές σας με τέτοιο τρόπο, που να υποσέσετε ά τη ζήστε, και να παντρευθή.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
Ίατρος Δερματολόγος
Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 20

τε άφού όπως λέτε έχει τόσο πολύ εκτεθεί μαζί σας. Η φτώχεια της και τα ελαττώματα του πατέρα της δεν πρέπει να σας έμποδίσουν να κάνετε το καθήκον σας. Έξηγηθείτε πάντως με τον πατέρα σας σαν δυό καλοί φίλοι και είμαι βεβαίω πως θα τον πείσετε. Φαντάζομαι μάλιστα ότι πρέπει να είναι ύπερφάνος για τον τίμιο νασακτρός του νιού του.

Τ ό κ τ η ν ά κ ι: Σας εύνοιστώ για τα καλεστικά σας λόγια. Λοιπόν, μια άναμνη, που βαστά τρία γάμια φαντάζομαι να είναι σοβαρή. Δεν άποκλείεται όμως ο άναμνηση σας να θέλη να δοκιμάσει τη φρονιμάδα σας με τα διάφορα σαντεβού, που σας ζήτησε. Πιθανόν να έξη και κανέναν άλλον σκοπό, που να συνταίρη τα όνειρά σας. Προσέξτε, λοιπόν. Νά μν πάτε εκεί που σας καλεί. Οι συνέπειες μπορεί να είναι καταστροφικές για σας. Διότι άν ο νέος αυτός σας άναμνη και έχει σκοπό να σας παντρευθεί, πιθανόν έπειτα άπό την άδυναμια, που θα δείξετε να σας περιφρονήσι.

Ζ ά ν Ο ρ. 3—16: Άντι να κλεψάτε, γιατί δεν τη ζήτατε πρώτα άπό τους νεύεις της για ν' άπονητέστε την κατέλλα, που άναμνη με την εύνη τους; Περιορίσατε έχετε. Την άναμνη και σας άναμνη. Δεν βλέπω, λοιπόν, το λόγο της άπαγωγής. Φαντάζομαι να συμφωνήσετε μαζί μου, σεις και η εκλεκτή σας.

Α δ ε ι ο ύ γ ο ν Σ τ ο α τ ι ό τ η ν. 622: Η θεία σας δεν είναι όσο τρανική τη φαντάζεσθε. Νά πιάσετε ιδιαιτερώς τον άδελφό σας, να του πητε τί σας συνέβη κι' αυτός άς κανονίσει την πορεία του. Η συμβουλή η δική μου είναι, να την εγκαταλείψετε και οι δύο σας. Δεν μπορεί ένα τέτοιο όπλο, που με την πρώτη ματιά πέφτει στην άγκαλιά σου πρώτου τυνόντα άνδρός, ν' άναστατώνει οίκο-νεύεις και να σας έπιτάλη σιωπήν για την άνηθική συμπεριφορά της. Όνι, ποτέ! Άν παρίσταται άνάγκη μου έαναγράφω: ΕΡΗΝ. Άυστηρώς προσωπικά.

Α γ ά π η π ο ύ σ κ ο τ ώ ν ε ι Α. Β. Κ.: Πηναίνετε να περάσετε τον καιρό σας, με δυστυχώς, την πάσση. Μά φαντάζεσθε μια κατέλλα, που ήταν και μεγαλύτερη σας, ότι δεν θα μιλούσαν τους σκοπούς σας; Γι' αυτό καλά έκανε κι' άσραβωνίστηκε. Και γι' αυτό καλά θα κάνετε κι' έσείς να την άφήσετε ήσυχη. Έξ άλλου είσατε μικρός άκόμα, φίλε μου.

Δ ε ι λ ό ν Γ υ μ ν α σ ι ό π α ι δ α Πάτρας: Άν την άναμνηση ποανωτικά, έφ' όσον σεις δεν τολμάτε να της κάνετε

ΕΝΑΣ ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Στο Λονδίον των Ήν. Πολιτειών, ο 19ετής Χάρολντ Χαίρ κραιο άν και βρεσι άσραβος παντρεύτηκε στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται μια παιδική του φίλη, την 17έτιδα Έλίζαμπετ Τζώσφ. Μετά το γάμο τους ο Χάρολντ έπέμεινε να κάνει μόνη της η Έλίζαμπετ το ναυμίο ταξίδι στο Μαϊάμι. Μόλις άκουσε την πρότασι του η Έλίζαμπετ έέσπασε σε δάκρυα. Άναγκάστηκε όμως να ύπογραφή τελικώς, γιατί ο Χάρολντ ήταν άνέδοτος.

Ο ΛΕΠΡΟΣ

Την ώρα που το σούρουπο άνοιξε να πέσει δόγυρα, άκουσα μια διαπεραστική κραυγή και σε λίγο, είδα έναν ιθαγενή μισόγυμνο, που προχωρούσε με σπονδυλιόβητα ποδός το μέρος του «μπουνγκαλόου». Σφηνόριζε κάθε τόσο κι όταν έφτασε μπροστά στην πτέρυγα, όπου έμεναν οι ύπαιτες, ένας κείμαρος από βροχίες και καταιγίδες βγήκε από το στόμα του.

—Με ποιόν τάξει αυτός ο φτωχός διάβολος; απάντησε τόν Ντάονελ, τόν πλούσιο άποικο της Χαϊνέ, που με φιλοξενούσε από μερικές βδομάδες.

—Με τόν Γιουνγκ, τόν Κινέζο ύπαιτη μου, που άπαιτησε ο φίλος μου. Αυτό γίνεται σε κάθε πανέτατο. 'Ο ιθαγενής, που βλέπεις ένοχτοι τότε εδώ, για να επικαλεσθώ όλες τις συνωμοσίες του ούσανου πάνω στο κεφάλι του Γιουνγκ.

«'Ο ιθαγενής είχε ναρκώσει τώμα με τὰ νεύρα του έναν κυκλοπάρη στο γύμα και μέσα από αυτόν, έξασκουσθώσα να έκταυιζή τις βροχίες και τις καταιγίδες του ποδός το μέρος του Κινέζου, που, στο διάστημα αυτό, είχε κοιμηθεί πίσω από ένα δέντρο».

Αυτό συνεγίστηκε κάμποσα λεπτά.

—Επειτα, ο ιθαγενής έδωσε μέσα στον κύκλο κι' αφού είπα μερικές καινονομίες καταιγίδες, έφωγε με το κλονιόβητο βήμα του ποδός το μέρος του ποταμού.

—Θα σου είπα άφηνηθώ από καϊρό, που είπα τότε ο Ντάονελ, γιατί, ο Ζούλ, ο λεπρός, καταριέται σε κάθε πανέτατο του Γιουνγκ. 'Αλλά περιμένα να ιδής ποδά αυτό το θέαμα.

«'Η Ιστορία αυτή άνοιξε ποιν από πέντε χρόνια. Την έπονη εκείνη, έμαθα από τόν ιθαγενή της περιοχής ότι ένας λευκός είχε εγκατασταθεί σε μια σπηλιά πάνω στην κορυφή του Βοσάνου τών Σαυρών, που βλέπεις εκεί, ποδός τα δένδια μας.

«Τόν είδα έπειτα από λίγο καιρό, τήν ώρα που έπαινε το λουτρό του, μέσα στη λίμνη, που απλώνεται στους ποσίπους αυτού του Βοσάνου. Φαινόταν άκοκτα νέος κι' είχε ένα ποσάωπο πολύ συμπαθητικό.

«Σκέφτηκα να έπωφεληθώ από τήν ευκαιρία για να γνωριστώ μαζί του. 'Αλλά κείνος, μόλις με είδε να προχωρώ ποδός το μέρος του, βγήκε βιαστικά από τη λίμνη, άκοπαζε τα ούρα του κι' εξαφανίστηκε.

«Επειτα από λίγον καιρό, ο Γιουνγκ έπεσε, μια μέρα, στο ποτάμι, κοντά στον καταράκτα. Είχε σπασίσει τόν νεύο του και δεν μπορούσε να κολυμπήσει. 'Ο πασάβενος έσπυιτς, που είχε παρακολουθήσει αυτή τή σκηνή, οίχτηκε τότε στο νερό και τόν έσωσε, τή στιγμή που κινδύνευε να παρυσωθώ από τήν τρωερή δίψη, που σγυμάτιζαν τα νερά του καταράκτα.

«Τις νύκτες τόν άποτα τα μαλλιά, σάν να φοδάρη ν' άνιξη άπάνω του. 'Υστερα, άφού τόν έσυρε στη γλή, που σκέπαζε τις άδρες του ποταμού, έτρεξε να εξαφανισθώ.

«Μόλις ο Γιουνγκ συνήθε, τόν είπα πώς ήταν γορός του να εύχασιστή τόν σωτήρα του, Σκινήσασε, λοιπόν, μαλλί κι' άνοίσαμε ν' άνεβαίνουμε τήν άπότομη πλαγιά του Βοσάνου τών Σαυρών.

«'Αλλά έαφνικά, άκούσαμε μια δυνατή κραυγή που έφύγε από τήν κορυφή αυτού του Βοσάνου:

«—Μην πλησιάζετε! Διαφορετικά, θα πυροβολήσω!»

«Σταματήσαμε σαστισμένοι. 'Επειτα από λίγο όμως, είδαμε τόν ένοπιήτα να προχωρή ποδός το μέρος μας.

«Στάθηκε σε άκοκτα άπόσταση και, μετανοιόμενος για τήν ύποδοχή, που μας είχε κάνει, μας φώναξε:

«—Συχωράστε με! Κανείς δεν ποέπει να με πλησιάσει...»

«'Ο Γιουνγκ θέλει να σάς εύχασιστή άπάντα, τόν έλεγε έκταμα τύπος άλλο από τόν γορός μου, είπε ο ένοπιήτης.

«Και ποσάθετε άμέσως:

«—Πάσχω από λεπρά... Να γιατί ούτε σεις ούτε κανείς άλλος δεν ποέπει να με πλησιάσει. 'Ο καλός Γιουνγκ υποσεί να μ' εύχασιστή άπό μακρά».

«'Ο ύπαιτης μου, τόν έξεφασε άμέσως τις εύχασισίες του, κι' έπειτα ανταλλάξαμε μερικές λέξεις με τόν ένοπιήτη. 'Ηταν Γάλλος, λεγόταν Φίλιππος Μωρέν και, ποτού ποσάβληθώ άπ' αυτή τήν καταραμένη άσάρωστεια, έξασκούσε τόν επάγγελμα του γιατρού στο Χανόι. Τού είπα κι' ένώ τόν δικό μου όνομα και συμφωνήσαμε να βλέπομαστε κάπου - κάπου... από μακρά».

«'Αλλά, έπειτα από κάμποσο καιρό, πάσαμε να τόν βλέπουμε. 'Ο Γιουνγκ κι' ένώ βλέπαμε, τότε το συμπεέρασα πώς ή κατάρσις του βάταν γερότερη κι' άποφασισαμε να πάμε να τόν έπισκεφθώμε στη σπηλιά του.

«Τόν βοήκαμε έσπαλωμένο πάνω σε μια ψάθα, όπου φτάσαμε εκεί. Ψνύονταν από τόν τυρετό και παπαλπούσε. Κάθε τόσο ένα δύμα άνέβαινε στα νεύρα του: «Μούρια». Θά ήταν, χωρίς άμφιβολία, τόν όνομα κάποιου γυναικός, που άναπόυσε.

«—'Αν αυτή ή γυναίκα τόν άναπαί, είπε ο Γιουνγκ, τότε ποέπει να ζήση. Διαφορετικά, τήν θά είμε νι' αλύττον ή ζωή. Δέν θα ήταν καλύτερο να πετάξω πάνω στα φτερά του, 'Αγγέλου τού Ουάττου; Ποέπει να μάθουμε άν τόν άναπαί ή νη.

«'Ετρεξε άμέσως, γέμισε έναν κουβά με νερό από μια γειτονική πηγή κι' έσκυψε πάνω άπ' αυτόν, στην πιο σκοτεινή γωνιά της σπηλιάς.

«'Ο Γιουνγκ είχε ζήσει άλάστε στο Μπόονεο κι' όπως σού ένω πη έχει μερικές άείοναμαστες ίκανότητες. Είχε σπλώσει τώμα τόν βλέμμα του πάνω στο νερό, όπως πάνω από μιαν άβυσσο.

«Και έαφνικά, μια δυνατή πνοή άνέμου υπήκε στη σπηλιά.

«Είμε στο νείον σου να πιστέψης ή νη. Είνα καθαρά τήν έντύπωσι πώς δέν ήταν ο άνυμος, άλλα κάποιον ζωντανό όν, που είχε υπή έκει. Και ποδός άλλος θά υποσείσε να ήταν έκτός από τή Μούρια».

«Εγίμε τότε κάτι που ήταν πολύ πασάβενο. 'Ο λε-

πρός άνασκήθηκε δυό - τρεί, πέντε, δέκα φορές και κάθε φορά άπλωνε τα νεύρα του σάν να σφίγγε στήν άγκυλιά του κάποιο όν, που ήταν άόρατο στα δικά μας μάτια. Είμε πάμει να φωνάζω τώμα κι' ένα εύτυνημένο ναύαγέλο πλανιόταν στα νεύρα του. 'Επειτα, εξαγνίσε, στην ψάθα του κι' άποκοιμήθηκε ήσια, σάν μικρό παιδί.

«Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Γιουνγκ έμεινε σάν ύπαιτης. 'Αφσε, έαφνικά, έναν άναστεναγμό κι' έπειτα σωριάστηκε λιπόθυμος.

«Όταν συνήθε σε λίγο, τόν ποσάωπο τόν άκτινοβολούσε από νασά.

«Τόν άναπαί και θέλει να τόν σώση, μου είπε, 'Αλλά ή άνάπη τής μόνης δέν υποσεί να κείνη αυτό το θαύμα. 'Ας ποιούμε ως αύριο.

«'Εδωσα στο Γιουνγκ τήν άδεια να διακυτερεύη κοντά στο Μωρέν και 'εαναγύρισε στο «μπουνγκαλόου». Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί, έαναπάρη τόν υποσάτι που έσερε στη σπηλιά. 'Αλλά έαφνικά, άκούσα μια δυνατή φωνή:

«—'Αένιπ, μην ποσάωπής! Γύρισε πίσω! Μή!... Μή!...»

«'Ο Γιουνγκ ήταν άνεβασιόμενος σ' ένα βόαο και χειρονομούσε ζωντά ποδός το μέρος μου. Κύτταζε σαστισμένος δόγυρα... Και τότε δέκονα σε μικρό άπόστασι μερικά περσιόνα σήματα, που ήταν νασαγμένα πάνω στο νεύμα.

«Μην προάσης μου 'εαναγύρισε ο Γιουνγκ. 'Εαναγύρισε στο «μπουνγκαλόου». Θά σου ξενήσω όταν έρθω εκεί».

«'Αποτραβήθηκα άλλά άντι να έαναγύριζα στο «μπουνγκαλόου» κουφτήκα πίσω από ένα βόαο και περίμενα να ιδώ τί θα νινόταν.

«'Η άναυή μου, άλλωστε, δέν κάπνισε πολύ.

«'Επειτα από λίγη ώρα, ένας άνθρωπος έμφανίστηκε στο μονοπάτι. 'Ηταν ο Ζούλ, ιθαγενής ληστής. 'Όλοι τόν έτρεφαν στην περιοχή τήν έπιθυμία να τού φυτέω μια σφαίρα στο στήθος.

«'Ο Γιουνγκ δέν τόν σταμάτησε. 'Ετσι, μόλις ο Ζούλ πάτησε πάνω στα νυσικά ανέδια, άνασταάνθηκε 'ένας τήν ίσοροσπία του κι' άσσιάστηκε κατά γής. 'Ανασκήθηκε έπειτα κι' έσερε τόν νεύο στο πέλμα του ποδιού του. Είμε πατήσαμε πάνω σ' ένα κορφοί, ένα κορφοί υλισμένο άπ' τήν φοβερή άσάρωστεια του Γάλλου γιατρού... 'Ηταν δουλειά του Γιουνγκ αυτό. 'Ο ληστής τόν μάντεψε κι' έφυγε γαλαίνοντας κι' άδολιόντας.

«'Ο Ντάονελ σταμάτησε, έαναγύρισε τόν ποσάωπο του, που είχε σβύσει και συνέχισε:

«'Ο Γιουνγκ έμεινε κοντά στο λεπτό Γάλλο και — πράγμα άπίστευτο — τόν θωράπισε άπ' τήν άπαίσια νόσο του με διόφωρα βότανα και έόκια. 'Ετσι ο Μωρέν έντελώς καλά πιά παντοεύτηκε τή Μούρια — τήν είδα και ύποσεί να σε βεβαίωσω, πώς είμε μια πολύ διορφη γυναίκα, και έη εύτυνησέμενος μαζί της στο Χανόι.

«Όσο για τόν Ζούλ, τόν ληστή, κατέστησε λεπρός. Κι' έπειδή έδερε πώς για τήν άσάρωστεια του είχε αίτιος ο Γιουνγκ, έόγεται, κάθε πανσέλινο, όπως είδες για να έπικαλεσθώ τήν όσνη τού ούσανου πάνω στο κεφάλι του Κινέζου. Μά ο Γιουνγκ δέν φοδάρει τις καταιγίδες του κι' είχε εύχασιστήμενος γιατί έώσε τόν Μωρέν, καταδικάζοντας στη θεία του ένα ληστή γιατί σύμωφου με μια πόλη, μόλις άν μεταβιόταν σ' έναν άλλο ή λεπρό θά γλύτωνε ο Γάλλος.

ΖΑΝ ΝΤΕ ΜΟΝΦΟΡ

ΓΑΝΑΤΟΔΕΥΤΙΚΟ ΧΙΟΙΝΜΟΡ

Η έκδίκησι του Χότζα

«Ενα έχθρό είχε ο Ναστραδίν Χότζας μέσα σ' όλη τή ποσάα: τόν 'Αλή Μεχμέτ. Τό μίσος τούς άνοιξε πριν από πολλά χρόνια και κατείχε, ούτε ο ίδιος ο Χότζας, δέν θυμόταν γιατί είχαν πρωτοτακωθή.

«'Ακούσε ν' άκούση τόν όνομα του 'Αλή Μεχμέτ για να γίνη θηρίο και ν' άρχισή να σούριάζη:

«—Τόν άτιμο, τόν πεζεβέγγη, θά τού φάω τόν μύτι του βαγαπόντη».

«'Ο 'Αλή Μεχμέτ, που ήταν άρεκτα νεώτερος άπ' τόν Χότζα, τού άπαντούσε:

«—Βού, μπρέ, θά μού φάς τόν μύτι; 'Όταν πεθάνης θά πάω τα βολιά και θάρθω να γλεντήσω τρείς μέρες στη σφίρα πάνω άπ' τόν τάφο σου.

«'Αν' δέ, άπαντούσε ο Χότζας, δέν θα σου κάνω αυτή τή χάρι. Θά ωρήσης έόν πρώτος, μπρέ, και θά κρεμάση ο τρισκατάρατος τήν ψυχή σου από ένα τσιγγέλι. Μά κι' αν δέν ωρήσης πάλι θά βρω τρόπο να σου βάλω πεπονοφλούδα.

«Δέν ελασι ίκανός, μπρέ γαρομφάη, Ναστραδίν, που κάνεις τόν σοφό κι' ελασι μιά κοψία νεροκοκόκθα και τίποτα περισσότερο!...

«'Ετσι ή φαγωμάρα τούς όλο και γεροτέρερε. Και σάν να μην έφτανε αυτό στον Ναστραδίν Χότζα, τόν γκαίριζε κι' ή γυναίκα του ή Φατιμέ, που δέν είχε τόν τάρι της στην κορεσάμουρνα.

«'Εξαφνα μια μέρα όλα άλλαξαν. 'Ο γείτονας τόν ο Γιουσούφ είδε τόν Ναστραδίν να γλυνκομυενταίη με τόν 'Αλή Μεχμέτ. Γεμάτος άπορία, τόν πλησίασε κατόπιν και τόν ρώτησε:

—Χότζα, τί βλέπω; Συμφιλωθήκατε με τόν 'Αλή Μεχμέτ;

—Εγώ, μπρέ τζάουμι;

—Εόν βέβαια. Σε είδα να γλυνκομυενταίη μαζί του, δέν ελασι στραβός. Μην λές ψέματα, μπρέ Ναστραδίν, γέρος άνθρωπος.

—'Αφρσε ο Χότζας. Και σκύδοντας σ' αυτή του τού είπε έμπιστευτικά:

—'Εγώ να συμφιλωθώ μ' αυτόν τόν τζαυμαπέτη;

—Μά σε είδα και γλυνκομιούσε μαζί του.

—Θά τόν γάνω γαμπρό μου, τζάουμι. Θά τού δώσω γυναίκα τήν κόρη μου, τήν Χαϊνέ.

—Θά κάνης γαμπρό σου τόν μεγαλύτερο έχθρό σου; άπόρησε ο Γιουσούφ.

—Και βέβαια, μπρέ μπουνταλά, θά παντρευτή τή Χαϊνέτσα, ή γυναίκα μου θά γίνη πεθερά του και θά τού ψήνη τόν ψάρι στα χείλη!...

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ή άνοδοήσσις άποιορήποτε θέματος τού παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας τής Διευθύνσεως τού «Θεσσερού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου Κατοικία: Βρασπώνωνος αρ. 3, 'Υπεύθυνος 'Εμποραφείας: Σπύρος Μπέλλας, δδός Δύσεως, Ν 'Ηράκλειον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000 Έξωμήνος 100.000 Τρίμηνος 60.000

Εμβάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και 'Εσωτερικού διά τραπεζική τού αυτής προς τόν κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ του 'Απείρου

Παραξενο οίηγημα

«Επειτα από άμέτρητες ώρες μαύρης άνυπαρξίας, ο Καρούτερ συνήθε, σπκώθηκε και κύτταζε γύρω του. Βρισκόταν στην κορυφή ενός βραχώδους λόφου. Είσε τόν ούσανό τὰ ίδια άστρα, στίς γνώριμες θέσεις τους.

—Βρίσκομαι ακόμη στο ήλιακό σύστημα, είπε. Πού όμως;...

Σταματήσε έαφνικά, κατάπληκτος. Είχε προφέρει τις λέξεις αυτές δυνατά, κι' όμως δέν είχε άκούσει κανένα ήχο... ούτε κι' είχε σχηματίσει ένα σπινεράκι ή άναπνοή του μπροστά στα χείλη του, μολοντί τόν κρόθο γύρω ήταν άφόρητο!

«Ενας άνείπωτος τρόμος τούσφιζε τήν ψυχή. Μήπως... μήπως ήταν νεκρός;...

Κύτταζε τα χέρια του. Φαινόταν γερά, μυωδη, κατε άλλο παρά άσάρκα χερία φαντασματος! Μά πώς ένα ζωντανό πλάσμα μπορούσε να κινήται, να αισθανεται κι' όμως να μην άναπνέη ούτε ν' άκούη;...

Προσπάθησε να συγκεντρώση τις άναμνήσεις του... 'Ο Γουίντερμυ κι' αυτός ήταν οί μόνοι που είχαν έπιζήσει άπ' τή σύγκρουσι τού διαπληνητικού σκάφους «Καταπέλτης», κατά τόν ταξίδι του άπ' τόν Κρόνο προς τή Γη. 'Αφού εξακρίβωσαν τις ζήμιες και τις προμήθειες που τούς άπόμειναν, διαπίστωσαν ότι ή κονινότερη άνθρώπινη άποικία βρισκόταν τόσο μακριά, ώστε μόνον ο ένας άπ' τούς δυό θά μπορούσε να φτάσει ως εκεί ζωντανός. Τα τρώφιμα και τόν οξύγονο δέν άρκούσαν και για τούς δυό...

«Εόν λοιπόν είχε άποκοιμηθώ ο Καρούτερ, τόν ξύπνησαν τὰ χέρια του Γουίντερμυ, που τούσφιγγαν με μανία τόν λαιμό.

—Εσύ ή εγώ!... μούγκρισε ο σύντροφός του. Δέν υπάρχει άλλη λύσι!...

Τόν τράβηξε ως τή θυρίδα τού άερισμού, μισοπνιμένο κι' άνικανό ν' αντισταθώ, και πίεσε ένα μοχλό. Κι' ο Καρούτερ βρέθηκε τόν κενό, μέσα στην παγωνιά, στη σιωπή και στο σκοτάδι! 'Υστερα έχασε τις αισθήσεις του... Και τώμα πού είχε συνένει, βρισκόταν πάνω σ' ένα μικρό κομμάτι στερεής ύλης, που στροβιλιζόταν στο 'Απείρο! Δέν άνέπνεε, ή καρδιά του δέν χτυπούσε... κι' όμως ήταν ζωντανός, μέσα σ' ένα κενό χωρίς άέρα και θερμότητα. 'Η μήπως ήταν νεκρός; Μπορούσε λοιπόν νάνε αυτός ο θάνατος;...

—Καρούτερ! πρόφερε έαφνικά μια φωνή, άδύνατη σάν ψίθυρος. Κύτταζε γύρω του κατάπληκτος, άλλα δέν είσε κανένα ζωντανό πλάσμα.

—Καρούτερ!... επανέλαβε ή φωνή.

Κι' ο Καρούτερ κατάλαβε έαφνικά ότι μιλούσε όχι μόνον ένα, άλλα πολλά όντα, κι' ότι ή φωνή τους περνούσε άπ' τις σφέδες του, τὰ γάγγλια του, τὰ νεύρα του, σάν άπ' τὰ σήματα μιας ήλεκτρικής έγκαστασάσεως.

—Είμαστε πολλές όνότητες, τούλεγαν, άπείρους μικρές, που περιμέναμε από άμέτρητους αιώνες πάνω σ' αυτό τόν άψυχο κομμάτι βράχου. Μας λείπει ή σάρκα, κι' ως τώμα μέναμε άκίνητες, άνικανες να βρούμε ένα σώμα για τήν προωπικότητά μας. Τώμα άνοίξε έπί τέλους μία μάς ο δρόμος προς τή ζωή! 'Η Τύχη, ποβήριζε τόν σώμα σου πάνω τόν βράχο - φυλακή μας, μας πρόσφερε ένα μέσον για να κιν-

νηθώμε, να ζήσουμε, ν' άναπτύχθώμε...

—Βρισκόσαστε μέσα μου; ρώτησε ο Καρούτερ, σαστισμένος.

—Είμαστε τώμα έσύ ο ίδιος. 'Η ζωτική μας δύναμις έπέτρεψε στο σώμα σου να συνέλθης, να κινήθης... Είμαστε μια άρχαία φυλή, που ζαναγεινήθηκε σε σένα. 'Η σάρκα σου μας προσφέρει ένα φρούριο, όπου μπορούμε να ζαναζήσουμε... Χάρις τή μάς, δέν χρειάζεσαι άέρα για ν' άναπνέυσης και δέν παγωνείς άπ' τόν φοβερό κρύο τού 'Απείρου... Στο μέλλον, θά μοιραστής και συ τή δόξα τής φυλής μας!

—Τι να τήν κάνω τέτοια δόξα; φώναξε ο Καρούτερ με πικρία. 'Αφιστε με να πεθάνω καλύτερα, παρά να μέινω ένα ζωντανό πτώμα, που φιλοξενεί παρασιτα!

Και θέλησε να χτυπήσει τόν κεφάλι του στο βράχο. 'Αλλά τὰ μικροσκοπικά πλάσματα που κυβερνούσαν τώμα τόν σώμα του, έμπόδιζαν τις κινήσεις του.

—Μη φοβάσαι, Καρούτερ! τού είπαν. Για λίγο ακόμη θά υποφέρη ο νους σου, μα έπειτα θά λειψη πιά κάθε άνθρώπινη σκέψι σου και θά γίνης ένα μαζί μας.

«Ενα φώς έλαμψε έαφνικά στο νού του Καρούτερ. Θυμήθηκε τήν περίρημη θεωρία του 'Αρρένιους, σύμφωνα με τήν οποία υπάρχουν σκορπισμένα στο 'Απείρο σπέρματα ζωής, που άναστήουν ένα καταλληλό τόπο για να θλαστήσουν. 'Ετσι εχε εξηγήσει αυτός ο έπιστήμων και τή γεννησι της ζωής στη Γη.

Τέτοια σπέρματα λοιπόν, τέτοια όντα, φιλοξενούσε τώμα μέσα στο σώμα του... και θά χρησημευε για τόν πολλαπλασιασμό τους!...

Κι' εκείνος ποψταίγε για δλ' αυτό, ο Γουίντερμυ, ζούσε ακόμη, άτιμώρητος!

«'Αν μπορούσα να τόν φτάσω!...» σκέφθηκε με μίσος.

—Μπορείς, Καρούτερ, τού είπαν οι φωνές. 'Αρκει να τόν βελήσης, και τόν νεκραναστήμενο σώμα σου θά ταξιδέψη στο 'Απείρο με τήν ταχύτητα τού φωτός! 'Εμεις, οι φίλοι σου, είμαστε πρόθυμοι να σε βοηθήσουμε να έκδικήρης τόν έχθρό σου!

«'Ο Γουίντερμυ έτρωγε κι' έπινε για να γιορτάσει τή νίκη του, μέσα στον «Καταπέλτη», όταν έαφνικά πανώσε συγκορμος.

—Καρούτερ!... 'Εσύ!... τραυλίσε, βλεπόντας ν' άνοήγη ή πόρτα της καμπίνας και να προχωρή τόν θυμα τόν προς τόν μέρος του.

—Ναι, εγώ, Γουίντερμυ! πρόφερε ή παγωμένη φωνή του Καρούτερ. 'Ηρθα για να έκδικήθώ!...

—Μά... είσαι πεσμένος!... Σε κτόωσα!... Φύγε μακριά.

Τα δάχτυλα τού άλλου τόν άρπαξαν άπ' τόν λαιμό σφιχτά, ώσπου τωριάστηκε κάτω νεκρός.

Και τώμα —σκέφθηκε ο Καρούτερ— τόν νεκρό μου σώμα μπορεί να χρησημεύη για τή δημιουργία ενός καινονομού κόσμου, καλύτερου άπ' αυτόν που μάς γέννησε! Μπορώ ακόμη, πριν νάνε άρχα, να προσφέρω τήν ύστατή αυτή υπηρεσία στα σπέρματα τής ζωής που κλείνω μέσα μου».

«'Ησερε, σε κάποιο μακρινό σημείο τού 'Απείρου, άναμσα στόν 'Αση και στο Δία, ύπάρχον κάμποσο μικροί πλανήτες, δίχως ζωή, μολοντί είχαν νερό, άέρα, θρεπτικές ύλες... Κίνησε μερικούς μοχλούς, για να στρέψω προς τὰ έκει τήν πρώτα του «Καταπέλτη». 'Υστερα έπεσε άναίσθητος...

«'Ετσι πεθάναν δυό άνθρωποι, για να γεννηθή μια καινούργια ζωή πάνω σε άλλους κόσμους...

ΤΟΠΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ

«'Ο,τι γράφαμε για τή θεραπεία τής σμηγματορροίας θά το εφαρμόσετε και στην άκμή.

Γλισσιμο δυό ή περισσότερες φορές τήν ήμερα με ζεστό νερό και με σαπουνί, τύπου Μασσαλίας, ή καλύτερα θειάφιου Τρίψιμο με τρίψι ή με μια πολύ καθαρή και όχι σκληρή βούρτσά. 'Αφού ξεβγάλετε καλά τόν προσώπο σας με μπλοκίο νερό, για να μνή μειλί καλούο σαπουνόδα, που έρεβίζει τόν δέρμα και τόν στεγνώσετε καλά, τόν άλειψετε κατόπιν με μια λοσιόν με θειάφι. Πολύ καλή είναι ή ακόλουθη:

Θειάφι	10 γρ.
Ρεζορκίνη	1 »
Γλυκερίνη	30 »
Καμφορούχο οινόπνευμα	100 »
Τριανταφυλλάνερο	300 »
'Η με μια κρέμα με θειάφι, τήν ακόλουθη:	
Ρεζορκίνη	0,30 γρ.
Θειάφι	0,50 »
Βαζελίνη	15 »
Λανολίνη	10 »
Νερό	5 »
Οξείδιο ψευδαργύρου	2 »

Τήν κρέμα αυτή τήν αφήνετε στο προσώπο σας όλη τή νύχτα.

Μερικά άτομα δέν άνέχονται τόν θειάφι. Γι' αυτό, αν τόν προσώπο σας, μετά τήν επάλειψη, τόν βραδυ, σάς τσουζή πολύ και κοκκινισή, τόν πλένετε ζεανά με λίγο νερό ή χαμομήλι και δέν ζαναβάλετε ποτέ θειάφι. Σ' αυτή τήν περίπτωση ο δερματολόγος σας θά σας άδηγήσει αυτός να κάνετε. Μετά τόν πρώτον πλύσιμο, τόν σπινε σπας τής προηγούμενης ορμώσεως, άναμσα τόν δέρμα με μια λοσιόν άντισηπτική από καμφορούχο οινόπνευμα ή από αϊθέρα και οινόπνευμα, σε ίση αναλογία για να καθαρίσετε και άπολυμάνετε, ίσο είναι δυνατόν, τόν προσώπο σας. Τήν επάλειψι τήν κάνετε δυό - τρεις φορές τήν ήμερα, άναλογα με τή λιπαρότητα τού δερμάτος. Προσχή, πάντως, γιατί αυτές οι λοσιόν άναφλέγανται εύκολα.

Μ' αυτό τόν τρόπο θεραπείας τόν δέρμα καθαρίζεται, ή σμηγματορροία ύποχωρεί και οι λίγες και έλαφρες άδρες τής άκμης ύποχωρούν και αυτές.

Καλυντικές κρέμες και γενικά λιπαρές ουσίες θά τις άποφεύγετε όσες έχετε άκμή.

Αν τόν δέρμα ταιτώση πολύ και γίνη πολύ ξηρό, τότε διακόπτετε τή θεραπεία για 2—3 ήμέρες και τήν επαναλαμβάνετε μόλις άρχισή πάλι να λαδώνη. Αυτή τήν θεραπεία μπορείτε να τήν κομείτε μόνη σας και πολλές φορές θά έπιτυχετε πολύ καλά άποτελέσματα, αν έχετε ύπομονη, και κάνετε κάθε μέρα, ό,τι ρειάζεται. 'Υπόχον όμως περιστατικά, άσκατα που να χρειάζονται ειδικές θεραπείες, τις όποιες μόνο πολύ πεπειραμένοι γιατροί θά μπορούσαν να τις εφαρμόσουν με καλά άποτελέσματα.

Το ότι είναι πολύ δυσκολοθεραπεύτη άρρώστεια ή άκμή, φαίνεται και από τή μεγάλη ποικιλία τών θεραπευτικών μέσων που μεταχειρίζονται για να κατονώσουν να τήν γι�τρεύουν. Θά σας αναφέρω λίγα άπ' αυτά, με μεγάλη συντομία.

Οι ήλεκτρικές μέσες με τις διάφορες χημικές ουσίες εφαρμόζονται με πο λ ή κα λ ή ά π ο τ ε λ ε σ μ α τ α. Οι χημικές ουσίες που βάζουμε κάτω από τις μάσκες, με τή βοήθεια γαδανικού ρεύματος, εισχωρούν βαθεία στο δέρμα και τόν άπολυμάνουν, ενώ διαφορετικά οι άντισηπτικές ουσίες άπολυμάνουν μόνα τήν επιφάνεια. Τα ιπτιρίκια, οι φλυκταινές και τὰ μικροσπασήματα ιπτιρίζουν, και ύστερα από μερικές έφαρμογές τόν δέρμα γίνεται λεό, μαλακό και ζώρη. 'Αφού καθαρίση τόν προσώπο σας, ποέπει, τούλάχιστο μια φορά τή βδομάδα και για πολύ καιρό, να εφαρμόζονται οι ήλεκτρικές μάσκες.

Το μ α σ α ζ, με τὰ χέρια ή με μια ειδική λαβίδα ή με ήλεκτροφόρο, καταλήπει έφαρμόζόμενο, άδειάζει τόν πύον από τις φλυκταινές, δυνάμει τήν κυκλοφορία και φρεσκαίνει τόν δέρμα.

Τα υ ψ ι σ μ α τ α, ρ ε υ μ α τ α, μετά τόν καθαρισμό από τὰ ιπτιρίκια και τις φλυκταινές, διαρρώνουν τόν δέρμα

—“Ελα, γδύσου, Ζαχαρία. Τώρα δὲν σε βλέπει κανείς!...”

—“Ωχ, ἡ γυναίκα μου!... Πάει νὰ γυμνασθῇ τὸ βράχο ἑπάνω μας!...”
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Εἶπε δικό μου τὸ κόλπο, γιὰ νὰ μὴ γκαρίξω, γιατί μ' ἔχει χοιλλάνει στὰ πρόστιμα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Μπα, τί βλέπω, κυρ Λάφαρε; Πάλι στὸ ψάρεμα ἦσουν!...

(Τοῦ Β Χριστοδούλου)